BETÜL GÜÇLÜ

BALKABAĞI VE TARÇIN

KAKTÜS TEAM

REN

1. BÖLÜM

Kendime dair övülecek özelliklerin listesini yapmam istenseydi ilk sıraya kriz anlarında hızlı çözüm üretebilme yeteneğimi koyardım.

Bu benim zeki biri olduğumu ve stres yönetiminde başarılı olduğumu gösterirdi. Mükemmel bir yetenekti. Bir iş görüşmesinde de hayatın içinde de her zaman işime yarayacak bir meziyetti. Bu yüzden gelecek planları yaparken kendimi çalıştığım yerde bir kahraman pozisyonuna koyduğum hayaller kurardım. Herkes benden yardım isterdi, herkes bana hayran olur, beni rol model olarak görürdü. Hayallerimde ayakları yere basan, güçlü, başarılı bir kadındım.

Gel gör ki asık suratlı, yüzüme sanki alnımda kara böcekler geziniyormuş gibi bakan bu korkunç kadının karşısında sorun çözme yeteneğimle övünemiyordum. Beni bu kadının karşısına oturtan bir yeteneğin övülecek yanı olduğundan şüpheliydim.

Kadın yüzümdeki mikroskobik incelemesini bitirip bakışlarını kıyafetlerimde gezdirdikten sonra derin bir iç çekti. Seyrelmiş saçlarını iki yandan ayırıp ensesinde sıkıca toplamış; renksiz, ruhsuz bir pantolon ve bluz giymişti. Yaşlı sayılmazdı

ama saçlarına düşen aklarla ve suratındaki o memnuniyetsiz bakışlarla bana babaannemi hatırlatıyordu. "Elinden her iş gelen kızlara benzemiyorsunuz hiç."

Yanımdaki kızların gerildiğini fark edince konuşamasınlar diye abartılı bir inançla doğruldum. "Besime Hanım, annem bana ne der, biliyor musunuz?"

"Asla sarı renk giysiler giymemen gerektiğini mi?"

Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyle sarı tişörtüme attığı bakışları görmezden geldim. "Hayır. Dünyanın en becerikli, en hamarat evladı olduğumu söyler. Aile arasında lakabım Cifle Birce'dir. Beş dakikada her yeri pırıl pırıl ederim."

Bacağıma yediğim küçük çimdikle yüzümdeki coşkulu gülücük solar gibi oldu ama çaktırmadım. Yanımda, kader ortaklığı münasebetiyle tanıştığım yeni arkadaşım Bensu oturuyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı çaktırmadan. "Mantığını kaybediyorsun."

"Önceki kiracı da böyle demişti. Şu evin geldiği hale bak! Yok, vermiyorum evi."

Çözüm üret. Çözüm üret. Belki de yalvarma aşamasına geçmeliydim. Gururumu bir kenara koyup bu korkunç kadına yalakalık etmek için ağzımı açmışken Bensu lafa girdi. Oysa hiç konuşmaması için buraya gelene dek ona binlerce rica ve vaatte bulunmuştum.

"Besime Hanım, size bir soru sorabilir miyim?"

Ev sahibi Bensu'nun dik duruşundan; uzun, zarif vücudundan ve parlak, kestane rengi saçlarından etkilenmiş olmalı ki dudaklarını hafifçe kıvırarak nispeten olumlu bir tavırla, "Tabii," dedi. Eğer Bensu'nun harika görüntüsünün altında yatan cadıdan haberdar olsaydı ona böyle bakabilir miydi merak ediyordum.

"Burası korkunç bir ev. Her adımda yerler gıcırdıyor. Duvarlar o kadar ince ki üst kattakiler hapşırsa burada yerimizden sıçrarız. Pencereler çok eski. Evin yalıtımı yok, ısıtma sistemi kalubeladan kalmış. Evinizin mahvolacağından korkuyorsunuz, daireye hiç baktınız mı? Orası çoktan mahvolmuş. Mahvolmuş evinize binlerce lira depozito istiyorsunuz. Bunun yasalara aykırı olduğunu bilmiyor musunuz?"

Besime Hanım'ın yüz ifadesi giderek kararırken ben de çaresizce önümdeki sahneyi izliyordum. Bensu kollarını göğsünde birleştirmiş meydan okuyor, arkadaşım Çiçek dehşete düşmüş halde ona bakıyordu. Geldiğimizden beri köşede sessizce oturan Jülide ise sıkılmış bir ifadeyle tırnaklarını inceliyordu.

Müstakbel ev sahibimiz bu haklı isyandan etkilenmiş gibi değildi. "Beğenmiyorsanız çekip gidin küçük hanımlar!" diyerek kendini savununca Bensu alaycı bir ifadeyle öne eğildi.

"Avukat olduğumu söylemiştim, değil mi? Sizi şikâyet edebilirim. Yaşanabilirliği tartışılan bir evi yüksek fiyatla kiralıyorsunuz. Borçlar Kanunu'nun kiracı hakları maddelerinin verdiği yetkiyle peşinize düşer, bizden istediğiniz depozitonun beş katı kadar ceza ödemenizi sağlarım. Ya da makul bir depozito fiyatıyla evi bize verirsiniz. Biz de kokuşmuş evinizi yaşanılacak bir yer haline getiririz."

"Sen beni cahil mi sandın kızım? Böyle bir şey yapamazsın."

Bensu ancak bir yılanın yüzünde görebileceğiniz gülümsemesiyle başını eğdi. "Evi araştırdığımda karşıma çıkan vergi borçlarından da mı bahsetmeliyim? Ya da kaçak kattan? Yeterince uğraşırsam bu evin yıkılmasını bile sağlayabilirim. Şimdiye dek kimse sizinle uğraşmadığı için burada sessizce yaşıyorsunuz. Ama değerli vaktimden biraz daha çalarsanız sizinle feci şekilde uğraşacağım Besime Hanım."

Bensu'nun yüzündeki inanç, gözlerindeki azim söylediklerini gerçekten yapacağını kanıtlar nitelikteydi. Besime Hanım bana bakınca haline üzülerek iç çektim. "Cifle Birce'ye tamam demeliydiniz. Sizi Kaltak Bensu'dan korumak için elimden geleni yaptım."

Sessiz mırıldanışım gergin ortamda kaybolur sanmıştım ama Çiçek yanımda kıkır kıkır gülünce Bensu'nun ateş saçan bakışlarına maruz kaldık. Neyse ki ev sahibinin radarına girmedik. Kadının gözü korkmuşa benziyordu. Üstündeki ince hırkaya iyice sarılıp çenesini havaya kaldırarak, "İyi!" dediğinde Çiçek'le beraber neredeyse çığlıklar atacaktık.

"Gürültü istemem. Kapıda ayakkabı olmayacak. Evin duvarlarında acayip süslere, posterlere izin vermem. Erkek misafir geldiğini görürsem hepinizi kapı dışarı ederim. Kira bir gün bile gecikirse eşyalarınızı sokağa atarım. Anlaşıldı mı?"

Bensu'nun zafer dolu gülümsemesi bizim hevesli kafa sallamalarımıza karışırken Jülide hâlâ tırnaklarını izliyordu. "Harika kiracılar olacağız," dedi Çiçek. "Teşekkürler Besime Teyze."

"Nereden teyzen oluyorum senin?"

Arkadaşımın omzunu sıvazlayıp korkunç ev sahibimize kin dolu bakışlar attım. Çiçek'in hevesli suratını düşürdüğü için kadını doğduğuna pişman etmiyorsam sokakta kalınca onun daha mutsuz olacağını bildiğimdendi. Kendime dair iyi özellikleri sıralarken ikinci maddeye arkadaşlarımı savunmak için her şeyi yapacağımı yazmalıyım.

"Kontratı imzalayın," dedi Bensu hazırladığı kâğıdı kadının önüne iterek. Ev sahibinin bu daireleri kontratla kiraladığını hiç sanmıyordum ama Bensu'nun avukatlığından korkmuş olmalıydı. Henüz hukuk fakültesinden mezun olmadığını öğrenmesine engel olmalıydık.

İşlerimizi hallettikten sonra anahtarı alıp Besime Hanım'ın dairesinden ayrıldık. İki kat aşağıya inerken Çiçek yanımda kıkırdayıp duruyordu. "Kurtulduk!"

"Ne kurtulması be, cehenneme düştük," dedi en önden ilerleyen Jülide. Evi bulduğumdan beri sürekli söylenmekten başka tek bir yorum yapmayışı beni artık kızdırıyordu. İlk günden kavga etmemek için çok çabalıyordum ama beni biraz daha zorlarsa o kara saçlarını yolup eline vermekten geri durmayacaktım.

Bensu öne geçip yeni evimizin kapısını açarken Çiçek arkamdan, "Hadi bismillah," diye fısıldadı. Ben de burada tutunmayı başarabilelim diye içimden dualar okuyordum. Kapı açıldı, içeri girdik ve dar koridorda öylece durup birbirimize baktık.

Kaldığımız özel yurdun aniden kapanıp bizi sokağa atmasının üstünden yalnızca üç gün geçmişti. Bugün eşyalarımızı da alıp ayrılmak için son günümüzdü. Haberi aldığımız an itirazlar, ağlamalar ve yalvarmalar eşliğinde bulabildiğimiz tüm yetkililerle konuşmaya çalışmıştık ama işe yaramamıştı. Bu kadar kısa bir sürede yeni bir yurda geçmemiz de çok zor olacağı için gözyaşlarımı silip ilan panosuna ev arkadaşı aradığıma dair bir yazı asmıştım. Sonrasında herkes bunu yapmıştı tabii. Yurtta arkadaşları olanlar bir grup kurma konusunda şanslıydı fakat ben zaten daha iki aydır oradaydım. Oda arkadaşım Çiçek de dönem başında gelmişti. Bensu şirretin, Jülide de kıl kuyruğun teki olduğundan arkadaşları yoktu sanırım. Birbirimize kalmaktan mutlu değildik ama başka çaremiz de yoktu. En azından Çiçek burada diye teselli ediyordum kendimi. Tanışalı çok zaman olmasa da iyi bir arkadaşlığımız vardı.

Derin bir nefes alıp öne çıkmaya çalıştım ama boğazıma dolan toz buna engel oldu. Ben öksürük kriziyle iki büklüm olurken Bensu gidip evin tüm camlarını açmak gibi zekice bir

harekette bulundu. Akıllı bir kız olduğunu gözlemlemiştim. Çiçek'i biraz korkutuyordu ama en azından yersiz çıkışmaları yoktu.

Çiçek'in çantasından çıkarıp bana uzattığı su şişesini minnetle kabul ettim. "Önce yurda gidip valizleri alalım," dedi Bensu.

"Tamam. Dönüşte markete girer, temizlik malzemeleri alırız. Eşyaları ne yapacağız?"

"Ben asla dokunmam bunlara," dedi Jülide. Bu kez haklı olduğu için burun kıvırışına aldırmadık. Evdeki birkaç eşya o kadar eski ve kirli görünüyordu ki kullanılacak gibi değillerdi. Yine de onları dışarı atarken bize yardım etmek zorundaydı.

"İşten avans isterim ama alabilir miyim bilmiyorum. Sizin hiç birikiminiz var mı? Ya da aileniz yardımcı olur mu?"

"Ne yapabileceğime bir bakarım," diye mırıldandı Jülide.

Çiçek düşünceli bir halde başını salladı. "Ben ailemden destek alırım."

"Ben de çalışıyorum. Maaşımı birkaç gün önce aldım. Bir bütçe belirleyip öncelikli ihtiyaç sıralaması yapmamız lazım."

"O zaman önce gidip caddede bir şeyler yiyelim." Bensu'nun önerisine kadar halinin hiç farkında olmadığım karnım acı bir gurultuyla yemek fikrini destekledi.

"Tamam, ucuz hamburger ve patates teklif ediyorum. Kabul mü?"

"Başka şansımız var da sanki," diye söylenerek evden çıkan Jülide'nin arkasından sıkıntıyla baktık.

"Bununla aynı odada kalmak istemiyorum ben."

"Bensucuğum," dedim küçük bir kızı avutur gibi. "Bizi iki günde yer bu vampir. Onun hakkından ancak sen gelirsin."

"Çocuk mu kandırıyorsun Birce? Ayrıca bana kaltak dediğini unutmadım. Dikkat et de o vampiri üstüne salmayayım."

Jülide'nin arkasından çıkıp gittiğinde ağzımı bükerek taklidini yaptım. "Kaltak işte."

"Kaltakoriçe," diye fısıldadı Çiçek. Kıkırtılarımızı bastırmaya çalışarak, evden çıkıp bulduğumuz ilk *fast food* restoranına girdik.

Yemeklerimizi alıp üst kata çıkarken Jülide yine bir şeylere söyleniyordu. Sesini zihnimde bir hiçliğe döndürmek için meditasyon yapmalıydım. Ses tonunu hafızamdan öyle bir silmeliydim ki o konuştuğunda hafif bir esinti sesinden başka bir şey gelmemeliydi kulağıma.

Saat henüz erken olduğu için üst katta bizden başkası yoktu. Bir masaya yerleştik ve yiyeceklerimizin paketlerini açtık. Çiçek ağzını patateslerle doldurup önüne açtığı not defterine "Hayatta Kalmak İçin Alınması Gerekenler" diye bir başlık atarken Jülide memnuniyetsiz bakışlarıyla onu izliyordu.

İç çekerek bu gruba dair olumlu düşünmek için kendimi zorladım. "Evet. Ne yapıyoruz şimdi?"

"Elimizde ne kadar para olduğunu öğrenip en fazla birkaç saat içinde ikinci el eşyacılara gitmeliyiz. Önce çamaşır makinesi lazım."

"Buzdolabı da," dedi Çiçek bu ikisini yazarken.

Jülide, "Fön makinesi de gerek," deyince yüzüne ters ters baktım.

"Hayati ihtiyaçları konuşuyoruz burada."

Kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslandı. "Fön makinesi işte."

Bensu benim ancak meditasyonla başarabileceğim Jülide'yi soyutlama işini çoktan yapmış olmalı ki yüzündeki tek bir mimiği bile oynatmadan onu duymazlıktan geldi. "Herkes kendi yatağını kendisi alsın. Uyar mı?"

"İyi fikir. Giysi dolabı da lazım. Biz Çiçek'le aynı dolabı kullanırız."

"Ben seninle aynı dolabı kullanamam Bensu."

"O zaman kendine ayrı bir dolap alırsın Jülide."

"Off."

Sürekli didişerek, ara sıra Jülide'yi öldürmek için atağa geçenleri ayırmakla uğraşarak geçen dakikalardan sonra nihayet temel ihtiyaçlardan oluşan bir liste hazırlamayı başardık. Her şeyin en ucuzunu alsak bile ödemeyi tek seferde yapmamız mümkün durmuyordu. Pazarlık ve takside bölme işini Bensu'ya verdik çünkü ben pazarlık yapamıyordum. Satıcı, pazarlığı manipüle etmek için iyi kazanamadığını söylediği an Çiçek üstüne para vermeye kalkardı. Jülide ise eşyaları bedava almaya kalkıp bizi mağazalardan kovdurabilirdi.

Bunca olayın arasında hâlâ aileme bu durumdan bahsetmemiştim. Nasıl tepki vereceklerini bilemiyordum. Babam öğrenci yurdunun bile güvenliğini sorgularken yıkık dökük bir evde yaşamama izin vermeyebilirdi. Neredeyse hiç tanımadığım kızlarla bir evin içinde ne yapacağımız da meçhuldü. Sürekli kavga edilen bir evde yaşamak istemiyordum. Belki çaresizliğimiz bizi birbirimize karşı daha anlayışlı kılardı. Belki Jülide bile tanıdıkça seveceğimiz biri olurdu.

Şey, belki de olmazdı.

Öyle ya da böyle bu mecburi yeni düzene alışacak, nasıl gideceğini yaşayarak görecektik.

2. BÖLÜM

Sabırlı biri olduğumu sanıyordum. Uyumlu ve tatlıydım, zaman zaman da bir sevgi kelebeğine dönüşüyordum. Böyle olmayı seviyordum da. Neşeliydim, gürültüyü ve şamatayı sever, her şeyi ciddiye almamaya çalışırdım. Benimle anlaşamamak için korkunç bir insan olmak gerekirdi.

Ve yeni ev arkadaşım tam da böyle biriydi. Korkunç!

Jülide'nin ortalama bir boyu vardı ama her daim topuklu ayakkabılar ve iddialı elbiseler giydiği için daha uzun görünüyordu. Biz her harcamamızdan kısarak evimize yerleşmeye çalışırken kız kırmızı topuklu terlik alıyordu, sırf gösteriş için! Bunun yanında temizlikten o kadar ustalıkla kaytarıyordu ki fark etmiyorduk bile. Ben onu banyo fayanslarını ovuyor sanırken o bir pencerenin pervazına oturmuş ojelerini yeniliyordu mesela. Onu öyle bulup çıldırmamak elde değildi. Eşyalarımız bir saat sonra gelecekti ve biz saatlerdir temizliği bitirememiştik. Herkes sinir krizinin eşiğindeyken Jülide'nin bizi hizmetçileri, kendisini de bu evin prensesi sanması hiç yardımcı olmuyordu.

"Burada atlar mı yaşamış!" diye haykırdı Çiçek. Ağlamaklı, histerik bir halde mutfak tezgâhını temizliyordu.

"Atlara haksızlık ediyorsun," derken benim de ondan bir farkım yoktu. Dün uydurduğum Cifle Birce lakabının hakkını vermek için dört saattir her yeri çılgınca ovalıyordum ama bitmiyordu. Küçük, pis yağ lekeleri tüm evi ablukaya almıştı. Daha önce burada her kim yaşadıysa insan olmadığı konusunda hepimiz hemfikirdik.

Evin arkalarından bazı bağrışmalar gelince kulak kabarttım. Bensu, Jülide'ye işi doğru düzgün yapmazsa onu tuvalete kilitleyeceğini, orayı temizleyene dek kapıyı açmayacağını söylüyordu.

Jülide'nin biraz aklı varsa Bensu'nun bunu yapacağına inanırdı. Sesler bir dakika sonra kesilince kaşlarımı kaldırdım. *Kıl kuyruğun aklı varmış. İlginç bir bilgi.*

Aradan bir saat daha geçmişti ki eşyaları aldığımız mağaza, kamyonetin geleceğini haber vermek için aradı. Durumumuzu anlatıp akşam gelmelerini rica edince alışveriş yaptığımız yerdeki iyi yürekli esnaf bize ödeme ve taşıma konusunda çok yardımcı olmuştu. Bensu pazarlıkta ne kadar iyiyse ben de kendimizi acındırmakta iyiydim. Çiçek'in masumluğu da bana destek olunca işler yolunda gitmişti.

Hepimiz sürünerek kapıya çıktık, sonra aşağı indik. Evimizde balkon yoktu, bu yüzden binanın girişindeki beş basamaklı geniş merdivenlerde çok vakit geçireceğimizi düşünüyordum. Dördümüz merdivenlere dizilip eşyalarımızı getirecek kamyonu beklemeye koyulduk. Çiçek'in başı omzuma düşerken ben de hafifçe Bensu'ya yaslandım.

"Ellerim çok acıyor," dedi Jülide. "Deterjanlar mahvetti cildimi."

"Deterjanlara dokundun da sanki," diye söylenince Bensu otoritesini ortaya koyup filizlenecek olan kavgamızı bitirdi.

"O da çalıştı Birce. Kaytarmak için çok uğraşmış olması çalıştığı gerçeğini değiştirmez."

Çocuk gibi kollarımı göğsümde birleştirip yüzümü çevirdim. "Aman, iyi."

"Eve bazı kurallar koymalıyız. Herkes kafasına göre davranırsa birlikte yaşayamayız," dedi Bensu.

"Mantıklı. İlk önce temizliği ve yemeği bölüşelim," dedim.

"Hepimiz uygunluğumuza göre haftada bir gün yemek yapalım. Diğer günler boşta kalsın. Her gün yemekle uğraşamayız. Ders programım değiştiği için salı günleri öğlene dek boşum. Yemek yapabilirim."

Çalıştığım günleri gözden geçirip seçenek sundum. "Ben pazar ya da perşembeyi alırım."

"Ben yemek yapmayı severim," dedi başını omzumda dinlendiren Çiçek, mayışmış bir halde. "Jülide gün seçsin, kalan gülerde takılırım ben."

"Sen ne bölümü okuyordun?"

Çiçek kafasını kaldırıp parlak bir gülümsemeyle Bensu'ya baktı. "Tıbbi ve aromatik bitkiler."

Bensu'nun kaşlarının havalanışını, sonra hayretle gülüşünü izledim. "Bu bölümü gerçekten okuyan biriyle hiç tanışmamıştım. Ama çok hoş, seni yansıtıyor."

"Değil mi?" dedi Çiçek ışıklar saçarak. "Herkes burun kıvırıyor ama mezun olup kendi çiçek bahçelerimi açtığımda o bakışlarından utanacaklar."

"Belki yakışıklı bahçıvanlar çalıştırırsın yanında." Çiçek'i dürtüklediğimde komik bir ses çıkardı.

"En yakışıklısıyla evlenirim belki."

"Hiçbirinizin sevgilisi yok mu?" diye sordu Jülide. İki basamak aşağıda oturmuş, sırtını kenar korkuluklarına yaslayarak bize dönmüştü. Omuz hizasındaki siyah saçları akşam havasının hafif esintisinde sallanırken onun güzel bir kız olduğunu düşündüm. Bensu gibi duru bir güzelliği yoktu ama giyimi, makyaj tarzı ve hareketlerindeki öz güveniyle çarpıcı bir görüntüsü vardı. Hepimiz perişan bir haldeyken dudaklarında kırmızı rujuyla karşımızda oturuşu sinir bozucuydu. Ama onu, onu ölüm döşeğinde bile rujunu silmeyeceğini anlayacak kadar tanımıştım.

Çiçek'in sevgilisi olmadığını biliyordum. Benim de yoktu. Hem de yıllardır. Bensu'yu dürttüğümde başını olumsuz anlamda salladı. Üçümüz de gözümüzü Jülide'ye diktik.

"Senin var mı?"

"Tabii. Her zaman, birkaç tane," deyip göz kırptı. O taraklarda hiç bezi olmadığı bariz olan Çiçek kaşlarını çatıp bir anne edasıyla doğruldu.

"İnsanların duygularıyla oynamak çok yanlış Jülide."

"Bir şeyle oynadığım yok. Flört etmeyi seviyorum ve kimseye yalan söylemiyorum, bayan dünya barışı."

"Sen gerçekten bir vampirsin," diye mırıldandı Çiçek. Sonra ağlamaklı sesiyle fısıldadı. "Onunla yaşamak zorunda mıyız?"

"Maalesef tatlım. Üzülme, biz güçlü kızlarız."

Çiçek için metanetli durmak zorundaydım. Bu yüzden onunla birlikte ağlayamadım ama Jülide'yle bir hayatın nasıl olacağını düşündükçe kendimi şu karşı duvara çarpasım geliyordu.

"Asıl ben hepinizle aynı evde nasıl yaşayacağım?" diyerek iç çekti Bensu. Aslında onu seviyordum. İçimizde en aklı başında olan oydu. Bizden üç yaş büyüktü ve aldığı sorumluluklar sebebiyle yetişkin gibi görünen tek kişi de oydu. Bize karşı

telegram: @kaktusunx

biraz tahammülsüz görünüyordu ama olsun, bizden nefret ettiğini düşündürecek şeyler de yapmıyordu.

"Konumuza dönelim. Eve içki sokulmayacak."

"Nasıl içki?"

Bensu, Çiçek'in yüzüne dümdüz bakarak, "Alkol," deyince arkadaşımın gözleri öyle bir büyüdü ki gülmeden edemedim.

"Tabii ki sokulmayacak! Böyle bir ihtimal mi var?"

Bensu alt basamaktaki Jülide'yi dürtüp duyup duymadığını sorunca evimizin vampiri sıkıntılı bir nefes verdi. "Duyduk."

"Parti falan da yok elbette."

"Ne bu be? Kendi evimize çıkıyoruz, yurt kurallarından beter kural koyuyorsunuz."

"Kendi evinde yalnız yaşadığında dilediğince davranırsın Jülide. Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

Çiçek tüm bu kuralları bir kâğıda yazıp evin girişine asmanın planını yaparken ben de elimi kaldırdım. "Habersiz yatılı misafir çağırmak yok."

"Kabul," dedi Bensu. Çiçek kafa sallayarak onayladı. Jülide ise biraz daha homurdandı.

Birkaç kural daha koyup Çiçek'in hazırladığı belgenin altına imza atmakta anlaştık. Kızlar konuşmaya devam ederken sessiz sokağımızın başından gelen ayak sesleri iyice yaklaşınca başımı uzatıp baktım. Üç genç adam, merdivenlerin başında dikildi. Biz perişanlığımızdan ödün vermezken Jülide saçını kulağının arkasına itip gençlere şöyle bir baktı.

"Selam," dedi gözlüklü olan. "Kapkaça mı uğradınız?"

"Kapkaça uğrasaydım sığınacağım yer burası olmazdı," diye söylendi Bensu. "Binaya mı gireceksiniz?" Girişi kapadığımız için bunu sormuştu ama kimsede kalkıp yol verecek takatin kaldığını sanmıyordum.

"Siz yeni komşular mısınız? Demek Besime Hanım o yüzden sizinle muhatap olmamamız gerektiğine bizi ikna etmek için o kadar çalışmış."

"Ne yüzünden?" dedim gözlerimi kısarak. Bu deli kadını potansiyel düşman ilan etmek için daha neye ihtiyacım varsa artık.

"Üst kata güzel kızlar taşınmış ya, o yüzdendir," dedi komşularımız olduğu anlaşılan çocuklardan bir diğeri. Tepemizdeki, hareket sensörlü olduğu için bir yanıp bir sönen ışığın altında kumral saçları parlıyordu. Koyu sarı kirli sakalı vardı. Bizim yaşlarımızda görünüyordu. "Ben Mecnun."

"Mecnun mu?" Çiçek'in kıkırtılı sorusu Mecnun'un bir adım yaklaşıp alaycı bir bakışla arkadaşımı süzmesine neden oldu.

"Sen de Leyla olduğunu mu söyleyeceksin?"

Jülide'nin, "Üff, berbat," diye mırıldanışını duydum ama Çiçek pek aldırmışa benzemiyordu.

Tatlılıkla, "Yoo," dedi. "Çiçek ben."

Keşke flört ediyor olsaydı. Bu tatlı bakışları ve güzel yüzüyle gülümseyerek konuşurken beğendiği adamları tavlaması çok kolay olurdu ama Çiçek'in özel bir ilgiyle gülüp kıkırdamadığını biliyordum. Benimle de böyle konuşuyordu çünkü.

"Memnun oldum Çiçek Kız."

"Çok salaksınız."

Bütün başlar Jülide'ye dönüp yüzler buruştuktan sonra tekrar birbirimize baktık. "Ben Selim," dedi gözlüklü olan. "Bu da kardeşim Barış."

Barış mesafeli bir hareketle başını eğerek bizi selamladı. Jülide çocukları beğenmemiş olmalıydı ki telefonuyla ilgileniyordu. Bir ara elini kaldırıp bir şeyler mırıldanınca kendini tanıttığını varsaydım. Bensu ve ben de isimlerimizi bildirip tanışma faslını noktaladığımızda neden burada oturduğumuz soruldu.

"Eşyalar gelmek üzereydi. Biz de aşağı indik. Evde oturacak bir yer yok henüz."

"Yardım edelim," dedi Selim. Boyu çok uzundu ve benim yüzünü görmek için oturuşumu değiştirecek gücüm yoktu.

"Harika olur."

"Vampir işte." Çiçek'in, Jülide'nin yanıtına verdiği tepkiyi yalnızca ben duydum. Bu yüzden kahkaha atmam diğerlerinin dikkatini çekti.

Mahcup görünmeye çalışarak elimi ağzıma kapayıp, "Evet," dedim. "Biraz yardım çok iyi olurdu."

Bensu ayağa kalkıp üstünü silkeleyerek kapının önünden çekilince ben de Çiçek'i popomla ittirerek yolu açmaya çalıştım. "Teşekkürler ama yardıma ihtiyacımız yok. Getiren adamlar da yardımcı olurlar zaten."

"Her şeyi kendin sırtlamayacaksan bizim adımıza konuşma Bensu," dedi Jülide aşağıdan.

Bensu'nun hepimizden uzun ve iki basamak yukarıda olması, keskin sesiyle birleşince yenilmez bir görüntü çıkıyordu ortaya. Bu ikisi fiziksel bir kavgaya girişse Bensu, Jülide'yi parçalardı. Aslında hepimizi parçalardı. Ben Çiçek'ten bile önce nakavt olurdum. Daha ne olduğunu anlayıp karşılık verene kadar üç beş tokatla yere sererlerdi beni. Bu yüzden üniversiteyi şehir dışında kazanınca babamın ilk yaptığı şey bana bir şok tabancası almak olmuştu. Belki bunu Jülide'ye söylersem davranışlarına biraz dikkat ederdi. Bir gece şok tabancamı ensesine değdirip kulağına ölüm tehditleri fısıldamayı aklıma kazıdım.

"Yaşadığın evin sorumluluğunu almayacaksan çek git Jülide." Kızların arasında gerginlik çıkacağı anlaşılınca ayağa kalktım. Neyse ki aynı anda kamyon sokağın başında göründü

de dikkatler dağıldı. Yine de Bensu'nun arkasından dolanıp Jülide'nin koluna girdim.

"Şimdi kavga etmeyelim," diye fısıldadım kamyonet binanın önüne park ederken. "Yabancıların yanında kendimizi rezil etmeyelim, lütfen."

"Bensu bizi rezil ediyor!"

"Sessiz ol, ne olur ya."

Bensu kamyonetten inen adamları karşılamak için basamakları inince ben de komşularımıza mahcubiyetle gülümsedim. "Memnun oldum öyleyse. Görüşürüz."

"Saçmalamayın kızlar. Çıkarken bir şeyler götürelim işte." Mecnun kollarını sıvayıp kamyonetin arkasına geçerken Barış'ı da yanında sürükledi. Barış'ın bundan hoşlanmadığını fark edince bir şeyler söylemek istedim ama Jülide'nin yanından ayrılmanın güvenli olmadığını düşünüyordum.

Selim, başta yardım teklif eden kendisi olmasına rağmen yaslandığı korkuluklardan ayrılmadan bakışlarıyla Bensu'yu takip etti. Burnunun ucuyla onu işaret edip, "Derdi ne bunun?" diye sorunca ağzını açan Jülide'yi çimdiklemek zorunda kaldım.

"Bir derdi yok." Arkadaşımı savunma ihtiyacıyla omuzlarımı dikip dostça tavırlarımı bir süreliğine ortadan kaldırdım. "Doğru söylüyor. Kendimiz yapabiliriz, size zahmet vermek istemiyor demek ki. Derdi düşünceli olmakmış, bak sen."

"İyi, yine de çıkarken bir şeyler taşıyayım. İnsanlar bu saatte hâlâ çalışıyorlar." Haklı olduğunu düşündüğüm için sesimi çıkarmadım. Selim'in ardından Barış ve Mecnun'un eşyaları sırtlamaya başladığını görünce yanlarına gidip ucundan tutacak bir şeyler aradım. Bensu en ağır eşyaları kendisi taşımakta ısrar ediyordu. Çiçek ise Mecnun'un şirinlik olsun diye söylediklerini ciddiyetle dinleyerek kafa sallıyordu.

Mağazadan gelen görevliler iki ucunu tuttukları bir dolabı kamyonetten indirirken Bensu'nun arkasına geçip sessizce konuştum. "Neden ısrarla onları göndermeye çalışıyorsun? Yardım etsinler işte."

"Asıl siz neden kendi işinizi kendiniz yapmamakta bu kadar ısrarcısınız? Bu adamlara kendimizi yardıma ihtiyacı olan tatlı kızlar olarak değil, üst katta yaşayan güçlü kadınlar olarak tanıtmayı tercih ederim Birce. Burada yalnız yaşayacağız. Başımızın çaresine bakmamız gerekiyor."

Böyle öfkeyle fısıldarken yüzünün ne kadar solduğunu, ne kadar yorgun göründüğünü fark edince dikkatim dağıldı. Söyledikleri kendi perspektifinden haklı olabilirdi ancak yardıma ihtiyacımız olmasının nesi kötüydü ki? Bunca yorgunluğun üstüne sabah kalkıp işlerimize, okullarımıza gidecektik. "Güçlü olmak asla yardım istememek midir?" diye sordum. "Halimize bak, ne kadar yorgunuz. Bizler bir anda evsiz kalmış genç kızlarız, Bensu. Birkaç gün içinde kendimize bir ev bulduk. Eşyalarımızı aldık. Kiramızı ödedik. Bunları kendimiz yaptık. Birkaç eşya taşıttık diye bu oğlanlar bizi hafife alacaksa eğer, onlara hadlerini bildiririz. Ama bundan önce arkadaşlıklarına bir şans verelim olur mu? Bence esas güç iyi arkadaşlara sahip olmaktır."

Çiçek satın almak için Bensu'yla çok mücadele ettiği mini fırını kucaklamışken, Mecnun ve Barış yataklardan birini taşıyordu. Barış'ın yüzünde öyle memnuniyetsiz bir ifade vardı ki gülsem mi, kızsam mı yoksa mahcup mu olsam bilemedim. Az önce Jülide'nin eline birkaç parça eşya alıp kapıyı açmak için önden çıktığını görmüştüm. Bir dakika içinde kamyonetin önünde Bensu'yla yalnız kaldık. Gözünü binanın kapalı kapısına dikmiş, koridordan gelen kalın erkek seslerini dinliyordu.

Ne konuştuklarını duyamasam da Mecnun'un Barış'la uğraştığını eğlenen sesinden ve kahkahalarından anlayabiliyordum.

"Bence onların yardımına ihtiyacımız yoktu," dedi Bensu iç çekerek. "Ama madem artık birlikte yaşıyoruz, bu kez sizin istediğiniz olsun."

Gülümseyerek kamyonetin arkasına çıkıp taşıyabileceğim bir şeyler aradım. "Ne kadar yüce gönüllüsün."

İkimiz diğer bir yatağın iki ucunu tutup kamyonetten indirirken ilk partiyi taşıyanlar döndü bile. Eşyaları seçerken dekoratif şeyleri değil, imkânlar dâhilinde alınabilecekleri seçmiştik. Dolayısıyla her şey birbiriyle uyumsuzdu ama yine de onlar bizimdi. Bu yüzden güzel ve değerliydiler. Hep kendi evimde yaşayacağım günlerin hayalini kurardım ve şimdi o hayali yaşamak üzereydim. Planladığımdan çok daha erken ve mecburiyetlerle dolu bir ev macerası olsa da az önce Bensu'yla uzlaşmamız beni umutlandırmıştı.

Belki de zamanla çaresizliğin etrafında toplanmış, birbirine tahammül etmeye çalışan kızlar değil de gerçekten iyi arkadaşlar olabilirdik.

3. BÖLÜM

Daha önce sadece bir kez taşınmıştım. Ortaokuldayken yaşadığımız sokaktan yalnızca birkaç sokak ilerideki daha büyük, daha güzel ve üstelik kendimize ait olan bir eve taşınmıştık. Babam onca yıllık alın terinin karşılığında bir ev satın alabildiği için gururluydu. Annem ev sahibi endişesinden kurtulduğu için çok mutluydu. Ablamla bense artık ayrı odalarda kalacağımız, üstelik bunun uğruna sevdiğimiz ve büyüdüğümüz mahalleden ayrılmayacağımız için sevinçten deliriyorduk. Ben çok bir uğraş vermemiştim aslında. Teyzelerim ve kuzenlerim bizde olduğu için evin küçük kızı kredisini sonuna kadar kullanıp işten kaçmıştım. Bana düşen tek şey eşyaları konmuş odamı dilediğimce süsleyip püslemek olmuştu. Taşınmanın harika bir şey olduğunu düşünüyordum. Ertesi sabaha koca bir gülücükle uyanıp yeni giysi dolabımın aynalı kapısının önünde kıvırtarak şarkı söylemiştim.

Bundan on yıl sonra yine bir taşınma sabahına uyanıyordum. Keşke aynı hisleri yaşadığımı söyleyebilseydim ama uykunun sisinden sıyrılan zihnimde beliren ilk düşünce, sız-

layan vücudumun verdiği rahatsızlıktı. Küçük bir iniltiyle yatağımda diğer tarafa döndüm. Henüz perde alamadığımız için pencerenin üzerini açık pembe bir çarşafla örtmüştük. Çarşafın kenarlarından içeri dolan ışığa bakılırsa odamız güzel ışık alacaktı. *Umarım bu çok sıcak olacağı anlamına gelmez*, diye düşündüm. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp, sızlayan uzuvlarımı gererek rahatlamaya çalıştım. Çiçek, karşı duvara dayalı yatağında uyurken prenseslere benziyordu. Kendi görüntümü tahmin edebiliyordum. Kabarmış turuncu saçlar, yorgunluktan solan yüzümde renkleri iyice ortaya çıkmış çiller ve kırmızı bir burun. Şanslıysam gözlerimin altı uyuşturucu bağımlısından hallice görünmüyordur ama buna pek ihtimal vermiyordum. Bu kadar renkli bir surata sahip olmak canımı sıkıyor falan değildi. Kendimde kusurlar bulmayı sevmiyor, kendimi olduğum gibi kabulleniyordum. Ne güzel olduğumu düşünerek zaman geçirirdim ne de çirkin olduğumu söyleyerek öz güvenimi zedelerdim. Ortalama biriydim işte. Ne çok güzel ne de çirkin. Böyle olmaktan mutluydum da. Yine de insanın uyandığında gördüğü ilk yüz Çiçek'inki olunca kendini biraz sorguluyordu. Arkadaşımın güneşte rengi altın sarısına dönen saçları parıldıyordu. Bembeyaz yüzü ve her zaman pembe olan dudaklarıyla uyurken sahiden de prenseslere benziyordu. Zaten bebek gibi bir suratı vardı, üstüne bir de masum karakterini gördüğünüzde Çiçek'i sevmemek imkânsız oluyordu.

On yıl önce benzer bir sabah, yeni olduğu için çok mutlu olduğum giysi dolabımın önünde dans etmiştim. Bugünse odadaki sıkıcı eşyalara hiç bakmadan banyoya yürüdüm. Saat henüz erkendi. Kızlardan bir ses olmadığına göre uyuduklarını varsayıyordum. Banyoya girip kıvırcıkla dalgalının arasında bir yerde duran saçlarımı başımın üstünde sıkı bir topuzun

içine hapsettim. Yüzümü soğuk suyla yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra cılız kollarımı iki yana kaldırıp aynada kendi kendime bir güç gösterisinde bulundum. Ailemi arayacaksam bu gösteriye ihtiyacım vardı.

Ayrı eve çıktığımı ben söylemeden kendilerinin keşfetmesine izin veremezdim. Babamın beni çok sevdiğinden şüphem yoktu fakat genel özelliği güvensizlik olduğundan herkesin ve her şeyin ailesine karşı komplolar ürettiğine inanan biriydi. Bazen çocuklarının da sırf onu kızdırmak için yaşadığı fikrine kapılıyordu. Kendi kendine bize küsüp darıldığı bile olurdu. Bu yüzden gerçeği küçük yalanlarla çevirerek önüne sunmalıydım.

Aslında onu üç gün önce aramalı ve bir eve yerleşmek zorunda olduğumu anlatmalıydım. O zaman da memnun olmaz, kızardı fakat beni arkadan iş çevirmekle suçlayamazdı. Habersiz hareket ederek kendi mezarımı kazmış sayılırdım. Neden söylemediğimi bile bilmiyordum. Önce panik doluydum, sonra da eve çıkmanın heyecanı ve kızlarla anlaşabilecek miyiz endişesi ailemi unutmama sebep olmuştu.

Eğer anneme böyle söylersem iki hafta boyunca benimle konuşmayacağına emindim. Yine de haberi olmak zorundaydı. Her şeyden önce yurttan kendi isteğimle ayrılmamıştım. Mecburi bir ayrılıştı bu. Üstelik annemin yardımına da ihtiyacım vardı. Mutfağımızda tek bir bardak bile yoktu çünkü. Çiçek ilk andan beri ailesiyle konuştuğu için annesi bize hem mutfak eşyası hem de konserveler yollayacaktı. Jülide de abisinin bekâr evinden kalan bazı küçük eşyaların yollanacağını söylüyordu. Bensu ailesinden destek isteyemeyeceğini söylemişti. Bu yüzden evdeki gerekli bazı tadilatların ücretini üstlendi. Benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu. Annemin bana mutfak eşyaları ve hatta evlenip giden ablamın odasından ayna, komodin gibi

şeyler yollayabileceğine emindim. Ama babam bunları kendi getirmek isterdi ve bu evi görürse düşüp bayılırdı.

Bu koca şehirde karşılayabileceğim daha iyi bir ev olmadığına onu inandıramazdım. Bana yardım ederdi tabii. Fakat yeni evlenen ablamın düğün masraflarını henüz atlatamamışken bir de bana para göndermek onu çok zahmete sokardı. Aileme yük olmayı da onları üzmeyi de hiç istemiyordum. Sıkıntıyla oflayarak geriye yaslandım.

Acaba annem benimle iş birliği yapar mıydı?

Masanın üstünde duran telefonuma gözlerimi dikmiş bakıyorken Jülide mutfağa girdi. Uyanmış, saçına fön çekmiş, makyajını yapmış; tüm bunların üstüne bir de puanlı, kısa, kırmızı bir elbise giymişti. Bir elinde çantası, diğer elinde topuklularıyla mutfağa girip marketten aldığımız plastik bardaklardan birine su doldurdu.

"Dünden sonra nasıl bu kadar iyi görünebilirsin?" dedim ağzım açık bir halde. Jülide sırıtarak suyunu içtikten sonra yanıma gelip elini omzuma koydu.

"Günaydın tatlım. Terk edilmemesi gereken kız kuralları: Asla yorgun ve bakımsız görünme. Beni dinlesen iyi olur. Yüzüne kapatıcı sürmeden başka biriyle daha karşılaşma riskini almamanı tavsiye ederim. Berbat görünüyorsun."

"Jülide, sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir?"

İç çekip elimi omzumdaki elinin üstüne koydum. "Ben hayatı bu kadar sevmiyorum."

Evin kıl kuyruğu bu ada yakışır şekilde rimelle belirginleşip kıvrılan güzel kirpiklerinin altından bana gözlerini devirdi. "Öyleyse burada çürü. Ben kahvaltıya gidiyorum."

"Flörtlerinle mi?"

"Saçmalama. Sadece biriyle."

"Ha ha. Bensu uyuyor mu?"

"Ben kalktığımda gitmişti."

Sabah erkenden dersi olduğunu, sonra da işe gideceğini söylediğini hatırladım. Market alışverişi için ayırdığımız parayı bana vermişti. Çiçek'le öğlene dek boş olduğumuzdan alışverişe biz gidecektik. Jülide el sallayıp mutfaktan çıktığında arkasından bir veda sözcüğü mırıldandım. Bakışlarım tekrar telefonumu buldu. Korkunun ecele faydası yoktur derler, daha fazla tereddüt etmemek için telefonu kapıp annemi aradım. Üçüncü çalışta aramam cevaplandı. Kalbim küt küt atarken annemin keyifli sesine karşı selam verdim.

"Sana da günaydın Tatlı Havuç." Bana böyle söylemesinden nefret ediyordum ama bunu söylemem hiçbir işe yaramadığından kabullenmek zorundaydım.

"Nasılsın anne?"

"Nevin teyzenler gelecek kahvaltıya. Koşturuyorum. Niye aradın bu saatte, rüyanda beni mi gördün?"

Kadıncağızın keyfine gölge düşürmek acımasızlık olmaz mıydı? İç çekerek, "Evet," dedim. "Beni boğuyordun. Ablamı daha çok sevdiğini ve benim doğumumun bir hata olduğunu söylüyordun."

"Tövbeler olsun! Abur cubur yiyip mi yattın yine? Yeme yavrum onları. Ne zaman yesen kâbus görüyorsun."

Dudaklarımı büküp ağlamaklı bir sesle, "Beni seviyorsun, değil mi anne?" diye sordum. Şu an sevgiye, şefkate ve hata yapmaktan korkmamam gerektiğinin söylenmesine ihtiyacım vardı.

"Benim kuzum," dedi annem kelimeyi uzatarak. "Sen en sevdiğim küçük kızımsın."

"En sevdiğim çocuğumsun desene."

"Ablana günah olur ama."

"Duymuyor ki."

"Birce, saçmalıyorsun. Oyalama beni bak yanacak böreklerim! Hadi öpüyorum seni. Yemeklerini gündüz ye, gece değil!"

Telefon kapanınca bir kez daha dudaklarımı büktüm. Demek börek yapıyordu. Annemin böreklerinin kokusu burnuma kadar gelince midem açlıkla kasıldı.

Çıkıp bir şeyler almalı, kahvaltı yapmalıydık. Telefonu masada bırakıp Çiçek'i uyandırmak için odaya döndüm. Adını ilk kez seslendiğimde kıpırdamadı bile. İkincide hafifçe inledi, üçüncü seferdeyse arkasını döndü.

Peki, bunu sen istedin bebek yüzlü. Yüzümü kulağının dibine götürüp bağırdım. "Çiçek!" Kızcağızın yeşil gözleri irice açıldı, suratının hemen yanında beni görünce güçlü bir çığlık koyuverip kalkmaya çalıştı. Haline gülmekle meşgul olduğumdan henüz geri çekilmemiştim. Kafalarımız birbirine tokuşunca ben de yatağa yuvarlandım. Bir yandan alnımı ovuşturuyor, bir yandan da kahkaha atıyordum.

"Birce ya! Ne yapıyorsun?"

"Sen ne yapıyorsun? Kafamı kırdın!" Onun aksine ben çok eğleniyordum.

"Seni canavar sandım."

Kahkaham aniden kesildi. Dirseğimin üstünde doğrulup ciddiyetle Çiçek'e baktım. "Canavarlara inanmıyorsun herhalde, değil mi?"

"Üff, beş yaşında mıyım ben? Üstümden kalk."

"Beş değil canım," dedim yataktan kalkarken. "Altı diyelim."

"Çok komik. Ne istiyorsun benden?"

"Çok acıktım. Kahvaltıya gidelim. Sonra markete gitmemiz gerek. Annenin dün gönderdiklerini otogardan alacağız. Onun

saatini öğrenmelisin. Sonra ben işe gideceğim. Ve sen hâlâ yatıyorsun!"

"Kalkmak istemiyorum."

"Hadi, çiçekçiye de gideriz."

Sızlanıp dururken üstündekini atıp, yatakta oturarak ellerimi tuttu. "Söz mü?"

Yurtta beraber geçirdiğimiz iki ay boyunca odada çiçek bulunduramadığı için dertlenmesini dinlemiştim. Bu yüzden tepkisi beni şaşırtmak yerine güldürdü.

"Söz. Bütün odaları saksılarla doldurabilirsin. Kimsenin alerjisi yok, defalarca sordum."

"Sen harikasın!" dedi heyecanla.

O kalkıp banyoya gidince ben de henüz boşaltmadığım bavulumdan pantolon ve baskılı bir tişört kapıp üzerime geçirdim. Pencere pervazında duran küçük masa aynasının önüne geçip yüzüme güneş kremi sürdüm. Saçlarımı tararsam fena halde kabaracağını bildiğimden üst yarısını küçük bir tokayla başımın arkasında tutturmakla yetindim. Bazen süslenmeyi seviyordum ama bugün o günlerden biri değildi. Evi bitkilerle doldurabileceği için çok sevinmiş olmalı ki Çiçek'in hazırlanması epey uzun sürdü. Beline kadar uzanan saçlarını açık bırakıp üzerine pembe, yarım kollu hoş bir elbise giydi. Çantasını takıp sonunda hazır olduğunu ilan ettiğinde nihayet evden çıkabildik.

Kapımızı kilitleyip merdivenlerden inerken elimdeki anahtara baktım. "İki anahtar daha yaptırmalıyız."

"Anahtarlar nereden yaptırılıyor?"

Komik bir soru gibi görünüyordu ama durup düşününce bilmediğimi fark ettim. "Anahtarcıdan?"

"Hey, çilingir olabilir!"

Gözlerimi büyüterek ona baktım. "Haklısın!"

Başka bir yerde duysam kesinlikle aptalca olduğunu düşündüğüm bir sohbet olurdu. Fakat ikimiz de ilk kez bir evin sorumluluğunu alıyorduk. Daha önce evde birinin anahtara ihtiyacı olduysa bunu babalarımıza söylerdik. Şimdi her şeyi kendimiz yapmamız gerekince sık sık bocaladığımızı görmüştüm. Bir evin sorumluluğunu almak tamamen yeni bir tecrübeydi.

Binanın gıcırdayan dış kapısını itmek için uzanırken kapı arkadan açıldı. Mecnun bizi görünce, "Kızlar," dedi tatlılıkla. "Günaydın."

"Günaydın. N'aber?"

"İyiyim. Siz nasılsınız?"

"Çok açız," dedi Çiçek. "Yakınlarda iyi bir kahvaltı yapabileceğimiz bir yer var mı?" Arkadaşıma imalı bir bakış attım. Cebimizdeki parayı ve almamız gereken onca şeyi düşününce iyi bir kahvaltı arama lüksümüz yoktu.

Mecnun elindeki ekmek poşetini kaldırırken gülümsüyordu. Buğday tenli, yakışıklı bir çocuktu. Gözlerinin yeşili öyle koyuydu ki ilk bakışta rengini anlayamayıp gözlerimi çocuğun yüzüne dikmiştim. Tam bir kumraldı. Kahverengi saçlarının içinden sırıtan sarı tutamları görünce bakışlarımı Çiçek'e çevirdim. Tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu ancak o bunun genel ifadesi olduğundan benim gibi Mecnun'u inceliyor mu anlayamadım. Mecnun da ona bakarak konuşuyordu fakat o Çiçek'in aksine tüm ilgisini karşısındakine vermişti. "İyi bir kahvaltı sözü veremem ama size yumurta pişirebilirim. Ne dersiniz?"

Sabahın bir vaktinde habersiz girilen bir erkek evini gözümde canlandırmaya çalıştım. Canlanan şeyler hiç de hoş

değildi. "Bugün çok işimiz var," diyerek araya girdim çünkü Çiçek'in teklifi kabul etmek üzere olduğunu fark etmiştim. "Başka zaman."

Mecnun ısrar etmedi. Bize kahvaltı için birkaç kafe önerdi. Sonra vedalaşıp binadan çıktık. Arkadaşımın koluna girip onu hızlı yürümeye teşvik ettim. "Ailen sana milyarlar falan mı yolluyor? Eğer öyleyse neden bu evde kalmayı kabul ettin?"

"Ne diyorsun yine? Hiç de milyarlarım yok."

"O zaman bir pastaneye gidip tanesi beş liradan iki tane kır pidesi yiyoruz, sonra da işimize bakıyoruz. İyi kahvaltıları daha sonraya sakla."

"Ama kahvaltı günün en önemli öğünüdür Birce," diye sızlansa da konuyu değiştirdim. Beş liralık pide gayet önemli bir öğündü işte.

"Mecnun'dan hoşlandın mı?"

"Evet. İyi birine benziyor."

"Onu sormuyorum. Beğendin mi adamı diye soruyorum." Çiçek başını çevirip boş boş yüzüme bakınca gözlerimi devirdim. "Yakışıklı değil mi sence?"

"Ah, anladım." Alaycı yorumumu bastırmak için dilimi ısırdım. Çiçek saflığıyla alay edilince bunu kötü bir şey gibi algılayıp alınıyordu. Salak olduğunu düşünmüyordum elbette ama ilgisini çekmeyen şeyler söz konusu olunca algıları tamamen kapalı olabiliyordu. "Yakışıklı ama o gözle bakmadım. Beğenip beğenmemek gibi bir düşüncem olmadı yani."

"Çiçek, ben korkunç biri miyim?"

Önümüze çıkan ilk pideciye doğru Çiçek'i itip masalardan birine oturdum. İnsanların işe giderken ya da acil durumlarda girip hızlıca karnını doyurduğu yerlerden biriydi. Bu yüzden mekânda herhangi bir dekorasyon yoktu. Birkaç masa, sandal-

yeler ve koca bir pide tezgâhından ibaretti. "Hayır, ben seni seviyorum. Korkunç olsaydın sevmezdim."

Yanaklarını tutup iç çektim. "Minik bir kuşsun, biliyorsun değil mi?"

Bana bir öpücük atıp yüzünü ellerimden kurtardı. "Neden korkunç biri olasın ki?"

"Yakışıklı erkeklerin hep farkındayım. Az önce biz içeri girerken kapıdan çıkan adamı gördün mü?"

"Kör müyüm ben? Gördüm tabii."

"Üstünde ne vardı söyleyebilir misin? Saçı uzun muydu? Sakallı mıydı?"

Çiçek gözlerini kısarak bir süre ciddiyetle düşündü. Sonra başını iki yana salladı. "Dikkat etmedim ki."

"Bak işte! Ben ettim. Siyah bir gömlek giymişti. Elinde cüzdanını ve telefonunu tutuyordu. Saçlarını toplayıp topuz yapmıştı ve hafifçe uzamış sakalları vardı. Tam bir esmer güzeliydi."

Çiçek karşımda dudak büktü. "Nereye varmak istediğini anlamadım."

"Yakışıklı erkeklerin çok fazla farkındayım! Belki de bu yüzden bir sevgilim yoktur."

"Mecnun'u o kadar beğendiysen kahvaltı teklifini kabul etmeliydin."

Gözlerimi devirerek arkama yaslandım. "Sana bir haberim var. Onun beğendiği kişi sensin." İçeri girerken söylediğimiz patatesli pidelerimiz ve çaylarımız önümüze bırakılırken teşekkür edip sıcak pideden bir parçayı hemen ağzıma attım. Kendimden geçerek karnımı doyururken Çiçek'in dehşet dolu ifadesinin bana odaklandığını fark ettim. "Ne?"

"Yani sen Mecnun'dan hoşlandın ama onun benimle ilgilendiğini mi söylüyorsun?"

Yanaklarımın içi yemek dolu bir halde kalakaldım. Çiçek'le birbirimize bakışımız dışarıdan nasıl görünüyordu kim bilir. "Bunu ne zaman söyledim be?"

"Az önce."

"Hayır. Mecnun'dan hoşlandığımı asla söylemedim."

"Yakışıklı dedin!"

"E, yakışıklı çünkü. Her yakışıklıya âşık mı olacağım ben?"

"Nereden bileyim? Niye birden erkekler hakkında konuşmaya başladın ki?"

Ağzımı açtım fakat verecek mantıklı bir cevap bulamadım. Gürültülü kahkaham pidecinin içinde yankılanınca ellerimi ağzıma kapayıp sesimi kesmeye çalıştım. Çiçek'in morali giderek daha da bozuluyordu.

"Affedersin. Sadece Mecnun'un ilgisini fark ettin mi diye merak etmiştim."

"Etmedim," dedi surat asarak.

"İyi, artık edersin."

"Etmeyeceğim."

"Küstün mü?"

"Pideni ye."

Çiçek tavır yapmayı hiç beceremezdi. Böyle davrandığında gerçekten de moralinin bozulduğunu anlıyordum. Ama gönlünü alması kolay biriydi. Karşısındakini seviyorsa ona kızgın kalmaz, affedici olur ve yardıma ihtiyacı olduğunda onun için her şeyi yapardı. İkimiz aynı yaştaydık ama bazen onu küçük kız kardeşim gibi sahiplenmek istiyordum. Son günlerde iki aydır olduğumuzdan daha da yakınlaşmıştık. Birlikte bir ev

kurmak, daha fazla zaman geçirmek, beraber bazı yükleri sırtlanmak arkadaşlığımızı güçlendiriyordu.

Çiçek'in tekrar gülücükler saçmaya başlaması yalnızca birkaç dakika sürdü. Bana Mecnun'un lafını etmeyi yasaklayınca ben de başka yakışıklı erkeklerden bahsetmeye başladım.

Keşke herkes Çiçek gibi olsaydı. Birkaç sevgi kucaklaşması ve gülücükle tüm sorunları halledebilseydim. Yemeğini benden önce bitiren arkadaşıma pidemin son parçasını verip kendime bir çay daha söyledim. Buradan çıkınca tüm gün çok çalışmam ve oradan oraya koşturmam gerekecekti. Maddi ve manevi birçok kaygım vardı. Ama önce, birden en iyi arkadaşım oluveren Çiçek'le beraber bir keyif çayı içecektim.

KAKTÜS YAYIN

4. BÖLÜM

Üniversiteye başlamadan önce iş dünyasına dair pek bir fikrim yoktu. Annemle babamın tuhafiyesinde çalıştığım zamanlar olmuştu elbette ama sonuçta orası kendi dükkânımızdı. Sadece ihtiyaç olunca gidip başında durur, bazı hafta sonları tam zamanlı mesai yapıp harçlığımı alırdım. İşin zor bir yanı olduğu söylenemezdi. O kısımları annemle babam hallediyorlardı. Küçük bir şehirde yaşıyorduk. Para harcayacak süslü kafeler, sinemalar, alışveriş merkezleri yoktu. En sevdiğimiz aktivite gün menüleriyle yapılan pikniklerdi. Aslında hayatım, o günlerde farkında olmadığım kadar kolaydı. Sonra üniversiteyi kazandım. Alabildiğim tek burs amcamın arkadaşının derneğinden bağlanan üç yüz lira olunca geldiğim o büyük şehirde yaşayabilmek imkânsız bir şeye dönüştü. Bunu hiç söylemesem de babamın bana para göndermek için çok çabaladığını tahmin ediyordum, bu yüzden de ona başka bir burs daha bulduğumu söylemiştim.

Bir markette iş bulana kadar bu yalan beni mahvetti. Aç kaldığım, okuldaki ihtiyaçlarımı bile karşılayamadığım, nere-

deyse yerlerde süründüğüm günlerin ardından nihayet bir markette yarı zamanlı iş bulmayı başarınca sevincimden havalara uçmuştum. O yüzden marketi seviyordum. Bazen çok yorucu olsa da burada eğleniyordum da. Mahalledeki amcalar ve teyzelerle aram gayet iyiydi. Sürekli değişen elemanlarla büyük sıkıntılar yaşadığım da söylenemezdi. Çok yoğun günlerde ben de bazen işi bırakmayı düşünüyordum. Biraz ara verip dinlenmek ve sonrasında aynı maaşla benzer bir iş daha bulmak çok da zor olmazdı. Ama bu işi bulmadan önce öyle çok sürünmüştüm ki bırakırsam ve başka bir iş bulamazsam olabilecekleri düşündükçe markete sıkı sıkı tutunuyordum.

Tüm bu pozitif düşüncelere rağmen önce sokakta kalma şoku, sonra ev bulma stresi, evi yerleştirmenin yorgunluğu ve tüm bunları ailemden gizlemenin getirdiği panik üzerimde toplanmışken bir cuma akşamı yoğunluğunu atlatmak hiç de kolay olmadı. Akşam dokuza doğru kapanış için dakikaları saydım. Marketin yetkilisi Emrah Abi tüm yalvarışlarıma rağmen bugün beni kasaya koymuştu. Bütün o insanların acayip sorularına, sıra bekleyenlerin öfkelerine ve hesap işinin stresine maruz kalmıştım. Başımın ağrısı dayanılmaz bir noktaya erişmişken nihayet saat akşam dokuza geldi. Kalan son gücümle kasa sayımını yaptım. Diğer çalışanlar temizliği üstlendiler. İşim çabuk biterse bana başka bir iş kilitleyeceklerdi, bu yüzden yavaş yavaş saydım. Hatta karıştırdığımı söyleyip üçüncü bir kez daha saydım. Reyonların arasından Lale ve Faruk'un sesi yükselince işlerin bittiğini düşünerek paraları teslim etmek için Emrah Abi'nin yanına gittim. Eve gidecek olmanın rahatlamasıyla yükselen sesleri iyi tanıyordum.

Kasa cirosunu kaydedip teslim ettikten sonra, depodaki personel odasında market tişörtümü çıkardım. Lale dolabın

üstündeki aynadan saçını başını düzeltip kendine çekip düzen verirken bu hali beni ne durumda olduğuma bakmaya teşvik etmedi. Burnumun ucunu görecek halim yoktu.

"Yeni ev nerede?" diye sordu Lale. "Gidebilecek gibi görünmüyorsun."

"Yürüyerek yirmi dakika ama dolmuşa bineceğim."

"Hasta olmadığına emin misin?"

"Sadece hayatla mücadele ediyorum Laleciğim," dedim dramatik bir havayla.

Lale gülümseyip odanın kapısını açtı. Tek bir oda olduğu için burada sırayla giyiniyorduk. Erkekler içeri girmeden önce Emrah Abi asık yüzüyle bizi kameraların olduğu geniş alana çağırdı. Yine kim bilir ne için azar dinleyeceğimizi düşünürken ayaklarımı sürüyerek Lale'nin arkasından gittim.

"Faruk haftaya ayrılıyor. Yeni bir eleman arıyoruz. Arkadaşlarınıza söyleyin, iki güne kadar birini tavsiye etmezseniz ilan asarız."

"Neden gidiyorsun?" dedi Lale.

Faruk'a attığı mahzun bakışları görünce üstümdeki o yorgunluğun verdiği umursamazlık bir nebze dağıldı ve dikkat kesildim. Lale'nin Faruk'tan hoşlandığını daha önce fark etmemiştim, Faruk farkında olmalıydı çünkü Lale'yi teselli etmek için salak salak konuşuyordu.

"Görüşürüz yani yine. Bu çevrede oturuyoruz ikimiz de."

Başka bir gün olsa elimi kaldırıp varlığımı hatırlatır, kendimi araya sokmadan duramazdım ama şimdi buna enerjim yoktu. Emrah Abi gidebileceğimizi söyleyince arkama bakmadan depo kapısından çıkıp caddeye ilerledim.

Yaklaşık on dakika sonra dolmuştan inip önümde uzanan sokağa girdim. Evimiz sokağın en sonundaki eski binadaydı.

Bu sokakta en fazla beş kata izin veriliyordu, onlar bile azınlıktaydı. Genelde iki ya da üç katlı, kendi küçük bahçeleri olan evlerle çevriliydi etraf. Çiçek'in o evlerden birinde çok mutlu olacağına emindim. Bahçeyi küçük bir seraya bile çevirebilirdi fakat şansına öyle bir ev düşmemişti.

Binaya yaklaştıkça merdivenlerde oturan birini fark ettim. Dün yaptığımız onca işten sonra bütün vücudumda hamlık vardı. Kollarım, bacaklarım ağrırken merdiven çıkmak gözümde fena halde büyüyordu. Orada oturmak öyle cazip göründü ki oturan kişiye küçük bir selam verip zor ulaştığım geniş merdivenlerin boş tarafına oturdum. Derin bir nefesle başımı karanlık göğe doğru kaldırıp yukarıda yıldızları aradım. İlk bakışta görünmeyen ama baktıkça netleşen birkaç küçük ışık vardı.

Diğer tarafta oturan gencin bana baktığını hissedince ben de ona döndüm. Alt kattakilerden biri olduğunu biliyordum ama adını hatırlamak için biraz düşünmem gerekti. Sanırım Barış'tı.

"Burası benim merdivenlerim."

Ellerimi ceplerime sokmuş, sırtımı üst merdivene dayamıştım. Etrafıma şöyle bir bakıp omuz silktim. "Burası apartmanın merdivenleri."

"Ama burada yalnızca ben otururum." Sesi çok düzdü, bu yüzden bana takılıyor mu yoksa kızgın mı anlayamadım. Yüzüne dikkatle bakınca kaşlarının çatıldığını, huzursuz bir ifadeyle merdivenlere baktığını fark ettim.

Bu tavrı üstüme alınmayacaktım. Suratıma bakıp beni bir şeylerle suçlasa bile bununla uğraşmaya mecalim olmazdı. "Ee, ben de oturdum işte. Ne olacak?"

"Hoşnutsuzum. Olan bu." Beklenmedik kelime seçimine karşı aniden kıkırdadım.

"Hoşnutsuz musun?" Dudaklarımı ısırdım ama gülmeyi ke-

semiyordum. Barış duruşunu değiştirip dümdüz karşıya bakmaya başladı. Sahiden de hoşnutsuz görünüyordu, bu yüzden toparlandım. Gülmeyi kestim ve daha dik oturdum.

"Kötü bir gün mü geçiriyorsun?" Cevap vermedi. Burada onunla konuşmaya çalışmak yerine evime gidip yere serilmeliydim ama gevezenin teki olduğum için o anda bu seçenek aklıma bile gelmedi. "Benimki de berbattı. Dün evde bugünse işte çok yoruldum. Üstelik yarın tüm gün çalışacağım." Bakışlarım dizlerime odaklanmış, kendime acır gibi konuşurken bir anlığına Barış'ın varlığını unuttum. Eğer bir cevap vermeseydi şuracığa hayat hikâyemi dökerdim ve zavallıcık beni dinlerken sıkıntıdan ölüp giderdi.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Okuldan kalan zamanlarda bir markette çalışıyorum."

"Marketlere çok fazla insan geliyor," dedi düşünceli bir halde.

"Evet, bazen zor oluyor ama genelde eğlenceli. Aslında bu kadar çok kişiyle iletişim kurmanın iyi bir yanı da var. Bir sürü farklı karakteri gözlemleme şansım oluyor. Bu sayede olaylara çeşitli perspektiflerden bakmayı öğreniyorum."

Barış tekrar bana döndü ama yüzüme attığı kısa bakışların haricinde ilgisini üzerimde yoğunlaştırmıyordu. Kaşlarının arasındaki çizgiyi karanlıkta bile görebiliyordum. Kafasının içinden her ne geçiyorsa ifadesi hepten düşünceli bir hal almıştı. "Yani onları gözlemleyip davranışlarını mı analiz ediyorsun?"

Alaycı bir ses çıkardım çünkü söylediği şeyi yapmak beni manyak gibi göstermez miydi? "Hayır. Ama böyle bir derdim olsaydı markette çalışırken bunu kolaylıkla yapabilirdim."

"İyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

"Neyin?"

"Markette çalışmanın." Yüzümü buruşturup neden böyle bir şey söylediğini anlamaya çalıştım. Aklıma hıyarın teki olduğundan başka bir seçenek gelmiyordu. Hem de yakışıklı çocuklara karşı gösterdiğim sonsuz iyi niyete rağmen.

"Öyleyse sen daha iyi yerlerde çalış," dedim aksi bir sesle. Kollarımı göğsümde birleştirip yüzümü diğer tarafa döndüm. Bu hareketimle hiç tanımadığım bir adama küstüğümü ilan etmiştim. Eğer otuz saniye içinde gönlümü almaya çalışmazsa eve gidecek ve bir daha arkadaşlık adımı atmayacaktım.

Ben içimden sayarken sessizlik giderek büyüdü. Önümüzden geçen bir araba, önüne fırlayan kediyi son anda fark edip kornaya asılınca irkilerek doğruldum. Otuz saniye olmuş, hatta üstüne on saniye daha geçmişti bile. Merdivene koyduğum çantama uzanmışken Barış konuşmaya karar verdi.

"Belki ben de bir markette çalışmalıyım."

"Ne oldu, iyi bir fikir olduğuna mı karar verdin?"

"Evet. Psikoloğum bir işe girmemi önerdi. İnsanlarla daha fazla iletişim kurmam gerektiğini düşünüyor."

Başımı eğip halini tavrını inceledim ve birazcık da hakkında peşin hükümlü olduğum için kendimden utandım. Tanımadığı bir kızla sohbet etmemesi kabalık ya da hıyarlık ettiği anlamına neden gelecekti ki? Belki kendi sorunlarıyla o kadar meşguldü ki beni duymuyordu bile. Belki depresyondaydı. Bu yüzden bir psikologla görüşüyordu. Ya da belki çok kötü şeyler yaşamıştı da şimdi psikolojik desteklerle hayata dönmeye çalışıyordu. Gerçi yüzünde böyle bir trajedinin izleri olduğunu da söyleyemezdim ama... Nereden bilebilirdim ki sevgili okur?

"İstersen sana bizim markette iş ayarlayabilirim. Daha bugün bir arkadaşımız ayrıldı ve yerine yeni birini arıyoruz."

"Sevinirim."

Ellerini merdivene bastırıp kendini yukarı iterek çevik bir hareketle ayaklandı. Elini uzatıp beni de kaldırır diye bekledim çünkü ben olsam öyle yapardım ama belki de Barış yaşadığı hafıza kaybı sonucunda nezaket ve centilmenlik hakkında bildiği her şeyi yitirmişti, bu yüzden de insanlarla arası çok açılmıştı ve şimdi de bunu düzeltmenin bir yolunu arıyordu. İyimser olmakta fayda vardı, peşin hükümlü olmanın kimseye bir yararı olmuyordu.

Ayağa kalkıp, "Çarşıda, büyük pidecinin yanındaki Zafer Market. Orayı biliyor musun?"

"Bulabilirim."

"Tamam, yarın öğleden sonra bir ara uğrarsan seni yetkiliyle görüştürürüm."

"Teşekkürler Birce."

Dilimin ucuna kadar gelen *demek adımı hatırlıyorsun* içerikli alaycı ve sitemkâr yorumları yutup gülümsedim. "Rica ederim Barış."

Başını hafifçe eğip iyi akşamlar diledi ve binaya girdi. Arkasına hiç bakmadan ya da geçmem için kapıyı tutma zahmetine girmeden kendi katına çıkışını izledim. Biliyor musunuz, belki de o kadar da iyimser olmamalıydım. Belki yalnızca hıyarın tekiydi ve bu yüzden bir psikologla görüşüyordu.

Olduğum yerde bir iki dakika durup merdivenleri çıkabilecek gücü toplamaya çalıştım. Kendime güçlü motivasyon konuşmaları yaparak eve girebildiğimde çantamdan anahtarı bulma zahmetine katlanamayacağım için zile bastım. Kapıyı Jülide açtı. Üzerinde geniş, uçuş uçuş görünen bir etek vardı. Dizlerinin biraz altına kadar inen eteğinin uzun yırtmacından düzgün bacakları görünüyordu. Kısa, beyaz bir atlet giymiş;

kara saçlarını dalgalandırmış, boynuna birkaç kolye takmıştı. Elinde bir toz bezi tutuyordu.

"Selam, ne yapıyorsun?"

"Abimin eşyaları geldi, uygun yerlere yerleştiriyoruz."

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Kendimi Jülide'ye dikkatle bakmaktan alıkoyamıyordum. "Bu halde mi?"

Ev arkadaşım başını kaldırdı. Daha önce burada olmayan vestiyer aynasından kendine şöyle bir bakıp, "Ne var ki halimde?" diye sordu.

"Hiç. Çok iyi görünüyorsun." Jülide bana bir öpücük atıp arkasını döndü ve kırmızı terlikleriyle salona geçti. Aynadaki dağınık görüntüme dudak bükerek peşinden gittim. Yorgunluktan ters dönmüş kızların içinde ve hâlâ yerleşmemiş darmadağın bir evde, yırtmaçlı eteği ve topuklu terlikleriyle dolaşabildiği için Jülide'den nefret mi etsem yoksa ona hayran mı olsam bilemediğim bir haldeydim.

Altında gri bir pijama, üstünde eski bir tişörtle salonun ortasına oturmuş olan Bensu, parçalı bir eşyanın montajını yapmaya çalışıyordu. Saçlarını topuz yapmış, tüm dikkatini çevirip durduğu vidaya vermişti. Çiçek arkamdan yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurana dek evdeki farklılıkları anlamaya çalışarak sessizce etrafa bakındım.

"Hoş geldin!"

Bensu sesi duyunca başını kaldırıp çatık kaşlarını hiç bozmadan selam verdi, sonra tekrar işine döndü. "Hoş buldum, ne yapıyorsunuz?"

"Jülide'nin abisinin eşyalarıyla annemin gönderdiklerini yerleştirmeye çalıştık. Bizim odaya büyük bir komodin kaptım. Bir giysi dolabı vardı. Jülide onu kendisine ayırdı tabii. Bir de kanepe yollamışlar. Rengi berbat ama Jülide şık bir kanepe örtüsü

ayarlayabileceğini söylüyor. Birkaç sandalye ve bir de şu masa geldi işte. Jülide ona dikiş makinesini koyacakmış. Moda tasarımı okuduğunu biliyor muydun? Dışarıda kalan bir çalışma masası var ama odalarımız küçük olduğu için salonda kalacak gibi görünüyor. Belki onu da şu köşeye koyarız. Hafif bir şey zaten. Sehpamız olmadığı için çay içerken onu istediğimiz yere çekebiliriz." Jülide'nin bölümünü bilmiyordum ama onun için öyle mantıklı bir bölümdü ki Çiçek söylerken kafa sallayıverdim.

"Bensu ne yapıyor peki?"

"Eşyaların içinden hiç açılmamış bir kitaplık çıktı. Onun montajını yapmaya çalışıyor. Babam bize alet çantası yollamış, biliyor musun? Annem de bir sürü yiyecek ve mutfak eşyası."

Jülide yanımızdan geçip kendini kanepeye attı. Sonra kanepenin üstündeki kutuyu açıp ellerine krem sürdü. "Abimin eşyalarının arasından tencere tabak falan çıktı. Umarım uzun süre bu şekilde yaşamak zorunda kalmayız. Evdeki tabaklar bile birbirinden o kadar uyumsuz ki yaşam enerjimi nasıl koruyacağımı bilmiyorum."

"Süslenerek koruyorsun ya işte," dedi Bensu.

Jülide hâlâ ellerini ovarken bana bakıp gözlerini devirdi. "Bu da bana takık ha."

Sözlerine gülüp, "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum çünkü herkes tüm gün çok çalışmışa benziyordu. Bensu'nun da işten geldiğini biliyordum, bu yüzden yatmadan önce ev için bir şeyler yapmam gerektiği ortadaydı.

Bensu oflayarak elindekileri bırakıp, "Bence bugünlük bu kadar çalıştığımız yeter," dedi. "Sen aç mısın Birce?"

Akşam molamı uyuklamak için kullandığımdan yemek yiyecek fırsatım olmamıştı. Bunu fark edecek durumda da değildim ancak açlıktan bahsedildiği an karnımın ezildiğini hisset-

tim. Neyse ki arkadaşlarım kalpsiz insanlar değillerdi de bana bu halde iş buyurmuyorlardı.

"Çok açım hem de. Yemek var mı?"

"Ay, bir de sana yemek mi yapacağız? Berbat göründüğün için sesimi çıkarmadım ama yarın evi sen süpüreceksin."

Düzeltiyorum sevgili okur. Arkadaşlarımın *bazıları* kalpsiz insanlar değillerdi. Jülide'ye bozuk bir halde bakıp etrafta ikinci el eşya uygulamasından aldığımız süpürgeyi aradım.

"Şimdi de yapabilirim. Sorun olmaz."

"Ya, sen buna ne bakıyorsun?" dedi Çiçek kollarını bana dolayıp. Ona yaslanıp ağlamaklı bir ses çıkarmamak için çok direndim. "Biz de sabah gidip alışveriş yaptık, fatura işlerini hallettik. Boş boş gezinmedik yani. Hem Bensu haklı. Bugün bırakalım artık. Annemin gönderdiği eriştelerden pişirip yiyelim. Ne dersiniz?"

"Bu saatte mi? Delirdiniz herhalde."

Jülide delirdiğimize gerçekten de inanıyor olmalıydı. Bize attığı dehşet dolu bakışlardan anlaşılıyordu bu ama kimse cevap vermeye tenezzül etmedi.

Bensu ayağa kalkıp vücudunu esnetirken, "Hadi o zaman," dedi yorgun bir halde. "Bugün biraz daha bu şeyle uğraşırsam bütün tahtaları pencereden atmaya kalkarım diye korkuyorum."

Birlikte mutfağa geçtik. Gündemimizde evin eksikleri ve yapılması gerekenler vardı. Hâlâ temizlik ve yemek konusunda bir plan belirlemeye çalışıyorduk ama bunların hiçbiri halledilmeyecek şeyler değildi. Günün sonunda gelecek bir evimiz vardı. Kendi evimiz. Tüm sıkıntılara rağmen kendi evime sahip olmak hayatımda ilk kez gerçekten bir yetişkin olduğumu hissetmemi sağlıyordu.

Eriştеleri pişirdik. Bensu üstüne yoğurtlu sos hazırladı ve

ben de biraz tereyağı eritip içine kırmızı biber döktüm. Saat çok geç olmuştu ama tereyağı ve erişteni̇n kokusu evi öyle bir sardı ki Jülide bile daha fazla kaknemlik edemedi. Havaya diktiği çenesiyle mutfağa girip sağı solu çiziklerle dolu masamıza oturunca, Çiçek sırıtarak önüne bir tabak koydu.

Evdeki tüm tabak ve çatallar birbirinden farklı ve uyumsuzlardı. Farklı renkler ve şekillerde olsalar da aynı masaya aynı amaçla konulmuşlardı ve karnımızı doyurmamız için yeterli imkânı sağlıyorlardı. Gecenin bir vakti erişte yiyerek yorgunluktan sersemlemiş bir halde öylesine konuşurken bizim de tıpkı eşyalarımız gibi farklı ve uyumsuz olduğumuzu düşündüm. Buna rağmen birlikte aynı masaya oturabilir, aynı evde yaşayabilir ve birbirimizi idare edebilirdik.

Hayat her zaman önümüze harika seçenekler çıkarmıyordu ancak sahip olduklarımızla ne yapacağımız da bizim elimizdeydi.

5. BÖLÜM

Eve yerleşeli daha birkaç gün olmuştu ama şimdiden bir kahvaltı düzeni oluşturamayacağımız belliydi. Herkes farklı saatlerde kalkıyor, genelde kahvaltı yerine birkaç lokma atıştırıp evden çıkıyordu. Su ısıtıcısı, mikser gibi küçük ev aletlerimiz Jülide'nin ailesi sponsorluğunda mutfaktaki yerlerini almışlardı ancak şimdiye kadar sadece ısıtıcıyı kullanmıştık.

Jülide birkaç kez tüm bu eşyalar onun olduğu için kullanıyorsak karşılığında ona yemek yapmamız ya da temizlikte ona daha az yük vermemiz gerektiğini söylemişti ama Bensu herkesin evdeki masrafı azaltmak için yaptıklarını anlatınca diyecek bir sözü kalmadı. Çiçek'in annesi mutfağı erzakla doldurmuştu, Bensu kombideki ve borulardaki birkaç sorunun masrafını üstlenmişti, Jülide'nin eşyaları evin her yerindeydi ama ben hâlâ ne yapacağımı bilemiyordum. Bensu'dan yeni bir masraf çıkarsa bana bildirmesini istemekten başka bir şey elimden gelmiyordu. Anneme eve çıktığımı tabii ki söyleyecektim ama doğru zamanı kolluyordum. O zamana dek herkes bir şeyler yaparken ben de aniden o olmadan yapamayacağımı-

zı fark ettiğimiz ve asla sonu gelmeyen küçük eşyaları almayı üstleniyordum.

Cumartesi günü kalktığımda Çiçek odada değildi. Uzun uzun gerinerek yatakta birkaç dakika vakit öldürdükten sonra tuvalete gittim. Banyodaki klozetin sifonu bozuk olduğu için alaturka tuvaleti kullanıyorduk. Tuvalet, iki dakikadan fazla kalırsanız olmayan klostrofobinizi bile azdıracak türden dar ve korkunçtu, küçücük bir alana yerleştirilmişti. Bu yüzden banyodaki tadilat işlerini öne almalıydık. Belki Bensu'yla konuşup banyo tadilatının masrafını bölüşmeyi teklif ederdim. Kombi, tuvalet, borular, banyodaki her şey sorunluydu ve kabarık bir hesap çıkması çok olasıydı.

Bir anda çok ısınan, hemen sonra buz gibi olan suyun altında duş almanın sinir krizine yol açtığını tespit etmiştim. Güne böyle başlamamak için de artık geceleri duş alıyordum. Çiçek'in küçük saç kurutma makinesi bu durumda çok işimi görüyordu. Jülide çok istediği fön makinesini almıştı ama ortak bütçeyi kullanmasına izin vermemiştik. Buna öyle kinlendi ki makineyi dolabındaki kilitli bir kutuya saklamış olabilir. Asla kullanamayacağımıza dair attığı naraları hatırlayınca surat astım. Bazen o kadar çekilmez biri oluyordu ki yemeklerine sakinleştirici katmayı düşünüyordum. Bütün gün uyuyabilir, uyanık olduğu nadir zamanlarda da sessizce oturabilirdi. O zaman Jülide'yle yaşamanın zorlukları da uçup gitmiş olurdu. Herkesin kârlı çıkacağı bir plandı bu. Böyle şeylerin suç olması ne yazıktı.

Odaya döndüğümde kendi kendime bir şarkı mırıldanarak üzerimi giyinip saçlarımı atkuyruğu yaptım. Kasım ayına girmiştik, kış bu yıl geç geliyor olsa da artık ince tişörtlerle gezmek güvenli değildi. Birkaç gündür sabah ve akşamları üşüyordum. Bu yüzden yanıma dik yakalı, fermuarlı, spor bir

ceket aldım. İhtiyacım olanları çantama koyup mutfağa girdiğimde Çiçek'i ocağın başında buldum. İşe gitmek için daha bir saatim vardı ve Çiçek krep yapıyordu.

"Seni seviyorum," dedim sesimden taşan hayranlıkla. Saçını dağınık bir topuz yapmış, üzerine ince bir hırka almış, doğum gününde ona hediye ettiğim kaktüslü pofuduk terlikleri giymişti.

Arkasını dönüp bana bir öpücük gönderdi. "Ben de seni seviyorum, tatlım benim."

"Kızlara sesleneyim mi?"

"Bensu erkenden kalkıp gitmiş. Jülide de dün onu uyandırmaya çalışınca beni ölümle tehdit etti. Tekrar denemeye niyetim yok."

Dolaptan birkaç salatalık çıkarıp dilimlemek için tezgâha geçtim. "Hep birlikte yemekler yiyecek bir programımız da arkadaşlığımız da yok henüz."

"Bizim evde sabahları ve akşamları herkes o sofrada olmalıdır. Gün içinde fazla yan yana durmadığımız için yemekte birlikte olmayı çok önemser annemle babam. Burada da öyle olacağını ummuştum. Boş sofraları hiç sevmiyorum. İştahımı kaçırıyor."

"Evde olduğum her akşam ve her sabah birlikte yiyeceğiz," dedim bir söz verir gibi. "Ve bir dahakine sana kahvaltıyı ben hazırlayacağım. Bunlar krep değil mi?"

"Gözleme, krep... Ne dersen artık. İçine yeşillik ve peynir koydum. Sever misin?"

Cevaben popomu kıvırarak anlamsız bir dans gösterisi yapmayı tercih ettim. "Bayılırım."

"Annenle konuştun mu?" Çiçek beşinci krepi de servis tabağına koydu. Tabakları alıp masaya yerleştirirken iç çektim.

"Henüz değil."

"Söylemedikçe zorlaşacak. Bir süredir onların bilmediği bir yerde yaşadığını duyarlarsa hem üzülürler hem de çok kırılırlar sana."

Çiçek çayları doldururken ben de dolaptan birkaç kahvaltılık çıkarıp çatalları masaya koydum. "Biliyorum ama hepsinden önce bana çok kızacaklar. Sonra burayı görmek isteyecekler. Ardından da burada yaşamama izin vermeyecekler. Ne yapacağım o zaman?"

"Konuşup imkânlar dâhilinde elinden geleni yaptığını söyleyeceksin tabii," derken karşıma oturdu.

Önümüzdeki tabakları kahvaltılıklarla doldurduk. Çok dertliydim, gerçekten. Yüzüm düşmüştü ve içim sıkılıyordu ama krep o kadar güzel kokuyordu ki bir süre krepten koca ısırıklar almak dışında bir şey yapamadım.

"Senin için demesi kolay. Her şeyi konuşuyorsun ailenle. Biz öyle değiliz. Hem babam bana para desteğinde bulunmak isteyecek, sonra da evde onlar zorluk çekecekler. Böyle olmasını istemiyorum."

"Ben anneme dişli bir avukat arkadaşım olduğunu söyledim. Bu onu biraz rahatlattı. Sizi sorup duruyor. Bir ara annemle görüntülü konuşur musun?"

"Tabii. Reçelleri için ona sonsuz minnetlerimi sunarım."

Kahvaltımızı yaparken Çiçek o günkü planlarından bahsetti. Evi düzenlemeyi ve tüm pencere önlerine dizdiği rengârenk çiçekleri için güzel bir saksılık almayı düşünüyordu. Ben bugün tam gün çalışacağım için eve geç gelecektim. Markette yarım gün çalışmak çok zor değildi ama tüm gün orada kalınca bedenen ve ruhen derin yaralar alıyordum. Pazar günlerinin boş olması bu açıdan işime yarıyordu.

Barış'ın gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Eğer Faruk'un mesai programını başka bir çalışan istemezse o program Barış'a verilirdi. Hafta içi düzenlemeleri değişse bile cumartesi tam mesaisi özel bir istek olmadıkça değiştirilmezdi, yani bütün gün beraber çalışacaktık.

Çok iyi anlaşmamız gerekmiyordu bunun için ama yine de Barış'la ya da başlayacak yeni kişiyle en azından konuşacak bir şeyler bulabileceğimiz bir iletişimimiz olmasını dilerdim. Çünkü bütün gün insanlarla uğraşırken bir arkadaşın varlığı çok yardımcı oluyordu.

Cumartesi günleri çalışmayı pek sevmiyordum. Bir önceki gün indirim günü olduğundan sebze reyonu boşalmış oluyordu. Cumartesi sabahı gelen sebze kasalarını yerleştirmeden önce de stantları temizlemek zorundaydık. Diplerde kalan pörsümüş sebzeleri ve döküntülerini temizlemek pek de keyifli bir iş değildi.

Ama sabah market açıldığı andan itibaren yapacak iş çok olduğundan en zor vakit olan sabah saatleri hızlıca geçip gidiyordu. Bugün de öyle oldu. Arka taraflardaki işler azalınca kalanları diğer elemana bırakarak öne geçtim. Kasaya yakın raflardaki eksik ürünleri dizerken içeri bir müşteri girdi. Kasayla Emrah Abi ilgileniyordu ama şu an yemekte olduğu için yerine ben bakıyordum. Market tenha olduğu için de kasa başında bekleme gereği duymamıştım. Kapı sesine doğru ilgisiz bir bakış atıp geri döndüm ama müşteri yanıma gelince onun Barış olduğunu fark ettim.

"Selam," dedi iki adım ötede durup.

"Hoş geldin. On dakika bekler misin? Yetkili kişi yemek molasında."

"Sorun değil," deyip etrafında hafifçe döndü. O reyonları incelerken ben de raflara ürün dizmeye devam ettim.

"Burada çalışmayı seviyor musun?"

"Hayır," deyip boşalan kutuyu ayaklarımın dibine bıraktım ve yeni bir çikolata kutusu aldım. "Ama buradan nefret de etmiyorum."

"Çalışırken günde ortalama kaç insanla konuşuyorsun?"

Kutuları açmak için kullandığım maket bıçağını nereye bıraktığımı düşünürken, durup Barış'a baktım. İlginç bir soruydu. "Bilmiyorum."

"İnsanlarla konuşup konuşmadığını mı bilmiyorsun?"

Benimle alay mı ediyor diye yüzündeki mimikleri, ses tonunu sorguladım ama hiçbir işaret yoktu. Gayet ciddi görünüyordu, bu yüzden ben de ciddiyetle cevapladım.

"İnsanlarla konuşuyorum ama çetelesini tutmuyorum."

"Çetele istemedim. Tahmini bir sayı istedim."

"Kasadaysam yüzden fazla kişiyle konuşuyorumdur herhalde. Reyondaysam en fazla... Otuz? Neden soruyorsun ki?"

Barış raflardan birine bıraktığım maket bıçağını görüp işaret etti. Bıçağı aldım ama Barış'a temkinli bakışlar atmayı kesemedim. Bir yandan da içimden günde kaç kişiyle konuştuğumun daha net bir tahminini yapmaya çalışıyordum hâlâ. "Burada çalışmak işime yarar mı, öğrenmeye çalışıyorum."

"Tam olarak neden çalışman gerekiyor?" Dün akşam psikoloğunun tavsiyesinden bahsettiği için maddi bir kaygıyla iş aramadığını düşünüyordum.

"Çevremdeki insanların ortak düşüncesine göre hayatı öğrenmek için bir işe girmeliymişim."

"Neden? Sorumsuz biri misin?"

"Hayır. Hiç böyle bir şeyle eleştirilmedim."

"Tamam. Peki, hep bu kadar ciddi misindir?"

Ellerini ceplerine koyup etrafa bakındı. "Sanırım."

Üzerinde bir kot pantolonla koyu gri basit bir tişört vardı. Tişörtün üzerine minik bir dinozor karikatürü çizilmişti ve altında anlamını bilmediğim bir kelime yazıyordu. Sırt çantası omzundaydı. Kıyafetlerinde ilgi çekici bir şey yoktu, ben de bakışlarımı yüzüne çevirdim. Çene hattı kemikliydi ve buğday tenli yüzünde sakal yoktu. Saçları ve gözleri koyu kahverengiydi. Düzgün bir burna, ince dudaklara sahipti. Görünce çarpılacak bir yüzü olmasa da yakışıklı olduğu söylenebilirdi. Keşke Lale de burada olsaydı. Barış'ın dış görünüşünü puanlamak gibi onursuz davranışlarla kendimizi eğlendirirdik.

Benden en az on beş santim uzun olduğuna emin sayılırdım. Uzun, ciddi, fazla ciddi biri. Hep bu kadar ciddi olacaksa boy avantajı bile arkadaş olabilmemize yardımcı olmazdı. Uzun boy insanlarda beğendiğim bir özellik olduğu için bunun bir avantaj olduğunu düşünüyordum. Gerçi arkadaşlık işini fazla dert eden birisi değildim. Bir sohbeti devam ettirebilmek için çoğu zaman ikinci bir kişiye ihtiyacım olmaz bile. Ben konuşurken susturmaya çalışmadığı sürece onunla anlaşabilirim.

Emrah Abi arka taraftan gelince onu Barış'la tanıştırdım ve iş görüşmesi yapmak için arka odaya geçtiler. Görüşecek pek bir şey de yoktu zaten. Barış çalışmak istediği takdirde Emrah Abi işe alındığını söyler ve hazırlaması gereken belgeler hakkında onu bilgilendirirdi. On beş dakika sonra yanıma döndüklerinde kasadaydım, müşteriyle ilgileniyordum. Kadın ödemeyi yapıp ayrılınca merakla Barış'a baktım.

"Başlıyor musun?"

"Belgelerimi hazırladıktan sonra başlayacağım."

Başparmaklarımı havaya kaldırıp kocaman sırıttım. "Süper!"

Barış bana garip bir bakış attıktan iyi günler dileyerek marketten çıktı. Patronumla birbirimize baktık. Emrah Abi kırk-

larına yaklaşmış bekar bir adamdı. Fazla konuşmaz, bizimle yüz göz olmaz, hayattan da pek keyif almazdı. Yine de onu seviyordum çünkü burada çalışmanın her zaman kolay olmadığını gayet iyi biliyor, çok yorulduğumuz zamanlarda bizim sağlığımızı gözetiyordu.

"Nereden tanıyorsun bu çocuğu?" diye sordu yanıma gelip.

"Pek tanımıyorum. Yeni taşındığımız apartmanda yaşıyor. İş aradığını söyledi, ben de seninle görüşmesini tavsiye ettim."

"Değişik biri."

"Değil mi? Bana da öyle geliyor."

"Başımıza bela olmasın?" dedi Emrah Abi düşünceli bir halde.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Öyle düşünüyorsan neden işe aldın?"

Emrah Abi'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Sanki cevabı kendisi de bilmiyor gibi birkaç saniye yüzüme baktı, sonra güldü. "Kendinden çok emindi. Birden işe alıverdim."

Onun gibi sessiz kalıp yüzüne baktığım bir ânın ardından omuz silktim. "Hayırlı olsun o zaman."

Emrah Abi gittikten sonra gün içinde başka bir hareket olmadı. Yani, insancıl bir hareket. Merkezi bir yerde büyük bir markette çalışmak kolay iş değildi. Hafta sonu, akşamları toplu mutfak alışverişi yapan insanlar geliyordu ve tam ekip çalışmamıza rağmen yetişmekte zorlanıyorduk. Ara sıra Lale'yle ve diğer çalışma arkadaşım Kemal'le gevezelik ettim. Müşterilerle ilgilendim, yüzlerce kez hangi ürünün nerede olduğunu gösterdim ve hem çok uzun hissettiren hem de nasıl bittiğini anlayamadığım bir gün geçip gitti. Oturduğum apartmanın kapısını uyuşuk hareketlerle itip, içeri girerken zihnim yarı yarıya uykuya geçmişti bile. Fakat binanın içinde yankılanan

çığlıklar ve haykırışları duyduğum an durum değişti. Bir saniyeliğine donakaldım, sonra ileri atılıp merdivenleri üçer beşer tırmanarak kendi katıma koşturdum. Yarı yolda alt katımızdaki dairenin kapısı açıldı, Mecnun'la göz göze geldik. Elinde demirden bir ayakkabı çekeceği vardı ve onu her an birinin kafasına geçirmeye hazır görünüyordu.

Bir şey söylemeden merdivenlere koştu. Arkasından Selim ve ben de yukarıya çıktık. Kapı açıktı, Çiçek bir kat yukarıya kaçmış merdivenin başında çığlık atarken Jülide'nin içeriden, "Yapamam! Yapamam!" diyen haykırışları duyuluyordu. Korku içinde eve dalınca Besime Hanım'la burun buruna geldik. Kadın bizimle karşılaşınca öyle bir çığlık koyuverdi ki gerginlikle ben de bağırdım.

Mecnun, "Nerede?" diye haykırınca ev sahibi ona koridoru gösterdi. Onlar Selim'le birlikte oraya giderken ben de Jülide'yi buldum. *Mutfakta, bir sandalyenin üstündeydi.*

"Hırsız mı?" dedim ama ellerini gözlerine kapamış, çığlıklar atarken cevap verecek halde değildi. İnleyerek tekrar sordum. "Katil mi? Sapık mı? Irz düşmanları mı dayandı kapıya? Ay, biri bir şey söylesin!"

Mecnun'un çığlığını duyunca yüreğim ağzımda koridora girdim. Bensu tuvalet kapısının kulpunu sıkıca tutmuş, bembeyaz bir suratla dikilirken Mecnun, "Yakaladım! Yakaladım!" diye bağırıyordu.

"Adamı mı?" diye bağırdım ben de.

Besime Teyze arkamda bize lanetler ediyordu. Selim ise... *Adam kahkaha atıyor ya!*

"Yakaladın mı?" diyen Bensu'ydu. Mecnun'un panik dolu suratına ölümcül bakışlarını dikmişti ama öfkesinin ona oldu-

ğunu sanmıyordum. "Ben yakaladım. Sen çığlık atıp durmasaydın daha önce yakalayabilirdim."

"Evet canım, daire çizerek koşmak onu yakalamak için yeterliydi. Uzanıp tutmak gerekmiyordu asla, çok haklısın."

"Sen de tutmadın ama!"

"Bağırma bana be."

"Sen bana bağırıyorsun asıl!"

İkisinin konuşmalarını sersem gibi dinlerken bakışlarım bir ona, bir öbürüne yöneliyordu. Soru sormaktan vazgeçmiştim. İçeride beş kafalı bir canavar olduğunu söyleseler sorgulamazdım bile. Yüreğim ağzımda bir açıklama beklerken Selim hâlâ gülüyordu. *Kahkahalarla, iki büklüm bir halde.*

"Ne oluyor ama ya?" Ağlamaklı sesimi duyan Bensu bana döndü. Kapıyı öyle sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Arkadaşım gözlerini kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra yüzüme baktı. Kendini sakinleştirmeye çalıştığı çok belliydi ve o bu haldeyse benim bayılmak üzere olmam gayet anlaşılır bir durumdu. Ne olduğunu bilmeme bile gerek yoktu, inanın.

"Fare vardı," dedi Bensu sonunda ve Selim'in gürültülü kahkahası aramızda patladı.

"Fare mi vardı?" Şok edici bir sakinlikle sordum bunu. Zihnim evdeki curcunaya karşı ürettiğim teorilerin bu derece hiçe sayılmasını kavrayamıyordu sanırım. "Sapık değil miydi?"

"Sapıktan daha kötüydü!" dedi arkadaşım somurtarak. "Kızlar çıldırdı. Onu yakalamaya çalıştım ama tutamazdım Birce. O kadar da yürekli değilim."

"Alt tarafı bir fare!" dedi Besime Hanım dış kapının önünden. "Mahalleyi velveleye verdiniz! Ayıp be."

"Ben senin çığlıklarına çıktım ama Besime Hanım," dedi

Selim. "Ayıptı madem neden bağırdın o kadar? Kızları da korkutmuşsun bak."

"Ay, bu kızlar beni korkuttu asıl!" Giriş katından birileri seslenince ev sahibimiz başını dışarı uzatıp her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

"Nasıl yolunda ya? Fare çıktı tuvaletten! Apartman burası!"

"Tuvaletten mi?" dedim inleyerek.

"Bensu, farenin kapıyı açamayacağının farkında mısın?" diye sordu Selim. Nihayet manyak kahkahaları dinmişti. Bensu ona nefret dolu bir bakış atıp kapı kolunu bıraktı. Ben hâlâ yerimde şaşkınca dikiliyordum.

"Tuvaletten çıkan fare, evimizi mi dolaştı?" Sorum odaya bomba gibi düştü. Selim bile artık eğlenmiyordu. O, çıplak ayaklarına acıklı bakışlar atarken Bensu'nun dehşetini görebiliyordum.

"En azından halı yok," dedi Mecnun. "Temizlemek o kadar da zor olamaz."

Besime Hanım kollarını göğsünde birleştirmiş, hâlâ dış kapının önünde dururken huysuz huysuz bağırdı. "Mecnun, kes sesini artık! Hadi herkes evine! Bir daha böyle tiyatrolar istemiyorum. Vallahi koyarım hepinizi kapının önüne."

"Besime Teyze, bozduğun yeminler buradan bizim köye yol oldu bak, beş bin yıl kefaret orucu borcun var, benden söylemesi."

"Teyze deme bana. Çık dışarı hadi! Bu sarıyı da alın buradan, tir tir titriyor merdivenin tepesinde."

Çiçek'ten bahsettiğini anlayınca dışarı fırladım. Mecnun da peşimden gelmek istedi ama Besime Hanım onu tişörtünden yakalayıp durdurdu.

"Sen benimle aşağı geliyorsun. Yürü Selim! Kızlar da evine giriyor. Hadi!"

"Fare ne olacak?" diye sordu Bensu.

"Geldiği yerden geri gitmiştir!"

Ev sahibimiz, erkekleri kendi katlarına inene kadar takip etti. Mecnun, inmeden önce Çiçek'in ilgisini çekmeye çalıştı ama zavallı arkadaşımın onu görecek hali yoktu. Histerik bir ağlamayla ayakta kalmaya çalışıyordu kendisi. Önce Bensu'yu tuvalet kapısının önünden ayrılmaya ikna ettim. Sonra kızları mutfağa sokup Jülide'ye sandalyeden inmesi için dil döktüm ve sakinleşmek için çaydanlığa biraz ıhlamur koydum.

Kızlar konuşmuyordu. Herkes öylece masaya bakıyordu. Kalbim hâlâ deli gibi çarparken ben de masadaki yerime geçtim. Dördümüz çaresizce boş bir noktaya bakarken fareye ne olacağı konusu havada asılı kalmıştı.

6. BÖLÜM

Tuvalet kapısının önündeydik. Jülide'nin elinde biber gazı vardı. Bensu paspasın sopasını sıkıca kavramıştı, ben elimde bir sandalye tutuyordum. Çiçek ise en arkada, elinde bir çatalla birlikte dünyanın sonunu bekleyen birinin çaresizliğiyle dikiliyordu.

"Tamam," dedi Bensu. "Kapıyı açalım, eğer oradaysa geri kapatırız. Değilse deliğin üzerini kapatır, kapıyı kilitler ve bir daha asla açmayız. Çığlık atmak, ağlamak, histeri krizi geçirmek yok. Anladınız mı?"

Jülide ve ben kafalarımızı şiddetle salladık. Bu cesareti toplayabilmemiz için saatler geçmesi gerekmişti. Farenin orada olduğunu bilerek yaşayamayacağımız için harekete geçmiştik.

Bensu kararlılığımızı ölçmek için bize şöyle bir bakarken çatalı fark edince kaşlarını çattı. "Çiçek, o çatalla ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Çiçek ama sesi öyle tizdi ki kimse çatalını bırakmasını söyleyemedi.

Farelere bizden alışkın olmalıydı aslında. Ailesi çiftçiydi ve küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Yazları köy evinde kalıyorlardı, yani daha önce farelerle karşılaşmış olmalıydı. Fakat sanki

hayatında ilk kez fare görmüş de bunun bir ejderha olmadığına kimse onu ikna edemeyecekmiş gibi davranıyordu. Biz de ikna etmeye çalışmıyorduk zaten. Bir ağlama kriziyle daha baş edemezdik.

"Tamam... Üç deyince kapıyı açacağım." Sandalyeyi bir kalkan gibi önümde tuttum. Jülide biber gazını uzattı, Çiçek ise çığlık attı. "Öldürecek misin onu Jülide?"

"Ne yapayım? Az daha götümüzü yiyecekti hayvan. Bu korkuyla yaşayamam ben."

"Ama bu cinayet olur!"

"İyi, besle o zaman evde!"

"Besleyemem!"

İkisi birbirine dönüp kavgalarını sürdürürken Bensu sopasını aralarına sokup ikisini de sertçe dürttü. "Kesin sesinizi yoksa ölen siz olacaksınız."

"Ama Bensu, öldürecek fareyi."

"O zaman sen yakala Çiçek, sonra da kucaklayıp güvenli bir şekilde dışarı çıkar. Ne dersin?"

"Ben dokunamam ki ona."

"O zaman konuşma Çiçek," dedi Bensu. Gözü dönmüş bir hali vardı. Bizim çılgınlığımızın arasında sakin ve mantıklı hareket etmeye çalışırken bütün akşam sinirlerinin bozulduğunu gözlemlemiştim. Bu yüzden rolünü biraz olsun devralmaya karar verdim.

"Tamam arkadaşlar, ben açarım kapıyı. Rahatlayın."

Kızlar susup bana döndüler. Hepsinin yüzünde cesaretimi sorgulayan bakışlar vardı. Biri de çıkıp takdir etmeye yeltenmiyordu. Alçaklar!

"Biber gazını ben de desteklemiyorum. Onu öldürürsek cesedinden kurtulmamız gerekir. Bunu yapabilecek biri var mı?"

Kimseden ses çıkmayınca sandalyemi bıraktım. Bensu'nun sopasını alıp onun yerine geçtim. Sessizlik, hemfikir olduğumuzu çoktan ilan etmişti. Bunu yapabilirdim. Avucumla kapı kulpunu kavrayıp derin bir nefes aldım ve inançla fısıldadım.

"O sadece bir fare. En fazla ne olabilir ki?"

İçimdeki tüm cesareti toplayıp kapıyı açmak için hareketlenmiş, kulpu hafifçe indirmiştim ki arkamda, kızların hepsinden gerginlik dolu çığlıklar döküldü. O kadar odaklanmıştım ki onlar öyle bağırınca kapı kulpunu bırakıp yere çöktüm ve ben de bağırdım.

"Tamam," dedi Bensu ellerini genişçe açıp bizi sakinleştirmeye çalışarak. Kendisi de pek sakin görünmüyordu ama kimse bundan bahsetmedi. "Tamam, bırakalım. Canımızdan önemli değil ya! Bir daha asla açmayalım bu kapıyı, ne olacaksa olsun."

"Ya orada ölüp de kokarsa?" dedi Jülide. Yumruklarını sıkmış, yanaklarına bastırarak histerik bir sesle konuşuyordu.

"Yarın banyoyu yapmaya gelecek tamircilerden bakmalarını isteriz. Gerekirse fare yakalayıcı aranıyor diye ilan veririz," dedi Çiçek. "Ama açmayalım kapıyı kızlar, ne olursunuz."

"Tamam," dedi Jülide, Çiçek'in arkasına geçerek.

"İyi fikir," diye onayladı Bensu.

Bense dizlerimin üzerinde, donup kalmış bir halde az önce çıkan canımı bulmaya çalıştım.

Yorucu bir gündü sevgili okur. Aksiyon dolu, heyecanlı, insanın yüreğine inecek türden bir gündü. Kendimi biraz mahvolmuş hissediyordum. Gece yarısı yatağıma girdiğimde hâlâ

panik sebepli kalp çarpıntılarım dinmemişti. Derin nefesler alarak kendimi yatıştırmayı ancak başarmıştım ki yan yataktan Çiçek'in sesi yükseldi.

"Birce," diyordu bütün gece çıldıran arkadaşım. Sesinde bir parça mahcubiyet sezinledim. Bir an uyuyor numarası yapmak istesem de dertli iç çekişleri onu görmezden gelmeyi imkânsız kılıyordu. Yatağımda inleyerek döndüm.

"Ne?"

"Bunu söylememek için çok uğraştım. Gerçekten." Mahcubiyeti utanca mı dönüşüyordu? Tek gözümü aralayıp karanlık odada Çiçek'in yüzünü görmeye çalıştım.

"Neyi?"

"Sabaha kadar dayanabilecek olsam gerçekten ağzımı açmazdım. Ama korkunç bir akşamdı ve ben heyecanlandığımda, paniğe kapıldığımda hep aynı şey olur. Bu kadar durabilmem bile bir mucize."

Ben çocukken annem *Sırlar Dünyası* diye bir dizi izlerdi. Bölümlerden birinde adam buz odası gibi bir yerde mahsur kalmıştı. Tüm gece boyunca. Önce kurtulmak için çok çabalamış, sonra çare olmadığını anlayınca da tövbe etmeye başlamıştı. Sabah insanlar gelip adamı bulduğunda hâlâ ölmemişti ama saçları bembeyaz kesilmişti. O bölümden çok korkmuştum. Adamın saçlarının neden beyazladığını bir türlü anlayamamış, kapalı bir alanda kaldığı için öyle olduğunu sanmıştım. Uzun süre odamın kapısını kapamadan uyumakta ısrar ederek ablamın ergenlik nefretiyle bile mücadele etmiştim. Sonra annem durumu fark edince benimle konuşmuş ve aptal olduğumu ima ederek bana dizide aslında neler anlatılmak istendiğini açıklamıştı. Fakat annem yanılıyordu, bunu şimdi anlıyordum sevgili okur. Adam kötü biri olduğu ya da

kapalı bir alanda kaldığı için beyazlamamıştı saçları. Adamı yaşlandıran endişeydi. Ölüm endişesi. Beni yaşlandıransa Çiçek endişesi olacaktı sanırım. Fareler ve Çiçekler. Hayatımın sonunu getireceklerdi.

"Allah aşkına konuş Çiçek. Yalvarırım söyle derdini. Şuracıkta ölüp gitmemi istemiyorsan beni daha fazla germe artık."

"Çişim geldi."

Çiçek'in ağlamaklı sesi karşısında iç çektim. Sabaha yetmiş yaşında uyanacaktım. Yetmiş yaşında, yaşlı, çirkin ama hâlâ İngilizce öğretmenliği okuyan bir kız olacaktım. Bölümümü bitiremeden kalp yetmezliğinden ölecektim ve ailem hayatını beni aramaya çalışarak geçirecekti. Çünkü kimse bu yetmişlik çıtırın kim olduğunu anlayamayacaktı. Kimse ev arkadaşlarımın ömrümü nasıl yediğini bilemeyecekti. Ah, zavallı, körpecik Birce Eren.

"Seni tuvalete mi götüreyim?"

"Oraya giremeyiz ki?"

"Ne yapacağız o zaman?"

"Camiye gitsek?"

"Geceleri kapıları kilitlemiyorlar mıdır?"

"Bilmiyorum. Ne yapacağız? Çok fenayım ben." İşte, yine sesi inceliyor. Bir dakika sonra ağlamaya başlayacak ve ben yine panikataklara sürükleneceğim.

Yataktan fırlayıp kalktım. "Tamam. Sakın ağlamaya başlama. Sorunu çözeceğim."

Çiçek de ayağa kalktı ama bir acayip duruyordu. Aklıma gelen fikirle rahatladım. Bu gece bir de altımıza işemeyelim lütfen ya!

"Mecnun'a senin kahramanın olması için bir fırsat vereceğiz."

"Mecnun mu götürecek beni camiye?"

Çiçek'ten ilk defa agresif bir tepki aldığımı fark edince gülesim geldi ama bunu göze alamadım. Düşene bir de ben vurmak hiç istemezdim.

"Canım arkadaşım," dedim idam sehpasındaki mahkûmun son dileğini yerine getiren adamın tatlılığıyla. Seçenekler sınırlıydı. "Ya altına işersin ya da benimle alt kata gelirsin."

"Yuh! Tuvalete adamların evine mi gideceğiz?"

"Çiçek, Hulk'a dönüşmeme beş saniye kaldı. Bak içimden bir şeyler çıkıyor. Tenim yeşeriyor, görüyor musun? Bu evi başımıza yıkmak mı istiyorsun, açık ol. Ben hiç iyi değilim, çabuk ver kararını."

"Ama ben nasıl diyeceğim bir erkeğe çişim olduğunu?"

"Ellerim de yeşeriyor bak. Beynim uyuşuyor, kaybediyorum kendimi."

"Tamam ya!" Bu kız gerçekten canavarlara inanıyor olmalıydı çünkü panikle terliklerini ayağına geçiriyordu.

Çiçek'i önüme katıp alt kata indim. Geceymiş, insanlar uyurmuş, hiç umurumda değildi. Bazı insani değerlerimi yitirdim artık. Hayat beni bu noktaya getirdi. Bir gece ansızın yakışıklı çocukların kapısına dayanıp çişimizin olduğunu söylemekte hiçbir sakınca görmüyordum.

Yine de kapıya haydutlar gibi küt küt vurmadım. Bunun sebebi nezaketimden ziyade ev sahibinin radarına girmemekti. Onun evine gitmeyi düşünmemiştim bile çünkü bizi asla içeri almayacağına emindim.

Yumruğumu kaldırıp kapıya üç kez hafifçe vurdum. Biraz bekledik. Bekledikçe Çiçek daha da gerildi, gerildikçe de daha fazla kıvranmaya başladı. Mecburen bir kez daha, bu sefer daha sert tıkladım kapıyı. Birkaç saniye sonra kapıyı açıp bizi karşısında gören Mecnun'un gözleri irice açıldı.

"Kızlar?" dedi şaşkınlıkla. "Bir sorun mu var?"

"Büyük bir sorun hem de," dedim sakince.

"O kadar da büyük değil," diye mırıldandı Çiçek.

"Ne oldu? Yardım edebileceğim bir..."

"Var," diyerek lafını böldüm. Size bazı insani değerleri yitirdiğimi söylemiştim, değil mi? "Tuvaletinizi kullanabilir miyiz?"

"Tuvalet mi?" Mecnun'un beklediği neydi bilmiyorum ama bir anlığına öyle afalladı ki gülesim geldi. Çiçek'in işiyor olduğunu öğrenmekle nasıl baş edeceğini hiç bilmiyordum. "Şey, tabii. Gelin."

Kapının önünden çekilip bize yol açınca önden Çiçek girdi. Suratı bir domates kadar kırmızıydı. Eğer bu kadar canımdan bezmiş olmasam onun için üzülürdüm. "Kapıyı bir daha açamadık. Banyo da kullanılmıyor. Rahatsız ettik, kusura bakma."

"Olur mu öyle şey. Ben de giremezdim valla, hiç artistlik yapamayacağım. Önce şu ayakkabıları içeri alalım. Deli kadına yakalanırsak başımızı ağrıtır."

Deli kadın derken kimden bahsettiğini sormamıza gerek yoktu. Koridora doğru geçtik. Çiçek'ten sonra ben de tuvaleti kullanacaktım. Acil bir ihtiyacım olmasa da Çiçek'in utançtan ölmesi bugünü atlattıktan sonra beni üzebilirdi. *Bugün üzeceğini sanmıyordum.*

"Banyoyu ya da küçük tuvaleti kullanabilirsiniz," dedi ama banyoya attığı sıkıntılı bakıştan oranın durumundan emin olamadığı anlaşılıyordu. Zaten kıymetli popomu bir erkek evinin klozetine öylece koyamazdım. Tuvaleti kullanacağımızı söyledim.

"Önden sen gir istersen," dedim Çiçek'e. Kafa salladı ama tuvaletin kapısını açmadı. Bize dönüp bakınca her nasılsa su-

ratı biraz daha kızardı. Ben yeşillenerek Hulk'a dönüşemiyordum ancak Çiçek'in kızararak bir çilek kıza dönüşmesi an meselesiydi. "Yine ne oldu?"

"Bir daha asla tuvalete gidemeyeceğim," dedi ağlamaklı sesiyle.

Onun gerçekten üzgün ve çaresiz olduğunu gören Mecnun birden öne atıldı. Abartılı bir inançla, "Hayır ya," dedi. "Neden gidemeyesin. Bak şimdi ne yapacağız, hemen geliyorum."

Banyoya gidip büyük bir kova getirdi. Taşıma şekline bakılırsa içi doluydu. Yanımıza geldi, tuvaletin kapısını açtı ve bir kova suyu içine boca etti. Suyun delikten akıp gitmesini tuhaf bir sessizlikle izledik.

"Ee? Ne oldu şimdi?" dedi Çiçek.

"Oralarda fareler geziyorsa bile artık gitmişlerdir. Güvenle kullanabilirsin."

"Yani ben korkmayayım diye hayvanları boğdun mu?"

Çiçek'in irice açtığı gözleriyle sorduğu soru Mecnun'u şaşırttı. Düşünceli bir halde tuvalete baktıktan sonra, "Lağım fareleri boğulabiliyor mu?" diye sordu.

"Balık mı bu? Niye boğulmasın?"

"O zaman oralarda nasıl geziyorlar? Su dolu değil mi bunların içi?"

İkisi bir cevap bekleyerek bana döndüklerinde suratlarına dümdüz baktım. Sonra Çiçek'i içeri itip tuvalet kapısını çektim. Arkadan sesi gelince de tek kelime etmemesi için ona biraz bağırıp tuvaletin önünden uzaklaştım.

Odalardan birinin kapısı açılınca koridorun ucunda Selim'in kafası göründü. "Ne oluyor?"

"İnsanlığımı yitiriyorum," dedim soğukkanlı bir halde. "Şahit olmak ister misin?"

"Ee, hayır. Teşekkürler." İçeri girip kapısını kapatınca arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım.

Mecnun yanımda, beni dikkatle süzüyordu. "Sen iyi misin?"

"Harikayım."

"Biraz çıldırmış görünüyorsun."

Dönüp ona göz kırptığımda güldü. Panik ve strese çok fazla maruz kalınca tam da böyle biri oluyordum. İyi bir uyku çekmeden düzelemeyecektim. Bunu engelleyen Çiçek kişisi hâlâ içeride boşaltım sisteminin gönlünü hoş etmekle meşguldü.

Mecnun başka bir şey söylemeyince şu an bir erkek evinde olduğumu fark ettim. Bekâr erkeklerle dolu bir ev. Duvarlardan örümcek ağları sarkmıyordu ya da eve baskın bir kirli çorap kokusu hâkim değildi. En azından koridoru temiz tutuyorlardı yani. Ama bunun bir süs olmadığına nasıl ikna olabilirdim? Bu adamların mutfağında tavanlardan çürümüş sebzeler sarkıp, odalarından leş kokuların çıkamayacağını kim iddia edebilirdi? Merakla etrafıma bakınınca tam karşıdaki odanın kapısını gördüm. Bensuların odasının altındaki odaydı ve kapısının üzerinde Jurassic Park logosundan oluşan büyük bir kapı süsü vardı.

Burnumun ucuyla orayı işaret ettim. "O senin odan mı?"

"Hayır. Ben Selim'le kalıyorum. Orası Barış'ın."

"Siz üç kişisiniz değil mi? Oda bölüşürken çok kavga ettiniz mi?"

Mecnun güldü. "Kimse Barış'la kalmak istemiyordu, o yüzden sorun olmadı."

"Neden? Sevmiyor musunuz onu?"

"Yoo, çok severim kardeşimi." Kaşlarımı kaldırarak sözlerinin nedenini sorguladığımı belli edince açıklamaya zahmet etti. "Barış bize göre daha titiz, düzenlidir. Ona ayak uyduramayınca evde kendine ait bir alan verdik. Daha kolay oldu."

"Anlıyorum... Evde yok mu?"

"Bir şeyler izliyordur. Duymamıştır geldiğinizi. Çağırayım mı?"

"Yok, niye çağırıyorsun?" dedim hemen.

"Bilmem. Sen sorunca..."

Çiçek nihayet çıkınca cümlesi yarım kaldı. Arkadaşım içeri girdiğinden çok daha normal ve kendisine benzer bir halde çıkmıştı. İçeride geçirdiği sürenin bir kısmını suratına soğuk su çarparak harcadığından şüpheleniyordum.

Daha Çiçek yanımıza ulaşmadan öne atılıp tuvalete girdim. İşimi hızlıca halledip çıktığımda ikisi tatlı tatlı konuşuyorlardı. Normal bir ruh halinde olsam içeride biraz uzun kalır, Mecnun'a muhtemel kutlu amaçları için zaman kazandırırdım ama halimi biliyorsunuz işte.

Mecnun'a teşekkür ettik. Çiçek yaklaşık on kez, ben ise sadece bir kez. Parmak uçlarımızda merdivenleri çıkıp eve girdik. Aslında uykum yoktu. Hatta sabaha kadar üzerimdeki stres yüzünden gözümü kırpmam sanıyordum ama odama girip yatağıma devrildiğim anda uyuyakaldım.

7. BÖLÜM

Berbat hafta sonunu atlatmak kolay olmadı. Ertesi günün pazar olduğunu unuttuğumuz için kurduğumuz tamirci planları işe yaramamıştı. Sabah kalkıp hep beraber yakınlardaki bir alışveriş merkezine gitmiş ve tuvalet ihtiyaçlarımızı gidermiştik. Acınasıydık. Zavallıydık. Korkunç günler geçirmiştik.

Yine de umutlu olmaya çalışıyorduk. Karnımızı doyurduktan sonra Jülide bizi defolu malları ucuza satan bir pazara götürüp odalarımız için perde almamızı söyledi. Perde seçiminde kalite ya da güzellik kimsenin umurunda olmadı çünkü bazı camlarda hâlâ çarşaf asılıydı. En kötü perdenin, cama gerilen çarşaftan daha iyi olduğu konusunda hemfikir olduğumuz için defolu mal almakla ilgili bir sorunumuz yoktu. Üstelik ufak sorunları olan, güzel şeyler bile bulmuştuk perdelerin arasından.

Jülide, abisinden gelen çirkin kanepenin üzerine sermek için kocaman, kalın bir kumaş buldu. Turuncunun çok açık bir tonunda, içinde farklı renkler de barındıran hoş bir kumaştı. Ev arkadaşım tarafından kenarları dikilip kanepe örtüsü haline getirilecekti.

Çiçek kendine birkaç yeni saksı aldı ve ben de son paramla evimize sabunluk, tuvalet fırçası, çamaşır askılığı gibi önemli eşyalar aldım. Bir sonraki maaşıma kadar bir süre sürünmem gerekecekti.

Ertesi gün tamirciler gelip kombimizi yaptılar. Ricalarımız üzerine tuvaletimizi de kontrol ettiler. Fare orada değildi. İyi yürekli, orta yaşlı kombici abi alaturka tuvaletleri kapaksız kullanmamak gerektiğini anlatarak korkunç deliğe yeni bir kapak taktı. Bir daha oradan bir şey çıkamayacağının güvencesini verdi ama bazı travmalar sebebiyle ona inanmadık.

Böylece tuvaleti kilitledik. Bir daha açılmamak üzere. Artık banyoyu kullanabildiğimiz için bu bir sorun değildi. Devam eden günlerde okul, iş arasında gidip gelirken yeni düzene çoktan alışmıştık bile. Çarşamba günü öğlen üçteki mesaim için markete gittiğimde Barış'ın evraklarını tamamladığını ve işbaşı yapmak için burada bulunduğunu öğrendim. Ben kapıyı tıklayıp soyunma odasına girdiğimde çoktan market tişörtünü giymiş, eşyalarını dolaba koyuyordu.

"Selam."

"Selam," dedi ona verilen dolabın kapağını kapatırken. Bana dönmeden önce duvardaki küçük aynadan kendine bakıp saçlarını hızlıca düzeltti.

Ben bugün saçımı iki yandan örüp kiremit renginde, kısa paçalı bir bahçıvan tulumu giymiştim. Turuncu saçlarım ve çillerim yüzünden böyle giyindiğimde küçük kızlara benziyordum ama bazı günler tam da böyle hissettiğim için bunun görüntüme yansımasında bir sorun yoktu.

"Nasılsın?" diye sordum bu kez. Biraz beklesem önce o bana sorardı belki ama ne yazık ki kendime dair iyi özellikleri sıralarken sessiz kalmak listede yer almıyordu.

"İyiyim. Sen? Fare sorununu çözebildiniz mi?"

"Sen de mi biliyorsun?" dedim surat asarak. Sabah evden çıkarken daha önce hiç konuşmadığım giriş kat komşusu bile gülerek fareyi sormuştu.

"Selim birkaç gün kendini bu fare olayıyla eğlendirdi."

"Fareleri o kadar sevimli buluyorsa girip yakalamalıydı," diye homurdandım. Dolabımı açıp çantamı içine tıktım. Bazı günler okuldan geldiğim için dolabımda her zaman bir pantolon ve ekstra market tişörtü bulundururdum. Onları ortaya çıkarmadan önce Barış'ın gitmesi daha iyi olurdu. Bir adamın önünde soyunamazdım ya sonuçta. Ama orada öyle duruyordu.

"Hayır, sevimli bulduğunu sanmıyorum. Mecnun beni aramalıydı," dedi. Dönüp baktığımda kollarını göğsünde bağlamış, dimdik durduğunu gördüm. "Fareye dokunmakla bir sorunum olmazdı. Yakalayabilirdim."

"Fare tuvaletten gelmişti." Bu konu hâlâ kanımın çekilmesine neden oluyor.

Barış yalnızca omuz silkti. "Eldiven takardım."

"Peki, aklımda olsun. Bir dahakine seni ararız."

Beni ciddiyetle onayladı. Sonra dümdüz yüzüme baktı. Ben de ona baktım. Kimse bir şey söylemeyince durum biraz tuhaflaşmaya başladı.

"Şey, çıkarsan giyineceğim."

"Ah, tamam," deyip dışarı çıktı ve bunu yaparken biraz şaşkın göründü. Kapıyı kilitleyip giyinirken kendimi Barış'ın nasıl biri olduğunu düşünmekle meşgul ettim. Elimde pek bir şey yoktu. İlginç birkaç sohbetimiz olmuştu ama onun hakkında bununla bir yargıya varmak istemiyordum. Umursamaz olup olmadığına kafa yordum. Öyle durmuyordu. Dikkatliydi esasında.

Onu ne zaman görsem yüzü ciddiyet doluydu. İşini de bu ciddiyetle yaparsa Emrah Abi'nin gözüne girmesi kaçınılmaz olurdu.

Birkaç dakika sonra Lale yanıma geldi. Ben de bu sırada pantolonumu ve market logolu tişörtümü giymiştim.

"Yeni çocuk geldi," dedi Lale arkamda kalan eski koltuğa otururken.

"Gördüm."

"Arkadaşın mıydı senin?"

"Tanıdığım biri sadece."

"Yakışıklıymış," deyip iç çekti. "Faruk da yakışıklıydı."

"Ben Faruk'u pek sevmiyordum. Biraz yılışık bir tip."

"Tatlı ama."

Eh, bence değildi. Samimiyetle hadsizliği karıştıran insanlardan hiç hoşlanmıyordum. Fakat Lale benden bunları duymaya hiç hevesli değildi, bu yüzden fikirlerimi kendime sakladım.

Hazırlanıp çıktık. Emrah Abi benden birkaç gün boyunca Barış'a yardımcı olmamı ve ne yapacağını anlatmamı istedi. "Matematikle arası iyiymiş. Kasayı öğretirsin. Ama şimdi Erol ve Emine var kasada. Siz yeni gelen ürünleri yerleştirin. Akşam kasaya geçtiğinde Barış'ı da alırsın yanına."

"Tamamdır," deyip marketin içine yöneldim. Lale sebze meyve reyonundaydı. Diğer reyonlardaki arkadaşlara da selam vererek yükleme kapısından dışarıya çıktım. Gelen ürünler kocaman tahtaların üstüne dizilip buraya bırakılıyordu. Sonra biraz çekerek, sürükleyerek, bazen de ağlayarak onları yerlerine yerleştiriyorduk. Birisi onu buraya yönlendirmiş olmalı ki Barış marketin yanındaki dar koridorda, ürünlerin yanında bekliyordu.

"Selam," dedim tekrar. "Bugün yanımda takılıp neler yaptığımıza bakacakmışsın."

"Evet. Emrah Bey söyledi."

"Tamam, o zaman ben bir araba getireyim de çikolata ve bisküvi kolilerini alalım önce. Sonra kuru gıdalara geçeriz."

İçeriye gidip ortalıkta bulduğum iki arabayı alıverdim. Birisi bir müşterinin olmalıydı. İçine birkaç paket makarna konmuştu ama etrafta olmadığına emin olunca makarnaları çıkarıp bir köşeye koydum. Böyle fırsatlar yakalayınca marketin diğer ucuna gitmeye üşendiğim için kısmi hırsızlık yapmayı tercih ediyordum.

Geri döndüğümde Barış'la birlikte arabayı doldurduk. Kutuları üst üste dizip abur cubur kısmına geçtim. İşe koyulmadan hemen önce Barış'a ve bana birer maket bıçağı aldım. Bu işte öğretilecek hiçbir şey yoktu. Ürünleri diziverecektik işte. Yerleri zaten belliydi. Eksilenleri tamamlayıp içinde az ürün kalan kutudakileri dolulara aktarmasını ve çöpleri arabada biriktirmesini önerdim. İkimiz uzun bir koridorun iki tarafına geçip işe başladık.

Barış önce kutuyu çıkarıyor, ne olduğuna bakıyor, ardından dizili ürünlerin arasından elindekinin yerini bulup söylediğim şekilde diziyordu. Epey de hızlı çalışıyordu. Ben ona bakmaktan çalışmayı biraz aksatıyordum. Keşke bana bir şeyler sorsaydı. Bu çikolatayı nereye koyacağım falan deseydi mesela. Ben de cevap verir sonra da bir şaka patlatırdım, sohbet ederdik, arkadaş olurduk. Fareden mi bahsetseydim acaba? Fare yakalamanın püf noktalarından?

Aslında muhabbet açmak benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı ama Barış'tan biraz çekiniyordum. Bazen aptalca konuştuğumda –ki bu bazen, sık sık anlamına geliyor– insanlar bana aptal olduğumu söylemek yerine nezakette bulunup yanımdan kaçarlardı. Fakat Barış hiç gocunmadan bana aptal

diyecek gibi duruyordu, çekindiğim nokta buydu. Buna üzülüp kahrolacak değildim ama benim de bir gururum vardı. Bana hakaret eden insanlarla ne diye konuşacaktım? Gerçi özür dilerlerse konuşurdum. Kendime ait iyi özellikleri sıralarken affediciliğim üst sıralarda yer alıyordu.

Barış arabasındaki kutuları çabucak bitirip boş kutuları üst üste yığdıktan sonra bana döndü. "Bunları nereye atacağım?"

"Arka kapıdaki boş alana bırakıyoruz. Kâğıt toplayanlar oradan alıyorlar. Gitmeden önce buradakileri bitirmeme yardım eder misin?"

"Tabii," deyip yanıma geldi. Arabamdan sürpriz yumurta kolisini çıkarıp yerini buldu. İki adım ötemde dizlerinin üzerine çöküp raftaki eksikleri doldurmaya başladı.

"O kadar da dikkat isteyen bir iş değil," dedim gülerek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaşlarını çatıp titizlikle yerleştirdiğin şeyler sürpriz yumurtalar. Düşürsen ya da yamuk koysan kimse bunu fark etmez bile."

"Kaşlarımı çatmıyorum." Ben tekrar gülünce elini kaldırıp alnında ve kaşlarında gezdirdi. Sonra bana baktı. "Çatıyormuşum."

"Bu senin her zamanki halin mi?"

"Bilmem." Başka bir şey söylemeyecekmiş gibi bir yumurta daha aldı ama sonra beni şaşırtarak kişisel bir soru sordu. "Senin her zamanki halin nedir?" Bir yandan da işini yaptığı için ben de gofretleri dizmeye devam ettim.

"Ben her zaman… Konuşurum. Sence bu, kötü bir özellik mi?" Çoğu insana bu soruyu soruyordum. Çoğu insan da öyle olmadığını söylüyordu. Onlara dikkat ediyor, bunu samimiyetle mi yoksa nezaketen mi söylediklerini anlayabiliyordum.

"Ne söylediğine göre değişir."

"Bazen güzel konuşurum," dedim inançla. *Konuşurdum çünkü.* "Ama bazen de sadece geyik yaparım. Öylesine. Sessizlikten çok hoşlanmıyorum. Bir şeyler dinlerken daha dikkatli biriyim. Sessizlik beni hayal âlemine götürüyor."

"İlginçmiş."

Garip demediği için bunun iyi bir cevap olduğuna karar verdim. Barış'ın başka bir şey söylemeyeceğini düşünüyordum, bu yüzden sorusu hakkında konuşmaya devam etmekte bir sakınca görmedim. "Ayrıca, neşeliyimdir de," diye ekledim. "Bu mahallenin yaşlıları beni çok sever."

"Mahallenin yaşlıları?"

"Evet. Göreceksin, konuşmaya bayılıyorlar. Yazık, evlerinde çok yalnız olmalılar. Alışverişe çıktıklarında gördükleri bir güler yüz onlar için çok önemli oluyor. Hepsi nereli olduğunu soracak ilk önce, hazırlıklı ol. Nereli olduğunu sorarlar ve eğer hemşehri çıkarsanız ailenin köyüne kadar didikleyip o şehirde tanıdıkları insanları sıralamaya başlarlar. Ya da daha önce ziyaret ettikleri bir şehirse gezdikleri yerleri anlatıp bilip bilmediğini sorarlar. Eğer bunlardan hiçbirini konuşamıyorlarsa okuduğun bölümü, sevgilin olup olmadığını, ne zaman evleneceğini sorarlar."

"İsmimi sormazlar mı?" diyerek beni dinlediğini belli edince, mutlu bir gülücükle dönüp elimdeki boş kutuyu yığının üzerine attım.

"Hayır, pek değil."

"Bunu çok yalnız oldukları için yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Yalnız yaşayanlar genelde sakin hayatlar sürüyor. Yaşlarının verdiği sıkıntılar yüzünden sosyal hayatlarını sür-

düremiyorlar, bu yüzden insanlarla bir arada bulunmayı özlüyorlar. Onlara güler yüz gösterirsen, sana değer verirler."

"Biraz üzücü görünüyor."

"Evet. Ama sonra pek de yalnız olmayan, belki de korkunç biri olduğu için yalnız kalan bir dede ya da nine gelip sana kızınca yaşlılara karşı iyimser tavrını korumak zor olabiliyor. Tecrübelerim bu yönde."

"Dikkatli olacağım," derken sesinde ufak bir değişiklik sezdim. Ona baktığımda gülümsemiyordu ama yüzü yumuşamış, ifadesi bir gülümsemenin vaadiyle gevşemişti.

Koli yığınının yanına gidip başını kaldırınca bakışlarımız birleşti. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden dikkatle gözlerimin içine baktığında tuhaf bir an yaşandı. Ellerim ağırlaştı, göğsümde bir şeyler hareketlendi ve beklenmedik bir heyecan dalgası beni ele geçirdi. Daha önce bir erkeğin bana bu kadar dikkatli baktığını hatırlamıyordum. Haliyle ne yapmam gerektiğini de bilemedim. Ellerim omuzlarımdan sarkan örgülerimi buldu. Saçlarımın uçlarına uzanırken gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Barış. Sesi utanç verecek kadar rahattı. Hiç de etkilenmemişti. Az önce sürpriz yumurtalara nasıl baktıysa, bana da öyle bakıyordu.

Bir daha yumurtalara kaş çattığında ona gülmemeliydim. Kızgın görüntüsü benim için daha sağlıklı olacağa benziyordu.

Boğazımı temizleyip etrafımda bir tur döndükten sonra, "Kutuları alalım," dedim. "Onları bırakırken arabaları tekrar doldururuz."

Başını sallayıp bir araya topladığımız boş kutuları market arabalarının içine koydu. Birini alıp yürümeye başladığında onu takip ettim. Arabaları tekrar doldururken Barış'ı marketin öbür ucundaki reyonlara yolladım.

Akşam yoğunluk olunca kasa eğitimini ertelememiz gerekti. Bu sayede yan yana gelmemize de gerek kalmadı. Günün kalanında pek konuşmadık. Küçücük bir bakışmadan böylesine heyecanlanmayı ve bunun tek taraflı bir coşku olmasını gururuma yediremiyor olduğumdan şüpheleniyordum. Marketten çıktığımızda ben dolmuşa binerken, Barış yürüyeceğini söyledi.

Kesinlikle, birazcık bile heyecanlanmamıştı.

"Hüsrana uğradım," dedim dolu ağzımla. Araya dikiş makinesinin gürültüsü girince biraz daha somurttum. Koltukta, bacaklarımı Çiçek'in kucağına atmış halde otururken onlara marketteki kısacık bakışmayı anlatıyordum. Bazı kimlik bilgilerini saklayarak elbette. Çiçek'e söylemekten çekinmezdim ama Jülide'nin benden hiç etkilenmeyen alt komşumuzdan bir anlığına da olsa etkilendiğimi bilmesini isteyeceğimden pek emin değildim.

"Yakışıklı mıydı?" diye sordu Jülide.

"Nasıl görünüyordu?" diyerek ona katılan Çiçek'ti. Jülide perdelerimizi tamir ederken onu izliyorduk.

"Yani, öyle dillere destan biri değildi."

"E, sen de değilsin."

"Biliyorum Jülide. Teşekkürler." Ağzıma bir avuç cips atıp gürültüyle çiğnedim. Jülide haini odanın diğer ucunda gülüyordu.

"Sen çok güzelsin," dedi Çiçekçiğim. Bunu içtenlikle söylediğinden asla şüphe etmiyordum, bu yüzden ona bir öpücük yolladım.

"Aslında ona bayıldığım falan yok. Ama ne bileyim, birisi gözünün içine içine bakıyorsa bir sebebi vardır. Değil mi?"

"Seni beğenmiş olmalı," dedi Çiçek.

Jülide alaycı bir ses çıkardı. "Ya da beğenmemiş olmalı. Sana saçını öyle yapmamanı söylemiştim."

"Örgülerim harika, tamam mı?"

"Örgülerin yüzünden çocuk gibi görünüyorsun. Adamın sana öyle bakarken düşündüğü bu olmalı. Bana bir saat ver, seni bir afete dönüştüreyim tatlım. Sonra o adamı bulur ve canına okursun."

"Neden uğraşayım ki? Ondan hoşlanmıyorum bile. Sadece mercek altında olmak beni heyecanlandırdı, hepsi bu." Bu konuda tamamen dürüsttüm. Bana o şekilde bakan Selim olsa, yine aynı heyecanı ve sonrasında bunu yanlış anlamanın verdiği utancı hissederdim. Ya da herhangi yakışıklı biri. *Anlarsınız ya.*

"En azından başka karşılaşmalara hazırlıklı olursun. Sana bir kapatıcı önerdiğimi hatırlıyorum."

"Ama çillerini kapatırsa başka birine dönüşür," dedi Çiçek kaşlarını çatarak. "Çillerinden hoşlanmayan biriyle olmak istermisin?"

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Onları sürekli saklayamam. Bunu yapmak da istemem." Bir an sessiz kalıp sonra Jülide'ye bağırdım. Kızdığım için değil, makinenin sesini bastırmak için. "Ben çirkin miyim?"

Jülide sandalyesinde dönüp bana alıcı gözle baktı. Altı ve üstü ayrı takımlardan olan uyumsuz pijamalar giymiştim. Ayağımda fıstık yeşili çoraplar vardı, saçlarım hâlâ örgülüydü ve hunharca cips yiyordum. Bu soruyu sormak için çok yanlış bir durumdaydım.

Kıl kuyruk beni şaşırtarak, "Çirkin değilsin," dedi. "Ama bakımsızsın. Ve kesinlikle pejmürdesin."

"Pejmürde değil. Evinde istediği kadar rahat olabilir. Dışarıda böyle giyinmiyor." Konuş Çiçeğim, savun arkadaşını!

"Siz sordunuz," dedi Jülide. "Bu benim düşüncem."

"Umarım erkeklerin de düşüncesi değildir," diye mırıldandım. Barış gözünü gözüme dikip benim hakkımda *ne pejmürde ve bakımsız* diye düşünürken heyecanlanmışsam, kendimi sopayla dövmem gerekirdi.

"Erkeklerin düşüncesi ne diye umurunda olsun ki?" dedi perdenin dikişlerini incelerken. "Bu bitti. Yardım edin de asalım." Jülide perdeyi kaldırıp ayaklanınca biz de kalktık. Ellerimi yıkamak için banyoya giderken kızlar iki sandalyeyi üst üste koyuyordu. Bir merdivenimiz olmadığı için perde asmayı aksiyon dolu yöntemlerle yapıyorduk.

Tekrar salona dönünce kızları kafa kafaya vermiş, camdan dışarı bakarken gördüm. "Neye bakıyorsunuz?"

"Biri Bensu'yu eve bırakıyor," dedi Çiçek.

"Yakışıklı ve zengin biri," diye ekledi Jülide.

Koşturarak yanlarına gidip aşağı baktım. Yüzünü göremiyordum ama kılığı kıyafeti ve arabası neden zengin diye tanımlandığını açıklıyordu. Adam elleri cebinde konuşurken Bensu onu dinledi. Sonra tokalaştılar ve arkadaşımız binaya girdi. Adamın kafasını kaldırır gibi olduğunu görünce panikle geri çekilip yere çöktük. Üçümüz ellerimizi ağzımıza kapatıp kıkırdarken Çiçek, "Gördü mü?" diye sordu.

"Gördüyse ve Bensu'ya söylerse…"

"Bensu bizi öldürür," diye tamamladı Jülide cümlemi.

Anahtar sesini duyunca tekrar ayağa kalkıp abartılı bir özenle perdeyi asmak için hareketlendik. Dış kapı açılıp kapandı ve Bensu içeriye girdi.

"Merhaba. Perdeleri mi diktiniz?"

"Şimdilik sadece bu hazır," dedi Jülide. Kaşla göz arasında beni sandalyenin tepesine çıkarıp perdeyi elime tutuşturmuştu.

"Eline sağlık. Yapabileceğim bir şey yoksa ben duş alıp yatacağım."

Bugünlerde ev düzeni konusunda birbirimize karşı çok nazikti çünkü sorumluluğu birinin üstüne yıkamayacağımızı biliyorduk. Fakat ilerleyen zamanlarda bunun böyle süreceğini hiç sanmıyordum.

"Hayır. Hallettik. İyi geceler."

Çiçek ve ben masumca el salladığımızda Bensu bizi şüpheli bir bakışla süzdü ama bir şey söylemedi. Banyonun kapısının kapandığını duyana kadar aramızda konuşmaya cesaret edemedik.

"Neden sormadık?" dedim kornişe uzanırken.

Çiçek düşmeyeyim diye bacaklarımı tutarken dudak büktü. "Bilmiyorum, beni korkutuyor."

"Ben cevap vereceğini düşünmedim yoksa sorardım," dedi Jülide.

Perdeyi takıp yorulan omzumu gererek aşağı atladım. "Ben Bensu'yu seviyorum."

Çiçek de beni onaylayınca Jülide'ye baktık ama o omuz silkmekle yetindi. Sonra da odasına gideceğini söyleyerek salondan çıktı.

"Sevmediğini söylemedi," dedi Çiçek tüm iyi niyetiyle. "Bence bizi de seviyor. Bugün menekşelerimi sulamış."

"Sana hiç fazla iyi niyetli olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Jülide bana dünya barışı diyor." Dudak büküp söylediği şey, aramızda bir sessizliğe sebep oldu. Sonra kahkahalarla güldük.

Tekrar yan yana oturup saçma konular üzerine konuşmaya başladığımızda ikimiz de iyi vakit geçirmekten doğan keyifli bir ruh haline bürünmüştük. Gecenin sonunda Çiçek'in tatlılığı sayesinde ben bile Jülide'nin bizi sevdiğini düşünmeye başladım.

8. BÖLÜM

Perşembe akşamı saat altıyı vurduğunda ilginç bir şey oldu; hepimiz evdeydik. Aceleyle kurulan sofraları saymazsak, acayip saatler dışında ilk kez hep birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi fark etmek Çiçek'i heyecanlandırdı.

Bensu salı günleri işe gitmiyordu, bu yüzden yemek yapmak için o günü seçmişti. Ben perşembeyi almıştım, Jülide'ye ise zor kullanarak cuma gününü kabul ettirdik. Çiçek diğer günlerde yemek yapıyordu. Bunu yapmasına gerek olmadığını söylemiştik ama mutfakta çalışmaktan hoşlandığını söyleyince onu rahat bırakmak hepimizin işine geldi. Bu akşam sebzeli bulgur pilavı ve kokusu evin her köşesini saran nefis bir yayla çorbası yapmıştı.

Jülide ve Bensu peş peşe eve girip kokuyu takip ederek mutfağa geldiklerinde merakla ocağa baktılar. Biz de yemek yapıyorduk ama bu kadar gösterişli kokular yalnızca Çiçek'in yemeklerinden yükseliyordu.

"Herkes evde!" dedi Çiçekçiğim sevecenlikle. "Harika."

"Yayla çorbasına bayılırım," dedi Bensu. Bugün işe git-

mediği için her zamankinden daha rahat görünen kıyafetler giyinmişti. Çalışırken takındığı o ciddi tarzla evde dolaşınca ikimizin arkadaş olmasının çok zor olduğunu düşünüyordum fakat şimdi üzerinde bir pantolon ve sade bir bluzla, toplu saçları ve makyajsız yüzüyle karşımda dururken aynı hayata ait görünüyorduk.

"O zaman ellerinizi yıkayıp yemeğe gelin," dedim sofraya iki tabak daha çıkarırken.

"Biliyor musunuz, size bir güzellik yapacağım." Kızlar çıkmak üzereyken durup Çiçek'e baktılar. Jülide burnunu dikip ne yaptığına bakarken Çiçek dolabın alt rafına dizdiği kavanozlardan birini çıkardı. Annesinin gönderdiği ve hepsi çılgınca lezzetli olan bu kavanozlar bizi çok heyecanlandırıyordu. Çiçek kavanozu iki eliyle kavrayıp göğsüne bastırdı ve komik bir vaatle fısıldadı. "Nefis bir patlıcan salatası geliyor."

Üçümüz bu cömertlik karşısında onu coşkuyla alkışladık. Kızlar gülüşerek odalarına gittiğinde ben de salataya yardım ettim. Kısa bir süre sonra hepimiz sofranın etrafına dizilmiştik.

"Başlamadan önce annemle görüntülü konuşabilir miyiz?" dedi Çiçek. "Beş dakikacık. Sizi görmeden içi rahat etmiyor. Cevap vermeden önce tüm bu yemekleri benim hazırladığımı hatırlayın."

Ben sorun olmayacağını söyledim. Bensu çok hoşlanmadı ama itiraz da etmedi. Jülide de bir selam vermekte sakınca görmediğini söyleyince karnımızı doyurmamıza büyük katkılar sağlayan sevgili sponsorumuz Zehra Güney'i aradık.

Zehra Teyze tıpkı Çiçek gibi sevecen ve tatlı dilli bir kadındı. Yuvarlak yüzü, yemyeşil gözleri ve beyaz teniyle kızının biraz daha tombul haliydi. Bizimle tek tek konuştu, bize öğütler verip birbirimizi koruyup kollamamızı tembihledi. Kame-

ra Bensu'ya dönünce ona güvendiğini ve eğer biz mantıksız davranışlarda bulunursak kendisini aramasını rica etti. Kızı haricinde hiçbirimizi tanımıyordu ve sırf avukat olacak diye Bensu'ya güvenmeyi tercih edişini tamamen ayrıştırıcı buluyordum. Bensu da böyle bir sorumluluğu üstlenmeye niyetli görünmüyordu ama Zehra Teyze'ye karşı kibar davrandı. Hatta Jülide bile birkaç cümle konuşup gönderdiği şeyler için teşekkür etti. Görüşmeyi bitirdiğimizde Çiçek bizi sıcacık yayla çorbasıyla ödüllendirdi. Bir süre sıcak çorbayı içme çabamızdan doğan höpürtüler dışında mutfaktan ses çıkmadı.

"Sen hiç okula gitmiyor musun ya?" dedi Jülide tabağını patlıcan salatasıyla doldururken.

"Tabii ki gidiyorum. Eve karşı biraz ilgili olsan içeride kimlerin olup olmadığının da farkına varırsın," dedi Çiçek alınganlık göstererek. Okuduğu bölüm çok fazla eleştirildiğinden, bu konularda savunmacı bir tavrı vardı. "Ayrıca ben evcimen bir insanım. Dışarıda takılmak, evimde pijamalarımla oturmak kadar cazip değil."

Jülide bu yoruma burun kıvırdı ama neyse ki tartışmaya girmedi. Çiçek'in sofrasında onun evde olmaktan duyduğu mutluluğu eleştirmek saçma olurdu. "Ee, bu yıl mezun mu oluyorsun? Sonra ne yapacaksın?"

"Bahçe bitkilerine geçiş yapıp dört yıla tamamlayacağım. Okul bittiğinde kendi bahçemi açmak istiyorum. Seracılıkla da ilgilenebilirim. Çalışabileceğim teknik alanlar da var ama onlar ilgimi çekmiyor."

"O zaman Dikey Geçiş Sınavı'na mı hazırlanıyorsun?" dedi Bensu.

"Evet. Derslerden önce ve sonra kütüphaneye gidiyorum. Evdeyken dikkatimi toplamak zor oluyor. Ders çalışma planıma sadık kalamıyorum."

"Anladım. Desteğe ihtiyacın olursa bana gel, yardım ederim."

Çiçek, tıpkı sevgiyle bakıp büyüttüğü çiçekler gibi ona ilgi gösterdiğinizde parlayıp güzelleşiyordu. Bensu'nun desteğini memnuniyetle kabul etti ve teşekkür edip ona bölümü ve işleri hakkında sorular sordu.

Anlattıklarına bakılırsa, Bensu zaman zaman zorlansa da hedeflerine doğru ilerlemekten mutluydu. Öğrenmeye ve başarmaya karşı hırslı bir yaklaşımı vardı. Bu yüzden doğru bir meslek seçimi yaptığı her halinden belliydi. Ben de hep öğretmen olmak istemiştim ama onun gibi mesleğimi söylediğimde *tabii ya* diye düşündürebildiğimi sanmıyordum. Bu açıdan Bensu'ya bir parça hayrandım sanırım.

"Peki," dedi Jülide. Bir hinlik planladığı, sesinden belliydi. "Geçen gece seni eve bırakan kimdi?"

Bensu bakışlarını tabağından kaldırıp hepimizin yüzüne tek tek baktıktan sonra somurttu. "Gördüğünüzü biliyordum. Yüzüme sanki birisi konuşmamanız için boğazınızı sıkıyormuş gibi bakmanızdan belliydi."

"Neden bize söyleyip işkencemize son vermedin?" dedim sırıtarak. Kalkıp pilav tenceresini masaya getirdim. Tabağımı doldurup kızlara da tabaklarını uzatmalarını işaret ederken Çiçek, Bensu'yu dürtükledi.

"O benim patronum. Anlatacak romantik bir hikâyem yok."

"Patronun seni eve bırakıyor ve bunun hiçbir yanında romantizm yok, öyle mi?"

"Hiç inandırıcı görünmüyor," dedi Jülide. Sırıtarak birbirimize baktık ama Bensu kızmaya başlıyordu.

"Neden, kadın ve erkeğin yalnızca flört için görüşeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır ama yukarıdan gördüğümüz kadarıyla genç ve ya-

kışıklı, hatta varlıklı bir adamdı. Sen onun yardımcısı ya da stajyeri olmalısın. Bütün stajyerleri eve bırakıyor mu?"

"Aslında evet. O gün bir ekip yemeğinden dönüyorduk. Arabası olanlar nezaket gösterip diğerlerini eve bıraktı ki patronun arabasına binen tek kişi ben değildim. Mahalle baskısına uğruyorum şu an. Yanımda gördüğünüz herkesin bana karşı hisleri olacağını mı sanıyorsunuz?"

"Hayır tabii ki," dedim. "Sadece biraz eğlendik. Neden kızıyorsun?"

"Kocakarılar gibi davranıyorsunuz da ondan."

Bu yorum karşısında biraz bozulduğumuzu itiraf etmeliyim. Hepimiz susup tabaklarımıza odaklandık. Sessizlik bir süre devam etti. Gayet sakindim aslında ama Çiçek'le göz göze geldiğimiz an içimdeki muziplik baş verdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp gülüşümü gizlemeye çalıştım.

Jülide tam da bunu bekliyormuş gibi kafasını kaldırıp, "Peki, bu patron bekâr mı?" diye sorduğunda kahkaham aramızda patladı. Bensu kaşlarını çatarak kesinlikle korkutucu bir şekilde bize baktı ama cevap vermedi.

Çiçek de yüzündeki küçük gülücükle, "Sanırım öyle," diyerek cevapsız kalan soruyu yanıtladığında üçümüzün kahkahası mutfağı doldurdu. Anlamsızdı belki ama gülmeyi bir türlü kesemedik. Bir noktada Bensu bile bize katıldı. Biraz sinirleri bozulmuş bir gülme kriziydi ama olsun. Bu çözülmemizi, birbirimize eski sevgililerimizden bahsetmemizi sağladı ve yemek uzadıkça uzadı. Sonunda herkes kendi köşesine çekildiğinde hepimizin keyfi yerindeydi.

Cumartesi günü sabah işe gitmek için evden çıktığımda sık sık arkama dönüp tanıdık bir silüet görmeyi bekledim. Fakat kimse görünmedi. Tüm gün birlikte çalışacağım komşum Barış'ı yolda görebilmeyi ummam anlaşılır bir şeydi tabii. Sonuçta aynı saatte, aynı yerden aynı yere gitmeliydik. Tuhaf olan karşılaşmamız değil, karşılaşmamamızdı. Markete gittiğimde de onu göremedim. Market dokuzda açılıyordu. Ben on dakika önce gelip giyindim, diğer arkadaşlarla selamlaştım, ayaküstü birkaç gevezelik edip deponun arkasındaki açıklığa Lale'yi bulmaya gittim. Burası üstü açık, dar ve uzun bir koridordu. Bir kapısı olduğu için sokaktan ayrılıyordu. Kapıyı yalnızca teslimatlar gelirken açardık. Onun haricinde burası molalarımızı kullanırken hava alabileceğimiz uygun bir yerdi.

Lale'yi sigara içerken bulunca yüzümü buruşturdum. Çok güzel bir kızdı. Uzun, siyah saçları her zaman dümdüz olurdu. Esmer teni, düzgün yüz hatları vardı ve kirpiklerinin dibine çektiği kalın, siyah çizgiler olmadan asla dışarıya çıkmıyor, bulduğu her fırsatta da bir sigara yakıyordu.

Sigaranın kokusunu hiç sevmiyordum. Çekirdek ailemde sigara içen yoktu. Şansıma yakın arkadaşlarımın arasında da hiç olmamıştı, bu yüzden sigara kokusu benim için alışılmadık bir şeydi. Kişisel bakımına bu kadar dikkat eden bir kızın neden bu kokuyla yaşamak istediğini pek anlayamıyordum ama bu kırıcı bir soru olabileceği için sormaya niyetim yoktu. Selam vermek yerine, "Keşke sigara içmesen," dedim.

Lale sigarasından son bir nefes çekip sehpa niyetine orada duran orta boy tahta parçasının üstünde sigarayı söndürdü. "Selam canım, nasılsın?"

"İyi, sen?"

"Harikayım. Bugün altıda çıkıyorum. Furkan vardiya değişikliği rica etti."

"Ne şanslısın," dedim iç çekerek. Cumartesi akşamları markette olmak bazen bir zulme dönüşüyordu. "Ben bugün kasadayım. Mahvolmaktan korkuyorum."

"Barış'la çalışmayacak mısınız?"

"Hayır. Dün her şeyi öğrendi. Karşılıklı kasalarda çalışacağız. Emrah Abi böylece bir sorun olursa müdahale edebileceğimi söyledi."

"Yarım günlük eğitimle kasayı ona mı emanet etti?"

Lale'nin şaşkın yüzüne bakıp güldüm. "Ne yapacağını sadece bir kez gösterdim. Bir saat kadar beni izledi. Sonra sorunsuz bir şekilde işini yaptı."

"Ben bir hafta boyunca onlarca yanlışlığa sebep olmuştum," dedi Lale kıskançlıkla.

"Benim ilk günümde kasadan otuz iki lira açık çıkmıştı."

Emrah Abi fark etmeden parayı yerine koymak için o zamanlar burada çalışan bir ablayla akla karayı seçmiştik. Aslında personellerin kasada küçük hatalar yapması hoş görülüyordu. Çok yoğun günler gerçekten zorlayıcı olduğu için aylık bir miktar kasa açığı hakkımız vardı ama bu elbette küçücük bir miktardı. İlk günümde öyle bir hata yapıp patronun gözünde korkunç bir imaj çizmektense parayı cebimden vermeyi tercih etmiştim. Barış böyle bir hata yapar mı diye merak ediyordum.

Biraz daha lafladık, sonra saatimin geldiğini fark edince Lale'yi bırakıp işe döndüm. O dışarıda teslimatın gelmesini bekleyecekti. Kasaya giderken reyonların arasında Barış'ı fark ettim. Arka taraftan yeni çıkmış, işe başlamaya hazır bir halde bu tarafa geliyordu. Yüzüme geniş bir gülücük kondurup karşısına çıktım. "Selam!"

"Merhaba," deyişi öyle soğuktu ki coşkulu gülücüğümden utanıp dudak bükerek önünden çekildim. Birlikte kasaya yürüdük.

"İlk tam mesaine hazır mısın? Ben ilk seferde eve gidince çok ağlamıştım."

"Neden?"

"Yorgunluktan ölüyordum çünkü."

"Yorulduğunda ağlar mısın?"

"Hasta olunca, canım sıkılınca, bazen sadece canım istediği için... Zorluklarla böyle başa çıkıyorum."

Düşünceli bir ses çıkarınca yan gözle ona bakmaya çalıştım ama tek görebildiğim omzu oldu. "İlginç," dedi Barış. "Çok neşeli birine benziyorsun. Bu kadar çok ağladığını tahmin edemezdim."

"Yani, sulu göz değilim. Her şeye ağlamam ama duygusal biriyimdir. Ağlamayı rahatlatıcı buluyorum."

Kasalara geldiğimizde kendi taraflarımıza geçtik. Henüz market yeni açıldığı için müşteri de yoktu. Karşılıklı yerlerimizden kasaların tuşlarına basıp açılmalarını bekledik. "Ee? Sen de duygusal mısın?"

Barış beni şaşırtarak güldü. Ama bu tatsız, neşeden uzak bir gülüştü. "Hayır. Değilim."

"Neden öyle güldün?"

Gözlerini önündeki ekrandan ayırıp bakışlarını bana çevirdi ve tıpkı geçen günkü gibi dikkatle yüzüme baktı. "Nasıl güldüm?"

"Hoşuna gitmeyen bir şey varmış gibi."

Bakışları yüzümde, sanki orada bir şey ararmış gibi dolandı. Kaşları hafifçe çatılırken, "Hoşuma gitmeyen bir şey yok," dedi. "Sadece daha önce kimse bana böyle bir şey sormamıştı."

Dudaklarımı birbirine bastırıp etrafıma bakındım. Keşke bana bu kadar dikkatini vermeseydi. Bakışları altında ellerim ağırlaşıyor, göğsümde dikkat dağıtıcı bir baskı oluşuyordu.

"O kadar da ilginç bir soru değildi," diye mırıldandım.

"Sanırım duygusal biri olmadığım açıkça anlaşıldığı için kimse bana böyle şeyler sormuyor."

"Peki, arkadaşların seni nasıl tanımlıyor?"

"Bilmem. Bunu onlara sormalısın."

"Arkadaşlarını tanımıyorum ki," dedim gülerek. "Ama sen tanıyorsun. Senin hakkında neler söylerler?"

Barış kollarını göğsünde birleştirip gözlerini başımın üstünde bir yere dikti. Yüzünde kelimenin tam anlamıyla *hoşnutsuz* bir ifade vardı. "Pek arkadaşım yok. Ayrıca insanların düşüncelerini tahmin etmekte iyi değilim."

Aslında ben yalnızca sohbet ediyordum. Öylesine, keyifle konuşurken Barış'ın ciddi yanıtları keyfimi kaçırdı. Üstelik bu cevabın üstüne ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. "Ben senin arkadaşın olurum," desem acayip görünür müydü acaba?

"Hmm," dedim daha çok kendimle konuşur gibi. "Sohbetleri öldürmek gibi bir yeteneğin olduğunu düşünüyorum."

Barış her nasılsa az önce olduğundan daha sıkıntılı görününce bunu söylediğime pişman oldum. Onu neşelendirmek için bir şey söylemek istedim fakat bana arkasını döndü ve kendine yapacak işler buldu. Birkaç saat boyunca onun bir şeyi yapamamasını ve bana sormasını bekledim ancak böyle bir şey olmadı. Müşterilerle konuşurken ara sıra ona kaçamak bakışlar atıyordum ama hiç göz göze gelemedik.

Saat öğlene geldiğinde bende bir sorun olduğunu kabul etme vaktinin geldiğine karar verdim. Gözlerimi sürekli karşımdaki çalışma arkadaşıma dikip zihin gücüyle onun dikkatini çekmeye çalışmaya bir son vermeliydim. Birincisi, zihin gücüm yoktu. İkincisi, Barış'ı rahatsız ediyor olma ihtimalim çok yüksekti. İçinden *bu kız deli mi,* diye düşünüyor olabilirdi mesela. Bunların farkında olmama rağmen hâlâ açıkça Barış'ı

izliyordum. Bir yandan da az önce elemanlardan birinin avucuma bıraktığı kabuklu fıstıkları yiyordum. Barış müşterilerle hiç konuşmuyor, fiyat söylemek dışında bir şey yapmıyordu.

"İnsanlara hoş geldiniz ve güle güle demelisin," dedim müşterileri gittiğinde. İkimizin de kasası nihayet boştu.

Bir şeyler daha söylemeye niyetliydim ama Barış'ın cevabı kuru bir *tamam* olunca tüm söyleyeceklerim içime kaçtı. Aslında ben insanlar açıkça şikâyet etmedikçe beni dinlememelerine ya da sıkılmış görünmelerine aldırmazdım ama Barış'ın ya tam ilgiyle bana odaklanması ya da ilgisini tamamen kesmesi karşısında nasıl davranacağımı bilemiyordum. İkisinin ortasında bir yerde dursa çok daha mutlu olurdum.

Fıstıklarımı yemeye ve Barış'ı dikizlemeye devam ederken Mecnun ve Selim geldiler. Kucaklarında birkaç abur cubur ve kuru gıda ile iki kasanın ortasında durduklarında Barış kaşlarını çattı.

"Şuna bak," dedi Mecnun. "Bebeğimiz büyümüş de ekmek parası kazanıyor."

"Selim'le çift misiniz?" diye sordum çünkü canım sıkılıyordu. Bu durumda konuşmalarına dâhil olmakta hiçbir sorun görmeyecektim elbette.

"Birce," dedi Mecnun gülümseyerek. "Sana başımın bağlı olmadığını söylemekten mutluluk duyarım. Lütfen bunu evdeyken yüksek sesle tekrarlar mısın?"

"Duvarlara karşı mı?"

"Hayır, *çiçeklere* karşı," deyip göz kırptığında başparmağımı havaya kaldırıp o işin bende olduğunu söyledim. Selim arkada, Barış'ın kasasına yaslanmış sessizce kardeşiyle konuşuyordu. Onlara baktığımızı fark edince bana döndü ve selam verdi.

"Size bir sorum var," dedim elime biriken fıstık kabuklarını çöpe atarken. "Barış'ı nasıl tanıtırsınız?"

Evet. Kesinlikle bende bir sorun vardı. Belki de Barış'tan psikoloğunun adresini almalıydım.

Mecnun benim tarafıma yaslanıp kollarını Barış'a doğru uzattı. "Barış Kaan Erbey," diyerek tanıttı arkadaşını. "Sözünün eri, dürüst, güvenilir bir arkadaşımız."

"Duygusal mı peki?" diye sordum hiç beklemeden. Bir soru sorarken cevaplanmasını beklerdim. Barış cevabı arkadaşlarında aramamı söylediğine göre onlara sormamda bir sakınca olmamalıydı.

Mecnun ve Selim birbirine bakıp kaşlarını kaldırdılar, sonra bana döndüler. "Hayır, sanmıyorum," dedi Mecnun.

"Ben de aynısını söyledim. İkna olmadı." Barış'ın asık suratlı cevabı arkadaşlarının tekrar bakışmasına sebep oldu. Geçen akşam Bensu'nun bize neden sinirlendiğini artık anlıyordum sanırım. İmalı bakışlara maruz kalmak insanı geren bir durummuş.

"Neden? Barış'ın duygusal bir yönünü mü gördün?"

"Hayır," dedim Selim'e. "Duygusal bir yönü var mı diye merak ettim sadece."

"Herkesin duygusal yönleri vardır. Bazıları bunu rahatlıkla gösterirken bazılarımız gösteremez."

Selim'in yanıtına yükleyebileceğim bir sürü mana vardı ama böyle davrandığım zaman insanlara zihnimde garip acılar, huylar yükleyip kendi hayatlarıyla hiç ilgisi olmayan hikâyeler yazıyordum. İşin kötüsü bunları kendimin uydurduğunu unutmam da çok olası bir ihtimal haline geliyordu. Bu yüzden meseleyi burada kapatıp Barış Kaan Erbey'i şüpheli olarak etiketledim.

Ve bundan hiç hoşlanmadım. Şüpheliden daha iyi bir sıfat bulana kadar gözüm üstünde olacaktı.

9. BÖLÜM

Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri yarım gün, cumartesi ise tam gün çalışıyordum. Genelde tüm elemanların programı farklı olurdu. Merkezi bir konumda olduğundan büyük ve işlek bir şubede çalışıyorduk. Dolayısıyla pek de rahat bir iş değildi bu. Aynı maaşla ve aynı iş yüküyle daha sakin marketlerde çalışabileceğini fark eden yeni elemanlar birkaç ay çalışıp istifa ediyordu, bu yüzden sürekli farklı çalışma arkadaşlarım olurdu.

Barış'ın ne kadar kalacağını merak ediyordum. Ben mezun olmadıkça ya da alanımda, okul için çalışacağım bir yer olmadıkça buradan çıkabileceğimi hiç sanmıyordum. Annemlere markette çalıştığımı söylemek hiç kolay olmamıştı. Önce ablamı arayıp bana destek olmasını istemiştim. Ablam, anne ve babamı çalışmama ikna etmek için benim dünyadan bihaber veledin teki olduğumu, markette çalışarak hayatın kaç bucak olduğunu öğrenmem gerektiğini söylemişti.

Bana sorarsanız hayat hakkında ondan daha fazla bilgim vardı. On sekizinde evden ayrılan, başka bir şehre okumaya

gelen ve sefaletten ölmemeye çalışan bendim değil mi? Fakat ona bunları söylememiştim çünkü kuyumu kazarak da olsa evdekileri ikna etmişti. Babamın tüm itirazlarına ve hâlâ her gün hissettiğini bildiğim kalp kırıklığına rağmen, bana izin vermesini sağlayan ablamdı.

İşte bu yüzden babama yeni evimden bahsetmek bu kadar zordu. Benim burada zorlandığımı bilmekten hiç hoşlanmıyordu. Bir markette çalışıyor olmam onu üzüyordu. Ben bunda üzülecek hiçbir şey göremesem de annem, babamı anlayışla karşılamamı söyleyip insanın kızını rahat bir şekilde yaşatamadığında duyduğu üzüntüden bahsetmişti. Onlar böyle yapınca ben de çok üzülüyordum. Babam yaşadığım eve gelse bu kez daha iyi bir evde kalamadığım için dertlenecekti. Onlara eve çıktığımı söylemeden önce babamın beni ziyarete ya da kontrole gelmesini önleyecek bir çözüm bulmalıydım. Belki yine ablamla konuşurdum.

Derin, gürültülü bir iç çekip Barış'tan bir tepki bekledim. İnsan hiç merak etmese bile ayıp olmasın diye ne olduğunu sorardı, değil mi? Değildi sanırım. Çünkü Barış direkt onunla konuşmadıkça ağzını pek açmıyordu.

Bir kez daha iç çektim. Bu sefer bunu yaparken Barış'ın omzunu dürtüklemeyi ihmal etmedim. Kuru yemiş ve tatlı kısmındaydık. Buradaki ürünler taze olduğu için müşterilerin isteklerine göre tartmak gerekiyordu. Barış'a tartıyı nasıl kullanacağını ve terazide kendi tuşu olmayan ürünlerin kodlarını öğretiyordum.

"Neden beni dürtüyorsun?"

"Bana nasıl olduğumu sorsana," dedim aksi aksi. Barış'ın kaşları hafifçe çatıldı, gözleri yüzümde birkaç saniye dolandıktan sonra tamamen bana dönüp ellerini ceplerine koydu.

"Nasılsın?"

"Kendimi depresif hissediyorum."

"Senin için ne yapabilirim?"

Öff. Ne bileyim! "Neden diye sorsana önce ya."

Ciddiyetimi sorgular gibi başını hafifçe sağa yatırdı. Sürekli izleyen, sorgulayan ve bir şeyler arayan bakışlarına Sherlock bakışları adını vermiştim ve bu bakışları üzerime almamam gerektiğini beraber geçirdiğimiz birkaç iş gününde öğrendim. Bana özel bir yanı yoktu. Çoğu duruma böyle yaklaşıyordu.

"Neden?"

Bir an ne sorduğunu unuttum ama hemen sonra talebim üzerine derdimin sorulduğunu fark ettim. Badem kovasından birkaç badem aşırma bahanesiyle kendimi meşgul ederken omuz silktim. "Anlatamam."

"O zaman neden sormamı istiyorsun?"

İhanete uğramış bir kızın acı dolu bakışlarıyla tekrar Barış'a döndüm ama hiçbir utanma belirtisi göstermedi. "Şimdi neden kabalık ediyorsun?"

Birçok cevabı bekliyor olabilirdim. Kızmasını, beni terslemesini ya da dalga geçmesini. Fakat Barış dürüstçe özür dileyerek beni bir kez daha şaşırttı. "Özür dilerim. Kabalık etmeye çalışmıyordum. Gerçekten sordum."

Özür dileyen insanları severdim. Herkes hata yapabilirdi fakat kimse, kimsenin hatasına katlanmak zorunda değildi şüphesiz. Bu yüzden özür dilemek ve teşekkür etmek hayattaki bütün ilişkileri ayakta tutan yegâne sözlerdi. Benden özür dilendiği sürece alınganlıklarımda, kızgınlıklarımda ısrar etmezdim.

"Tamam o zaman," deyip gülümsedim. "Canımı sıkan bir şeyler var ama anlatamayacağıma karar verdim az önce. Sen stresli olduğunda kendini nasıl rahatlatırsın?"

"Bazen Jurassic Park izlerim. Ya da dinozor belgeselleri. Dinozorlar hakkında kitaplar okurum."

"Dinozorlar mı?" Odasındaki kapı süsünü, tişörtlerindeki küçük dinozor çizimlerini şaşkınlıkla hatırladım. "Neden peki?"

"Çünkü hayatta en çok ilgimi çeken şey dinozorlar. Onlar hakkında bir şeyler okurken ya da izlerken diğer tüm meseleleri dışarıda bırakabiliyorum."

"İlginçmiş," dedim düşünceli bir halde. *Gerçekten ilginç.* "Dinozorlar hakkında bildiğim pek bir şey yok. Yalnızca dünyaya bir gök taşı düştüğünü ve dinozorları öldürdüğünü biliyorum."

"Bunu bilemezsin. Ani iklim değişikliğinden doğan sorunlar olabilir, patlayan bir volkan olabilir. Ölümcül ve bulaşıcı hastalıklar olabilir. Kesin bir sonuca varmak imkânsız."

Barış'ı ilk kez konuşmaya hevesli görüyordum, bu yüzden sohbeti sürdürmek için tüm ilgimi ona verdim. "Peki, sana bir soru. Dinozorlar ve insanlar birlikte yaşadılar mı?"

Bir müşteri gelip beş yüz gram karışık kuru yemiş ve bir kilo tulumba tatlısı istediğinde iki yandan ürünleri hazırlamaya giriştik. Barış bu sırada konuşmaya devam etti. "Öyle olmalı. Buna dair bazı kanıtlar var. Çoğu efsanede, anlatılan canavarlar dinozor tanımını içerir. Dünyanın pek çok yerinde bulunan mağara resimlerinde dinozor çizimleri vardır. Hatta Kamboçya'da bir tapınakta milyonlarca yıl öncesinden kalan bazı ahşap oymalar bulundu. Şekiller dinozorlara benziyordu." Müşterinin bile onu dinlediğinin farkında olmayan Barış paketlediği siparişi adama uzattı. Ben de tatlı kutusunu etiketleyip tartının yanına koydum. "Şunu dinle," dedi Barış dikkatini tekrar bana verirken. "Dinozorlar altmış beş milyon yıl önce yok oldular ama Amerika'da otuz üç milyon yıllık bir Triceratops kafatası bulundu. Yani belki de tüm dinozorlar

aynı zamanlarda yok olmadılar, belki bazıları felaketten sonra uzun süre dayandı."

Parmağımı kaldırıp araya girdim. Müşteriye kaçamak bir bakış attığımda adam bizi alenen dinlediğini fark edip ürünlerini alarak uzaklaştı. "Şey, Triceratops nedir?"

"Bu bir dinozor türü. Otobur. Dört ayaklı ve üç boynuzlu yaygın bir tür. Şekil olarak gergedana benzetilir." Sorularımı hep hızlı ve düzgün cümlelerle yanıtlıyordu ama bunu yaparken hep onun canını sıktığını düşünmeme sebep olan bir tavrı vardı. Oysa şimdi neredeyse heyecanlı görünüyordu. Sesi hâlâ sakin bir tonlamada olsa da konuşmaya hevesli olduğu her halinden belliydi.

"Çok dinozor türü var mı?"

"Yüzlerce," derken dudaklarının kıyısını küçük bir gülücük çekiştirdi. Kafamda onu güldürecek şeyleri listelemeye çalıştığımdan değil tabii ama dinozorlardan bahsetmeyi sevdiğini aklıma not ettim. Aslında sohbetinden keyif alıyordum fakat hâlâ bir parça şaşkındım. Daha önce sıkıntılı zamanları dinozorlarla ilgilenerek atlatan biriyle karşılaşmamıştım. Barış, Triceratopslar hakkında yeni bilgiler verirken sessizce onu dinlediğimi fark etti. Yüzümdeki şaşkınlığı neye yordu bilemiyorum. İyi bir şey olmamalı ki birden sustu. Etrafına bakındı ve bir parça utanmış göründü. "Affedersin," dedi sonra.

"Ne oldu?"

"Bazen farkında olmadan insanlara dinozorlar hakkında umurlarında olmayan bilgiler veriyorum."

"Hey, ben seni dinliyordum. Triceratopslardan ve onların beslenme alışkanlıklarından bahsettin. İlginçti."

Dürüstlüğümü sorgularcasına baktıktan sonra, "Tuhaf değil mi?" diye sordu.

"Sana iki gündür kendi düşüncelerimden, alışkanlıklarımdan bahsedip duruyorum. Sen beni tuhaf buluyor musun?"

İşte, yine yapıyordu! Gözlerimin tam içine bakıp orada bir şeyler bulmayı umarmış gibi karşımda dikiliyordu. Hiçbir zaman birkaç saniyeden uzun sürmeyen bu bakışların beni türlü türlü hezeyanlara sürüklediğinin farkında mıydı acaba? Zaten yüzünde her rengi barındıran bir insanken, kızardığım zaman komik görünmem kaçınılmaz oluyordu. Keşke bunu engellemenin bir yolu olsaydı fakat yoktu. O bana bakarken yanaklarımın yandığını hissediyor, suratımın kızardığını biliyordum.

Barış hafifçe gülümsedi. Az önceki gibi gizli bir gülücük değildi üstelik. Ağırbaşlı, tatlı bir gülücüktü. "Biraz," dediğinde gözlerimi büyüttüm. Alınmış gibi davranacaktım fakat ağzımdan beklenmedik bir kahkaha çıktı.

"Birazmış! Ben bu marketin neşesiyim tamam mı, tuhafı sen olabilirsin."

Hâlâ gülümserken önüne dönüp reyonu düzenlemeye devam etti. Ben de kendi yönüme dönüp bir şarkı mırıldanmaya başladım. Berbat sesime dair bir şeyler söylemesini bekledim ama Barış sesini çıkarmadan, sanki güzelim şarkıyı berbat etmiyormuşum da harika bir performans sergiliyormuşum gibi yüzündeki küçük gülümsemeyle beni dinledi.

Akşam ben kasadayken Barış reyonlarda olduğu için yan kasadaki Tuğba Abla'yla takıldım. Tuğba Abla bir süre önce eşinden boşanmıştı. Şimdilerde liseyi açıktan bitirmek için uğraşıyor, bir yandan da burada çalışıyordu. O kadar iyi bir insandı ki hedeflerine ulaşmasını gönülden diliyordum. Kapanış saati gelip çatınca kasaları topladık, mağazayı temizledik ve üzerimizi değiştirdik. Biz önce giyindiğimiz için erkekler acele etmemiz gerektiği hakkında söylenerek dışarıda bekledi.

Sonra onlar hazırlanırken marketin dışında Tuğba Abla ve Emrah Abi'yle bekleyip konuşmalarını dinledim. İkisi yakın arkadaşlardı, benim bu sohbetin içinde pek yerim de yoktu ama bugün öyle hemen ayrılmak istemiyordum.

Belki eve yürüyerek giderdim. Yorucu bir gün olmamıştı, cebimde de bozukluklar haricinde pek bir şey yoktu zaten. Yürümek mecburiyetinde olduğum söylenebilirdi. İçeriden Barış'ın çıktığını görünce çabucak arkadaşlarıma veda ettim.

Caddenin karşısına geçip evime giden yola girerken Barış birkaç adım gerideydi. İnce montumun önünü kapatıp Barış'a döndüm. "Selam."

"Selam."

Tişörtünün üzerine kapüşonlu bir yağmurluk giymiş, sırt çantası sırtında, kendinden emin adımlarla yürüyordu. Hep dimdik durduğunu fark etmiştim. Ben her zaman omuzlarım çökük dururdum. Annem beni sürekli dik durmam için uyarırdı, bu yüzden onun hiç zorlanmadan dik duruşuna karşı hafif bir kıskançlıkla karışık hayranlık besliyordum.

"Artık geceleri iyice soğuk oluyor," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken.

Bana ceketini vermesini beklemiyordum tabii, aklımdan bile geçmiyordu bu. Fakat Barış, evden çıkmadan önce hava durumunu kontrol edip, buna göre giyinmemi tavsiye edince yüksek sesle güldüm.

"Neden gülüyorsun?"

"Eğlenceli birisin."

"Komik bir şey mi söyledim?"

Yan yana, rahat adımlarla yürüyorduk. Dönüp ona bakınca başımı biraz kaldırmam gerekti çünkü benden uzundu.

"Hayır. Yani centilmenlik gösterip ceketini bana vermen

beklenilebilirdi ama sen çok mantıklı bir noktaya parmak bastın, bu yüzden güldüm. Centilmenlikle pek ilgilenmiyorsun sanırım, değil mi?"

Barış bir süre cevap vermedi. Tekrar konuştuğunda tereddüt ediyordu. "Beni yine kabalıkla mı suçluyorsun?"

"Hayır! Mantıklı oluşunu takdir ediyorum. Alıngan biri misin sen?"

"Hayır ama genelde benim için çok normal olan cevaplar başkaları tarafından kabalık olarak değerlendiriliyor. Nedenini pek anlamıyorum."

"Aslında bazen böyle anlaşılacak tavırlar ve sözler kullanıyorsun. Ama ben yüzsüz biri olduğum için pek takılmıyorum. Şimdi kabalık etmeye çalışmadığını bildiğim için daha da rahat olacağım."

Yürürken başını çevirip bana baktı. Sokak lambasının altında loş görünen yüzüne dönüp gülümsedim. Daha önce de hoşlandığım adamlar olmuştu, daha önce de kendimi sürekli onların etrafında bulduğum ve sonra hayal kırıklığına uğradığım zamanlar olmuştu. Muhtemelen bu kez yine hayal kırıklığına uğrayacaktım. İlgilendiğim hiç kimse benimle aynı şekilde ilgilenip sürekli etrafımda dolanmak gibi tatlı hareketlerle gönlümü çelmek için uğraşmamıştı. Ne yazık.

Fakat bunları bilmek Barış'ı bir köşeye koymamı sağlamıyordu. Bakışlarından, sözlerinden bir mana çıkarmaya çok hevesliydim ama Barış yanlış anlayabileceğim kadar bile ilgi göstermiyordu. Bu biraz üzücü olsa da henüz üzülme aşamasında değildim. Kendi kendime gönül eğlendiriyordum. Etrafta bunu yapacak başkaları olsa hemen yön değiştirirdim belki. Mesela tam şu an çok yakışıklı bir adam karşıma çıkıp beni sevdiğini söylese ona şuracıkta âşık olurdum.

"Kolayca arkadaş edinebiliyorsun değil mi?"

"Arkadaşlıkların dereceleri olduğunu düşünüyorum," dedim rüzgârda kabararak dağılan saçlarımı zapt etmeye çalışırken. "Çok yakınlar, yakınlar ve yalnızca arkadaşlar. Bana karşı saygısız olmadığı sürece konuşabildiğim, yan yanayken sıkıntıdan patlamadığım herkesi arkadaşım olarak görürüm. Olayı bu kadar basit tutunca işler çok kolay oluyor. Senin de arkadaşım olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Benimle iyi vakit geçireceğinden emin değilim," dedi Barış. Bu cümlenin arkasında bir şey varsa bile sesinde onu ele verecek hiçbir renk yoktu.

"Belki sen benimle iyi vakit geçirirsin," diyerek ona takıldım. "Biraz tuhaf olmama rağmen!"

Alaylı cümlem aniden bana dönüp kaşlarını çatmasına neden oldu ama güldüğümü görünce rahatlayıp o da gülümsedi. "Biraz tuhaf olman benim için sorun olmaz."

"Dinozorlardan hoşlanman da benim için sorun değil. Gördün mü, iyi arkadaşlar olduk bile."

Onu anlamaya çalışmıyordum. Bunu zamana yaymaya karar vermiştim. Arkadaşlık edeceksek zaten tepkilerini ve sebeplerini öğrenir ya da sadece ona alışırdım. Belki yalnızca böyle bir karakterdi. Bu yüzden ani ciddiyetlerini ya da utangaçlıklarını sorgulamıyordum. Yürümeye devam ettik. Ona müşterilerle ilişkisini sorduğumda söyledikleriyle beni çok eğlendirdi. Kadınların ona sorduğu özel sorular karşısında o kadar şaşırıyordu ki gülmemek elde değildi. İnsanların neden tanımadığı biri hakkında kişisel bilgiler edinmek istediğini anlamadığını söyledi. Bense teyzeleri savundum çünkü tanımadığım bir sürü insan hakkında bir sürü bilgiye sahip olduğum, leş gibi bir belleğim vardı.

İş çıkışı yalnız yürüdüğüm zamanlarda sıkıntıdan patlayıp kendimi yorgunluktan ölemeyeceğime ikna ederek yürüdüğüm yol şaşırtıcı bir hızla tükendi. Beş dakika olduğuna yemin edebileceğim bir sürede eve gelmiştik bile. Binaya girip ikinci kata geldiğimizde ona iyi geceler diledim.

"İyi geceler Birce."

Sakin bir tavırla başını salladı. Kayıtsız değil, sakin. Bunu fark etmek hoşuma gitti. Arkadaş olduğumuza karar vermek üzerinde olumlu bir etki bırakmıştı belki de.

Anahtarını çıkarıp kapıyı açmaya koyulduğunda ben de yukarıya çıkmaya devam ettim. Evine girmeden önce, merdivenin tepesinden ona son kez attığım kaçamak bakışı gördü. Koşturarak kendi evime girip odama saklanırken kendimi biraz heyecanlı ama bundan daha çok utangaç hissediyordum.

10. BÖLÜM

Taşınalı iki hafta olmuştu. Evde hâlâ bir sürü eksik olsa da artık bir düzen oturtmuştuk. Tüm camların perdeleri Jülide Baysal tarafından hazırlanmıştı. Evimizin her bir köşesine yerleştirilen bitkiler Çiçek Güney tarafından özenle büyütülüyordu. Bendeniz Birce Eren her türlü küçük ihtiyaçta kolları sıvıyordum. Geçen akşam mutfağın musluğunu değiştirmiştim mesela. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım ama YouTube'dan izlediğim birkaç video sayesinde üstesinden gelmek o kadar da zor olmadı.

Ve tabii gizli bir hayranlık duyduğum sevgili Bensu Hisar, gerektiğinde kulağımızı çekmek için ortaya çıkıyordu. Halledemeyeceğimizi düşündüğümüz sorunları ona götürüyorduk. Evde en az vakit geçiren de o olduğu için Çiçek bazen Bensu'ya evin babası rolünü biçtiğini söylüyordu.

Bu akşam yemek sırası Jülide'deydi. Daha önce iki kez yemek yaptığı için pek yetenekli olmadığını biliyorduk. Hazır mantar çorbası ve sade makarnadan öteye gidemediği her halinden belliydi fakat bunun hakkında şaka yapmanın onu

hırslandıracağını bilseydim asla konuşmazdım. Mutfakta yan yana dizilmiş, ocaktaki ilginç şeye bakıyorduk. Jülide o kadar saldırgan bir ruh haline bürünmüştü ki ne Çiçek ne de ben kahverengi beşamel sosu hakkında konuşmaya cesaret edebiliyorduk.

Çiçek kahramanca bir cesaretle bir adım öne çıkıp çay kaşığının ucuyla beşamelden bir parça aldı ve ağzına attı. Yüzündeki her mimiği inceleyen Jülide'nin karşısında diken üstünde duran zavallı arkadaşımın ağzından düşünceli bir ses döküldü. "Göründüğü kadar kötü değil."

"Sen de öylesin tatlım," dedi Jülide aksi bir tavırla.

"Unu çok fazla kavurmuşsun. O yüzden böyle görünüyor. Aptalca bir hata falan değil, herkes yapabilir. Neden bu kadar sinirleniyorsun?"

"Bu beşameli makarnaya dökeceğim ve siz de yiyeceksiniz," dedi Jülide cevap vermek yerine. "Farkındaysanız size bir seçenek sunmuyorum. Yemeklerimden şikâyet edip beni bu yola sürükleyen siz olduğunuza göre bunu yiyeceksiniz."

"Biliyorsun, beşameli koymak zorunda değiliz. Ben sade makarnaya bayılırım," dedim umutla. Jülide'nin farklı bir yemek anlayışı peynirli ve beşamelli makarnaydı ancak beşamel niyetine yaptığı şey tatsız bir helvaya benziyordu.

"Seçenek sunmadığımı söylemedim mi?" dedi ve küçük tenceredeki beşameli tepsideki makarnanın üzerine döktü.

Çiçek'le birbirimize acıklı birer bakış atıp mecburen boyun eğdik. Evde salata malzememiz kalmadığı için bugün yalnızca esmer beşamelli makarna yiyebiliyorduk ki öngörülerime göre birkaç gün sonra bu da bir lükse dönüşecekti. Hepimiz temel ihtiyaçları gidermek için tüm paramızı kullanınca ay sonunu getiremeden meteliksiz kalmıştık. Gerçi

Jülide'den emin değildim. Bir sürü yerden burs aldığı için onun hâlâ parası olabilirdi. Başta ortaklaşa yaptığımız market alışverişi de bitmek üzereydi. Aslında kimse ufak ihtiyaçları almakta sorun çıkaracak tipler değildi. Evde domates bittiyse Çiçek beni rahatlıkla arayıp isteyebilirdi ya da ben böyle bir konuda Bensu ve Jülide'yi aramaktan çekinmezdim. Fakat bunu ancak bir sonraki ay yapabilirdik. Yani umarım *yapabilirdik*.

Masaya tabakları koyarken dertli dertli iç çektim. "Parasızlık çok zor."

"Dayan canım," dedi Çiçek omzumu sıvazlayarak. "Maaşına on gün kaldı sadece."

"Senin bursun ne zaman yatacak?"

"On iki gün sonra. Hâlâ elli liram var. Paylaşalım mı?"

Ona dudaklarımı bükerek bakıp acıklı bir kucaklamayla kollarımı omuzlarına doladım. "Yok, acil ihtiyaçlar için sende kalsın. Ben pek de tutumlu biri sayılmam."

"Ben de değilim ki," dedi Çiçek. "Dün dışarıdaki köpeğe kıyamayıp mama aldım. Küçük bir paketin hepsini yedi. Sonra bana o kadar mahzun baktı ki bir paket daha almak zorunda kaldım."

"Bu savrukluk değil hayatım, üzülme. Yine de köpekçikle aynı duruma düşmemek için cebinde biraz para tutsan iyi edersin. Dün markette bütün gün açtım ve kimse bana bir paket mama almadı."

"Evden bir şeyler yapıp götürsene," dedi Jülide. Makarnanın fırından çıkmasını beklerken telefonuyla ilgileniyordu. Bizi dinliyor gibi görünmediğinden konuşmaya dâhil olmasına şaşırdım.

"Sandviç malzememiz bile yoktur, değil mi Çiçek?"

Çiçek surat asarak başını iki yana salladı. "Aslında sana poğaça yapabilirim. Ben de okula götürürüm hem. Bir sonraki market alışverişinde daha akıllı davranalım. Her şeye saldırmak yerine uzun vadede bizi doyuracak şeyler alalım."

Çok haklıydı. Toplu yaptığımız ilk alışverişte biraz salak davranmıştık. Başta buzdolabında her şey vardı ama bunun sürekli böyle olacağını sanmanın aptallık olduğu ortaya çıkmıştı. "Jülide, sen ne kadar burs alıyorsun?"

"İstediğim her şeyi yiyecek kadar değil. Sizin kadar ben de harcama yaptım kızlar. Para içinde yüzmüyorum."

"Ne bilelim, hiç belli etmiyorsun ki," dedi Çiçek.

"Sevgilileri onu lüks içinde yaşatıyordur belki."

Aslında şaka yapmak için söylemiştim ama bunun kulağa hiç de güzel gelmediğini fark edince öyle söylediğime üzüldüm. Bazen boşboğazlığım tutuyordu.

"Ha ha," dedi Jülide. "Erkeklerin parasını yemek gibi bir misyonum yok."

"Sürekli geziyorsun. Akşamları sık sık çıkıyorsun. Bütün bunları kendin mi karşılıyorsun?" diye sordu Çiçek. Ben Jülide'nin yerinde olsam çok rahatsız olurdum ama o pek de aldırmış görünmüyordu. Belki bu Çiçek'in safi bir merakla soruşundan kaynaklanıyordu.

"Tamam, bazen arkadaşlarımın ödemesine izin veriyorum. Ama her zaman değil. Bu biraz da karşımdaki kişiyle ilgili. Ekonomik durumumuz farklı değilse bazen masanın hesabını ben öderim. Ama parayla ilgili sıkıntısı yoksa ödemesine izin veririm."

Söylediklerini değerlendirirken bunun gayet makul bir savunma olduğuna karar verdim. Bizden karşı bir cevap ya da yargılama gelmeyince, "Sorgulamanız bittiyse yemeğime ba-

kacağım," dedi Jülide. Bizi fırının önünden kovalayıp üstü kızarmış tepsiyi fırından çıkardı ve masanın üstüne koydu. Saat çoktan sekiz olmuştu ve hepimiz çok acıkmıştık.

Tabaklarımızı hızla makarnayla doldurup esmer beşamelin ilginç tadına rağmen hiç şikâyet etmeden yemeğimizi yedik. Son lokmalarımızı alırken Bensu geldi. Anahtar sesini takip eden küçük tıkırtılar eşliğinde mutfağa girip selam niyetine, "Açlıktan ölüyorum," dediğinde onu anlayışla karşıladık. Bensu bir tabak ve çatal alıp oturdu. Çiçek de onun tabağını doldurup çaya bakmak için ocağın başına gitti.

"Senin de paran bitti değil mi?" dedim tabağıma biraz daha makarna koyarken.

"Senin de mi?" diye sorunca başımı salladım. Bensu makarnayı yemeden önce kokladı, kaşığa şüpheli bir bakış atıp ağzına aldı. Kararsız bir mimikle baktıktan sonra zararsız olduğuna kanaat getirmiş olmalı ki yemeye devam etti. "Ekmek alabiliyor muyuz?" dedi Bensu. "Ben en fazla bir hafta daha dayanabilirim ve bu hesap ekmeği içermiyor."

Endişelerini gidermek için omzunu sıvazlayarak konuştum. "Çiçek bize ekmek alacak."

"Off, ne dram yaptınız," dedi Jülide. "Ekmek alacak kadar para bende de var." Onun bu çıkışı hepimizi şaşkınlığa sürükleyince Jülide gözlerini devirdi. "Yabani bir yaratık değilim, tamam mı? Yaşadığım eve ekmek almaktan gocunmam."

"Duydun mu?" dedim Bensu'ya doğru fısıldar gibi yaparken. "Jülide yabani bir yaratık değilmiş."

"Ya tabii, sen onu bir de sabahları gör. Giyinirken en ufak bir ses çıkarsam Godzilla'ya dönüşüyor."

Godzilla'dan bahsetmek aklıma Barış'ı ve onun ilginç dinozor sevgisini düşürünce kızların komik tartışmasından uzak-

laşıp geçen gün yaptığımız sohbeti düşündüm. Artık onu nasıl konuşturacağımı bildiğim için ne zaman yan yana gelsek dinozorlarla ilgili bilgiler uyduruyordum. Barış buna biraz sinirleniyor gibiydi. Bu bilgileri kimlerin ortaya attığını sorgulayıp onlarla tartışmak istediğini söylüyordu. Bana uydurduklarım yerine gerçek bilgiler veriyordu ve bu eğlenceliydi. Dinozorlar hakkındaki ciddiyeti beni eğlendirse de dudaklarımı sımsıkı kenetleyip onu dikkatle dinlemeye çalışıyordum.

Kızlar hâlâ çayını içerken tabaklarımı kaldırıp odama çekildim. Bir bulaşık makinemiz olmadığı için herkesin kendi bulaşıklarını kaldırması bu evin en mühim kuralıydı. Odama geçtiğimde bir süre yatağımın üzerine yayılıp ders çalıştım. Son iki haftada okulu ve dersleri o kadar ihmal etmiştim ki şimdi yaklaşan sınavlardan korkuyordum. Fakat bu küçük odada, bir masa bile yokken çalışmak çok zordu. Yatağa oturunca uyuyasım geliyordu. Yere uzansam rahat edemiyordum. Kızlar odalarına çekilince gidip mutfak masasında çalışabilirdim ama orayı Bensu kendine tapulamış gibiydi. Kimsenin oturamayacağını söylemese de masanın üzerini kâğıtlarla doldurup bütün gece çalışırken başının üzerinden rahatsız etmeyin yazan hayali baloncuklar yükseliyordu.

Burnumu camdan dışarı çıkarıp havayı kontrol ettim. Çok soğuk değildi ama yine de şişme montumu giydim, yanıma eski tüylü hırkamı ve notlarımı alıp aşağıya, merdivenlere indim. Yumuşak rüzgâr oturdukça sertleşebilir ya da farkında olmadan beni hasta edebilirdi, bu yüzden önlem için getirdiğim hırkayı katlayıp minder olarak kullandım. Neticede ha pantolonla oturmuşum ha hırkayı yere koymuşum, bir şey fark etmiyordu. Hem böyle popom da sıcak ve rahattı. Sırtımı korkuluklara yaslayıp merdivenlere yanlamasına oturdum. Ayaklarımı

uzatıp kulağıma kulaklığımı taktım. Sokaktaki sesler dikkatimi dağıtmasın diye sakin ritimli hoş bir müzik açıp çalışmaya başladım. Odamda bir türlü toparlayamadığım motivasyonum bu şekilde gayet güçlüydü. Neredeyse iki saat boyunca orada oturup çalıştım. Tepemdeki ışık söndükçe hareket ederek onu yakmak zorunda kalmasam daha memnun olabilirdim ama elimdeki şartlarla mutlu olmayı biliyordum. Saat geçtikçe hava soğudu, hava soğudukça ellerimi cebimden çıkarmak imkânsız hale geldi. Burnumun da buz kestiğini hissediyordum, bu yüzden eve çıkmaya karar verdim. Fakat önce yapmam gereken bir şey vardı. Kitaplarımı kenara koyup telefonumu aldım ve ablamı aradım.

Ne yaptığıma kafa yorarsam vazgeçerim diye de dinozorların isimlerini düşünmeye başladım. İsmini Poseidon'dan alan dinozorun tam adını hatırlamaya çalışırken kulağımda ablamın sesini duydum.

"Alo?"

"Ablacığım, nasılsın?"

"Ne istiyorsun yine?" dedi ablam şüpheyle. Başka zaman olsa tavır yapardım ama şu an huyuna gitmem gerekiyordu.

"Aşk olsun ya, sesini duymak istemiş olamaz mıyım?"

"Olamazsın. Söyle Birce, hiç halim yok şu an."

Sesinin sıkıntılı geldiğini fark edince doğrulup dikkat kesildim. "Ne oldu?"

"Sercan'la tartıştık. Önemli bir şey değil ama canım sıkıldı yine de."

"Anladım." Bu durumda kendi derdimi nasıl açacaktım ama ya! Hayat beni yalancı ve hain bir evlat olmaya mecbur bırakıyordu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok canım, iki ağlar sızlar barışırız. Evlilik hiç de düşün-

düğüm gibi çıkmadı," dedi inleyerek. "Bazen Sercan'ın kafasını koparmak istiyorum."

"Neden ki? Seviyorsunuz birbirinizi."

"Bir adamla aynı evde yaşayana kadar bekle, sevgi yeterli miymiş görürsün."

Aniden öfkelenişi beni güldürdü. Ciddi bir sorun olmadığı halinden anlaşıldığı için kıkırdamakta bir sakınca görmedim. "Babam da zor biri ve onunla aynı evde büyüdük. Bu seni başka bir adamla hayat kurmaktan alıkoymadı ama."

Ablam abartılı bir iç çekti. "Babamla aramızda annem vardı. Keşke Sercan da yersiz stres ataklarıyla benim yerime annesini yese."

"Çok ayıp!" dedim gülerek. "Gören de seni bela bir gelin sanacak."

"Bu ilişkinin belası ben değilim Birce. Keşke olsaydım. Artık bela olmak için çok geç. Orası çoktan kapıldı."

"Bak, Sercan Abi canını sıktığında kendini yere atıp, bağırarak ağla. Bu şekilde üstünlüğü sağlayabilirsin."

"Hımm... İyi fikir. Şimdi küsüz. Yarın deneyeceğim." Ablamı birazcık tanıyorsam, yarın Sercan Abi'ye çok yazık olacaktı. "Sen niye aradın?"

"Sesini duyayım dedim ya."

"Geç bunları Tatlı Havuç, konuş."

"Konuşsam mı?" Bacaklarımı toplayıp karnıma doğru çektim. Aniden karnım ağrımaya başladı, ağzımın tadı da kaçıp gitti. *Konuşabileceğimi sanmıyorum.*

"Ne oldu, paran mı bitti?" O da var tabii... Dertler bir değil ki ablacığım. "Söylesene be!"

"Ben eve çıktım."

Önce bir sessizlik oldu. Ardından ablam donuk bir sesle, "Hangi eve?" dedi.

"Kendi evime."

"Ne zaman?"

"İki hafta önce."

Bir sessizliği daha nefesimi tutarak dinledim. Sonra ablam ürpertici bir sakinlikle güldü. "Anlıyorum. Eşyalarını toplasan iyi edersin çünkü babam seni kulaklarından tuttuğu gibi geri getirecek."

"Ama çok geçerli bir sebebim var."

"Hangi sebep iki haftadır annemlere yalan söylemeni gerektirebilir? Yurtta hırsızlık yaparken yakalandın ve seni attılar mı? Tebrikler, babam kulaklarını çekerken annem de saçlarını yolacak."

"Abla, zaten korkuyorum. Yardım etmeyeceksen beni daha fazla germe bari."

"Korkmalısın," dedi öfkeyle. Ama sonra merakı baskın geldi. Ona neler olduğunu baştan sona anlatırken onaylamadığını belli eden sesler çıkarmak dışında bir şey söylemedi. Tekrar konuştuğundaysa sesi inanç doluydu. "Birce, sen bir geri zekâlısın."

"Biliyorum," diye homurdandım.

"Neden her yıl babama söyleyemeyeceğin işlere kalkışıp sonra ağlayarak beni arıyorsun? Bana mı güveniyorsun bunları yaparken? Allah aşkına, babama senin sefil bir evde kaldığını nasıl söyleyebilirim?"

"Sefil değil."

"Farelerle dolu bir ev!" dedi dehşet içinde. Üff! Yine konuşmaya başlayınca gereğinden fazla bilgiyi ifşa etmişim. Geveze olmak bazen çok korkunç olabiliyor.

"Fareler artık yok. Hem ev sahibimiz iyi bir kadın," dedim havalara bakarak. Şimdi niye bunu söylemiştim ki? Yalan söylemenin hazzı damarlarıma işleyip beni günahkâr bir pisliğe mi dönüştürmüştü acaba?

"Bu akşamın daha berbat olamayacağını düşünüyordum bir de."

Söylenmeyi abarttığı için ona biraz çıkışmaya karar verdim. Ağlamakla bağırmak arasında bir yerlerde dakikalar boyu konuştuktan sonra ablam da bana bağırmaya başladı.

"Tamam be, bakacağım bir çaresine!" dedi sonunda. Sessizce yumruğumu kaldırıp havaya savurdum. "Arama beni bir daha. Felaket tellalı."

Telefonu suratıma kapatmasına hiç alınmadım. Kendimi güvenceye almıştım sonuçta. Ablam bana kızar, gürlerdi ama her zaman annemin terlikleriyle, babamın evi inleten bağırmalarıyla arama girip beni ellerinden kurtarırdı. Bunu da halledeceğine inanıyordum.

Defterlerimi almak için döndüğümde Barış'ı gördüm. Bu hoş sürpriz aklımdaki olası aile felaketi senaryolarını sildi süpürdü. Yüzüme küçük bir gülücük konarken Barış son birkaç adımı atıp yanıma, merdivenlere oturdu. Lale ondan gün değişimi istediği için bu akşam çalışıyordu. Bu da yarın çalışırken Barış'ın markette olmayacağı anlamına gelirdi. Burada karşılaştığımıza memnundum.

"Merdivenlerde oturuyorum ama," dedim abartılı bir mahcubiyetle. "Sorun olmaz umarım."

"Sorun değil," dedi bunu sahiden de dert ettiğimi düşünürmüş gibi. "Ne yapıyorsun?"

"Evde dikkatimi veremiyordum, burada oturup biraz çalıştım. Keşke küçücük bir balkonu olsaydı dairelerin." Barış

hafifçe kafa sallayınca dirseğimle kolunu dürttüm. "Poseidonlu dinozorun adı neydi?"

Bana bakan sabit ifadesinde bir kırılma oldu. Dudakları yavaşça iki yana kıvrıldı ve ortaya güzel bir gülümseme çıktı. Düzgün dişlerini ilk kez görüyor olabilirdim. Az daha *güzel dişler* diyordum ama dilimi tutmayı becerdim. Bunu ilgisini çekmek için değil, gerçekten merak ettiğim için sormuştum, o yüzden konuyu dağıtmak istemiyordum.

"Sauroposeidon."

"Heh!" dedim heyecanla. "Aklımı kurcalayıp duruyordu. Neye benziyor?"

"Upuzun kuyrukları vardır. Dört ayaklıdır ve gövdesi fillere benzer. Fakat boyu çok uzundur. Bir ormanı kuş bakışı izlediğinde Sauroposeidon'ın başını ağaçların üstünde görebilirsin."

"Vay," diye mırıldandım şaşkınca. Nereden hatırladığımı bilmediğim bir görüntü zihnimde canlandı. Efektlerle oluşturulmuş bir videoda, ağaçların tepesinden yaprakları yiyen dinozorlar görmüştüm.

"Bu kadar büyük dinozorlara Sauropod deniyor. Birçok türü var. Dinozorların zürafası gibiler."

"İnsan yiyorlar mı?"

Barış bir kez daha gülünce az önce ablamla konuşurken uydurduğum karın ağrısı tekrar kendini hissettirmeye başladı. "Hayır. Onlar otoburdur." Oturuşunu değiştirip bana doğru döndü ve tek ayağını bağdaş kurar gibi kıvırdı. Ben de aynı şekilde oturduğumda yüz yüze geldik. "Dinozorlar çoğunlukla iki büyük türe ayrılıyor," dedi. Konuşurken ellerini kaldırıp örneklerine göre hareket ettiriyordu. "Yırtıcılar ve sıcakkanlılar. Velociraptor'u biliyor musun? Jurassic Park'ın ilk filminde kontrolü ele geçiren dinozor Velociraptor'du."

İlk kez söylediği bir şeye aşina olmanın heyecanıyla, "Evet!" diye atıldım.

"İşte, yırtıcıları onun türü temsil ediyor. Sauropodlar ise sakindirler. Birer avcı değil, dünya üzerinde yaşayan en büyük kara canlıları olmalarına rağmen sevecen ve zararsız hayvanlardır."

Bazen acaba ondan hoşlandığım için mi anlattıkları bu kadar ilgi çekici diye düşünüyordum ama hayır, söyledikleri sahiden hoşuma gidiyordu. "Dinozorları korkunç bulmuyor musun?" diye sordu Barış. Tepemizdeki ışık sönünce tekrar yanması için kollarımı kaldırıp salladım. Barış gözünü bile kırpmadan beni izliyor, cevabımı bekliyordu.

"Yoo," dedim üstünde pek düşünmeden. "Onlarla iyi anlaşırdım."

"Bir T-Rex ya da Velociraptor ile karşılaşırsan ne olurdu? Onlar avcı dinozorlardır."

"Çok hızlı koşardım."

"Seni yakalarlardı."

"O kocaman olduğu bense minicik olduğum için kolayca saklanırdım."

"Hayır, onlardan saklanamazsın."

"Öyleyse karşısına geçer, bahsedildiği kadar korkunç görünmediğini, beni yerse onu mahvedeceğimi söylerdim," dedim biraz şımarıkça. Bir süre önce üşüdüğüm için gitmeyi düşünüyordum ancak şimdi ne burnum ne de parmak uçlarım soğuktu. Yanaklarımın da kızardığından şüpheleniyordum üstelik.

"Peki. Büyük, açıklık bir alanda bir Velociraptor ile karşılaştığını düşün," dedi Barış ciddileşerek. Sırıtmamak için dudaklarımı büzüp kafa salladım. Barış kısık ve gizemli sesiyle konuşmaya devam edince ister istemez ben de ciddileştim.

"Kıpırdamamaya çalışıyorsun, görsel algısı tıpkı bir T-Rex'inki gibi harekete dayalıdır sanıyorsun, kıpırdamazsan seni göremez. Fakat hayır, Velociraptor öyle değil. Sen ona bakarsın, o da sana bakar. İşte tam o sırada saldırı gelir. Ama önden değil, yanlardan. Karşındaki değil, oradaki varlıklarından bihaber olduğun diğer iki dinozor saldırmıştır. Çünkü Velociraptor grup halinde avlanır. Organize saldırı planları kullanır ve bugün onun günü. Seni kesip biçer." Durdu, ellerini kaldırıp pençelerini geçirir gibi parmaklarını büktü. "On beş santimetrelik jilet gibi keskin pençelerle. Aslan gibi boynuna dalmaya zahmet bile etmez." Gözlerimi kocaman açmış onu dinliyordum. Şu an ne anlattığı hakkında bir fikrim yoktu ve ilk kez dinozorlara olan ilgisinden ürkmem gerektiğini düşünüyordum. Barış parmağını uzatıp karnımı işaret etti. "Tırnağıyla şuraya bir kesik atar. Ya da belki de karnını deşer ve bağırsakların dışarı fırlar. Anlaman gereken şey şu ki seni yemeye başladıklarında hâlâ yaşıyor olursun. Bu yüzden onlara biraz daha saygı göstermeye çalış istersen. Ne dersin?"

Susup bana baktığında gözümü kırpmıyor, yutkunmuyor, nefes bile almıyordum. Barış bir süre beni izledi. Sonra dudakları yukarı kıvrıldı. "Jurassic Park 1, sekizinci dakika. Doktor Grant, dinozorları hafife alan çocuğa tam da bunları söylüyor."

Önce gözlerimi kırpıştırdım. Sonra ağzımı açıp bir şey söylemeye çalıştım ama ne diyecektim ki? Doktor Grant'in kim olduğunu anlamam için aradan bir dakika geçmesi gerekti. Sonunda konuşabildiğimdeyse ağzımdan çıkanlar Barış'ın kahkahasına karışıp beni başka bir şoka sürükledi.

"Alçak!"

Kısık, tatlı kahkahasını duymasaydım onu öldürebilirdim. Ödümü koparacak bunu çoktan hak etmişti ama onu ilk kez

yüksek sesle gülerken görüyordum ve bu biraz... *Hayır, itiraf etmek istemiyorum.*

"Özür dilerim," dedi küçülen gülümsemesiyle. "Hep birine bunu yapmak istemiştim."

"Ben senin kobayın değilim, adi adam!" dedim omzuna vurarak.

"Seni uyarmıştım. Beni dinozorlar hakkında konuşturursan, bir noktada tuhaflaşırım. Bu kadar dayanman bile mucize."

Bunu söylerken sesindeki neşe giderek azaldı ve her zamanki sakinliğine geri döndü. Gerçekten de tuhaf olduğunu düşündüğüme inanıyor olmalıydı. Tamam, biraz düşünüyordum belki ama bunu olumsuz bir durum olarak görmüyordum. Hangimizin tuhaflıkları yoktu ki?

"Hah, sana ne kadar tuhaflaşacağımı göstereceğim. Hiç ummadığın bir anda seni bundan çok daha beter bir şekilde korkutacağım, tamam mı?"

Barış şaşırmış göründü. Bana anlamını bilmediğim bir ifadeyle bakıp başını salladıktan sonra, "Tamam," dedi. "Anlaştık."

Ellerimle yerden destek alarak kalktım ve eşyalarımı toparladım. "Sayende buz kestiğim için evime gidiyorum. Burada kalıp bana yaptığın yanlışı düşünebilir ve bir kâğıda yüz kere özür dilerim Birce yazabilirsin. İyi geceler."

Ona dil çıkarıp apartmanın kapısını açtım. İçeri girip, merdivenleri hızlı hızlı çıkarken gözümün önünde asılı kalan Barış'ın gülen yüzünü düşünüyordum.

Başım fena halde beladaydı sevgili okur. Üstelik bunun fareli evim, beş parasız kalmam, ablamdan yediğim azar ya da babamın kulaklarımı koparma ihtimaliyle hiçbir ilgisi yoktu.

II. BÖLÜM

Telefonum çaldığında okuldan çıkmış, eve dönüyordum. Ekranda babamın ismini görene dek normal bir ruh halindeydim. Maaşımı alana kadar dayanabilmek için zihnimde çok zengin olduğum hayaller kurup bunlar gerçekmiş gibi davranıyordum. Bir parça psikopat olduğum söylenebilirdi belki ama ben bunu hayalperestlik olarak nitelendirmeyi tercih ediyordum. Olmayan şeylerin beni yıkmasına izin vermek yerine varmış gibi davranmak pek de mantıksız görünmüyordu bana.

Babamla telefonda konuşuyorduk tabii. Birbirimizi arayıp toplamda otuz saniyeyi pek geçmeyen haftalık konuşmalarımız vardı. Bunun dışında annem aramızda bir köprüydü ve ikimizin de birbirimiz hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatırdı. Yani, babamın beni araması garip değildi ama bir şeyler gizlediğinizde ebeveyninizle konuşmanın zor olduğunu bilirsiniz. Derin bir nefes alıp yüzüme bir gülücük kondurdum ve aramayı cevapladım.

"Babacığım. Ben de seni arayacaktım. Nasılsın?"

"Başka yurt yok mu oralarda, illa eve mi çıkman gerekiyor?" diye söylendi cevap vermek yerine. Sokağın ortasında durup şaşkınca etrafıma bakındım.

"Ben... Evet," dedim çaresiz bir halde. En doğru cevap bu gibi görünüyordu.

"Ne evet?"

"Bütün yurtlar dolu."

"Niye beni aramıyorsun kızım sen? Gelirdim, birlikte bakınırdık etraftaki yurtlara. İllaki bir yer bulunurdu. Şimdi nereye gideceksin, son günmüş bir de!" *Ah abla*, diye düşündüm dişlerimi sıkarak. Hadi bir şeyler anlatıyorsun adama, bana da söylesene!

"Sizi endişelendirmek istemedim. Yeni bir yer bulurum sanıyordum."

"Ne yapacaksın şimdi? Ev tutacak diyor ablan. Ben razı değilim eve çıkmana. Yarın gelirim ben, etrafa bakarız, diğer yurtlarla konuşuruz. Kafana göre iş yapıyorsun. Biz burada neciyiz?"

"Ama baba, herkes aynı şeyi yaptı zaten. Koca yurdu boşalttılar. Bütün kızlar diğer yurtlara akın etti. Açıkta kaldım işte. Ne yapayım, sokakta mı kalayım?"

"Eve gel o zaman."

"Okul ne olacak?"

"Başka okul kazan. Zaten ne işin var koca şehirde tek başına."

"Ben okulumu seviyorum," derken sesim çatladı. Hem suçluluktan hem de beni yalan söylemeye iten sebeplerin doğru çıktığını görmekten dolayı kalbim kırılıyordu.

"Hiç ağlama. Kalamazsın öyle bir başına."

"Arkadaşlarım da var. Birlikte kalabiliriz. Hem güzel bir ev bile bulduk. Düzgün komşular var. Ev sahibi de bekar bir tey-

zc. Gireni çıkanı takip ediyor, izin vermiyor öyle başına buyruk davranılmasına. Lütfen baba."

Babam bir süre sessiz kaldı. Burnumu çeke çeke konuşmasını bekledim, bunu duyduğundan da emin oldum. Bu işe yaramazsa hıçkırmaya başlamaya hazırdım.

"Komşular aile miymiş?" dedi nihayet.

"Aileler de var," dedim ağlamaklı sesimle. Birinci kattaki çiftle tanışmamıştık ama Besime Hanım'ın evli olmayan bir çifte ev vermeyeceğine emindim.

"Mahalle düzgün mü?"

"Evet!" Şimdiye dek bir kavga, gürültü çıkmamıştı.

"İyi. Yarın gelirim, bir bakarız. Bu gece kalmanıza izin verecek mi yurt?"

"Verir," dedim sessizce. Babam telefonu pat diye kapatınca iri iri açılan gözlerimle ortada kalıverdim. Sonra bir krizin eşiğinde ablamı aradım.

"Böyle mi sorun çözüyorsun? Babam yarın buraya geliyor. Eve bakacakmış!"

"Ya halledeceğim ben, sakin olsana."

"Buraya geliyor diyorum, ne halledeceksin?"

"Annemle de konuştum, olayı paraya bağladım. Biz geleceğiz seni kontrol etmeye. Babam da yola edeceği masrafı sana verir."

"Adam geliyorum dedi. Hayatta bırakmaz beni bu evde. Alt katta erkek evi var ya!"

"Birce," dedi ablam soğuk bir sesle. "Bu kadar berbat bir evde kalman için sana neden yardım ettiğimi hiç bilmiyorum kardeşim."

"Ev berbat değil ki. Sadece babamın güvenlik standartlarına uygun değil. Ayrıca aşağıdaki oğlanlar da çok düzgün çocuklar."

"Gelince göreceğim artık düzgün dediğin neymiş. Annem halledecek babamı."

"Adamı kandırıp bir de parasını alıyorum yani," diye inledim. "Korkunç bir evlat mıyım?"

"Daha beterisin canım. Ama her türlü sana para yollayacaklar. Yol masrafı yapmazsa verebileceğinden fazlasını yollama imkânı olur. İyi bir anlaşma."

"Sanki sen çok düzgün bir evlatsın da! Sevgilinle buluştuğun fark edilmesin diye seni idare edişlerimi ne çabuk unuttun, hain!"

"Evliyim kızım ben. Gizli gizli buluştuğum adama kendi eliyle vermiş babam beni. Gayet ciddi bir ilişki uğruna çabaladığım kanıtlı yani. Boş konuşma."

"Hiç sevmiyorum seni," dedim somurtarak. Bunun gerçek olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Hı hı. Annemi arama sen şimdi. Konuşturmaz seni zaten, bağırıp durur. Yarın ararsın."

"Çok fena battım, değil mi?"

"Sıçtın kızım," dedi ablam gülerek. "Neyse ki seni kurtaracak bir ablan var."

Telefonu kapadığımda kendimi korkunç hissediyordum. Keşke en başta ablamı arasaydım. Bu planı yine yapar, o evi aile yasalarımıza uygun bir şekilde tutmamı sağlardı. Ama vakit yoktu işte! Bu kadar hızlı davranmak zorunda olduğumuz için babamı ikna edecek zamanımız olmazdı. Kalkar gelirdi, sonra da beni alıp götürürdü. Ya da daha fenası, ek işe girer, ben doğru düzgün bir yerde oturayım diye bu yaşında kendini paralardı. O zaman daha çok üzülürdüm.

İçimi çeke çeke eve yürüdüm. Kulaklığımı takıp yol boyunca hüzünlü şarkılar dinleyerek derdime dert ekledim. Eve

geldiğimde etraf sessizdi ama alışkanlık edindiğim üzere dış kapıyı kapatırken, "Evde biri var mı?" diye seslendim.

"Buradayım." Ev arkadaşlarımdan birinden çıkmadığına emin olduğum sesi duyunca gereksiz bir şokla salona koşturdum. Bensu yüzümün halini görünce doğrulmaya çalıştı.

"Ne oldu?" Görüntü Bensu'ydu ama sesi hiç de öyle değildi.

"Asıl sana ne oldu?" dedim panikle. Kızcağızın burnu kızarmış, esmer yüzü solup gitmiş, gözlerinin altı kopkoyu olmuştu. Cevap vermeden önce kafasını yastığa düşürdü.

"Hasta oldum," dedi garip sesiyle. "Birkaç gündür üstümde kırgınlık vardı ama kötü değildim. Sabah da iyi uyandım. Ama sonra birden yüzüm, sesim ve görünüşüm vebaya yakalanmış birininkine dönüştü. Hülya Hanım da beni eve yolladı."

Yazık, bu kadarcık konuşunca bile soluk soluğa kalmıştı. Yanına gidip oturunca, "Yaklaşma," dedi. "Sen de hasta olursun. Odaya özellikle gitmedim. Siz de kendi odalarınızda takılın ben iyileşene kadar."

"Ben at gibi sağlıklıyımdır şekerim." Onu hiç dinlemeden yanına oturup ateşini kontrol ettim. Ateşi yok gibiydi. "Grip falan olmam, merak etme. Bu halinle hâlâ çalışıyor musun sen?" Kucağındaki kâğıtları alıp yere bıraktım. İtiraz etmeye yeltendi ama elimi kaldırıp onu susturdum. "Doktora gidelim mi? İlaç alırsan çabucak toparlarsın."

"Sağlık ocağına gittim. Bir şeyler verdiler."

"O zaman ben şimdi sana güzel bir çorba yapıyorum. Sen de iyice dinleniyorsun, tamam mı?"

"Yemek sırası bendeydi bugün," dedi burnunu çekerek. Şimdi *doğru, hadi kalkıp yap* desem yapacağına emindim. Sürünerek de olsa o yemekleri yapar, verdiği sözü tutardı. Bu yüzden Bensu'ya çok güveniyor ve onunla yakın arkadaş olmak istiyordum. *Bir şeyler paylaşan ve iyi geçinen arkadaşlar.*

"Hadi dinlen sen," dedim battaniyesini omuzlarına doğru örterken.

Bensu arkamdan halsiz bir teşekkür mırıldandı. Mutfağa girdiğimde aklıma ilk gelen annemi aramak ve hasta bakımı hakkında bilgi almak oldu ama şimdi bana kızgındı. Zaten ev arkadaşımdan da bahsedemezdim. Bu yüzden en iyi diğer seçeneği, Çiçek'i aradım ve durumu anlatıp ne çorbası yapmam gerektiğini sordum.

"Yayla çorbasını seviyor Bensu ama evde yoğurt yok. Mercimek yapayım mı?"

"Tarhana çorbası yapsana."

"Tarhanamız mı var?"

"Evet, büyük bir kavanoz, en alt çekmecede, gördün mü?"

Çekmeceyi açıp kötü gün depomuzdan tarhanayı çıkardım. "Beş kuruşsuz kalacağımızı bildiğin için tüm bunları saklıyorsun değil mi?" dedim gülerek.

"Hayır aslında. Salak olduğumuz için halimize bakmadan o kadar çok şey aldık ki tarhana çorbasına sıra gelmedi. Artık bol bol içeriz."

"Neyse ki tarhana güzel bir şey," dedim ve çorbanın su oranı için bir ölçü alıp telefonu kapattım.

Beş bardak soğuk suyun içine bir bardak toz tarhanadan koyup içine biraz salça, şifa olsun diye sarımsak ve biraz da tuz ekleyip kaynayana kadar karıştırdım. Çorbanın kokusu o kadar güzeldi ki pişmesini beklerken karnımdan komik sesler yükseliyordu. Kaynayınca altını kısıp ocağın başından ayrıldım. Evde taze ekmek yoktu ama çorbanın içine doğranırsa fark etmeyeceği için bunun sorun olmayacağını düşünüyordum. Daha güzel şeyler de hazırlamak isterdim aslında fakat evde pek bir şey kalmamıştı. Maaşlarımıza ve burslarımıza

hâlâ birkaç gün kaldığı için bir şey de alamıyorduk. Ablam evdekilerin bana para göndereceğini söylediğinde diğer şeylerin korkusundan buna sevinememiştim. Şimdi boş buzdolabına bakarken o desteğe ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyordum. Aslında kendisi de yardım etmek istemişti ama onu o kadar kesin bir dille reddettim ki bunun yerine evden gelecek yardıma odaklandı sanırım. Para konusunda onun kadar rahat olabilmeyi dilerdim. O okula giderken teyzelerimizi ve amcalarımızı bile arayıp harçlık isteyebiliyordu. Arsızlığıyla kendini herkese sevdirip her şeyi kabul ettirebildiği için paçayı her olaydan kurtarıyordu. Ben ise birinden bir şey isteyecek-sem ezilip büzülür, kimseye zahmet vermeyeyim diye her şeyi kendim halletmeye çalışırdım. Ama bu kez babamın yardımına her anlamda ihtiyacım vardı. Maddi manevi rahatlık uğruna babacığımdan para almak zorundaydım çünkü maaşımı alınca da pek bir şey değişmeyecekti. Taksitlendirdiğimiz eşyalarımız, kiramız, faturalar, mutfak... Hepsi büyük harcamalardı. Birkaç ay sonra belki daha rahat yaşayabilirdik ama bir süre daha böyle gideceği ortadaydı. Tasarruflu olmayı öğrenirsek, bu ayları daha kolay atlatabilirdik.

Bensu'nun çorbasını bir kâseye doldurup yanına gittiğimde onun uyuduğunu gördüm. Sehpamız olmadığı için köşeye koyduğumuz küçük çalışma masasını kanepenin yanına sürükledim. Bensu'yu hafifçe dürtüklediğimde hemen uyandı. Bir öksürük kriziyle doğrulmaya çalıştığında yardımcı olmak için arkasındaki yastığı düzelttim.

"İyi misin?"

"Berbat hissediyorum."

"Berbat görünüyorsun." Bensu inleyerek arkasına yaslanınca dudağımı ısırdım. Bir gün şaka yapıyorum diye konuşurken

şu dilim kopuverirse hiç şaşırmazdım. İşi şamataya vurup gafımın üstünü örtmek için tepsiyi arkadaşımın kucağına koydum. "Ama bunu içince turp gibi olacaksın. İksir gibi bir tarhana bu. Dağların yamaçlarından toplanan büyülü sebzelerle hazırlanmış, emekçi anaların elinde yoğurulmuş, köy evinin çatısında kurutulup..."

"Ne diyorsun ya?"

Kızcağızın feri gitmiş yüzüne bakıp dudaklarımı birbirine bastırdım, zırvalamanın sırası değildi anlaşılan. "Afiyet olsun."

Bensu'nun, yeterince bakarsa onu hareket ettirebilecekmiş gibi gözlerini kaşığa diktiğini görünce bana kızmasından çekinmeden tepsiyi kucağıma çekip kaşığı doldurarak ona uzattım. Bundan hoşlanmayacağını düşünmüştüm ama yorgun gözlerini yüzüme çevirdikten sonra ağzını açıp yardımımı kabul etti.

Hastalanmak her zaman insanı kırılganlaştırır. Bensu'nun daima dimdik ve güçlü duruşu, hep keskin sözleri olduğu için onun bu genellemeye girmeyeceğini sanırdım ama işte, karşımda oturmuş, ona çorba içirmeme izin veriyordu.

Sahiden de kötü durumda olduğunu fark edince onu rahat ettirmeyi kendime görev edindim. Çorbasını ve ilaçlarını içirip tişörtünü değiştirmesi için ısrar ettim çünkü terlemişti. Ensesine yapışan uzun saçları onu rahatsız etmesin diye gevşekçe topladım. Bensu bunların pek farkında değildi. Arada gürültüyle burnunu silip nefes almaya çalışırken acıklı sesler çıkarıyordu.

Birkaç saat sonra Çiçek ve Jülide geldiler. Ellerinde poşetler, poşetlerden birinde ise mandalinalar görünce birden duygulandım. Jülide burada olmasa mandalinalara bakarak ağlardım sanırım. Aileme yalan söylemenin yükü babamla konuşunca iyice ağırlaşmıştı. İşler ters giderse kızlardan da ayrılmak zo-

runda kalırdım. İçimizde en savaşçı görünen Bensu bile içeride bitap düşmüş haldeyken, mandalinalara bakarak ağlamamdan daha doğal bir şey olabilir miydi sevgili okur?

Neyse ki Jülide'nin benimle dalga geçeceği bilinen bir gerçekti de kendimi toparlamayı becerdim. "Neler getirdiniz?" dedim onları karşılarken.

"Jülide meyve almış, ben de bazı şifalı bitkiler aldım. Şimdi bir çay yapacağım, sabaha hepimiz fişek gibi uyanacağız. Bensu nasıl?"

"Ateşi çıkmadı ama yüzü dağılmış halde," dedim sessizce. Jülide başını uzatıp kanepedeki oda arkadaşına bakınca gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Gerçekten hasta," dedi hayretle. Sadece hafif bir grip için mandalina almış olması da beni şaşırtmıştı. Yabani bir yaratık olmadığını söylediğinde ona inanmalıydık sanırım.

"Çorba yapmıştım. Yanında bir şey yok. Pilav yapmayı düşündüm ama dün de pilav yedik diye yapmadım."

Kızlar çorbanın yeterli olduğunu söyleyip üstlerini değiştirmeye gittiler. Ben de mutfağa girip çorbayı ısıtmaya koyuldum.

Çiçek geldiğinde aldığı otları karıştırıp boş bir kavanoza koydu. Otlar ve çiçeklerden oluşan karışımdan bir tutam alıp yıkadıktan sonra çaydanlığa attı. Üstünü suyla doldurup ocağa koyarken daha sonra kendim de yapabilmek için miktarına baktım.

Beraber çorbamızı içtik. Biz Çiçek'le konuşurken Jülide telefonuyla uğraştığı için sohbetimize hiç dâhil olmadı. Mutfağı toparlayıp hepimize birer bardak çay doldurduk. Sonra da salona geçtik. Bensu ilaçlarını içip uyuduktan sonra daha iyi görünüyordu. Solgun yanakları biraz renklenmiş, yüzüne can gelmişti.

"Bu ne?" dedi uzattığım kırmızı renkli çayı alırken.

"Çiçek'in şifalı çayı. Biraz limon ve şeker koymamızı tavsiye ediyor. Aslında bal daha iyi olurdu ama balımız yok."

Bensu çaydan bir yudum içtikten sonra gülümsedi. "Maaşımı aldığımda sana kutularca bal alacağım Çiçek."

"Lütfen sadece bir kutu al hayatım. Aldığımız fuzuli şeyler yüzünden şu an balımız olmadığının farkında olalım."

Ben, Bensu'nun ayak ucunda oturuyordum. Çiçek, Jülide'nin dikiş masasının önüne koyduğu sandalyenin üstüne tünemişti. Jülide ise tekli koltukta oturuyordu. Sanırım ilk kez salonda hep birlikte çay içiyorduk. Mutfak masasının etrafında toplanmalarımız dışında burada hep birlikte takıldığımız ilk an buydu.

Birkaç saat önce kanepenin yanına çektiğim masa hâlâ buradaydı. Çiçek'in telefonu da masanın üstündeydi. Bir mesaj sesi düşünce Jülide hariç hepimiz telefonlarımızı yokladık. O hâlâ hararetle birisiyle yazışıyordu ve biraz da sinirli görünüyordu.

"Seninki," dedim Çiçek'e. Yerinden kalkmaya üşenip kimden olduğuna bakmamı isteyince ışığı yanan ekrana baktım. "Mecnun'dan."

Yüzüme yayılan sırıtmayı size tarif edemem ancak Çiçek'in rahatsızca yerinde kıpırdanması yeterli bir ipucu olacaktır. "Demek ona numaranı verdin."

"Benden kek tarifi istedi. Sonra da yaparken yardıma ihtiyacı olursa diye numaramı aldı. Farklı bir niyeti yok gibiydi."

Jülide'nin genzinden çıkan alaycı gülüş benim komik iniltime karışırken, "Çiçek," dedim gülerek. "Farklı niyetten kastın nedir?"

"Kek yapmaktan başka bir niyet yani."

Bensu kafasını kanepenin başına yaslamış, yavaşça çayını yudumluyor ve Çiçek'i gülümseyerek izliyordu. Jülide bile dikkatini ona vermişti.

"Mecnun kekle değil, seninle ilgileniyor."

"Lütfen böyle şeyler söylemeyin," dedi somurtarak.

"Neden?" diye soran Jülide'ydi. "Ondan hoşlanmadın mı?"

Çiçek'in yüzü o kadar hızlı kızardı ki birkaç saniye içinde teni beyazdan neredeyse kızıla döndü. "Anneme yirmi üç yaşına kadar sevgilim olmayacağına söz verdim. Erkekler hakkında bir şeyler düşünmüyorum."

"Yok artık," dedi Jülide. "Yirmi üç ne be?" Ben yaşa takılmıyordum çünkü zaten yirmi bir yaşındaydık ve henüz bir sevgilim olmamıştı. Benim girişkenliğime rağmen bir sevgilim olmadıysa Çiçek'in utangaçlığıyla olmaması gayet normaldi.

"Ne olmuş? Ben küçücük bir şehirden buraya geldim. Annemin güvenini boşa çıkaracak değilim. Bir söz verdim, tutuyorum. Hiç de zorlanmıyorum."

"Annen nereden bilecek ki?" dedi Jülide. "Genciz biz. Biraz eğlenin, hayatı bu kadar ciddiye almayın."

Burada araya girip Çiçek'e destek olmak isterdim ama dürüstlüğü övecek bir konumda olmadığımdan, Jülide'yi paylamak ikiyüzlülük olur gibi geldi.

Benim yerime Bensu konuşunca dikkatimi ona verdim. Sesi hâlâ berbattı ama kendini biraz toparlamıştı. "Senin için eğlenmek erkeklerle görüşmekle mi eş değer?" diye sordu Jülide'ye.

"Hayır ama her kadın flört etmeyi sever. Birinden hoşlanmak, ondan ilgi görmek güzel bir şey. Neden bunu yaşamamak için birilerine söz vereyim ki?"

"Farklı aile yapılarımız olabilir," dedim. "Sadece kendi yaşantına göre değerlendirme böyle durumları. Bu tuhaf bir şey değil. Hem Çiçek birinden gerçekten çok hoşlanırsa bunu annesiyle konuşabilir. İkisinin arası çok iyi."

"Öylesine birileriyle gezmek istemiyorum," dedi Çiçek

alıngan bir ifadeyle. "Gerçekten âşık olmak ve bu duyguları sevdiğim adamla deneyimlemek istiyorum. Bu saçma mı?"

"Hiç de değil," dedi Bensu. "Umarım aradığını bulursun Çiçek."

"Umarım o kişi Mecnun'dur," dediğimde Çiçek kucağındaki yastığı bana fırlattı. Bardağımı korumaya çalışırken bir çığlıkla Bensu'nun üstüne devrildim. Gürültümüzün arasında çınlayan telefon sesini duyunca Mecnun'un aradığına dair bir yaygara kopardım ama hayır, çalan Bensu'nun telefonuydu.

Arkadaşım telefonuna baktı. Kaşları hafifçe çatılırken dikleşip boğazını temizledi ve aramayı cevapladı. Onun ciddiyeti karşısında Çiçek'le didişmeyi kesip pürdikkat Bensu'ya odaklandık.

"Merhaba," dedi. Çabalarına rağmen sesi yine de hasta ve kırgın çıkıyordu. Arayan her kimse Bensu bir an onu dinledi, sonra kaşları iyice çatıldı ve yüzüne sert bir ifade yerleşti. "Kuzey Bey, buna gerek yoktu."

Çiçek'le birbirimize bakıp dudaklarımızı oynatarak *Kuzey Bey* dedik.

"Adı Kuzey olan biriyle hiç tanışmadım," dedi Çiçek sessizce. "Kuzey Tekinoğlu haricinde."

"Bensu'nun haline bakılırsa arkadaşı Kuzey Tekinoğlu'na pek benzemiyor," dedi Jülide kıs kıs gülerek.

Çiçek kıkırtısını bastırmak için ellerini ağzına kapadı. "Kuzey adındaki herkes yakışıklı olurmuş gibi geliyor bana."

"Anladım. Üçüncü kat." Bensu telefonu kapatıp başını kaldırdığında üç çift meraklı gözle karşılaştı ve bu mümkünmüş gibi daha da huysuz göründü. "Buraya geliyor."

"Aha," dedim kalkarken. "Cemre koş!" diye bağırdığımda Çiçek kahkaha atarak kalkıp ortalığa saçtığımız şeyleri toparladı.

"Cemre kim be?" dedi Bensu şaşkınca.

"Kuzey'in sevgilisi," dedim karşısına geçerken.

"Onun sevgilisi yok ki."

"Duydun mu Çiçek, Kuzey'in sevgilisi yokmuş. O yüzden mi akşamın bir vaktinde kapımıza geldi dersin?"

Bensu öğlenden beri yattığı için biraz dağınık görünüyordu. Karşısına geçip pijamalarını düzelttim, saçındaki tokayı çektiğimde ellerimi itip yüzünü sıvazladı.

"Üff, yapma. Adam patron. Eve getirdiğim sözleşmeleri istiyor."

"Patronmuş!" dedim bu kez kahkaha atarak ve Bensu bana vurdu. Tam omzuma, sıkı bir şekilde. Ama gülmekten başka bir şey yapamadım. Kapımız tıklatılınca Bensu'yu oturtmaya çalıştık fakat bunu kabul etmedi. Kapıyı açmaya gittiğinde üçümüz koridoru gizlice izleyebileceğimiz bir noktaya saklandık.

"Kuzey Tekinoğlu'nu içeri almayacak!" diye fısıldadım eğildiğim yerden.

"Eğer sarışın bir Kuzey Tekinoğlu'ysa olay çıkarırım," dedi Çiçek. "Jülide'den aldığım gazla gider, adamdan sevgilim olmasını isterim."

Bensu'nun tarafından bakınca gerçekten geri zekâlı gibi davrandığımızı biliyordum ama bu saçmalıkla o kadar eğleniyorduk ki sürekli *Kuzey Güney* dizisinden replikler söyleyesim geliyordu. "Bak Çiçek," dedim. "Bak tırnaksız. Seni daha taze dövdüm. Laflarına dikkat et."

Derken kapı açıldı ve dışarıda uzun boylu, takım elbiseli bir adam göründü. "Ah," dedi Çiçek fısıldayarak. "Bu Güney'miş!"

Jülide daha fazla dayanamayıp kahkaha atınca saklandığımız salon kapısından içeriye yuvarlandık. Sarsılarak gülerken

sesimiz çıkmasın diye de birbirimizi sıkıca tutuyorduk. *Bensu bizi öldürecek.*

Dışarıdan gelen seslere bakılırsa Kuzey Bey, Bensu'yu merak etmiş. Öğlen çok kötü göründüğü için ihtiyacı olan sözleşmeleri almaya gelmişken Bensu'nun bir ihtiyacı var mı diye bakmak istemiş. *Ne tatlı.*

"Teşekkür ederim, arkadaşlarım benimle ilgileniyorlar. Zahmet etmeseydiniz keşke," diyordu Bensu şimdi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Kuzey Bey. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Salon kapısının yanındaki duvara üst üste yığılmış, onların konuşmasını dinlerken Jülide dramatik bir havayla, "Öp onu," diye fısıldadı. Çiçek'le ben beş yaşında olduğumuz için bir gülme krizine daha tutulduk. Ses çıkarmamaya çalışırken az daha boğulacaktık.

"Teşekkür ederim. Yarına bir şeyim kalmaz." Acaba Bensu çok güzel ve öz güvenli olduğu için mi yakışıklı adamların karşısında bu kadar umursamaz durabiliyordu? Bana ders vermesini rica etmeliydim.

"Yarın da izinlisin," dedi Kuzey Bey. Bensu itiraz etmeye yeltenmiş olmalı ki, "İzinlisin," diyerek bunun kesin kararı olduğunu bildirdi. "İyileşene kadar şirkete gelmeni istemiyorum. Bütün çalışanlarım hasta olursa zor durumda kalırım. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Bensu. Adam hâlâ içeri davet edilmemişti ve yüzünü göremesem de bu saatte onu görmeye gelen birinin içeri davet edilmek istediğini tahmin ediyordum.

"Tamam, görüşürüz. Kendine dikkat et ve iyileşmeye bak."

"Teşekkürler," dedi Bensu ve sonra kapı kapandı. Dizlerimin üstünde emekleyerek kapıdan başımı uzatınca Bensu'nun

elinde poşetler gördüm. İki tanesi pastane poşetiydi. Diğerleri de meyve poşetleri.

"Onu içeri almalıydın," dedim hayal kırıklığıyla yere uzanarak.

Jülide kalkıp üstümden geçerken, "Pasta mı getirmiş?" diye sordu.

Poşetleri onun elinden alıp açtığımda meyveli pasta ve profiterol çıktı ortaya. Bensu kendini kanepeye atıp tatlılara kaşlarını çatarak bakmayı sürdürürken Çiçek çatal ve tabaklarla gelip tatlıları servise başlamıştı bile.

"Allah razı olsun valla, çok ihtiyacım vardı buna," dedi Çiçek. Meyveli pastaya aşkla bakıyordu.

"Adam senden hoşlanıyor," dedi Jülide bariz bir gerçeği ortaya koyarak. Bensu bundan hiç hoşnut görünmüyordu. Bize cevap vermekle uğraşmadı. Somurtarak yerinde oturmaya devam etti.

Çiçek ağzını pastayla doldurup kendinden geçerek yerken, "Kuzey, ben seni seviyorum," dedim ona.

Arkadaşım ağzını şapırdatarak, "Sus!" dedi.

Elimi kalbime koydum. "Çok seviyorum!"

"Sus Cemre! Sus!" dedi Çiçek de role iyice girerek.

"Korkaksın sen!" diye haykırdığımda Bensu yastığıyla kafama vurup beni yere düşürdü. Aramızdan kalkıp gitmeye çalıştığında onu tutup başka hiçbir şey söylemeyeceğimize söz verdik ve pastasını yemesi için ısrar ettik.

Jülide, Çiçek'e dönüp Kuzey Bey gelmeden önce konuştuğumuz konudan bahsedince ortam sakinleşti. Onları dinlerken içimin biraz burkulduğunu hissettim. Bu eve ve bu kızlara çoktan alışmıştım.

Birlikte iyi ve güvende olduğumuzu aileme de göstermek istiyordum.

12. BÖLÜM

Dün akşam evimizde ilk kez bir şeyler paylaştığımızı hissetmiştim. Birbirimize sataşmış, hayallerimiz ve isteklerimiz hakkında konuşmuş, çok da eğlenmiştik. Tıpkı yakın arkadaşlar gibi. Hâlâ aramızda bazı sınırlar olsa da artık evi tutarken ortalığa kurallar sallayan o yabancı kızlar değildik. Arkadaş oluyorduk, birbirimizi tanıyor ve önemsiyorduk da. Çiçek en duygusal olanımızdı. O herkesi sevmeye ilk günden hevesliydi. Ben duygusallığımın üstünü örtmeye çalışan biriydim. Yardım etmekten, destek olmaktan hiç gocunmazdım ama bazı kesin çizgilerim vardı. Benim için yanlış olan durumlarda ters bir tavır görürsem duygusallığımın bunun üstünü kapamasına izin vermezdim. Bu yüzden kızlara karşı başlangıçta temkinliydim ama şimdi ilk günler hoş görmeyeceğim bazı şeyleri dert etmeyeceğimi düşünüyordum. Çünkü artık onları tanıyordum ve davranışlarının sebebini anlayabiliyordum. Bensu en mesafeli ve sorumluluk sahibi olanımızdı. Bizimle yüz göz olmuyor ama evde neler olduğuna da ilgisiz kalmıyordu. Hatta yanına gidip dertleşmek istesem beni dinlerdi. Buna eminim.

Jülide bencil biriydi. Kendini her şeyin merkezine koymayı seviyordu, kendini herkesten çok önemsiyordu. Bu yüzden bazen bizi çok kızdırsa da zamanla iyi yönleri de ortaya çıkmaya başlamıştı. Sanırım biraz o birlikte yaşamanın sorumluluklarını kavramıştı, biraz da biz Jülide'ye alışmıştık.

Arkadaşlık tarafında her şey yolunda görünüyordu. Aile tarafına bakacak olursak... Bu belirsizlik beni öldürecek diye korkuyordum. Bu akşam ablam ve eniştem beni ziyarete geleceklerdi. Sonra anne ve babama arkadaşlarımın gayet tatlı kızlar olduğunu, bu evde güvende olduğumu anlatacak ve evi tutmam için annemlerden izin koparacaklardı.

Evi çoktan tutmuş olduğum gerçeğini bir gün aileme söyleyecektim. Kırk yaşına geldiğimde ve bu olay zaman aşımına uğradığında her yalanımı itiraf edecektim. Evimizin çatısına çıkacak ve "Gençken yaptığım aptallıklar için özür dilerim babacığım!" diye haykıracaktım. Fakat bugünlerde bunu yapacak cesaretim yoktu. Yapabileceğim en iyi şey başka hatalardan uzak durup bir daha kendimi böyle bir çıkmaza sokmamaktı ama bunu da başarabileceğimden emin değildim.

Tüm bunları düşünmek beni yavaşlattığından, mesaim başlamadan üç dakika önce ancak yetişebildim markete. Koşarak giyinme odasına girdiğimde içerisi boştu. Aceleyle market tişörtümü giyip yanımda getirdiğim ince, mavi hırkayı da üstüme geçirdim. Artık sonbahar iyice kendini hissettiriyordu ve marketin içi hepten serin olduğundan kısa kollularla üşüyordum. Çıkardığım kıyafetleri koymak için dolabımın kapağını açtım. Ben uzun süredir burada olduğum için bu dolabı kendime tahsis etmiştim, o yüzden içinde yedek kıyafet gibi birkaç kişisel şey bulunduruyordum. Diğer dolaplar sabah ve akşam çalışanları arasında bölüşüldüğünden bir kişiye ait değillerdi. Üstünde

adım yazdığı için kimse benim dolabımı açmazdı. Bu yüzden orada bana ait olmayan büyük bir kâğıt görünce şaşırdım. Elimdekileri bırakıp kâğıda bakınca önce ne olduğunu anlayamadım.

Nizami bir sırayla ve muntazam bir el yazısıyla yazılmış "Özür dilerim Birce" cümleleri tüm sayfayı kaplıyordu.

Bunu Barış'ın yaptığını anlamam için dâhi olmama gerek yoktu ama kahkahalarla gülmeli miyim yoksa ciddiyetle özrünü kabul mü etmeliyim, emin değildim. Bir süre şaşkınca kâğıdı izledikten sonra eşyalarımı dolaba koyup kâğıdımı kırışmasın diye özenle en üste yerleştirdim. Aceleyle çıkıp kasalara doğru giderken gözlerim etrafta Barış'ı arıyordu. Her zamanki gibi tam vaktinde yerine geçmiş, kasasını açmış olduğunu görünce Emrah Abi'ye üçüncü kasaya geçeceğimi söyleyip Barış'ın karşısındaki yerimi aldım. Bekleyen müşterilerin bir kısmı benim tarafıma geçtiler. Bir süre yoğunluğu eritene kadar konuşamadık. Sık sık başımı çevirip Barış'a bakıyordum ama bakışlarını hiç yakalayamadım. Sonunda önümüz boşaldığında selam vermek yerine, "Dolabımda bir şey var," dedim.

"Evet. Ben koydum."

Hımm. Tamam.

"Neden ki? Yani öyle söylerken ciddi değildim. Sana kızgın falan da değildim."

Barış kollarını göğsünde birleştirip karşımda dimdik durdu. Dışarıdan yansıyan güneş ışığı koyu renkli saçlarına vuruyordu. Böyle olunca teni daha beyaz, gözleri de daha parlak görünüyordu. Kendimi bir kez daha onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünürken yakaladığımda kızardığımı hissettim.

Barış, "Fark ettim," dedikten sonra güldü. Doğal duruşu o kadar dikkatli ve ciddiyet doluydu ki güldüğü zaman buna çok hazırlıksız yakalanıyordum. "Önce ciddi olduğunu düşündüm

çünkü gerçekten korkmuş görünüyordun. Yazmaya başladıktan kısa süre sonra sadece takıldığına karar verdim ama yine de devam ettim. Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Hepimizin hayatında dürüst insanlar vardır. Belki de o insan sizsinizdir. Fakat hepimiz, küçük ya da büyük yalanlar söyleriz. Nasıl olduğumuz sorusuna verilen gerçekten uzak bir cevap ya da sadece nazik olmaya çalışırken asıl düşüncelerimizi gizlememiz gibi. Daha önce Barış kadar net ve dürüst biriyle hiç tanışmamıştım. Konuşurken dikkatle beni izlemesi, söylediğim her şeye, bazen cevaplar utanç verici de olsa doğruluğundan şüphe etmeyeceğim bir tavırla cevap vermesi beni çok şaşırtıyordu. Bu bazen rahatsız ediciydi ama bazen de beni öyle bir yakalıyordu ki ne verecek bir cevap bulabiliyordum ne de kendine nerede yer açacağını bilemeyen hislerimi dizginleyebiliyordum.

"Bu... Tatlı," dedim utangaç bir halde. "Teşekkür ederim."

Barış'ın yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Rica ederim," derken aklının bende olmadığına emindim çünkü dikkati üzerinizde olduğu zaman bunu açıkça belli eden bir adamdı.

Sonra önüne gelen müşterilerle ilgilenmesi gerekti. Bense dolabımdaki kâğıdı düşünüyordum. Barış'ın hoşuma gider diye bir sayfa dolusu özür cümlesi yazması tatlıydı, evet. Aynı zamanda bütünüyle gereksizdi. Gerçekten hata yapmayan birinin neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordum. Beni etkilemeye çalıştığını düşünmek hoşuma giderdi ama bu bütünüyle kendimi kandırmak olurdu sanırım. Daha önce benden hoşlanan erkekler olmuştu. Birini etkilemek istediğinizde böyle davranmazdınız. Bu yüzden de Barış'ın arkadaşlığını kendi içimde nereye koyacağımı bir türlü bilemiyordum. Ona karşı sonsuz bir merakım vardı. Aklından geçen her şeyi sormak, bütün düşüncelerini didikleyip hareketlerini takip etmek istiyordum.

Onu tanımak istiyordum. Başka türlü onu anlamam mümkün değildi. Aynı zamanda nasıl hem böyle açık hem de böylesine gizemli olabildiğini bilmiyordum ama öğrenmek istiyordum. Çünkü benimle ne şekilde ilgilendiğini anlamaya ihtiyacım vardı.

Kafamın içinde onlarca sahne yazıp çizerken sessizleştim. Gelip giden müşteriler arasında aynı anda boş kaldığımız çok vakit olmadığından, konuşacak pek bir ortam da olmuyordu zaten.

Bir süre sonra kafamın içinde ihtimaller oluşturup onları tartışarak Barış'ı tanımanın mümkün olmayacağına karar verdim. Müşterilerin almadığı fişlerden birine uzanıp cebimdeki siyah ve turuncu keçeli kalemleri aldım. Siyah kalemle basit bir dinozor figürü çizdim. Bu uzun boylu ve uzun kuyruklu bir Sauropod'du. Gözlerinin olması gereken yere iki siyah noktacık koydum. Burun deliklerini belirtmeyi atlamadım tabii. Bir de ağzına geniş bir gülücük çizdim. Sonra turuncu kalemimi alıp yanaklarını minik noktalarla doldurdum. Başının üzerine turuncu tüyler, sırtına da aynı renkte kısa çizgiler çizdim. İşim bittiğinde çizimin üstüne *Bircesaurus* yazıp kâğıdı küçücük kalana kadar katladım.

"Pişt!"

Son müşterisi önünden çekildiğinde Barış bana baktı. Yüzüne doğru kâğıdımı atıp ona dil çıkardığımda kaşlarını çattı. İçinden *bu kızın derdi ne,* diye düşünüyor olabilirdi. Cevabı bilseydim onu hiç yormadan söylerdim.

Kâğıt yerine bana bakmaya devam ettiğinden, parmağımla önüne düşen kâğıdımı işaret ettim. Barış kâğıdı alıp açtı. Çirkin çizimime baktı, baktı, baktı...

Ve sonra başını kaldırıp öyle sevimli bir gülücükle bana döndü ki az kalsın yere düşüyordum. Hem de dümdüz dururken!

"Bircesaurus," dedi. "Bu yeni bir tür mü?"

"Evet. Amasyalı araştırmacı Birce Eren tarafından, Yeşilırmak yakınlarında bulundu. İskeletin tamamlanması tam yirmi bir yıl sürdü. Birce Eren onun dış görünüşünde turuncunun önemli bir renk olduğuna neredeyse emin."

"Nasıl emin olabilir?"

"Çünkü bu miskin bir dinozor türü. Kemiklerine sinmiş bu miskinlik. Yemeyi sevdiği çok belli. Uyumaktan da çok hoşlanıyor. Kötü huylarıyla öne çıkmış. Başkasının işine burnunu sokmadan yapamaz mesela. Biraz deli bir tür. Böyle türler hep turuncudur."

"Asılsız iddialarından hoşlandım," dedi Barış ciddiyetine tekrar kavuşurken. "Bu konuyu iyice inceleyip hakkında bir rapor yazabilirim." Bircesaurus'u pantolonunun cebine atıp dolu bir market arabasıyla gelen müşterisine döndü. Ben de yüzümdeki silinmeyen gülücükle beraber kendi müşterilerimle ilgilenmeye koyuldum.

Aynı anda molaya çıkamadık. Aslında istesek ayarlayabilirdik ama Barış'a sorduğumda sorun olmadığını ve kendi saatimde çıkabileceğimi söyledi. Buna hiç bozulmadığımı kendime defalarca söyleyerek, arka tarafa gidip Çiçek'in poğaçalarından yedim. Bugün markete pazar kasaları içinde meyveler gelmişti. Genelde daha büyük kasalarla gelirlerdi ve boşalan tahtaları iade ederdik ama çilek, incir gibi çabuk ezilen meyveleri pazar kasalarıyla getirirlerdi. Çiçek uzun süre güzel bir saksılık aramıştı fakat böyle şeyler anlayamadığımız kadar pahalı olduğu için almaktan vazgeçmişti. Günlerdir bana po-

ğaçalar yapıp arkadaşlığıyla beni sıkıca sardığı için onu mutlu etmek istiyordum. Bu yüzden Tuğba Abla'dan meyve kasalarını benim için ayırmasını istedim. İnternette gördüğüm bir saksılığın benzerini bu kasalarla yapabileceğimizi düşünmüştüm.

Yerime geri döndüğümde, fırsatını yakalayınca kasalarla yapılmış çiçek saksılığın örneği var mı diye internete baktım. Sahiden de vardı. Üstelik çok güzel görünüyorlardı. En çok beğendiğim, hazır satılan bir modeldi. Benim kasalarım bu modeldeki gibi muntazam ve cilalı olmasa da onları boyayabilirdik. Muhteşem olmasa da güzel bir şey olacağına inanıyordum. Akşam olduğunda, marketi kapatıp, içeriyi temizledikten sonra kasaları yüklenerek dışarıya çıktım. Barış da marketin önünde durmuş, dikiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim önünden geçerken. Kucağım kasalarla dolu olduğundan zor yürüyordum.

"Seni bekliyordum. Sen ne yapıyorsun?"

Dengemi kaybediyorum, demeliydim fakat bunu söyleyemeden kasalardan birkaçı yere düştü. Yarısı hâlâ elimde olduğu için onları alamadım ama Barış eğilip benim yerime topladı.

"Ay, beni neden bekliyorsun?" diye sordum nefes nefese. Az önce kısa metrajlı bir Matrix sahnesi çekmeyi denemiş ve başarısız olmuş gibi hissediyordum.

"İstersen beraber yürüyebiliriz."

"Biz mi?" Tamam, ilk kez beraber yürüyecek falan değildik. Ya da ilk kez benimle konuşuyor da değildi. Hatta artık arkadaştık. Yine de benimle yürümek istemesini soğukkanlılıkla karşılamamın bir yolu yoktu. "Şey, tabii," dedim hemen. "Ama bunları eve götüreceğim. Dolmuşa binelim mi?"

"Hayır. Ben yürüyeceğim." Hızlı cevabının ardından yüzümdeki gülücüğün düştüğünü fark etmiş olmalı çünkü biraz

rahatsız göründü. "Ama sen dolmuşa binene kadar bekleyebilirim."

"Neden benimle gelmiyorsun?" Eğer benimle aynı durumdaysa hayatta kalabilmek için Çiçek'ten aldığım minicik borçla onun için de dolmuş parası verebilirdim. Bunu teklif etmek üzereyken Barış başını salladı.

"Mecbur kalmadıkça toplu taşıma araçlarına binmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü hoşlanmıyorum."

"Araba falan mı tutuyor? Beni de çok tutardı. Küçük bir yerde büyüdüm, pek otobüse binmem gerekmezdi ve özel arabada bile midem çok bulanırdı. Buraya ilk geldiğimde çok zorlandım ama otobüslere bindikçe mide bulantımı aşmanın bir yolunu buldum."

"Midem bulanmıyor."

"O zaman benimle gelsen olmaz mı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kararlı olduğu belliydi. Yine de hüsran içinde, "Neden ki?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Çünkü otobüsleri sevmiyormuş. Cevabı buydu ve sorup durmamın onu çok rahatsız ettiğinin farkındaydım. Ancak ben de burada hayal kırıklığıyla cebelleşiyordum herhalde! On dakika bile sürmeyen bir yol olacaktı, ondan hevesli bir şekilde benimle gelmesini isterken bana hayır demesine üzülmüştüm. Hem beni bekleyip hem de beni reddetmesine sinirlenmiştim de ayrıca. Bu yüzden onu suçlu ilan etmekte zorlanmadım. Haksızlık edip etmediğim umurumda değildi, incinmiş hissediyordum.

"İyi, öyleyse kendi başına git. Ben dolmuşa biniyorum."

Kasalarımı ondan alırken, "Yardım edebilirim," dedi ama ona bakmadım.

"Ben hallediyorum. Sana iyi akşamlar." Şansıma, bir dolmuş yaklaşıyordu. Yolun karşısına geçip kasalarımla zar zor dolmuşa bindim. Parayı uzatırken somurttum. Kasaları eve taşırken somurttum. İçeriye girdiğimde hâlâ somurtuyordum!

Şu an bu kasalarla uğraşamayacağımdan ve Çiçek'e tatlı bir sürpriz yapmak istediğimden geldiğimi hissettirmeden önce kasaları saklayacak bir yer aradım. En iyi seçenek mutfakta, en köşede kalan ikili dolaptı. Mutfak eşyalarımız çok az olduğundan bu dolapların hepsini dolduramamıştık. Kasaları oraya istifleyip kapakları kapadığım sırada telefonum çaldı. Ekranda ablamın adını görünce onu unuttuğumu fark ettim.

"Abla!" dedim panikle.

"Birce, evde misin?"

Geliyorum diyecek diye ödüm koptu çünkü Bensu ve Jülide'ye henüz misafirim geleceğini söylememiştim. "Evet. Sen neredesin?"

"Sercan'ın teyzesine geldik biz. Aslında ben önce seni görmek isterdim ama kızlar belki rahatsız olurlar diye sabah gidelim dedi Sercan."

Eniştemi seviyordum. Bir daha ablamla onun dedikodusunu asla yapmayacak, en sadık baldız olacaktım. "İyi yapmışsınız. Ben de şimdi geldim zaten. Yatayım, sabah buluşuruz."

"Tamam, konum atsana bize."

"Çok erken gelmeyin ama!"

Vedalaşıp telefonu kapadıktan sonra ablama konum gönderdim. Sonra kızları bulup yarınki ziyaretçilerime dair onları uyardım. Pek umursamadılar. Bensu kalacaklar mı diye sordu sadece. Kalmayacaklardı. Eve gelip, etrafa bakınıp babama güvende, mutlu olduğumu ve burada yaşayabileceğimi söyleyeceklerdi, sonra da bir daha karşılaşmayacaktık.

Şey, son kısmı benim için geçerli değildi tabii.

Ertesi gün sabah erkenden kalktım. Okula gidemedim çünkü ben yokken ablamın gelip ev sahibiyle tanışmasından endişeleniyordum. Aslında her şekilde beni destekleyeceğine emindim, babama benim istediğimden farklı bir şey söylemeyeceğini de biliyordum ama onun bu ev için gerçekten de güzel şeyler düşünmesini istiyordum. Bu yüzden sabah onu karşılamak için evde kaldım.

Bensu iki günlük dinlenmenin sonunda tamamen iyileşmişti. Taşındığımızdan beri olmadığı kadar sağlıklı ve parlak görüntüsüyle erkenden çıkarken onu yolculadım. Jülide bugün tersinden kalkmıştı. Kimseyle konuşmadan ve sorularıma tek bir cevap vermeden evden çıkarken saat henüz dokuzdu. Çiçekçiğim benimle kalmak istedi ama ikimizin birden derslerimizi ekmemize gerek olmadığından kabul etmedim.

Ablamlar kahvaltı yapıp geleceği için içim rahattı. Çiçek'i yollayıp evi güzelce toparladım ve ortalığı süpürdüm. Sonunda kapı çaldığında saat on birdi.

Kapıyı açar açmaz ablamın boynuna sarıldım. Kavga edip dursak da onu gerçekten çok seviyordum. Özlüyordum da. Evlenince Ankara'ya taşındığı için artık eve gittiğimde bile onu göremeyecek olmak ablama karşı duygularımı kırılganlaştırıyordu. Ona ne kızgın kalabiliyordum ne de küsebiliyordum.

Ablamla ayrıldığımızda Sercan Abi, "Başına ne işler açtın böyle," diyerek sarıldı bana.

"Başıma iş açmadım ki... Mis gibi bir düzen kurdum."

"Bu binaya mis gibi demezdim," dedi ablam içeriye girerken. O benim gibi kızıl değildi. Saçları açık kestane rengindeydi. Yüzü benimkinden daha pürüzsüz, boyu benden daha uzun ve vücudu çok daha kadınsıydı.

"Bu eşyalara da öyle," dedi salonumuza bakarak.

"Elimizden gelenin en iyisini yaptık. Eşyalar yeni olmayabilir ama temiz ve gayet rahat."

"Benim öğrenci evim, eve hiç benzemiyordu," dedi Sercan Abi. "Bence burada iyi iş çıkarmışsınız." Ablamın beğenmeyen bakışları beni duygusallaştırdığı için enişteme buruk bir sesle teşekkür ettim. "Mahalle nasıl bir yer?"

"İyi. Kimse kimseyle uğraşmıyor." Karşı binada ara sıra birbirlerini öldürmeye yemin etmişçesine kavgalar eden bir çift vardı ama bu tip insanlar nerede yoktu ki canım?

"Bilmiyorum Birce. Daha iyi bir evde yaşayabilirsin. Kirayı vermene yardım ederim. Burada kalmak zorunda değilsin," dedi ablam. "Babamın söyleyeceklerinden korkuyorsun ama adam haklı. Büyük bir şehirde üflesen uçacak bir evde yaşaman tehlikeli görünüyor. Senin bir ailen var. Babam beni okuttu, ben de seni okutabilirim. Sonra sen de benim çocuklarım okurken onlara yardımcı olursun. Bunu zorunda olduğumuz için değil, aile olduğumuz için yaparız. Neden bizden yardım almamak için bu kadar ısrar ettiğini anlamıyorum."

"İyi diyorsun da şimdi ben gidersem diğer arkadaşlarım ne olacak? Daha iyi şartları sağlayabilecek olsalardı baştan buraya gelmezdik ki. Kızları seviyorum. Bu evde yaşamayı, bunu kendi çabamla yapmayı da seviyorum. Bu şekilde büyüdüğümü ve sorumluluklarla başa çıkmayı öğrendiğimi hissediyorum. Gitmek istemiyorum abla. Lütfen bana yardım et."

Cümlemin sonuna doğru kısılan sesimi ve akan gözyaşlarımı planlamamıştım. Ama ablamın yüzündeki sıkıntıyı görünce tam da yerinde ağlamaya başladığımı fark ettim.

"Ya bana da yalan söylersen?" dedi ablam. "Sana nasıl güveneceğim?"

Söyledikleri kulağa çok kırıcı geliyordu belki ama doğru söylüyordu. Ona kızmak için elimde bir koz yoktu. "Çünkü yakalanırsam bana yardım etmezsin. Sen bana yardım etmezsen de hiçbir işten sıyrılamam. Sana yalan söylemeyi göze alamam yani."

Ablam fikrini sorar gibi eşine baktığında eniştem omuz silkti. İkimizin arasına daha önce girmişti ve sonunda tekrar kavga ettiğimizde onu suçlamıştık. Bu yüzden artık birimizin diğeri hakkında vereceği karara hiç bulaşmıyordu.

"Her aradığımda açacaksın," dedi ablam. Başımı öyle şiddetli salladım ki Sercan Abi bana güldü. "Bana her şeyi anlatacaksın. Birisi sizi rahatsız ederse bana söyleyeceksin. Arkadaşların ailemize göre uygun olmayan şeyler yaparsa, haberim olacak."

"Senin üniversite hayatın boyunca garip arkadaşlıkların oldu. O zaman böyle demiyordun hiç."

"Benim beni kontrol etmesi gereken bir ablam yoktu. Ya kabul edeceksin ya da seni desteklemeyeceğim Birce."

"İyi be," diyerek somurttum.

"Ve şimdi sana vereceğim parayı alacaksın."

"İhtiyacım yok ki!" diye çıkıştım.

Ablam istediği zaman çok korkunç biri olabiliyordu. Kaşlarını çatarak bana dönünce çenemi kapayıp parayı kabul ettim. İhtiyacım da vardı zaten. Cebimde üç lirayla geziyordum.

"Şimdi bana bu evin eksiklerini söylüyorsun. Yapamadığınız ufak tefek tamirleri Sercan yapar. Ev sahibinle ve arkadaşlarınla tanışacağım. Sonrasını düşünürüz." Muhtemelen evin her köşesini karıştırmak için salondan çıktı.

Onun mutfağa yöneldiğini görünce, "Sanırım burada kalıyorum," diye fısıldadım.

"Begüm'ün söylediklerini ciddiye alsan iyi olur. Eğer bizden habersiz başka bir sorunu halletmeye çalışırsan bu kez

babanla ben konuşurum Birce. Senin sözlerine güvenmek istiyorum, ablan da güveniyor. Başının çaresine bakmak istemeni de anlıyor ve saygı duyuyoruz ama bunu aileni kandırarak yapamazsın. Anlıyorsun değil mi?"

"Tamam," dedim biraz utanarak. "Anlıyorum. Ben sadece başarılı biri olmak istiyorum. Hayatı tanımak ve güçlü bir insan olmak için uğraşıyorum. Sahip olduğum her şeyi hak etmek istiyorum."

Sercan Abi saçlarımı sevgiyle karıştırıp, "Aferin sana," dedi. "Sadece bunu yaparken dürüst bir insan olduğuna emin ol. Yoksa yaptıklarının hiçbir anlamı kalmaz. Hadi ablana bakalım. Uzun süre yalnız başına bırakmak iyi değil, biliyorsun."

Hem de nasıl! Mutfağa geçip ablamı buzdolabımızı karıştırırken buldum. Onu durdurmanın bir yolu olmadığı için sonsuz eleştirileriyle her yeri didik didik etmesine göz yumdum. Kızların odası hariç her yere burnunu soktu. Benim odamda da yalnızca kendi eşyalarımı karıştırmasına izin verdim.

Hata yaptığımı biliyordum. Ablamın bana kızgın olduğunun da farkındaydım. Bu yüzden onunla kavga etmek yerine tüm eleştirilerini ve sözlü eziyetlerini sineye çektim. Besime Hanım'la tanışmaları için yukarı çıktığımızda ev sahibimiz, ablama hayatı bize dar edeceğinden hiç şüphesi olmasın diye gerekli güvenceyi verdi. Eve gireni çıkanı özenle takip edecekti. Kiramızı ödeyemezsek, evde bir şeye zarar verirsek onu arayacaktı ki bu tamamıyla kendi isteğiydi. Ablamın talebi değil.

Böyle kaknem bir kadının binasında bizi birilerinin rahatsız edemeyeceğini düşünen ablam biraz rahatladı. Kızları beklerken akşam için birlikte yemek yaptık. Sercan Abi lambalarımızı değiştirip sürekli sallanan ve gıcırdayan sandalyelerimizi tamir etti. Ablam alt kattaki erkek evi hakkında sordukça sordu.

Hatta bir ara alet edevat arayan kocasını ihtiyacı olanları satın almak yerine alt kata gönderdi.

Sercan Abi'nin orada gereğinden fazla kaldığının kesinlikle farkındaydım ama bir şey demedim. Ablamla sessizce konuşmaları herhangi bir gerginliğe yol açmadığına göre Sercan Abi aşağıda kiminle ne konuştuysa onlar hakkında endişe etmemeye karar vermiş olmalıydı. Zaten Besime Hanım da gereğinden fazla bir coşkuyla bu konuda ona güvenmelerini söyleyip durmuştu.

Kızlarla keyifli bir akşam yemeği yedik. Ablam onlara karşı çok daha nazik ve eğlenceliydi. Bana gün boyu ettiği eziyetleri görmeyen arkadaşlarım ona bayıldılar. Yemekten sonra ablam ve eniştem teyzelerinin evine döndü. Yarın sabah erkenden de kendi evlerine gideceklerdi.

Vedalaştık, yüzlerce nasihat dinledim ve nihayet o gece, ilk kez kendi evimde endişelenmeden, üzülmeden tatlı ve rahat bir uyku çekmek için yatağa girdim.

13. BÖLÜM

Eksilerde sürünen banka hesabım iki gün içerisinde öyle bir artıya geçti ki kendime verdiğim tüm sözleri unutuverdim. Tasarruflu olmak, birikim yapmak, ayağını yorganına göre uzatmak beni hiç ilgilendirmiyordu. Param vardı be! Harcamayıp ne yapacaktım?

Ablam gittikten sonra anne ve babamla uzun uzun konuştuk. Babam bize güvendiğini, bu yüzden bizzat gelip kontrol etmektense daha iyi yardımcı olabilmek için yol masraflarını da bana göndereceği paraya kattığını söyledi. Ama buna güvenmemeliydim. Her an kapımda bitebilirlerdi, bu yüzden onlardan hiçbir şey gizlememeliydim. Bu konuda anlaşmıştık. Kimse evin mükemmel olduğunu söylememişti esasında. Sadece güvenilir komşular ve iyi bir mahalle olduğundan bahsetmiştik. Bunun yalan olduğunu düşünmüyordum. Sonuçta güvenilirin ne olduğunu kim biliyordu ki sevgili okur? Yabancı olan herkes güvenilmez olabilirdi. Yaşadığı yer, mesleği, kimliği hiçbir şey ifade etmiyordu. Her topluluğun içinde iyiler ve kötüler barınırken benim mahallemin kötü bir yer olduğunu

söylemek art niyet değil miydi şimdi? Üstelik gerçekten de tehlikeli bir yer değildi burası. Yalnızca fakir bir mahalleydi. Bana sorarsanız, fakir insanlar iyi gelirlilere göre pek çok açıdan daha onurlu olabiliyordu.

Bu işi halledince kuş gibi hafiflemiştim. Hele babam ve ablam tarafından şenlendirilen banka hesabımı görünce aklımı biraz yitirdiğim doğruydu. Önce markete gidip bir sürü ıvır zıvır aldım. Çiçek beni azarlayana kadar bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordum fakat arkadaşım beni güzelce tokatlayıp bunu bir daha yapmamamı söylediğinde kendimi savunmayı kestim. Sadece birkaç gün önce dışarıda yemek yiyecek param olmadığı için aç gezdiğimi bana hatırlatmasına gerek yoktu.

Şey, aslında vardı çünkü bunu çoktan unutmuştum.

Market krizini atlatınca Çiçek'e, kendime ve Bensu'ya tatlı pandufiar aldım. Jülide'nin zaten beş tane pandufu olduğu için ona almadım. Bir keresinde ayaklarım üşüdü diye pandufunu istemeye kalktığımda bana hakaret ettiğini evdeki herkes biliyordu. *Hain kız.*

Bensu teşekkür ederek hediyemi kabul etti. Çiçek ise bu kez daha sakin fakat daha etkili bir tavırla bana tutumlu olmamı nasihat etti. Bu yüzden kendimi biraz frenlemek zorunda kaldım. İhtiyacım olacak kadarını ayırdıktan sonra ailemin yolladığı parayı eşya borçları ve faturalar için ayırıp bir köşeye koydum.

Sıra nihayet köşe bucak sakladığım meyve kasalarıma da gelmişti elbette. Onlar için renkli boyalar aldım. Bu asla gereksiz bir harcama değildi. Aldığım boyalar da çok pahalı değildi zaten.

Dersimin olmadığı bir gün seçip Çiçek'in dışarıda olduğu zamanı kollayarak işe koyuldum. Öğleden sonra markete gi-

decektim ve öncesinde saksılığı bitirmek istiyordum. Salonda, yerin üzerine gazeteleri serip kasaları ve boyaları getirdim. YouTube'dan bir video izleyip oradaki gibi boyamaya dikkat ettim. Tahtalar cilalı olmadığından kasalar tek kat boyayla bile gayet iyi göründü.

Çiçek'in saksıları salonda, pencerenin yanındaki duvarın dibinde diziliydi. Burası gün boyu güzelce güneş aldığından en uygun yer olduğunu söylüyordu Çiçekçiğim. Aslında evin her yeri güzel güneş alıyordu ama sanırım çiçeklerini birlikte görmekten hoşlandığı için onları evin bir bölümünde toplamayı tercih etmişti.

Boyadığım kasaları, bazılarını boyuna bazılarını ise enine doğru koyarak üst üste üç sıra halinde hoş bir şekil oluşturacak biçimde dizdim. Sonra da renkli çiçekleri ve iri yapraklı bitkileri kasaların içine yerleştirdim. Bence güzel görünüyordu. Salonumuzu da renklendirmişti. Gün geçtikçe eşyalarımızın bir ruh kazandığını düşünüyordum. Onları zevklerimize göre seçememiştik ama elimize fırsatlar geçtikçe beğendiğimiz şekilde düzenlemeler yapıyorduk. Bu saksılığı duvara sabitlemek iyi olacaktı. Belki daha sonra Mecnun'dan yardım isterdik. Çiçek'i mutlu edecek her şeye seve seve dâhil olacağına emindim.

İşe gitmek için çıkmak üzereyken Çiçek eve geldi. Karşılaşamayacağımızı düşünüp tepkisini göremeyeceğim için üzülmüştüm, o yüzden gelişini coşkuyla karşıladım. Arkadaşımın boyuna sarılıp, "Sana bir sürprizim var," dediğimde beklediğimin aksine kaşlarını çattı.

"Bensu sana artık para harcarken dikkatli ol demedi mi? Onun sözünü dinliyorsun sanıyordum."

"Birincisi, Bensu benim annem değil. İkincisi de para harcamadım. Niye hevesimi kırıyorsun?"

"İyi, göster o zaman," dedi Çiçek.

Bana kızmaya çok hazır görünüyordu ama onu pencerenin yanına götürdüğümde ne kızdı ne de çığlık attı. Öylece duvara bakakaldı. Sonra bana döndü, yeşil gözlerinin yaşlarla parıldadığını görünce yüzümdeki gülücük dondu kaldı.

"Çok mu kötü olmuş?" diye sorduğumda Çiçek burnunu çekerek bana sarıldı ve ne kadar beğendiğini, benim ne harika bir arkadaş olduğumu söyleyip durdu. O kadar çok ağladı ki onu sakinleştirmek için saçını sertçe çekip kızı azarlamak zorunda kaldım.

"Yüzünü güldürelim dedik be!" diye söylendim bunalmış bir halde. "Ne diye ağlayıp duruyorsun?"

"Özür dilerim," dedi ama bir hıçkırık nöbetine daha tutuldu. "Bu çok güzel ve ben regl dönemlerimde fazla duygusallaşıyorum."

"He, ondan..."

Jülide de regl günlerinde sinirli birine dönüşüyordu. İnsan öfkedense duygusallığın iyi olduğunu sanırdı ama Çiçek'e bakarken öfkeyi tercih ettiğimi fark ettim. Bağırarak ortalıkta dolaşan insanla kavga ederdiniz, böyle ağlayıp duran biri karşısında yapabileceğiniz tek şey çaresizce susmasını beklemekti.

Bensu ve ben daha normal insanlar olduğumuz için regl günlerimizi dümdüz geçiriyorduk. Büyük acılar, tatlı krizleri, öfke nöbetleri ya da ağlamalar bizi vurmuyordu. Bu yüzden de Jülide ve Çiçek'i anlamakta zorlanıyordum.

İstediği gibi düzenlemesi için Çiçek'i saksılığıyla baş başa bırakıp evden çıktım. Markete gidip hazırlandıktan sonra bir arabaya ürünleri doldurup reyonların arasına daldım. Birkaç dakika sonra, yeni ürünleri dizerken Barış yanıma geldi. İki gündür onu görmemiştim ama benimle otobüse binmediği için

hâlâ kızgın hissediyordum. Açıklayamadığım ya da üstünde fazla düşünmediğim bir duyguydu bu. Sadece haklı olduğuma inanıyordum, bu da kızgın kalmamı sağlıyordu. Fakat Barış gönlümü almak isterse kızgın kalmakta ısrar etmezdim.

"Merhaba," dedi Barış. Cevap vermedim ya da dönüp ona bakmadım. Birkaç saniye bekleyip tekrar seslendi. "Birce?"

"Seninle konuşmuyorum."

"Neden?"

Sesinden ne kadar şaşırdığı anlaşılıyordu. Küçük meselelerde kararlılığımla nam salmış biri olmadığımdan dönüp yüzüne baktım. Barış'ın gözleri çatık kaşlarımda ve huysuz ifademde gezindi. Arabadan yeni bir kutu alıp rafa dizmek için döndüğümde sessizliğini korudu. Hatta birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadan öylece bekledi.

Tam ondan gitmesini isteyeceğim sırada, "Gerçekten, neden?" diye sordu.

İyi, madem soruyorsun...

"Eve gitmek için beni bekleyip sonra da benimle gelmedin. İşte bu yüzden." Ona tavırlı olduğum her halimden belliydi. Ya da belki de değildi çünkü Barış yüzüme öyle garip bakıyordu ki mantıklı yanımın ortaya çıkabilmek için verdiği savaşta bu bakışlar yüzünden ne darbeler aldığını tahmin bile edemezdim.

"Aslında, sen benimle gelmedin," dedi Barış. "Sana birlikte yürümeyi teklif ettim ama sen dolmuşa bineceğini söyledin. Burada kızılacak bir şey olduğuna inanmıyorum fakat olsaydı bile kızan ben olmalıydım, değil mi?"

"Ha... *yır*." Yüksek çıkışım bir kafa karışıklığı sonucunda tökezleyince başımı sağa doğru eğdim. "İyi de elimde kasalar vardı. Sana birlikte gitmeyi istediğimi ama yürüyemeyeceğimi

söyledim. Benimle dolmuşa binebilirdin. Bu... Bu, nazik bir davranış olurdu!"

"Neden yürümek istemedin?" diye sordu bu sefer. Kollarını göğsünde birleştirmişti, kaşlarını çatmıyor olsa da kızgın olduğunu düşündüren bakışlarla benimle konuşuyordu.

"O kasalarla yürümek zor olurdu çünkü."

"Tamam, sen yürümek istemedin, bense dolmuşa binmek istemedim. Neden bana kızıyorsun? Ben sana kızmıyorum."

"Çünkü biz arkadaşız. Bazen iyi vakit geçirmek ya da yakınlaşmak için hoşlanmadığımız şeyler yapmamız gerekebilir."

"Beni rahatsız eden bir yerde nasıl iyi vakit geçirebilirim ki?"

Verecek birçok cevabım vardı ama bunlar, beni ona umutsuzca âşık gösterir diye söylemiyordum. Henüz o noktada değildim. İyi ki değildim! "Of! Ne istiyorsan yap tamam mı?"

Arkamı dönüp, raftaki ürünleri iterken gitmesini bekledim.

"Seninle iyi geçineceğimi düşünmüştüm," dedi Barış. Sesi kızmış gibiydi ama bana mı, kendine mi kızıyor halinden anlaşılmıyordu. "Ama senin hiçbir farkın yok."

Ona bakıp, "Neyden farkım yok?" diye sordum. Ona küsmem, merak etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Herkesten," diye söylenip yanımdan ayrıldı.

Bir süre arkasından bakakaldım. Bana dramatik bir laf sokmuş olabilirdi. Bir Facebook duvar yazısı söylemiş bile olabilirdi. Hiçbir fikrim yoktu. Sadece ondan hoşlanıyordum ve beni reddetmesine bozulmuştum, tatlı bir özür diler ya da bunu telafi etmek için akşam bir şeyler yapmayı teklif eder diye umuyordum. O ise asla anlamadığım bir şeyler geveleyip gitmişti. Umurumda olmadığını söyleyip durdum. Ne istiyorsa yapabilirdi.

Fakat söyledikleri gün boyu aklımı kurcaladı. Onun bu işe, psikoloğu çalışmasını tavsiye ettiği için girdiğini biliyordum. Bana daha önce insanların onu yanlış anladığını ve bundan rahatsız olduğunu anlatmıştı. Sonra da bana diğer herkesten bir farkım olmadığını söylemişti.

Düşününce, sahiden de ona kızacak gerçek bir sebebim olmadığını fark ediyordum. Bu tamamen benim beklentilerimle ilgili bir gönül koyuştu. Bu yönden bakınca haklı çıkmakta zorlanmıyordum ama öte yandan, otobüslere binmekten rahatsız olan birine küsmek yerine başka bir gün birlikte yürümeyi teklif ederek ayrılabilirdim. Yine de bozulurdum, inkâr etmiyorum ama bu yüzden Barış'ı suçlamak artık o kadar da doğru görünmüyordu. Ve onunla birbirinden hoşlanmayan, konuşmayan iki insan olmayı hiç istemiyordum.

Birkaç saat sonra Barış'ı tatlı reyonunda buldum. Tatlı tezgâhının altındaki kargaşayı düzenlemekle uğraşıyordu. "Selam," dedim tezgâha yaslanıp.

"Benimle konuşmadığını söylemiştin."

Bana trip mi atıyor diye her hareketini, yüzündeki her bir çizgiyi didikledim ama hiçbir ipucu yoktu. *Aman ya! Ne zor bir insansın.* "Artık konuşuyorum."

"Özür mü diliyorsun? Öyle değilse kendi kendine konuşman gerekecek."

"O kadar da değil. Özür dileyecek bir şey yapmadım, anlayış gösteriyorum."

Barış hiç yüzüme bakmıyordu. Hiçbir zaman çok rahat bir vücut dili olduğunu söyleyemiyordum ama şimdi her zamankinden daha gergin görünüyordu.

"Anlayışa ihtiyacım yok, teşekkür ederim."

"Sen neden psikoloğa gidiyorsun?"

Bir anlığına durup bana baktı, kaşlarını çatıp sorumun yersizliğini ilan edercesine başını salladı. "Bana nazik olmamı söylemeden önce kendi kabalıklarını düşünmelisin."

İtirazlarımı sıralamak için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamadım. "Haklısın, üzgünüm."

"İyi."

"İyi," dedim ben de. Sonra parmağımı uzatıp omzunu dürtükledim. Birkaç adım öteye gidip benden uzaklaşınca arkasından sırıttım. "Barıştık mı?"

"Bunu düşüneceğim."

"Sana bir Bircesaurus daha çizersem, düşüncelerin olumlu sonuçlanır mı?"

Bir an sessiz kaldı. Sonra ifadesiz sesiyle, "Olabilir," dedi.

"Onlar hakkında bilgi topladın mı?"

"Evet. Biraz bencil olduklarını öğrendim. Olaylara karşı tek taraflı bir bakış açısına sahipler."

Burada gülmem kesinlikle uygunsuzdu. Yanlış yerlerde yanlış tepkiler verdiğimden şüpheleniyordum fakat elimde değildi. Gülüverdim işte! "Hainlik ediyorsun. Ben sadece aramız iyi olsun istiyorum, sen benimle gelmek istemeyince senin farklı düşündüğünü sandım."

Barış bana dönüp dikkatle yüzümü inceledi. Bu bakışlara artık alıştığımı söylemek isterdim ama hâlâ kızarıp bozarıyor, o böyle baktıkça sakarlaşıyordum. "Seni anladığımdan emin değilim."

İç çekerek ona baktım. "Bu sıralar ben de kendimi anlıyor sayılmam. Seni suçlamıyorum." Yanına gidip dirseğimle koluna dokundum. "Ee, barıştık mı?"

"Herkese dokunup duruyorsun," dedi cevap vermek yerine.

Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu bu yüzden önce, "Hayır,"

dedim. Ama sonra gözümün önüne konuşurken devamlı bir şeylere uzandığım, arkadaşlarıma sürekli sarıldığım, buradaki daimi müşteriler olan teyzelerin ellerini tuttuğum gelince gözlerimi büyüterek Barış'a baktım. "Dokunuyorum."

Barış şaşkınlığımı anlamlandırmak ister gibi baktıktan sonra kaşlarını çattı. "Bundan haberin yok muydu?"

"Benim hakkımda başka neler biliyorsun?" diye sordum sırf ona sataşmak için. Ciddiyetle cevap vermesini beklemiyordum. Cevap verecek bilgileri olacağını bile tahmin etmemiştim.

"Konuşmayı seviyorsun. Arkadaşlarının hakkındaki düşüncelerine çok önem veriyorsun. Ortada bir sorun olduğunda kendini içine dâhil etmeden duramıyorsun, sorunu üstlenip çözmek için çabalıyorsun. Meraklısın. Kin tutan biri değilsin. Aniden paniğe kapılabiliyorsun ve bazen çok kızarıyorsun. Bir şey düşünürken gözlerini kısarak tek bir noktaya bakıyorsun. Alnın kırışıyor ve yüzündeki çiller bir araya geliyor. Arkadaş canlısısın ve sık sık gülümsüyorsun..."

"Dur! Tüm bunları nasıl bilebilirsin?" dedim şok içinde.

Eğer bana âşıksa tam şu an söylemeliydi çünkü bana edeceği her teklifi kabul eder, kendimi ablamın bile kurtaramayacağı bir durumun içine sokmak pahasına onunla evlenirdim.

Fakat Barış böyle romantizmler peşinde değildi. İlgisizce, kafamda olası büyük aşkımıza dair üç saniyede yazdığım senaryoların hiçbirinde olmayan bir cevap verdi. "Sürekli konuşuyorsun. Seni tanımak zor değil."

Bana âşık olmadığını kesin bir dille açık ettiğine göre, somurtmaya devam edebilirdim. "Beni bu kadar iyi tanıyorsan bugün gönlümü almak için biraz çabalayamaz mıydın?"

"Tanımak ve anlamak aynı şey değildir. Bana neden kızdı-

ğını hâlâ bilmiyorum. Senin savunmana göre aynı şekilde ben de sana kızabilirdim."

"Kızsaydın o zaman," diye söylendim çünkü o zaman benden hoşlandığı için böyle davrandığını düşünürdüm. Keşke o da benim için bunu düşünseydi.

"Tercihleri yüzünden insanlara kızmayı mantıksız buluyorum."

"Üff, ne acayipsin." Kötü bir niyetle söylememiştim, onun da böyle anlamasını istemediğim için muzip bir sesle ekledim. "Neyse ki dinozorlara olan tutkundan hoşlanıyorum."

"Bunun sebebi senin de acayip olman."

"Ha ha," deyip dil çıkardım.

Barış yüzünü buruşturup arkasına dönünce de gideceğimi bildirdim. İşe geri dönerken kafam o kadar karışmıştı ki tüm ürünleri yanlış yerlere dizdim. Sonra Emrah Abi'den güzel bir azar yedim ama bu bile beni kendime getiremedi. Barış'ın tepkilerini yorumlayamıyordum. Neyi neden söylediğini anlayamıyordum ve nasıl cevaplar vereceğimi asla bilmiyordum.

Her konuya açık ve net yaklaşmasına rağmen benim için ayaklı bir karmaşaydı ve onu nasıl çözeceğimi hiç bilmiyordum.

14. BÖLÜM

Evimizde birinci ayımızı doldurmuştuk bile. Üstelik birkaç günlüğüne sefaletimiz de son bulmuştu çünkü maaşlarımız ve burslarımız hesaplarımıza yatmıştı. Bensu bir akşam bizi toparlayıp ortak bütçeyi bir yerde toplamamız gerektiğini söylemese elimizdeki parayı hemen harcayabilirdik. Çiçek ve Bensu bu konuda Jülide ve benden daha başarılıydı; tutumlu davranmayı biliyorlardı. Ben azıcık para görsem zengin oldum sanıyordum. Jülide'nin de pek bir farkı yoktu ama o yalnızca kendisi için harcamalar yaptığından müsrifliğinin boyutundan habersizdik.

Annemin söylediğine göre babam hâlâ endişeliymiş fakat annem onun icabına bakıyormuş. Kendisi de bana biraz kızmıştı tabii ama sonra dayanamayıp bize elleriyle hazırladığı kışlık erzaktan gönderdi. Kutuları otobüs firmasından almaya giderken öyle mutluydum ki neredeyse ağlayacaktım. Yeni taşındığımızda kızların aileleri bir şeyler gönderince kendimi biraz yalnız hissetmiştim. Bu yüzden anneciğimin gönderdiği kolileri bir seremoni eşliğinde açtım. Kutudan tam beş poşet ev

mantısı çıkınca kızlarla beraber bir çığlık tutturduk. Annem bir mantı kraliçesiydi ve bundan bahsederken mantı poşetleriyle beraber dans etmemem imkânsızdı. Hem kutuda başka şeyler de vardı. Kuru dolmalar, gece pişirilip yollanmış mis gibi poğaçalar, kekler, el açması börekler vardı. Hemen tüketmemiz gerekenleri ayırıp koca bir demlik çay demledik ve o akşamı kendimize ayırdık. Televizyonumuz yoktu ama Bensu'nun bilgisayarından bir film izledik. Yürek burkan, romantizm dolu bir filmdi. Limonlu kek ve sıcak çayla birleşince geçen zamanın kalitesi hepten yükselmişti.

Bir sonraki gün akşam vakti kapımız Mecnun tarafından çalındı. Çiçek'ten aldığı kek tarifini defalarca denemiş ve sonunda başardığına inanıyormuş. Mükemmel kekini tatmak istersek bizi çaya bekliyorlarmış.

Çiçek'e kalsa gitmeyecektik. Bunun uygunsuz olduğunu düşünüyordu, ayrıca Besime Hanım'ın bizi evden atacağına emindi. Ama ben gitmek istiyordum. Belki Barış'ın odasını görürdüm. Onun gibi birinin özel alanının nasıl olduğunu öyle merak ediyordum ki bazen rüyalarımda kendimi odasını karıştırırken görüyordum. Bu yüzden Çiçek'i uygunsuz hiçbir şey olmadığına ikna ettim. Hatta Jülide'ye de bizimle gelmesi için yalvardım. Çünkü Çiçek ancak bu şekilde komşularımızı ziyaret etmeye ikna olacağını söylemişti. Eğer Bensu evde olsaydı onun da gelmesi için diretirdi fakat tüm bahanelerini ortadan kaldırmayı becerdiğimde daha fazla itiraz edemedi. Üçümüz merdivenleri inerken Çiçek en arkadan somurtarak geliyordu.

"Bu kadar istemiyorsan sen gelmeseydin," dedi Jülide, Çiçek'e.

"Birce beni rahat bırakmadı ki."

"E, Mecnun sana kek yapmış," dedim hemen. "Yemezsen olur mu şimdi?"

"Üff, neden bana Mecnun'la ilgili öyle şeyler söylediniz ki?"

"Ne söyledik?" dedi Jülide.

"Benimle ilgilendiğini falan. Çok rahatsız hissediyorum ben böyle."

"O zaman dürüstçe onu arkadaş olarak gördüğünü söylersin." Jülide'nin korkunç tavsiyesi üzerine telaşla arkamı döndüm.

"Hayır, söyleme. Hiçbir şey söyleme. Sadece kekini ye, tamam mı?"

"Birce, ona yardımcı olmuyorsun," dedi Vampir Jülide. Dişlerini içeri sokması için yanımda her daim sarımsak bulundurmalıydım.

Konu daha fazla uzamasın diye alt katın kapısını tıkladım. Mecnun kapıyı açıp bizi koca bir gülücükle karşıladı. İçeriden nefis kokular geliyordu.

"Selam." İçeriye girerken ayakkabılarımı da alıp kapının iç tarafına, yere koydum. Kızlar da aynısını yaptılar çünkü Besime Hanım'la uğraşmak istemiyorduk.

"Bu berbat bir şey," dedi Jülide. "Sanki yanlış bir şey yapıyoruz."

"Evet ama burada patron, deli kadın. Kurallarına uymak zorundayız," diye cevap verdi Mecnun.

Çiçek ona bakıp utangaç bir halde, "Kurallara uymuyoruz ki..." dediğinde Mecnun sırıttı.

"Uyuyormuş gibi yapacağız o zaman. Hadi, içeri geçin. Kek hâlâ sıcak."

Biz salona geçerken Selim koridorun ucundaki odadan çıkıp geldi. Son görüşmemizden bu yana koyu renkli kıvırcık saçlarını bukleleri kaybolacak kadar kısa kestirmişti. Dikdört-

gen, siyah bir kemik gözlük takıyordu. Onu hep kirli sakalıyla görüyordum. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Barış bir sohbet sırasında onun tıp okuduğundan bahsetmişti.

"Hoş geldiniz," dedi arkamızdan salona girip. "N'aber Birce?"

Birkaç kez markette ve merdivenlerde karşılaşıp selamlaştığımız için direkt benimle konuşmasına hiç şaşırmadım. "İyi, sen?"

"İyi sayılır. Çalışmaya bir çay molası verdim."

"İyi yapmışsın. Barış nerede?"

Jülide çoktan bir koltuğa kurulmuş, Çiçek ise diken üstünde onun yanına ilişmişti.

"Odasındadır, gelir şimdi."

"Gidip çağırayım mı?" dedim hevesle. "Kulakları ağır işitiyor, geldiğimizi duymamıştır."

"Barış'ın mı?"

"Evet, bilmiyor muydun?"

Selim bana şaşkınlıkla baktıktan sonra güldü. "Tamam, koridorun sonundaki oda."

Çiçek'in yalvaran bakışlarına rağmen odadan bir tavşan gibi sekerek çıktım. Sonuçta yalnız değildi, yanında Jülide vardı. Ayrıca Mecnun iyi bir çocuktu ve Çiçek'in kalbini kazanmak için çabalamak istiyorsa ona yardımcı olmaktan mutluluk duyardım.

Barış'ın odasının önünde durup saçlarımı düzelttim. Saçlarım ne sık lüleler halindeydi ne de dalgalı diyebileceğim türdeydi. Pek gür de sayılmazlardı. Turuncu bir yığın halinde kabararak göğüslerimin üzerine kadar uzanıyorlardı. Sürekli iltifat alan bir parçam değildi yani. Aslında bana dair hiçbir şey sürekli iltifat almazdı. Belki, nadiren. Yine de kendimi ol-

duğum gibi seviyordum. İmkânım olsa bile bir yerimi değiştirmeyi hiç düşünmüyordum. Mükemmel olmak gibi dertlerim yoktu. Mükemmel diye bir şeyin varlığına da inanmıyordum zaten. Görüntümle ya da karakterimle bir kalıbı takip etmiyor oluşumu seviyordum. Bence tatlı bir insandım. Barış'ın da böyle düşünmesini çok isterdim fakat düşünmezse de bu benim hatam değildi ya.

Heyecanım diner umuduyla derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı tıklamak için elimi kaldırdım ama ben daha tıkırdatamadan kapı açıldı. Barış karşımda upuzun dikilince ilk gördüğüm şey tişörtü oldu. Lacivert tişörtünün sol tarafında bir cep çizimi vardı, cebin içinden ellerini ve kafasını çıkaran turuncu dinozor daha önce gördüğüm tatlı çizimlerden değildi. Daha gerçekçi ve doğal olarak biraz da vahşi görünen bir çizimdi. Güzel bir tişörttü, bir vitrinde görsem bana Barış'ı hatırlatırdı. Bu düşünceyle gülümsedim.

Bir adım geri çekilip başımı hafifçe kaldırırken ellerim arkamda birleştiler. "Selam," dediğimde tüm bedenimi saran tatlı his sesime de yansıdı. Sesimden çiçekler çıktığını söyleseler itiraz etmezdim.

"Selam. Ben de içeriye geliyordum," dedi Barış. Sonra kapısını arkasından çekip yürümemi ister gibi yüzüme baktı. İçeri geçecektik yani. Çay, misafirlik falan... Yapılması gereken en doğru şey buydu. Ama odasını öyle merak ediyordum ki!

"Odanı görebilir miyim?" diye soruverdim. Barış yüzüme öyle boş bir ifadeyle baktı ki bir an beni anlayamadığını düşündüm. Ben geri çekilmediğimden birbirimize yakın duruyorduk. Yüzünü görmek için başımı kaldırmam gerekiyordu. *Her zaman boy farkı olan çiftlere özenmişimdir, bu sana ne ifade ediyor Barışçığım?*

"Neden odamı görmek istiyorsun?"

"Merak ediyorum," dedim omuz silkerek. Utangaçlığın beni ele geçirmesine izin verirsem bu evden sağ çıkamazdım, o yüzden tüm deliliğimi ortaya çıkarmayı planlıyordum.

"Niçin?"

"Niçin mi?" dedim onun tekdüze konuşmasını taklit ederek. Bundan hiç hoşlanmadığı, çatılan kaşlarından belli oluyordu. Bu yüzden hemen ciddileşip kendi konuşmama geri döndüm. "Merak ediyorum işte. Biraz baksam olmaz mı?"

"Odamda başkalarının olmasından hoşlanmam." Bunu iğneleyici bir şekilde değil de apaçık ortada olan bir gerçeği dile getirir gibi söyledi. Bundan cesaret alarak yüzümü düşürüp üzgün bir bakışla ona döndüm.

"Hani arkadaştık?"

"Salonda da arkadaş olabiliriz."

"Odanda bu kadar gizli ne saklıyor olabilirsin?"

Aslında hiç böyle biri değilimdir. İnsanlara ısrar edip onları zorlamak gibi alışkanlıklarım da yoktur. Fakat söz konusu Barış olduğunda tüm tepkilerim, isteklerim ve davranışlarım kontrolümden çıkıyor ve onları dizginleyemiyorum.

Barış sabır diler gibi iç çektikten sonra kapalı kapısına yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirip, "Bana gülersin," dediğinde bir fitili ateşlemiş oldu. Artık o odaya girmeden buradan gitmemin imkânı yoktu. Aksi halde merak kanserine yakalanırdım. Tüm organlarım günden güne eriyip biter, vücudum iflas ederdi. *Buna değer mi sevgili Barış? Gerçekten odanın gizliliği, benim hayat ışığımdan daha mı önemli?*

"Asla gülmem, söz veriyorum."

Yüzü hiç yumuşamadı. Kabul edecek gibi görünmüyordu, bu yüzden ısrarla, bütün istekli duygularımın gözlerimden

yansıdığına emin olarak yüzüne baktım. Daha önce kimseye yavru kedi bakışları atmamıştım. Biri benden bunu istese bile yapamayacağımı söylerdim ama şu an kendi yüzümü göremesem de küçük bir kedi gibi baktığıma emindim.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Seni ikna etmeye çalışıyorum."

"Bundan hoşlanmadım."

Omuzlarım düştü. Elimdeki her şeyi kullanmıştım. Pes etmenin eşiğinde, hayal kırıklığıyla cevap verdim. "Bakışlarımdan mı?"

"Hayır. İkna olmaktan."

İnanır mısın sevgili okur, arkasındaki kapı koluna uzanıp odasının kapısını açtı ve ben bir dünya starının evine giriyormuşçasına heyecanla içeriye doğru bir adım attım.

Tamam, odasında göreceğim şeyleri çok düşünmüştüm, hatta bazılarıyla burada karşılaşmıştım da fakat bu kadarını hayal etmem imkânsızdı. Mesele Barış'ın eşyaları değildi. Basit bir oda takımı vardı. Yatak, üç kapılı bir giysi dolabı, bir komodin, beş raflı küçük bir kitaplık ve bir de çalışma masası. Bunlar öyle lüks mobilyalar değildi ama temiz ve sağlam görünüyorlardı.

Mesele, tüm bunların etrafına dizdikleriydi. Bu oda Barış'ın kimliğini bütünüyle yansıtıyordu ve ben her köşesini didiklemek için dayanılmaz bir arzu duyuyordum. Pencerenin kenarındaki duvarın önüne yatağını koymuştu. Tek kişilik demir karyolasının baş tarafında, duvarda bir dünya haritası asılıydı. Yalnızca pastel renklerle boyanmış bir sulu boya resmiydi bu. Çerçeveletilip duvara asılmıştı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır, o kadar iyi bir ressam değilim."

Tablonun yanından ayrılıp yatağın yanındaki komodine

baktım. Üstünde bir kum saati, şık bir masa lambası ve bir bilim kurgu kitabı duruyordu. Kitabı alıp ne kadar okuduğuna baktım. Henüz yarısına bile gelmemişti.

Giysi dolabı yatağın uç tarafında duruyordu, çalışma masası da onun yanındaydı, bu yüzden karşıdaki duvarda büyük bir eşya yoktu. Duvara geniş raflar monte etmiş ve üstünü bir koleksiyonla doldurmuştu. *Bir dinozor koleksiyonu.*

"Onları sahiden çok seviyorsun," dedim koleksiyonuna ilgiyle bakarken. Raflarda o kadar çok dinozor figürü vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Bazıları Jurassic World'ün lisanslı ürünleriydi. Raflar çeşit çeşit oyuncaklar, kitaplar ve minik dinozor iskeleti figürleriyle doluydu.

Bazılarını tanıyordum. Bir dönem herkeste olan plastiğe benzer hayvan setlerindendi. Çocukken benim de vahşi hayvanlar setim vardı ama şimdi nerede olduklarını bile bilmiyordum. Barış'ınki elbette dinozor setiydi. Bunlar diğerlerine göre çok basit oyuncaklardı ama bu bir koleksiyon olduğu için Barış'ın basit-gerçekçi ayrımı yaptığını sanmıyordum. Raflar ağaç kabuğu renginde, ahşaptandı. En üsttekinde oyuncak ağaçlar ve taşlardan oluşturulmuş bir orman vardı. Bunun bir set olduğunu düşünüyordum. Bazılarını kaldırıp altlarına baktığımda yabancı bir markaya ait olduklarını gördüm. Türkiye'ye satışı olan bir markaysa bile ben daha önce hiç duymamıştım.

Üst rafı kaplayan yapay ormanın içine bir nehir bile konmuştu. Uzun raf boyunca dinozorlar sanki doğal ortamlarındaymış gibi bir düzenle dizilmişlerdi. İçlerinden en vahşi görünene uzanıp kuyruğuna dokunduğumda oyuncak kıpırdadı ve korkunç bir kükreyişle bana doğru döndü.

Bir çığlıkla geriye zıplayıp ellerimi kalbimin üzerine koy-

dum. "Bana kükredi!" dedim Barış'a dönerek. O âna dek gergindi ve beni her an dışarı çıkaracakmış gibi bekliyordu ama sonunda rahatlayıp güldü.

"Sana dinozorları hafife almaman gerektiğini söylemiştim."

"Dalga geçme, korktum!"

Barış gelip dinozorun kuyruğunda bir noktaya bastırınca oyunca bir kez daha kükredi. Hatta birkaç adım hareket bile etti. "Bunlar pilli oyuncaklar. Jurassic World'ün ürünleri."

"Hepsi hareket ediyor mu?"

"Bu settekiler ediyor ama çok fazla değiller."

"Nasıl bu kadar çok dinozorun olabilir?" dedim diğer oyuncaklara bakarken. Kitapların çoğu İngilizceydi ama aralarda bazı Türkçe kitaplar da seçmiştim. Yarım raf boyunca dizilen kitapların arasında çocuk kitapları bile vardı ve tabii hepsi dinozorlarla ilgiliydi.

"Çocukken onlara kafayı takmıştım. Sürekli çizgi filmler, belgeseller izliyordum. İnternette gördüğüm her oyuncağı babama gösterip alması için yalvarırdım. Çoğunu Amazon'dan aldık. Bir kısmı Amerika'da yaşayan amcamın hediyesi. Hâlâ her sene doğum günümde beni arayıp ne istediğimi sorar ve ona dinozorlarla ilgili bir şeyler aldırırım. Herkes bunun çocukça ya da aptalca olduğunu düşünüyor," deyip kaşlarını çattı. "Ama ben tüm bunları önemsiyorum. Milyonlarca yıl önce yaşamış bir tür hakkında bunca bilgi var ama hiçbiri kesin değil. Bu, sürekli merak etmeme sebep oluyor. Hem onlara hayran olan tek kişi ben olsaydım hayatını bu türü çözmeye adayan onca insan olmazdı."

"Pullar, davetiyeler biriktiren insanlar var Barış. Kutular dolusu sakız falı biriktirenler ya da farklı çeşit çay bardakları toplayıp koleksiyonuyla caka satanlar var. Senin dinozorların

asla çocukça değil. Aptalca hiç değil," derken benim de kaşlarım çatıktı. Barış'a böyle şeyler söyleyen herkesi pataklamaya hazırdım.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun yoksa nezaket mi gösteriyorsun?"

"Yüzde yüz böyle düşünüyorum," deyip güven verircesine gülümsedim. Sonra raflara dönüp hareket eden dinozorlardan birini işaret ettim. "Bu kim?"

"Velociraptor. Adının anlamı hızlı gaspçı. Filmlerde büyük boyutlarda canlandırılmış ama aslında boyu ancak bir hindi kadardır. Saatte kırk kilometre koşabilir, uzun mesafelere zıplayabilir, ince kuyruğu sayesinde çevik dönüşler yapabilir. Jilet gibi dişleri ve uzun, keskin tırnakları vardır. Küçük boyuna rağmen tartışmasız olarak ölümcül bir yaratık."

"Bunlar kanat mı?" diye sordum kollarının altından tüy gibi uzanan şekilleri işaret ederek.

"Evet ama uçmalarını sağlamıyor. Son yıllarda bilim adamları bu kanatların avlanma sırasında hızlı ve rahat manevra yapabilmelerini sağladığına karar verdiler. Bazıları kanatların cinsel çekim amaçlı, dişileri etkilemek için kullanıldığını da düşünüyor."

"Peki," dedim gülerek. Dinozorların cinsel çekimleri hakkında sorularım olsaydı Barış'ın tereddütsüz cevaplayacağına emindim ama bu konuya girmeyi hiç istemiyordum. Bu yüzden şekli hem tanıdık hem de çok yabancı gelen başka bir oyuncağı işaret ettim. "Bu kim?"

"Suchomimus. Spinosauridae ailesinin bir üyesi. Bu türün narin ve timsahvari bir kafatası var. Bu yüzden ona timsah taklidi anlamına gelen bir isim vermişler."

"Bunlar Latince isimler mi?"

"Çoğunlukla, evet. Klasik Yunan ve Latin dilleri akademisyenler arasında ortak dil gibidir."

Yanına konmuş ağaç maketinden daha uzun olan bir oyuncağı işaret ettim. "Bu bir Sauropod mu?"

Barış anlattıklarını hatırlamamdan memnun görünüyordu. Gözlerinde her zaman göremediğim yumuşak bakışlar vardı. Ya da ben çaresizce bunu umduğum için öyle görüyordum. "Evet. En büyük Sauropodların olduğu takıma Titanozorlar deniyor. Bu gördüğün bir Patagotitan, takımın en büyük üyesi. İskeleti Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nde sergileniyor. Ondan edinilen bilgilere bakılırsa hayattayken ağırlığı ortalama altmış tonmuş. Günümüzde yaşayan en büyük kara canlısı ne biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

"Afrika fili. Ağırlıkları yedi ton civarında." Aradaki farkı duyunca gözlerim irice açıldı. O kadar büyük bir hayvanın bir zamanlar doğada rastlanan normal bir tür oluşu inanılmazdı.

"Altmış tonun ne kadar olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedim parmağımı Titanozor'un upuzun boynunda gezdirirken.

"Boyu otuz yedi metre uzunluğunda. On katlı bir bina kadar düşünebilirsin. Bulunan iskelet devasa boyutu yüzünden müzenin galerisine tam olarak sığamıyor bile. Üstelik o iskeletin henüz yetişkinlik çağına gelmemiş bir dinozora ait olduğunu düşünüyorlar. Onu sadece birkaç yıl önce buldular. Hiçbiri için bütün bir iskelet bulmak mümkün değil ama bilim adamları yüzlerce yıldır farklı yerlerde bulunan parçaları analiz edip türlerin iskeletlerinin tamamını oluşturmaya çalışıyorlar."

"Tüm bunları nasıl aklında tutuyorsun?" diye sordum bir parça hayranlıkla. Bahsettiklerinden bazılarını ben de hatırlar-

dım belki ama isimler ve türlere dair bütün bilgileri tek tek hafızasında tutması küçük bir olay değildi.

"Bunun için çabalamıyorum," dedi sadece. "Hafızam güçlüdür."

Takdir dolu bir bakışla onu süzüp tekrar raflara döndüm. Her baktığımda gözüme yeni bir dinozor çarpıyordu. Tanıdık bir tane görünce, "Hey, bunu tanıyorum!" dedim heyecanla. Üst rafta yan yana dizilmiş aynı türden birkaç dinozoru gösterdim. Şekil itibarıyla gergedanları andırıyordu, daha önce Google'dan fotoğraflarına bakmıştım. "Bu senin en sevdiğin, Tricerops."

"Triceratops," diye düzeltti beni ama yüzüne tatlı bir gülücük konmuştu. "Otobur bir tür olmasına rağmen Rexlerin en güçlü rakiplerindendir ve kavga ettikleri zaman, genelde galip gelirler. Hakkında bir sürü bilgi olsa da hâlâ iskeletinin tamamı bulunamadı."

"Tüm bunları kim keşfetmiş?" diye sordum bir Triceratops'u elime alıp incelerken.

"Paleontologlar."

"Onlar kim dersem çok mu aptal görünürüm?"

Barış mahcup ifademe ciddiyetle bakıp, "Hayır," dedi. "Senin aptal olduğunu düşünmüyorum." Aslında bakarsanız bu bir iltifat bile değildi. Barış'ın flört etmekle uzaktan yakından alakası yoktu. *Yine de yanaklarım kızarıverdi.* "Paleontoloji bir bilim dalı. Fosilleri veri olarak kullanıp yaşamın tarihini çözümlemeye çalışırlar. Sadece dinozorlarla ilgilenmiyorlar ama bana sorarsan en ilgi çekici alanı bu."

"Buna eminim," dedim gülerek. Sormaya devam etmek istiyordum. İsimleri daha sonra unuturdum belki ama Barış'ın tüm bunları bilmesi ve bana anlatması öyle hoşuma gidiyordu

ki her gün burada dikilip bana dinozorları tanıtsa hiçbir itirazım olmazdı.

Fakat Selim aralık kapıyı tıklatıp içeri başını uzatınca tüm odayı keşfetme hayalimin yarıda kaldığını anladım. "Çaylarınız soğuyor," dedi Selim. Elimdeki dinozor figürünü görünce bir anlığına şaşkınca Barış'a baktı fakat kardeşi bir tepki vermedi.

O kadar da utanmaz olmadığım için *burada kalacağız,* diyemedim. "Geliyoruz," dediğimde Selim dışarı çıktı. Triceratops'u yerine koyup odanın kalanına hüzünle baktım. Daha çalışma masasının üstünde duran büyük panoyu karıştıramamıştım. Dolabın yanındaki kitaplığa bakma şansım da olmamıştı.

"Buraya tekrar gelebilir miyim?" dedim acıklı bakışlarımı Barış'a çevirerek.

"İkili insan ilişkilerinde genelde tuhaf davranan ben olurum."

"Ne?"

"Fakat burada tuhaf olan sensin," dedi Barış. Sonra odasının kapısını ardına kadar açıp çıkmamı bekledi.

"Yani? Gelebilir miyim?"

"Düşüneceğim."

İki adım atıp ona döndüğümde kapısını kapamış, arkamdan gelmek üzere bana dönmüştü. "Düşündün mü?" dedim tüm sevimliliğimi kullanarak.

Barış bana hayretle bakıp başını iki yana salladı. "Deli misin sen?"

"Yani evet mi?"

"Tamam!" derken yüzünde limon çiğniyormuş gibi bir ifade vardı. "O kadar istiyorsan gelirsin."

"Ne zaman istersem mi?"

"Hayır," dedi hemen. "Önce beni araman gerekiyor."

"Randevu almamı mı söylüyorsun?"

"Beğenmiyorsan gelme."

"Hayır, anlaştık!"

Kıpkırmızı olmuş yanaklarımla kıkırdayarak salona girdiğimde Jülide kaşlarını kaldırarak bana baktı. Mecnun, Çiçek'e bir şeyler anlattığı için onların ilgisini çekmemiştik ama Selim yüzüme çok ilginç bir şey görmüş gibi bakıyordu. Umarım kardeşine ona âşık olduğumu falan söyleyip bu abartılı düşünceleri aklına sokardı çünkü görünüşe göre ben bunu tek başıma başaramıyordum.

Akşamın kalanında Mecnun'un kekini yiyip çay içerek hep birlikte sohbet ettik. Barış konuşmalara fazla dâhil olmasa da sorulara cevap verip zaman zaman fikrini belirtiyordu. Selim'le aralarının iyi olduğunu fark etmiştim. Mecnun bu akşam yalnızca Çiçek'le ilgileniyordu ama aralarındaki iletişime bakılırsa Selim ve Barış'la çok yakın olmalıydı.

Jülide ara sıra Mecnun'u iğneleyerek tat kaçırsa da bu davranışlarını görmezden gelmeyi başardık. Barış'la bakışlarımızın çarpıştığı her an tatlı bir sancıyla kıvranıp durdum.

Bu hoşlantının artık basit değil, güçlü bir duygu olduğunu çoktan kabullenmiştim. Asıl sorun hiçbir karşılık alamadığım halde hâlâ bu duyguyu büyütüyor olmamdı. Bunu bilmeme rağmen kalbimin kırılma ihtimali, Barış'ı tanımak için duyduğum arzuyu biraz bile azaltmıyordu.

Onun ve dinozorlarının hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum.

15. BÖLÜM

Sabah Çiçek'le kahvaltı ediyorduk. İkimizin de birkaç saat içinde dersi yoktu, bu yüzden keyif çayı içmek için salonumuza geçelim dedik. Ellerimizde çaylarla mutfaktan çıkınca Jülide'yle karşılaştık. Kendi rızasıyla uyanmadıkça kimse onu kaldırmaya çalışmıyordu çünkü insanın sabahını rezil etmekte üstüne yoktu.

"Çay hâlâ sıcak," dedi Çiçek her zamanki sevecenliğiyle. "Sevda Teyze'nin böreklerinden ısıtmıştık, ondan da var bir parça." Annemin buzluğumuza doldurduğu börek stoku bu günlerde hayatımızı kurtarıyordu. Sabah kahvaltıda ve eğer eve geç geldiysek akşam yemeğinde birer parça çıkarıp, tavada ısıtarak yiyorduk.

Fakat Jülide bugün iblis modunu en üst seviyede yaşıyor olmalıydı ki Çiçek'in gülen yüzüne hiç bakmadan yanından geçip gitti. "O börekleri yiyip durun, üç gün sonra götünüz hiçbir yere sığmayacak."

Sonra kapıyı arkasından çarparak evden çıktı. Çiçek'le koridorda kalakaldık. "Ne dedim ki şimdi?" dedi Çiçeğim. Üzül-

düğü her halinden belliydi, bu kadar tatlı ve düşünceli bir kıza böyle kaba davrandığı zaman Jülide'yi öldüresim geliyordu.

"Boş ver, gel çayımızı içelim."

"Götünüz büyüyor dedi bize."

"Göt demek ne kadar ayıp, değil mi?"

Aslında alay ediyordum ama Çiçek kırgın bakışlarını bana çevirip başını sallayınca bir şey diyemedim. Kapıya bir duyuru asmalıydım. *Ev halkına duyurulur, bir daha bu evde Çiçek Güney'e göt denmeyecek!*

Salona geçtiğimizde Çiçek oturmadan önce saksılarını suladı. Saksılığı kendi düzeniyle tekrar yerleştirdiğinde benim yaptığımdan çok daha güzel görünmüştü. Jülide bile beğenisini dile getirdiği için, ortaya sahiden güzel bir iş çıkardığıma inanıyordum.

Biraz sohbet ettik. Sonra Çiçek'in annesi görüntülü arayınca konuşmaları için onları yalnız bıraktım. Bardağımı mutfağa koyup odama dönerken çalan kapı, koridorda geri dönmeme sebep oldu. Kapıyı açıp da karşımda Barış'ı görünce öyle şaşırdım ki bir şey söylemeyi akıl edemedim.

"Selam," dedi Barış. Biraz sıkıntılı görünüyordu. Bir yere gidiyor ya da bir yerden yeni dönüyor olmalıydı çünkü üzerinde kapüşonlu bir ceket ve sırt çantası vardı. Ben ise üşüyorum diye mor pijamamın uçlarını sarı, uzun çoraplarımın içine sokmuştum. Üzerimde turuncu bir anne yeleği vardı ve saçlarım kim bilir ne haldeydi. *Of ya!*

Ne yazık ki yapacak hiçbir şey yoktu. Gülümsemeye çalıştım. "Aa, selam. Gelsene."

"Hayır, teşekkür ederim. Müsaitsen sana bir şey sormak istiyordum."

Müsait olmadığımı çoraplarımdan anlamalıydın ama madem soruyorsun... "Tamam, sor."

"Cumartesi benimle bir doğum gününe gelmek ister misin?"

Pijamalarıma bakmasına engel olur umuduyla yüzüme ölçülü bir gülümseme yerleştirmiş, onu dinliyordum. Sorusunu duyunca o gülümseme ağzıma yapışıp kaldı. Gözlerimi kırpamadım. Beynimin içinde sarı çoraplarımın ve saçlarımın dışarıdan görüntüsü dönüp duruyor, fonda ise Barış'ın sorusu yankılanıyordu.

"Birce?" Barış yüzünü hafifçe eğip benimle göz göze gelmeye çalıştı. "Nereye bakıyorsun?"

"Ne?"

"Nereye bakıyorsun?" dedi bir kez daha.

Ve ben de bir kez daha, "Ne?" dedim çünkü... Ne diyebilirdim ki?

"Nereye..."

"İlk soruya dönelim!" dedim lafını keserek. Bu şekilde bir yere varamayacağımız belliydi. "Yani sen, seninle gelmemi isterken..." *Bana çıkma teklifi mi ediyorsun* diye sorsam bu utanç verici olur muydu?

"Tanımadığın birinin doğum gününe gelmek istemezsen anlarım. Selim beni anlamadığı için ben gitmek zorundayım."

"Nasıl yani?"

"Selim'in arkadaşı. Ama benim sadece tanıdığım biri. Doğum gününde olup olmamam kimse için bir şey ifade etmez ama Selim gelmem için ısrar ediyor." Sanki ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sosyalleşmeme yardımcı olurmuş. Ben bugünlerde yeterince sosyal olduğumu düşünüyorum ama Selim aynı fikirde değil."

"Tamam... Sen de birlikte gitmemizin iyi olacağını mı dü-

şündün?" Yani eğer sosyalleşme sorunları varsa belki iletişim sorunları da vardır. Bazı şeylerden bahsetmesi için onu dürtüklemem gerekiyordur, kim bilir?

"Orada herkes Selim'in arkadaşı. Kimseyle konuşacak bir şeyim yok. Tek başıma bitmesini beklemektense bir arkadaşla gidebilirim diye düşündüm."

"Ve aklına ben mi geldim?" dedim gülümseyerek. Bence bu tatlıydı. Barış bıraksa bununla mutlu olabilirdim.

"Hayır. Önce Mecnun'a sordum. Meşgul..."

Elimi kaldırdığımda sustu. Artık gülümsemiyordum ve mutluluğu elinden çalınmış biri kadar kızgındım.

"Daha fazla açıklama yapma," dedim aksi sesimle.

"Gelecek misin?"

"Benim de işim varsa kime soracaksın?"

"Yalnız gideceğim."

Şu durumda başka biri olsa ona inanmazdım. Ama Barış'ın can sıkıcı özelliği dürüstlüğüydü, yalan söylemesi değil. Bu yüzden yumuşayıverdim. Keşke bana biraz umut verseydi, böylece ona tavır yapma hakkım olurdu belki.

"Tamam. Gelirim."

"Güzel," dedi bir rahatlamanın eşliğinde. "Buna sevindim."

"Çok sevinme. Bu halimle gelip seni rezil edeceğim." Ayağımı ona doğru salladığımda güldü.

"Benim için sorun olmaz."

"Toplum için büyük bir sorun olur, inan bana. Hediye aldın mı?"

Gülüşü hızla solup gitti. Kaşları hafifçe çatılıp artık alıştığım o huzursuz ifadesi yüzüne yerleşti. "Hediye almam gerekiyor mu? Beni oraya Selim sürüklüyor. Kızla bir arkadaşlığım yok."

"Kız mı?" Dümdüz bir ifadeyle onu dinliyor, kırılan hevesimi onarmaya çalışıyordum ki o fesat sözcük zihnime sızıverdi. "Ne kızı?"

"Başak. Doğum günü olan kız."

"Selim neden onun doğum gününe gitmen için ısrar ediyor ki? Belki de senden hoşlandığı için gitmeni asıl isteyen o kızdır."

Bir geri zekâlıydım. İncir çekirdeğinden kendimi bitirecek senaryolar yazar, bir de hiç utanmadan bunları ifşa ederdim. Hayatım boyunca böyle bir tiptim ama şimdi, hoşlandığım çocuğa bunu yapmanın âlemi neydi ya?

"Hayır," dedi Barış. Hiçbir şüphesi yoktu. Ses tonu âdeta *bu imkânsız* diyordu. Belki Başak evlidir diye düşündüm. İyimser olmak her zaman iyidir.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu çok saçma. Başak benden kesinlikle hoşlanmıyor. Beni tanımıyor bile."

"Sen ondan hoşlanıyor musun?" diye soruverdim. *Kopsun şu dilim, kopsun. Yansın!*

Barış durdu. Yüzünden bir tereddüt geçti. Sonra karşısında karmaşık bir problem varmış gibi beni incelemeye başladı. Pek de incelenebilir bir günümde değildim. Biliyorsunuz, sarı çoraplar ve mor pijama... Bakışları altında geriliyordum. Karnıma da bir ağrı girmişti ama o tatlı ağrılardan değil. Huzursuz eden bir sancıydı bu. "Neye bakıyorsun yahu?"

"Biliyor musun, artık beden dilini çözdüğümü düşünüyordum."

"Şimdi de insan sarrafı olduğunu falan mı söyleyeceksin?" dedim kendi kendime mırıldanarak. Barış anladıysa bile cevap vermedi.

"Ama seninle her konuşmamda hiçbir şeyi çözemediğimi görüyorum."

"Beni mi çözeceksin? Ben apaçık biriyim. Sen kendini çöz."

"Kızgın mısın?" diye sordu birden. Hâlâ bütün dikkati benim üzerimdeydi. *Kızgınım ulan* diye bağırasım geliyordu ama neye kızdığımı psikopatın önde gideni gibi görünmeden nasıl söyleyebilirdim ki?

"Kızgın değilim."

"Sadece bir soru sordum. Sen de cevap verdin. Şu an ne konuştuğumuzu hiç bilmiyorum." Elini ensesine atıp saçlarının arkasını karıştırdı ve bunu yaparken gözüme öyle sevimli göründü ki ben yine aşka geldim. *Bu deli yüreğimle ne yapacağım sevgili okur?*

"İstersen seninle hediye bakmaya gelirim."

Barış bir an bunu değerlendirdi. Eğer bana bir kere daha hayır derse kapıyı yüzüne kapatırdım. Fakat kader ondan yanaydı işte. Şanslı şey.

"Sevinirim. Teşekkür ederim."

"Dersim ikide başlıyor. Sana uyarsa şimdi çıkabiliriz."

"Tamam, olur."

"Giyinip geleyim. İnerken kapını tıklarım."

"Gerek yok. Merdivenlerde bekliyorum."

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Birazdan görüşürüz."

Barış merdivenlere dönünce kapımı kapadım. Kapının yanındaki askılıkta montlarımız asılıydı. Kafamı montların arasına koyup birkaç ağlamaklı ses çıkardım. Dünyanın en değişik erkeğine tutulmanın ne âlemi vardı ki? Selim de çok yakışıklıydı. Hem de doktor sayılırdı. Ona vurulsaydım olmaz mıydı yani? Belki onun ilgisini çekebilirdim. Barış'la geçirdiğim her an daha da umutsuz oluyordum.

Odama gidip çabucak siyah pantolonumu ve beyaz renkte, üstünde kahve, kırmızı ve mavi tonlarında incecik çizgileri olan uzun kollu, dar kesimli tişörtümü giydim. Turuncu saçlarımın diplerini tarayıp atkuyruğu yaptıktan sonra saçlarımın uçlarına biraz krem sürdüm. Saçımı böyle toplayınca küpe takmayı çok seviyordum, bu yüzden üst çekmeceye yerleştirdiğim takılarımın içinden bir çift küçük halkalı küpe seçtim. Makyaj yapmadım, yalnızca güneş kremi ve biraz dudak nemlendiricisi sürdüm. Çiçek yaz değilse güneş kremi sürmediğini söylüyordu çünkü onun beyaz tenine rağmen yalnızca yazları ortaya çıkan birkaç soluk renkli çili vardı. Benimse yüzüm rengârenkti ve çillerim çoğalmaya çok hevesli olduğundan cildimi koruması için her zaman güneş kremi sürerdim. Öte yandan makyaj yapmak bana çok zahmetli geliyordu.

İçi kürklü kadife ceketimi ve çantamı da aldıktan sonra Çiçek'e çıktığımı haber verip aşağı indim. Barış merdivenlere oturmuş, beni bekliyordu. Hazırlanmam on dakika bile sürmediği için beni tebrik etmesini bekledim ama söylediği tek şey, "Nereye gideceğiz?" oldu. Birlikte caddeye doğru yürümeye başladık.

"Ne almak istersin?"

"Aslında hiçbir şey almak istemem."

Tamam, Başak'a azıcık bile ilgi duymuyordu. *Bu iyi bir şey.*

"Yine de alman gerekir. Bir doğum gününe gidiyorsun. Hediye götürürsen bu hoş olur, götürmezsen düşüncesiz davranmış olabilirsin."

"Tamam. Ne almalıyım?"

"Bilmem. Nasıl biri?"

"Güzel."

Adımlarım durdu. Sanki birisi birden beni yere mıhlamış-

çasına hem de. "Güzel mi?" diye sorarken sesimin normal çıkması için her şeyi yaptım. Kalbimdeki onlarca okun acısını içimde yaşadım mesela. Kulaklarımda yankılanan o sözcük beni sağır etmiyormuş gibi davrandım. Zihnimde, arka planda arabesk şarkılar çaldığını kimse anlayamazdı.

"Yani, güzel."

"Peki ben güzel miyim?" diye sormayı çok isterdim. Ama cevabı beni üzer diye o kadar korktum ki bir şey diyemedim. "Ondan hoşlanıyor musun diye sormuştum, cevap vermedin."

"Sana onu tanımadığımı söyledim ya."

"Yani bu hoşlanmıyorsun mu demek?"

"Evet. Kimseden hoşlanmıyorum. Bana böyle şeyler sormayı bırak."

"Hiç mi kimseden?" diye sordum çünkü bu, o kadar da iyi bir cevap değildi. Benden hoşlanabilirdi, biliyorsunuz. Bu konuda büyük bir hevesim ve isteğim vardı. Pek gizlediğim de söylenemezdi. Yani ya biraz salaktı ya da benimle hiç mi hiç ilgilenmiyordu.

"Hiç kimse."

"Üzüldüm," diye mırıldandım. "Bence herkes ara sıra birinden hoşlanmalı. Böyle küçük heyecanlar insanı canlı tutuyor."

"Senin sevgilin var mı?"

"Hayır. Lisede sevdiğim bir çocuk vardı. Tüm lise hayatımı ona takık olarak geçirince başkasına bakamadım. O da benimle hiç ilgilenmedi. Sonra üniversitede de olmadı işte. Peki senin?"

"Benim de hiç olmadı."

"Ne hiç olmadı?"

Barış önüne bakarak yürüyordu. Ben de onun yüzünü görmeye çalışırken arada hızlanıp birkaç adım öne geçmek zorun-

da kalıyordum. Beni her zaman öyle şaşırtıyordu ki sorularımı farkında olmadan yineleyip duruyordum.

"Sevgilim."

"Gerçekten mi?" Cevap vermek yerine omuz silkti.

"Peki olmasını istedin mi?" diye sorduğumda bir kez daha omuz silkti. *Peki, benim sevgilim olur musun?* diye sormanın tam sırasıydı ancak görünen o ki o kadar da cesaretli değilmişim.

"İyiymiş. Belki ilk sevgilinle evlenirsin. Bu çok tatlı olmaz mı? Ben bazen bunu düşünüyorum. İlk sevgilime gerçekten âşık olduğumu ve evlendiğimi. Her duyguyu onunla yaşamak fikri kulağa güzel geliyor. Jülide bunları duysa benimle çok dalga geçer. Peki sen?"

"Hayır, ben seninle dalga geçmem."

"Onu sormadım," dedim gülerek. "Sen ne tür bir ilişki istersin? Eğer derdin bir sevgili edinmekse bulmaktan kolay bir şey yok. Ama gerçek hisler ve beklentiler arıyorsan o zaman işin zor oluyor."

"Ben... Beni anlayacak biriyle birlikte olmak isterim. Birlikteyken sıkılmayacağım biriyle."

"İnsanların seni anlamadığını mı düşünüyorsun? Bana da öyle demiştin. Diğer herkes gibi olduğumu."

Bu beni hâlâ biraz üzüyordu. Neden öyle söylediğini bilmiyordum ama sık sık aklıma takılıyordu. Onun hoşlanmadığı, sevmediği insanların arasında olmak, onlarla beraber anılmak istemiyordum.

"Belki de ben insanları anlamıyorumdur. Asıl sorun budur," dedi Barış. "Şurada bir hediyelik eşya dükkânı gördüm."

İşaret ettiği yeri biliyordum. Oraya girebileceğimizi söyleyip onun dediklerini didikleme dürtümü bastırdım. Bu konuda konuşmaya hevesli görünmüyordu. Konuşurken kaşla-

rı çatılıyor, çehresi gerginlik çizgileriyle doluyordu. Sürekli soru cevaplamaktan hoşlanmadığını biliyordum. Genelde beni dinliyor, ancak tepki vermesi için ona döndüğümde bir şeyler söylüyordu. Ya da bazen o kadar çok konuşuyordum ki ara sıra kendini benim gevezeliğime kaptırır gibi oluyordu. Ama kendinden pek bahsetmiyordu. Zamanla, yavaş yavaş bana açılıyordu. Tıpkı bugün söylediği birkaç cümle gibi. Meraklı biri olabilirdim ama bu huyumu insanların kabul etmek zorunda olmadığının gayet farkındaydım. Arkadaşlıklar yalnızca birbirinizin sınırlarına saygı gösterirseniz yürürdü. Bu yüzden bu konuda başka bir şey sormayacaktım. Yalnızca anlatmaya istekli olursa onu samimiyetle dinleyeceğimi bilmesini istiyordum.

Girdiğimiz mağaza renkli bir yerdi. Çeşit çeşit ıvır zıvırlar, kar küreleri, defterler, kupalar, takılarla doluydu. "Başak'ın sevdiği bir şey aklına geliyor mu?"

"Hayır."

"Ne okuyor?"

"Tıp."

"Tıp okuyanların böyle partilere zamanı olmadığını sanıyordum."

"Yok zaten. Kızın doğum günü iki hafta önceymiş. Ancak arkadaşlarıyla toparlanacakları bir gün bulabilmişler."

"Zavallılar," dediğimde Barış buna katılmadığını belli edercesine biraz söylendi.

Beraber mağazanın içinde gezindik. Şık, tahta bir kutusu olan kaktüslü bir kupa görünce durdum. Beyaz, fincan tipi bir kupaydı. Üstünde minik kaktüsler vardı. Pek de iyi tanımadığın birine alınacak uygun bir hediye gibi geldi. Barış'a göster-

mek için döndüğümde onu yanımda bulamadım. Biraz bakınınca ileride, tişörtlerin yanında olduğunu gördüm.

Yanına gidip ne yaptığını sorduğumda elinde tuttuğu tişörtü kaldırdı. Tişörtün üstünde kan damlayan bir şırınga vardı. "Buna ne dersin? Tıpla ilişkili olduğu düşünülebilir."

"Bence bu yalnızca arabesk olmakla ilişkili. Bırak onu. Bak, bu gayet iyi."

Barış gösterdiğim şeye bakmadı bile. Kupayı kutusuyla elimden alıp kasaya doğru döndü ama birkaç adım sonra tekrar durdu. İki boyutlu metal rozetlerin takıldığı büyük bir çerçeveye bakıyordu. İlgisini çeken şeyi görmek için yaklaştığımda bana bir dinozor rozeti gösterdi.

"Sanırım bu Bircesaurus." Tatlı bir Sauropod şekliydi bu ve gerçekten de benim çizdiğim Bircesaurus'a benziyordu. Turuncu dinozorun ağzında, yanaklarında ve vücudunda küçük benekler vardı.

"Bu kesinlikle Bircesaurus," dedim. "Onu almalıyım."

"Hayır, onu ben gördüm. Ben alacağım."

"Sen bunu al." Yeşil ve sarı renklerinde bebek bir Triceratops'u gösterdim. Bir animasyon karakterine benziyordu.

"Hiç şansın yok," deyip Bircesaurus'u kapıp kaçtı.

"Alçak!" diye seslendim arkasından. Dudaklarımı çekiştiren gülücükle birlikte bebek Triceratops'u yerinden çıkarıp arkasından gittim. Bircesaurus onda kalacaksa Barış'ın en sevdiği dinozor türü olan Triceratops'un benimle kalması kulağa adil geliyordu.

Barış elimdekini görünce parasını ödemek istedi. Ona yardımcı olduğum için bu hediyeyi kabul etmemi rica edince uzatmadım. Küçük, tatlı bir şeydi ve çok pahalı da değildi zaten.

Mağazadan çıkıp elimdeki minik, metal dinozora baktım. Çok şirindi. Gerçeklikten uzak bir figürdü ama olsun, Barış'ın hediyesi olduğu için gözümde ayrıca değerliydi.

"Bunu çantama takar mısın?" diye sordum Barış'a. Koca elleriyle minik rozeti elimden alıp arkama geçti. Ceketimle aynı renkteki sırt çantamın üstüne takıp hafifçe güldü.

"Bu berbat bir Triceratops. Dinozorlar sevimli değildir."

"Onun *Barışiratops* olduğunu düşüneceğim."

Barış beni şaşırtarak kısa bir kahkaha attığında ona döndüm. Koyu kahverengi gözleri gün ışığında sıcak ve derin görünüyordu. İnce dudakları güzel bir gülüşle aralanmış, düzgün dişlerini ortaya sermişti. Saçları rüzgârda hafifçe kıpırdanıyordu ve tüm bunlar göğsümde ağır bir baskıya dönüşüp beni yorgun düşürüyordu.

"Onu nasıl söyledin öyle?" dedi Barış hâlâ gülümserken. Artık ellerini cebine atmış, ondan pek görmediğim rahat bir duruşla beni izliyordu.

"*Barışiratops,*" derken gayet ciddiydim. "Dinozor isimleri böyle okunuyor. Arkanı dön, ben de senin rozetini takacağım."

"Ben ceketimin yakasına takmak istiyorum," dedi ama yine de rozeti bana verdi. Oysa buraya kendisi de takabilirdi. Zavallı kalbimin buluttan nem kapmaya dünden razı olduğunu bilmesem bu düşünceye kapılabilirdim.

"İşte," dedim rozeti yakasına takarken.

Daha önce Barış'ın üstünden almadığım, hoş bir kokuyu duyumsayınca çaktırmadan derin bir nefes aldım. Parfüm kadar yoğun değildi. Kullandığı duş jelinin ya da sabunun kokusu olabilirdi. Belki bir gün banyolarını karıştırıp bu kokunun nereden geldiğini bulabilirdim. Evde sahte bir fare vakası çıkarıp alt katın banyosunu kullanma fikri bir an çok cazip göründü

ama sonra kendime bunu yapamayacağımı hatırlatmak zorunda kaldım. Aklıselim biriydim sonuçta. Delice fikirler düşünmek bir şeydi, o fikirleri uygulamak bambaşka bir şey.

Rozeti takıp geri çekildim. "Artık okula gitmem gerekiyor," dedim mecburen. Aslında hiç gitmek istemiyordum ama bu dersi ekemezdim.

"Tamam. Görüşürüz. Teşekkür ederim Birce."

"Rica ederim. Görüşürüz."

İkimiz farklı yönlere doğru gittik. İçimde biriken bunca duyguyu biriyle paylaşmazsam patlayacağımı hissediyordum, bu yüzden akşam Çiçek'le duygusal bir kız gecesi yapmamız gerekecekti.

KAKTÜS TEAM

16. BÖLÜM

Yeni bir güne umutla başlamanın en kestirme yolu bütün gece en yakın arkadaşınızla oturup hoşlandığınız çocuktan bahsetmek olabilir. Gerçi benim durumumda bu, güne umutsuzlukla başlamanın sebebi de olabilirmiş. Çiçek'in, Barış'ın ilgisizliğine bu kadar üzülmesini beklemiyordum. Beklediğim şey benden çok hoşlandığını ama benim anlamadığımı falan söylemesiydi. Beni biraz gaza getirir diye ummuştum. Ya da ne bileyim, umutlu olmamı, daha yeni tanıştığımızı, onun da benden hoşlanabileceğini söylerdi belki. Keşke söyleseydi.

Bunun yerine beni önce büyük bir şaşkınlıkla dinledi. Barış'tan daha önce bahsetmemiştim. Bu, kalbimi korumak için uyguladığım bir stratejiydi. Pek işe yaramadığı için bir daha gizli aşklar yaşamamaya karar vermiştim. Yeni haberi hazmetmesini bekledikten sonra Barış'la arkadaşlığımızı anlattım Çiçek'e. Mecnun'un kekini yediğimiz akşam haricinde Çiçek, Barış'la yalnızca bir iki kez karşılaşmış ve onda da konuşmamışlar. O akşam da Barış zaten sessizdi, yani onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ben de anlattım. Uzun uzun. Çiçek saçlarımı örerken, gece yarısı annemin mantılarından birazcık pişirip yerken, sabaha karşı birbirimize makyaj yaparken anlattım.

O kadar çok anlattım ki bir yerde Çiçek ağzıma yumruk atmalıydı. Atmadı. *Sabırlı kız*. Beni dinledi ama hiçbir tavsiyesi yoktu. Aşktan bihaber olduğu için onu suçlayamıyordum. Benim de kendime bir tavsiyem yoktu zaten.

Sabaha karşı yataklarımıza gidince uyanmamız öğleni buldu. Barış'la akşamüstü buluşacaktık, bu yüzden zaman sorunum yoktu. Keyifli bir kahvaltı ettim. Uzun, sıcak bir banyo yaptım. Aslında dün gece ne giyeceğime karar vermiştim ama hazırlanmak için odaya geçtiğimde seçtiklerim gözüme pek de güzel görünmediler.

"Ne oldu?" dedi Çiçek. Beni dolabımın kapağına astığım kıyafetlerime acıklı acıklı bakarken yakalamıştı.

"Keşke etek giydiğimde sizin gibi görünsem. Benim bacaklarım çöp şiş gibi. Etekle güzel görünmüyorum. Çocuklara benziyorum."

"Birce, bunu konuştuk ya," dedi Çiçekçiğim. Bana o güzel, cıvıltılı eteklerinden birini vermişti. Dün gece beni güzel olacağıma ikna ettiyse de bugün ona hiç inanmıyordum.

"Rüyamda Barış bana gülüyordu. Bu kıyafetler yüzünden."

"İyi. Ne giyeceksin o zaman? Kendin dedin bu basit bir doğum günü, fazla süslenip kezban gibi gidemem diye ki sana söyleyeyim, Kezban güzel bir isim. Bu muameleyi hiç hak etmiyor."

"Jülide'ye sorsak mı?" Umutla Çiçek'e baktığımda dudak büktü. Fikri değerlendirip kendince bir hasar hesaplaması yaptı.

"Bugünlerde kıl kuyruklukta zirveye oynuyor, biliyorsun."

"En fazla ne olur ki? Bizi odasından kovar."

"Ve kalbimizi kırar. Bize göt ya da daha kötü şeyler söyler."

"Çiçeğim, biliyorsun, insanlar bunları yaşayarak büyür ve olgunlaşır. Acaba sen kendini her şeyden geri çektiğin için mi böyle saf kaldın?"

"Jülide çillerinle dalga geçti diye üzüldüğünde sana güzel olduğunu söylemeyeceğim," dedi Çiçek gözlerini kısarak. "Büyüyüp olgunlaşırsın bu sayede."

Arkadaşıma sarılıp onu biraz sevgiye boğduktan sonra Jülide'nin odasına sürükledim. Kapıya nazikçe tıkladığımda cevap gelmedi. Bir kez daha denedim, yine ses yoktu.

"Evde değil mi?"

"Ben çıktığını duymadım," dedi Çiçek. Bugünlerde girdiği ve çıktığı tüm kapıları çarptığı için onun evin neresinde olduğunu anlayabiliyorduk.

Bir kez daha tıkladım. Bu kez sertçe, durmadan. İçeriden canım ev arkadaşımın o sevgi dolu cevabı gelince de kendimi odaya atıverdim.

"Ne var?"

"Jülide!" dedim bir haykırış eşliğinde. "Yardıma ihtiyacım var."

İlginçtir, pijamalarıyla oturuyordu. Her gün sabahın bir vaktinde süslenip püslenen kız yatağına kurulmuş, mor renkli geniş bir kapüşonlu ve siyah pijama altı giymişti. Yüzünde bir gram makyaj yoktu ve böyleyken her zamanki soğuk Jülide'ye pek benzemiyordu.

Gözlerine bakmazsanız tabii.

"Öyleyse polisi ara," dedi Jülide. "Ve beni rahat bırak."

"Senin neyin var?"

"Ne söylediğimi duymadın mı Birce?"

"Evet, duyduk. Ama iyi insanlar olduğumuzdan senin için

endişeleniyoruz," diye cevapladı Çiçek arkamdan. "Aramız iyi sanıyordum. Birkaç gündür herkese ve her şeye bağırıp duruyorsun. Ya bir derdin var ya da çekilmez cadının tekisin."

Çiçek'e dönüp şaşkınlıkla baktım. Ev arkadaşlığını önemsiyordu, gerçekten arkadaş olmayı da öyle. Jülide'nin uzaklığını sorun etmezdi fakat onun yersiz öfkesini ve hakaretlerini hazmedemiyordu. Haklıydı, bu yüzden bir şey demedim.

Benim aklım başka yerlerde olduğundan Jülide'yi ve tiplerini pek düşünmüyordum.

Jülide cevap vermek yerine gözlerini devirdi. Yatağından kalkıp önümüze dikildiğinde ortamı yumuşatmak için gülümsedim. Şu an bir kavga çıkması hiç de uygun olmazdı. Arabulucu olmak zorundaydım.

"Gerçekten yardıma ihtiyacım var," diye araya girdim. "Bir randevum var!"

Jülide buna tepki verdi. Kaşlarını kaldırarak bana bakınca tüm tatlılığımla gülümsemeye çalıştım. Üzerimde en sevdiğim kot pantolonum vardı. Yüksek belliydi, üç tane şık düğmesi vardı. Beni olduğumdan daha uzun gösterdiğine inanıyordum. Bunu ablamdan bazı önemli bilgilerin kozuyla, yani şantajla almıştım. Onun üstünde ise beyaz, kolsuz bir atletten başka bir şey yoktu.

"Giyecek bir şeyin yok değil mi?" dedi Jülide küçümseyen bir edayla.

"Giyecek bir sürü şeyim var, sadece hangisini giyeceğimi bilmiyorum. Öyle bakmaya devam edersen bir daha seninle konuşmayacağım."

Bir sinek kovalar gibi elini sallayıp, "Bana seçeneklerini göster," dedi. Tereddüt etsem de bir an sonra kendimi Jülide'yle dolabımın başında buldum. Kazaklarımı, bluzlarımı ve ti-

şörtlerimi bir bir çıkararak yatağıma savururken Çiçek'le onu şaşkınca izliyorduk.

"Kötü, kötü, kötü. Berbat! Kötü, hımm... Hayır. Kötü, iğrenç, fena değil."

Çiçek'i heyecanla dürttüm. "Fena değil dedi!"

"Bunlar iğrenç şeyler değil. Dilenci misin sen? Neden tüm kıyafetlerinin berbat olduğunu düşünüyor?"

"Üff, ona alınacaksak bu evde yaşayamayız. Sen olumlu şeylere odaklan."

"Barış'la mı buluşacaksın?" diye sordu Jülide beni şaşırtarak.

"Nereden anladın?"

"Ona umutsuzca âşık olduğunu mu?"

"Hey, o kadar değil. Sadece ondan çok hoşlanıyorum. Sen nereden biliyorsun ki?"

"Geçen akşam ışıklı tabelalarla başının üstüne yazmadığın kaldı bir. Herkes anlamış olmalı." Selim'in bana bakışlarını hatırlayınca surat astım. Anladıysa bile Barış'a bundan bahsetmemiş olmalıydı.

"Eh, Barış anlamıyor. Benimle hiç ilgilenmiyor."

"O zaman seni biraz güzelleştirelim, yürü."

Beni önüne katıp kendi odasına götürürken, "Ne?" diye bağırdım. "Bana kıyafetlerini mi vereceksin?"

"Eğer tek bir leke, sökük, ufacık bir sorun olursa seni mahvederim. Bunu göze alıyorsan, bir seferliğine sana yardım edeceğim."

Beni gerçekten mahvedeceğinden hiç şüphem yoktu, bu yüzden Çiçek'e baktım. Dudaklarını oynatarak *yapma* dedi hüzünle. Zavallı arkadaşım. Beni seviyor ve ölmemi istemiyordu. Ama ne yapalım? Bir kere kötü yola düşmüştüm. Artık dönüşü yoktu.

"Tamam," derken sesim çaresizdi. Ben umutsuzdum. Kendimi bilinmez kuyulara korkmadan atıyordum. Ne uğruna ha? Kim uğruna!

Ay, tamam. Bu kadar drama yeter.

Jülide bana göğüs kısmı oturtmalı, mint rengi bir bluz verdi. Yakası biraz açık, kolları balondu. Bunu daha önce üzerinde görmüştüm. Öyle güzel bir bluzdu ki...

Fakat bir sorun vardı sevgili okur.

Benim üzerimde, bluzun göğüs kısmının içi boş kalmıştı.

Aynadaki aksime hüzünlü bakışlar atarken, "Olsun," dedi Çiçek. "Zaten hava bunun için fazla soğuktu."

"Doğru," dedi Jülide de. Bana teselli vermesine o kadar şaşırdım ki neredeyse boynuna sarılıp ağlayacaktım.

Bana elbise giydirmeye çalıştı ama ne boylarımız ne ölçülerimiz aynıydı. "Bu işe yaramıyor. Üstelik kendime olan öz güvenimi yitiriyorum."

"Tamam, salaş şeyler deneyelim. Bu tarz senlik değil zaten."

Bir sürü kazak, hırka çıkarıp üstüme tuttuktan sonra kırık beyaz, ince ipten örme bir hırkayı bana uzattı. Hırka düşük omuzluydu. Bol kollarının uçları bileklere oturacak şekildeydi. V tipi yakasının altında birkaç küçük düğme vardı. Jülide hırkanın ön uçlarını pantolonumun içine sokmamı söyleyip ben bunu yapınca üstlerden biraz çekiştirdi. Sonra geriye dönüp bana baktı.

"Abartısız. Şık. Sıradan bir doğum günü için yeterli."

"Yeterli kelimesi kendimi pek güzel hissettirmiyor," diye söylendim.

"Ben de beğendim," dedi Çiçek. "Hırka çok güzel. Pantolon da öyle."

"Evet, pantolonu iyi. Saçlarını ve yüzünü biraz süsleyelim de bu giysilerin nasıl öne çıkacağını gör."

Jülide'ye bakıp, "Yaa," dedim. "Beni süsleyecek misin?"

"Kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Bu işler faydalı oluyor. Üstüne alınma."

Beni yatağın ucuna oturtup makyaj malzemelerini ortaya çıkardı. Bir çekmece dolusu ürünün içinden yüzüme bir şeyler tuta tuta renkler seçti.

"Neden canın sıkkın?"

Annesinin makyaj yapışını izleyen küçük bir kız gibi gözümü Jülide'nin ellerinden ayıramıyordum.

"Aslında beyaz tenlisin," dedi elindeki kapatıcıdan denemek için boynuma sürerken. "Ama yüzün o kadar renkli ki anlaşılmıyor."

"Sen beni bir de kızarınca gör," dedim sırıtarak.

Bir kez daha neyi olduğunu sormaya yeltendim ama bakışlarıyla beni susturdu. Bensu olmadığında onunla baş etmek çok zor oluyordu. Ancak iyi bir ruh halindeyse iki kelam edebiliyorduk.

Biz Çiçek'le gevezelik ederken Jülide bana makyaj yaptı. Yüzüme, gözlerime o kadar çok şey sürdü ki aynada karşılaşacağım görüntüden korkmaya başladım. Kendime bakmama izin vermiyordu. Yüzümle işi bitince saçlarımı düzleştirdi ve hazır olduğumda beni dolabının önündeki boy aynasına götürdü.

Aynadaki kız bendim, evet. Ama ben gibi değildim de.

Biraz karmaşık.

Cildimin boyalı bir tahta gibi görüneceğinden korkmuştum fakat öyle değildi. Doğal görünen, pürüzsüz bir yüz vardı karşımda. Hiç makyaj yapmıyor değildim ama çillerimi kapatmayı becersem bile bu kadar ışıltılı görünmeyi başaramıyordum. Temel ürünler dışında neyi nasıl kullanacağımı bilmediğimden belki de, makyaj yapmak böyle bir şey değildi benim için.

"Çok güzel oldum, Jülide," dedim dehşet içinde.

Küçük gözlerim irileşmiş, açık renkli gösterişsiz kirpiklerim koyu ve kıvrımlı olmuşlardı. Dudaklarım saçlarıma uygun bir turuncu-kahve tonunda boyanmıştı, yüzüm olduğundan daha simetrik görünüyordu. Saçlarım ise düzleştirilince her zamankinden daha uzun görünmüş, belime doğru salınmışlardı.

"Bu kadar güzel değilim ki ben. Silelim bunu, ne olur. Ben paniğe kapılırım böyle."

"Saçmalama. Biraz parladın işte, fena mı?"

"Biraz mı parladım? Parlaklıktan kör olmak üzereyim."

"Barış'ın seninle ilgilenmediğini söylemedin mi? Artık ilgilenecek. Bana biraz güven."

"Benimle makyaj yaptığım için mi ilgilenecek?"

"Hayır, güzelliğini fark ettiği için."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ben güzel miyim?"

"Hayır." Cevap verirken tereddüt bile etmedi. Hain vampir!

"O zaman bu dolandırıcılık olmuyor mu?"

Çiçek arkamda kıkırdayınca ona döndüm. "Haklı değil miyim?"

"Bu hâlâ senin yüzün Birce. Eğer sevmediysen silebilirsin ama sandığın kadar farklı görünmüyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ona değil ama bana güvenebilirsin, biliyorsun."

"Tamam," dedim tekrar aynadaki aksime dönerek. "Saat kaç oldu?"

"Yediye geliyor."

"Ne!"

Barış'la yedide kapının önünde buluşacaktık ve onun hiçbir yere erken veya geç gitmediğine emindim. Bu yüzden koşturmaya başladım. Çantamı hazırlarken, ayakkabılarımı giyerken,

hatta merdivenlerden inerken bile Jülide hırkasına gözüm gibi bakmam için tehditler savurup durdu. Çiçek ise üşürsem giymem için bana fitilli kadifeden, en sevdiği ceketini verdi. *Vampirler ve çiçeklerin arasındaki koca farkı görüyor musunuz?*

Kapıya çıktığımda saat 18.59'du ve Barış binanın önünde duruyordu. "Hey!" dedim heyecanla. "Ne zaman geldin?"

"Biraz önce," dedi ama bana baktığı an yüz ifadesi boşaldı. Gözlerini üzerime dikip sessizce, ne düşündüğünü asla belli etmeden yüzüme bakmayı sürdürünce gerginlikten durduğum yerde kıvrandım.

"Ne?" dedim kendimi savunmak zorunda hissederek.

Barış'ın cevabı ise umduğum gibi değildi. "Bu ne?"

"Ne var?"

Birkaç adım yaklaşıp yüzünü eğdi. Yüzlerimiz karşı karşıya geldiğinde suratımdaki onca süse rağmen güzel görünmediğimi biliyordum çünkü şoktan gözlerim şaşmıştı! Şaşı baktığıma emindim.

"Çillerin nerede?" diye sordu Barış. Sanki karşısında sekiz kafalı bir dinozor varmış gibi bakıyordu.

"Burada," dedim ama ağzımı açtığım söylenemezdi. Bu kadar yakın dururken hareketlerimin kontrolünü sağlayamıyordum.

"Hayır, değiller."

"Evet, öyleler. Sadece üstlerine kapatıcı sürdüm."

Barış geriye çekilip ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Yüzün renkli olmadığında farklı görünüyorsun," dedi. Yüzünde bir ifade yoktu ama söyleyiş şekli kulağa hiç güzel gelmiyordu.

Oysa güzel görünmek için ne kadar uğraşmıştım. Bir şey sorarsam kalbimin daha fazla kırılmasından korktuğum için, "Hadi," dedim. "Gidelim."

Beraber yürümeye başladık. Her adımda ruhsal olarak biraz daha çöküyordum. Dik durmak için çabalıyordum ama ruh halimin kamburu çıkmıştı bir kere. Canım konuşmak istemiyordu. Gülmek de istemiyordum. Doğum gününe gitmeyi hiç istemiyordum. Bana ne demek istediğini düşünmemeye çalışıyordum çünkü varacağım sonuçlar beni daha büyük karamsarlığa götürürdü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Barış bir süre sonra.

Bana iltifat etmedi diye ona küsemezdim. Bu çocukça olurdu, biliyordum. Fakat bunu bilmek dargınlığımı aşmama yardımcı olmuyordu. Yine de Barış'ı suçlamıyordum, beni beğenmedi diye onu suçlu ilan edemezdim ya.

"Evet. Sen?"

"İyiyim, sağ ol. Neden konuşmuyorsun?"

"Konuşuyorum."

"Sen pek de sessizce yürüyecek biri değilsin."

"Çok konuştuğumu söyleyip durmuyor musun? Biraz kafa dinle işte." Sesim kızgın ya da küskün değildi, buna emindim. Ama neşeli olmak için de kendimi zorlamıyordum.

Barış, "Konuşmandan rahatsız olmuyorum ki," deyince dönüp ona baktım. İradem dışında dönen, tersleyen bakışlarla hem de.

Barış bunu görünce durdu, kaşları hafifçe çatıldı. Ben yürümeye devam ederken aramızda açılan birkaç adımlık mesafeyi aşıp bana yetişti. "Sen bana kızgın mısın?"

"Hayır."

"Başka bir şeye mi kızgınsın?"

"Evet." *Kendime.*

"Tamam. Anlatmak ister misin?" diye sordu tereddüt ederek.

"İstemem."

"Tamam," dedi Barış ve yol boyunca başka bir şey söylemedi.

Taksiye binmeyi teklif etmişti ama gideceğimiz yer biraz uzak olsa da yürüyebilirdik. Şu an yürümenin bana iyi geleceğini düşündüğümden taksiyi reddettim. Barış'a göre hava hoştu, yürümeyi zaten seviyordu. Sessizce yürümekle de bir sorunu yok gibiydi. Hem onunla konuşmak istemiyordum hem de benimle konuşsun diye içten içe dua ediyordum. *Aklımı kaybetmiştim sevgili okur. Çok yazıktı bana.*

Doğum gününün kutlandığı kafeye geldiğimizde garson bizi üst kata yönlendirdi. Yukarıda insanlar toplanmaya başlamış, gruplar halinde oturuyor ya da ayakta duruyorlardı. Hafif bir müzik vardı ve etraf biraz süslenmişti. İleride Selim'i gördüm. Aynı anda o da bizi fark edip bir kızla beraber yanımıza geldi.

"Barış!" dedi kız yaklaşırken. "Gelmene çok sevindim."

Belli etmediğimi umarak Barış'a baktım. Kızın neden sevindiği hakkında bir fikri yokmuş gibi görünüyordu. "Merhaba," dedi ölçülü bir tavırla. Hediyesini uzatıp, "Doğum günün kutlu olsun," dediğinde Başak olduğu ortaya çıkan kız koca gülümsemesiyle hediyeyi aldı. O paketi kibarca açarken ben fark ettiğim şeyin şaşkınlığını yaşıyordum.

Barış'ın benimle mesafeli konuştuğunu sanırdım. Yalnızca bazen bu mesafeyi aşıyor, rahat ve sıcak davranıyordu. Ama genelde uzak dururdu. Oysa onun karakterini düşündüğümde bunun aslında uzaklık olmadığını az önce Başak'la konuştuğunda fark ettim.

Başlarda benimle de sabit bir sesle konuşuyordu. Ama sonra ciddiyetini zaman zaman sürdürse de bana karşı ses tonu değişmişti, mesafesi azalmış ve benimle *konuşmaya* başlamıştı. Bana bir şeyler anlatıyordu. Bana gülüyordu. Bu öyle bir anda

olmamıştı, bir ayı aşan arkadaşlığımızın her gününde ufak ufak atılan adımlar gibi zamanla şekillenmişti.

Belki de bu yüzden daha önce fark etmemiştim. Çünkü onu hep ikimiz yalnızken görüyordum. Yanımızda başkaları olduğunda da Barış genelde sessizleşiyordu. Mecnun'la ve Selim'le iyi arkadaş olduklarını biliyordum ama buna şahit olduğum söylenemezdi. Bu yüzden bana karşı hep aynı mesafede durduğunu düşünmüştüm.

Fakat Barış, benimle konuşurken Başak'a karşı takındığı tavırla değil, daha dostça bir yaklaşımla hareket ediyordu. *Bu farkındalığın, kırılan kalbimi azıcık onardığını söylemeliyim.*

"Çok güzelmiş," dedi Başak yüzüne yapışan gülümsemesiyle. "Teşekkürler Barış." Uzanıp ona hafifçe sarıldığında Barış yüzünü buruşturdu, Selim kardeşine sessizce, duyamadığım bir şey mırıldandı. Bense kıskançlık etmiyordum. Neden edecektim ki? *Hah.*

Barış çok rahatsız, hatta gergin görünmesine rağmen konuşmak için kendini zorluyormuş gibi ağzını açtı. "Rica ederim. Seçmeme Birce yardım etti."

Kızın bakışları bana döndüğünde gülümsedim. Çok içten değildi ama en azından yapmacık bir mimik de değildi. Öyle saçma bir tip olmak istemiyordum. Hiç kimseye karşı.

"Merhaba, Başak ben."

"Birce," deyip kızla tokalaştım. "Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim. İkiniz arkadaş mısınız?"

"Evet," dedik Barış'la aynı anda. Keşke hayır demiş olsaydık.

Ayaküstü biraz daha lafladık. Sonra Başak başkalarıyla konuşmak için yanımızdan ayrıldı. Selim de arkadaşlarının yanına dönünce cam kenarındaki iki kişilik bir yere geçtik. Karşılıklı iki küçük koltuğun ortasında alçak, yuvarlak bir

sehpa vardı. Biraz uzak bir köşe olduğundan etrafımız nispeten sakindi.

Gözlerimi camdan dışarı dikip bir süre sokağı izledim. Barış da aynısını yaptı ama gözünü diktiği yer sokak değil, yüzümdü. Ve bu, beni her geçen saniye daha fazla geriyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye söylendim ona dönerken.

"Öyle olmadığını söyledin ama bence bana kızgınsın. Ne yaptım?"

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Yanımda kızgın bir kadın varsa sebebi genelde ben olurum." Bu itiraftan hiç mutlu görünmüyordu. Ben de değildim elbette. Ama biraz eğlendiğimi de itiraf etmeliyim.

"Kaç kadını kızdırdın ki?"

"Çok fazla. Üstelik çoğunu tanımıyordum bile."

Bir gülücük dudaklarımı çekiştirip durunca direnmeye çalıştım. "Onlara bakmadan aşırı dürüst cevaplar verdiğin için mi?"

"Beni mi takip ediyorsun?" dediğinde daha fazla dayanamadım. Mücadeleyi bir gülücük kazandı ve tahtına kuruldu.

"Hayır, yalnızca seni tanımaya başlıyorum. Ama bu kolay değil."

"Öyleyse bana neden kızgın olduğunu söyle. Ben de seni tanımaya çalışıyorum."

"Söylemek istemiyorum."

Utanarak bakışlarımı kafenin içinde gezdirdim. Herkes eğleniyor gibiydi. Arkadaş grupları gürültücüydü. Birkaç çift, alçak sesli müzikle kimseye aldırmadan dans ediyordu.

"Söylemezsen bunu düzeltemem Birce."

"Bence söylersem daha da kötüye gidecek."

"Üzgünüm ama seni anlamıyorum."

Off, iyi! Yakalım bütün gemileri, benim deli olduğumu dü-

şün, uzaklaş, ben de aşk acımı çekip yoluma bakayım. Bitsin bu çile.

"Bana güzel olmadığımı söyledin. Bu... Kırıcıydı, tamam mı?"

Barış karşımda öylece durdu. Şaşkın ya da utanmış görünseydi biraz iyi hissedebilirdim ama bana bir geri zekâlıymışım gibi bakıyordu.

"Sana böyle bir şey söylemedim," dedi sonra. O an, dünyada ondan daha ciddi bir adam bulamayacağınıza kalıbımı basardım.

"Bana makyaj yaptıktan sonra kendime benzemediğimi söyledin. Nereden bakarsan bak bir iltifat değil."

"Bir hakaret de değil!"

"Eh, öyle görünüyor ama," dedim çünkü bunu söyleyiş şeklini kafamdan atamıyordum. Tam anlamıyla *hoşnutsuz* görünüyordu.

"Sana güzel olmadığını söylemedim. Yalnızca bence yüzün renkliyken çok daha güzelsin."

"Ne?"

Bu soru titrek bir nefesten ibaretti. Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıp tek bir soru halinde dudaklarımdan çıkınca içimin bomboş kaldığını düşündüm. O kadar şaşırmıştım ki tüm fonksiyonlarım bir anlığına durmuş olabilirdi.

"Özür dilerim, kulağa nasıl geleceğini düşünmedim. Kaba davrandığımın farkında değildim," dedi Barış.

"Hayır sen... Ne?"

Barış kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Bu onda aşina olduğum bir ifadeydi. Sanki bir şeyleri çözmeye çalışırmış gibi bakıyordu.

"Çok renkli bir yüzün var. Çok... dağınık. Dağınık şeylerden hoşlanmam. Onları toparlamak, bir düzene sokmak isterim. Tanıştığımızda sana bakarken sürekli bunu düşünüyordum ama artık onlar dağınık beneklerden ibaret değil, onlar *senin*. Yüzündeki çiller de senin gibi renkliler. Bende hiçbir renk yok, bu yüzden senin böyle olmanı seviyorum. Yüzünü renksiz görünce şaşırdım, hepsi bu. Asla çirkin olduğunu düşünmedim. Ben bile bir kıza böyle bir şey söylenmeyeceğini biliyorum."

"Yani benimle tanıştığında kusurlu bir yüzüm olduğunu düşündün ve bunu düzeltmek mi istedin?"

Alınganlık etmiyordum, gerçekten. Sadece anlamaya çalışıyordum. Barış zor biriydi ve az önce beynim işlevini yitirmişti.

"Evet... Hayır. İyi bir şey söylemeye çalışıyordum," dedi sıkıntıyla. Elini ensesinde gezdirip iç çekti. "Kendimi ifade etmekte iyi değilim ve burası çok kalabalık."

Müzik yükselmiş, insanların gürültüsü de artmıştı. Küçük bir mekânda fazla insan olduğu için herkes birbirine sesini duyurmaya çalışıyordu. "Şimdiye dek iyi gittin," dedim sandalyemi onunkine yaklaştırırken. Böylece alçak sesle de birbirimizi duyabilirdik. "Şu an yüzüm hiç de renksiz değil. Üstelik derli toplu görünüyor."

"Ama senin yüzün dağınıkken güzel," deyip kaşlarını çattı. "Bu çok mantıksız ama öyle."

Hımm. Sözleriyle beni yerden yere çarptığı için biraz hissizleştim sanırım. "Güzel bir şey söylüyor gibisin. Ama pek belli olmuyor."

"Sana güzel olduğunu söylemeye çalışıyorum. Bütün dağınıklığınla. Bütün renklerinle."

"Ah."

Ağzımdan başka bir şey çıkamadı. Barış'a uzun uzun bak-

tım. Pek rahat görünmüyordu. Her zamanki gibi dikkatini üzerimde toplamıyor, gözleri kalabalığı süzüyordu. Bana güzel olduğumu söylüyordu ama hali tavrı yüzünden heyecanlanamıyordum bile.

"Sosyofobin falan mı var?" diye sordum onu izlerken. Bir psikoloğa gittiğini bildiğim için bu davranışları zihnimde bir kalıba sokmaya çalışıp duruyordum.

"Hayır," dedi şaşırarak.

Sonra tamamen bana doğru döndü ve dikkatini bana verdi. Sorular sormaya başladığında aramızda zahmetsiz bir sohbet oluştu ve bir buçuk saat boyunca orada oturup başka kimse yokmuş gibi konuştuk. Biraz tartıştık da çünkü Barış'la olaylara karşı yorumlarımız tamamıyla zıttı. Bana güzel olduğumu söylemesinden tekrar bahsetmedim. O da bir şey söylemedi. Yalnızca iki arkadaş gibi çene çaldık ve bu... güzeldi. Konuştukça ikimiz de gerginliğimizden sıyrılıp eğlenmeye başladık.

Yine de herkesten erken ayrıldık. Yolda gürültülü ortamlarda fazla kalmanın insan sağlığına verebileceği zararlardan uzun uzun bahsetti. Her şeye bu kadar ciddi yaklaşması bazen beni eğlendiriyordu.

Sonunda eve döndüğümüzde saat on bire geliyordu. Binanın merdivenlerinin önünde durup birbirimize baktık. Sonra bir şey söylemeden oturuverdik. Bu beni güldürdü. Sessiz sokağımıza küçük kıkırtım yayılınca Barış bana döndü.

"Hey! Senin arkadaşınım, değil mi?" diye sordum ona dönerek otururken.

"Elbette." Cevabında hiçbir tereddüt yoktu. "Artık bana kızgın değilsin?"

"Hayır. Bana unutturmayı başardın. Aferin sana."

"Emin misin? Bütün akşam bana biraz garip baktın."

"Nasıl?"

"Bilmem. Sen söyle." Ben cevap vermeyince Barış biraz mahcup göründü. "Genelde işleri batırdığım için pek arkadaşım olmuyor."

Böyle söyleyince koca bir burukluk göğsümün ortasına yerleşti. "Sen bir şeyi batırmıyorsun ki..."

"Gerçekten benim tuhaf biri olduğumu düşünmüyor musun?" Yüzüme öyle bir beklentiyle bakıyordu ki düşünseydim bile bunu söyleyemezdim.

"Hayır. Biraz değişiksin, kabul. Ama bunun tuhaf olduğuna kim karar veriyor?"

Bir an gözlerimin içine baktıktan sonra bakışlarını omzuma çevirdi. Üzerimizdeki titrek ışık her zamanki gibi bir yanıp bir sönüyordu. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Tabii," dedim merakla.

"Seni kızdırdığımda ya da üzdüğümde, bunu bana söyler misin?"

Bu ilginç ama anlaşılır bir istekti. Bu şekilde iletişim kurulduğunda sorunlar kolayca çözülebiliyordu. Fakat söylenildiği kadar kolay olmuyordu ki. İnsan bazen kendi içinde bir şeylere darılırdı ve bu kimsenin suçu değilse dile getirmek istemeyebilirdi.

"Her zaman olmaz."

"Söyleyeceğine dair söz vermelisin. Yoksa sana söylediklerimi sürekli takip etmek zorunda kalırım. Bu çok yorucu, inan bana."

"Bunu yapman gerekmiyor. Herkes bazen..."

Aniden sözümü kestiği için cümlemi bitiremedim.

"Birce, ben Asperger'im."

"Ne?" deyiverdim. Bugün ikinci kez, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Seni kızdırıyorsam, çoğu zaman bunun farkında bile değilimdir. Seni üzdüysem, bunu istemeden yapmışımdır. Kendimi doğru şekilde anlatmakta zorlanıyorum, seni anlamakta da zorlanıyorum çünkü aynı frekansta değiliz. Bende Asperger sendromu var. Bazen anlamak ve anlaşılmak için yardıma ihtiyaç duyuyorum."

Yüzüne bakakaldım. Asperger'in ne olduğunu bildiğimden bile emin değildim. Aklımda birkaç şey vardı elbette ama hangisi doğru, hangisi yanlış bilmiyordum.

"Şimdi ne oldu?" dedi Barış benden bir cevap alamayınca. Zorlukla yutkunup ağzımı açtım.

"Ben... Şaşırdım. Hiç bahsetmemiştin."

"Hiç sormadın ki. Şimdi bana söz verir misin? Hislerini bana söyleyeceğin konusunda."

"Elimden geleni yapacağım," dedim hafifçe gülümseyerek. Yerimden kalktığımda Barış'ın aksi sesini duydum.

"Bu bir söz değil."

"Bırak da biraz düşüneyim, sana öylece söz veremem."

Binaya girdiğimde o da peşimden geldi. Söylenmelerini kulak ardı edip ona iyi geceler dileyerek kendi katıma çıktım. Eve girip kapıyı kapadıktan sonra bir an ne yapacağımı bilemeyerek durdum. Jülide'nin koridora koyduğu bir boy aynası vardı. Aynadaki aksime bakınca yüzümdeki karmaşayı gördüm. Ne düşünmeliyim, ne hissetmeliyim bilmiyordum. Barış'ın Asperger sendromu vardı. Bu büyük bir şeydi. Ama bugüne dair en büyük şey bu değildi.

Barış beni güzel buluyordu. *Bütün renklerimle beraber.*

Ve ona âşıktım. Bütün farklılıklarıyla beraber.

17. BÖLÜM

Asperger sendromu en basit tanımıyla sosyal etkileşimi zorlaştıran otizm spektrum bozukluklarından biriydi. Bütün gece bulduğum her şeyi okuduktan, izledikten sonra bu sendrom hakkında öğrendiğim en net bilgi, belirtileri okuyarak Aspergerli birini tanımanın mümkün olmadığıydı.

Bu bilgiler yalnızca karşınızdaki kişiyi anlamanıza yardımcı oluyordu. Barış'ın bazen neden o kadar tekdüze konuştuğunu artık anlıyordum. Ben sonu gelmez saçmalıklar ve aptal şakalarla konuşurken yüzüme ciddiyetle bakmasını, verdiği ilginç cevapları, dinozorlar hakkında konuşurken kendini rahat ve geveze hissetmesini anlıyordum.

Fakat Asperger'in hayatına tam olarak nasıl etki ettiğini bilmem için onu tanımam gerekiyordu. Bir defasında Barış bana bir insanı tanımanın ve anlamanın aynı şey olmadığını söylemişti. Haklı olduğunu biliyordum.

Onu tanımayı ve yanımda kendini özgür hissetmesini, bana kendisini anlatmasını, tanıtmasını istiyordum. Bu yüzden bir daha Asperger hakkında konuşmamaya karar verdim. Bu,

duygularımın üzerinde rol oynayacak bir durum değildi. Hem Barış bunu bana büyük bir olay gibi söylememişti. Sadece bu arkadaşlığa değer verdiğini, işleri batırmamak için ona yardım etmem gerektiğini söylerken bunun nedenini dile getirmişti. Ben de farklı davranmayacaktım. Barış'tan bir süredir hoşlanıyordum ve hiçbir özelliği bu duyguyu bastıramamıştı.

Pazar sabahına uyanmak kolay olmadı. Bütün gece Barış'ı düşünmekle o kadar meşguldüm ki yalnızca birkaç saat uyuyabildim. Pazar günleri evde pineklemek dururken çalışacak olmak berbattı ama dün doğum gününe gittiğimiz için arkadaşlarımızla günlerimizi bir seferliğine değiştirmiştik. Bugün tam mesai yapacaktım. Barış'la birlikte.

Uyandığımda kahvaltıya vaktim kalmamıştı. Hızlıca hazırlanıp korkunç göz altlarıma biraz kapatıcı sürdüm. Barış beni renkliyken güzel bulsa da bahsettiği renklerin çöküк morlar olmadığını düşünüyordum, bu yüzden biraz makyaj yaptım. Arada bir kullandığım ince fondöten çillerimi tam anlamıyla kapatmıyordu ama cildimin daha sağlıklı görünmesini sağlıyordu. Barış'ın onu kafaya taktığım için sabaha kadar oturduğumu bilmesini istemezdim. Birazcık hileye başvurmakta bir sakınca göremiyordum.

"Günaydın," dedim banyodan çıkıp mutfağa girdiğimde. Bensu ve Çiçek kahvaltı hazırlıyorlardı.

"Günaydın. Nereye gidiyorsun?"

Bir parça ekmek alıp arasına peynir ve reçel sürerken Çiçek'e cevap verdim. "Dün izin kullandım ya, bugün işe gideceğim."

"Kahvaltı bile yapmadan mı?"

"Vaktim kalmadı."

"Ama dün gece kendini yorganının altına sokup sabah konuşacağımızı söyledin. Merak ediyorum!"

"Konuşacak bir şey yok ki." Ekmeğimden koca bir ısırık alıp şişen yanaklarımla Bensu'ya döndüm. "N'aber Bensu?"

"Yorgun. Sen?"

"Bitkin," dediğimde Çiçek surat asarak masaya çayları koydu.

"Jülide ise gergin. Az önce agresif hareketlerle tek kelime etmeden çıkıp gitti."

"Derdi ne bu kızın?" diye söylendim ekmeğimin kalanını da ağzıma atarken. Hemen çıkmam gerekiyordu ama kızları sofrada bırakıp gitmek çok zordu. Bir parçacık daha ekmek aldım.

"Bizimle yaşamaya katlanamıyormuş, derdini sorunca böyle söylüyor," dedi Bensu gülerek. "Onunla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmesini isterdim."

Çiçek, Bensu'nun omzunu okşarken gerçekten üzgün görünüyordu. "Sana çok eziyet ediyor mu?"

"Ben ona eziyet etmeye çalışıyorum ama o kadar vurdumduymaz ki hiç etkilenmiyor."

"Zayıf yönleri var," dedim kızlara. "Ruh hali iyi olduğu zamanlarda normal bir kız gibi davranıyor."

"Öyleyse ruh hali hep kötü," dedi Bensu. "Hadi git artık. Geç kaldın."

"Evet. Gidiyorum!"

Kızlara birer öpücük atıp hızla dışarı çıktım. Barış çoktan yola çıkmış, hatta markete girmek üzere olmalıydı. Bu yüzden ona bakınmayı aklıma bile getirmeden koşturarak caddeden bir dolmuşa bindim.

Marketin açılmasına üç dakika kala içeriye girip rekor sürede üzerimi değiştirdim. Emrah Abi beni reyonlardaki karmaşayı düzeltmeye yollayınca Barış'ı bulamadan işe başlamak

zorunda kaldım. Hata yapmadığı için yoğun günlerde Barış'ı sürekli kasalara koyuyordu. Ben onun kadar sık kasiyerlik yapmadığımdan her zaman yan yana çalışamıyorduk. Burası büyük bir marketti ve bazen bir reyona tıkıldığımda Barış'ı hiç göremediğim bile oluyordu. Özellikle aramadıkça tabii.

Bu yüzden öğle molasına çıktığımda onu aradım. Kasaların başında, müşterilerin ürünlerini geçirirken yanında duran Mecnun'u dinliyordu. Mecnun kendini konuşmaya kaptırmış, kasanın uç tarafında müşterilerin ürünleri poşetlemesine yardım ederken kimse varlığını sorgulamıyor gibiydi.

"Hey, işe mi başladın?" diye sordum gülerek.

"Selam. Hayır, Barış'ın başını ağrıtmamak için meşgul görünmeliymişim."

"Kim söylüyor?"

"Barış," deyip dolu poşeti arkamda kalan kıza uzattı.

En fazla on beşinde görünen kızsa kırmızı yanaklarıyla poşetini alıp, bakışlarını kaçırarak aheste aheste uzaklaştı. Arkasında bir müşteri yoktu, bu yüzden Barış bize doğru dönünce ona el salladım. Biraz şapşal bir selamlamaydı ama olsun, böyle şeyleri dert edecekse zaten bir ihtimalimiz bile olamazdı sevgili okur.

Kaşları hafifçe çatıktı ama bunun Mecnun'a verilen bir tepki olduğunu düşünüyordum. Bana bakarken, "Merhaba," dedi neredeyse huysuz bir tavırla. "Personelin yetki alanına gevezelik eden müşterileri kovma hakkını nasıl ekleyebilirim?"

"Bunu yapamazsın. Hizmet sektöründe müşteri her şeyden ve herkesten daha önemlidir."

"Bu berbat bir kural."

"Evet, bir de bana sor. Nasılsın Mecnun?"

"İyiyim," dedi hafifçe omuz silkerek. Hep gülmeye hazır

duran yüzü bugün asıktı, bu yüzden üzerindeki sıkıntıyı hemen fark ettim. Fakat ben bir şey soramadan Barış araya girdi.

"Hayır, değil."

Merakla Mecnun'a baktım ama o Barış'a aksi bakışlar atmakla meşguldü. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Evet," dedi Barış. Mecnun elinde buruşturduğu bir fişi ona fırlatınca Barış söylenerek çöpü pos cihazının yanından alıp ayaklarının dibindeki çöp kovasına attı.

"Ben sana yardım edemem ama o edebilir. Neden onun başını şişirmiyorsun?"

Artık konuya dâhil edildiğime göre olayı didikleyebilirdim. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini gizlemeye çalıştım. Bazen insanların hayatına burnumu sokmamak için gerçekten çok çabalıyordum ama bu dürtüyü engellemek benim için zordu.

"Sorun ne?"

Mecnun yüksek sesli bir iç çekişle bana baktı. "Çiçek," dedi yalnızca. *Ah, tatlım*... Sahiden yıkık görünüyordu. Umutsuz aşkına karşılık bulamayan bir adam gibi yeme içmeden kesilmiş, neşesini kaybetmiş, dönülmez akşamın ufuklarında biriydi âdeta.

"Hadi," dedim. "Öğle molasına çıkıyoruz." Parmağımı uzatıp yürümesini işaret ettiğimde Mecnun döndü ama Barış kıpırdamadı. "Hadisene."

"Emrah Bey'e 13.40'ta çıkacağımı söyledim."

Cebimden telefonumu çıkarıp saate baktım. "Saat 13.36. Bir şey olmaz. Kimse yok."

"Zamanında çıkmayı tercih ederim."

"Tuğba Abla'ya söyleriz, hadi."

"Hayır." Öyle kararlı görünüyordu ki ısrar etmenin yersiz olduğunu anladım.

"Gelmez," dedi Mecnun arkamızdan. "Ya dört dakika daha bu diyaloğu sürdürün ya da biz önden gidelim."

"Üç dakika kaldı," diye mırıldandım ama Barış bundan etkilenmedi. "İyi. Gidiyorum. Arka tarafta oturacağız. Gelirken biraz kek getir bari."

Çıkarken Tuğba Abla'yı bulup molaya çıktığımı söyledim. Aralarda geçirdiğim birkaç dakikayı molaya dâhil etmenin yersiz olduğunu düşünüyordum çünkü ihmal ettiğim hiçbir iş yoktu. Mecnun'la birlikte arka tarafa geçerken moladan dönen diğer arkadaşlardan sandalyelerini bırakmalarını rica ettim. Bunları burada bırakmamız yasaktı, bu yüzden getirenlerin yerine koyması gerekiyordu.

Mecnun sandalyelerden birine çöktüğünde hırkamın cebindeki çikolatalı sütleri çıkardım. Küçük paketleri Barış'la içmek için almıştım ama burada olmadığından hakkını Mecnun'a vermek durumundaydım. *Benimle gelmemek sana neler kaybettiriyor, görüyor musun Barış?*

Mecnun yakışıklı, sevimli ve enerjisi çok yüksek bir adamdı. Görünüşe göre komşusuyla bir marketin garaj girişinden bozma küçük açıklığında oturup çikolatalı süt içmekle de hiçbir sorunu yoktu. Onu seviyordum, gerçekten. Çiçek'i de çok seviyordum. Bu ilişki için çabalamak zorunda hissediyordum, beni anlıyorsunuz değil mi?

"Ee?" dedim pipetimi kutuya geçirmeye çalışırken. Mecnun konuşmadan önce bir süre sessizce kendi sütünü içti.

"Çiçek'in hoşlandığı biri mi var?"

Dudaklarımı büzmüş sütümü içerken pipeti aniden bırakınca bir *hlop* sesi aramızda patladı. Kendi kendime gülüp, "Hayır," dedim.

"O zaman benden hiç hoşlanmıyor olmalı."

"Bana böyle bir şey söylemedi."

Yığılırcasına oturduğu sandalyede doğrulup tüm dikkatini bana verdi. "Benim hakkımda konuşuyor mu?"

"Şey, hayır. Üzgünüm."

Zavallı Mecnun, tekrar sandalyeye yığıldı. Dertli bakışlarıyla çikolatalı sütünden biraz içerken onu teselli etmenin bir yolunu aradım.

"Ama bence senden *hiç* hoşlanmıyor olsaydı bunu söylerdi. Oysa söylemiyor. Sadece konuyu kapatıyor."

"Bu ne demek?"

"Çiçek çok utangaç."

Mecnun tek kaşını kaldırıp sütünden bir fırt çekti. "Açık konuş."

"Yani bence derdin onu tavlamak değil, onunla arkadaş olmak olursa Çiçek'i strese sokmazsın ve böylece sana karşı hisleri var mı, yok mu daha kolay anlarız."

"Bunu düşüneceğim."

"İyi düşün," dedim gülerek. Mecnun'un iyi biri olduğunu düşünüyordum evet ama ona yardım etmek istememin sebebi bu değildi. Gerçekten de Çiçek'in hoşlanacağı biri olduğunu düşündüğümden bunu yapıyordum. Hem bence hoşlanıyordu da. Sadece bunun üstüne hiç düşünmüyor ve konudan itina ile kaçınıyordu.

Acaba ben de Mecnun'dan Barış'a karşı benim için bu tarz konuşmalar yapmasını mı isteseydim?

Fakat kötü kaderim, kör talihim yüzünden bu mümkün olmadı. Barış elinde bir sandviç ve bir de vişneli kekle demir kapıyı iterek açıklığa çıktığında Mecnun'dan destek almak için büyüttüğüm anlık cesaret un ufak oldu.

"İşte, kekin." Uzattığı keki alırken ona dil çıkarma dürtüsüyle savaştım ve inanır mısınız, galip gelen ben oldum.

"Ne kadar naziksin. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," deyip boştaki sandalyeye oturduğunda Mecnun ona bakıp iç çekerek başını salladı. Bunu fark eden Barış bir an düşünceli bir halde ikimize baktı ama sonra sandviçini açıp yemeye koyuldu.

"Haklıymışsın," dedi Mecnun. "Bana yardım etti. Şimdi gidip tavsiyeleri üzerinde düşünmem gerek. Görüşürüz kankalar. Süt için teşekkürler."

"Şuradan çıkabilirsin ama kapıyı açık bırakma."

Ürünleri aldığımız çıkışı gösterip arkasından el salladım. Birkaç saniye sonra Barış'la baş başa kalmıştık. Kucağımdaki keki açarken yüzüme saf bir gülücük yayıldı.

"Bu, benim en sevdiğim."

"Biliyorum."

"Yaa, nerden biliyorsun?" derken biraz gevşek görünmüş olabilirim. Fakat ne yapalım? Sevda bazen insanı sıvı hale getirebiliyor işte.

"Geçen hafta Lale'ye nasıl olur da vişneli kek sevmediğini bilmez diye söylenip durdun. 'Sürekli yiyorum,' dedin. 'Yakında alnıma vişneli kek yazdıracağım,' dedin ki bunu yapmanı tavsiye etmem. Komik görünebilirsin. Kendine vişnelerden bir ev yapmak istediğini bile söyledin. Mantıksız şeyler söyleyip duruyorsun."

Gözlerimi kısarak ona bakarken bu kadar dikkat ettiği tek kişi ben miyim diye küçük bir test yapmaya karar verdim. "Lale ne dedi peki?"

"Senin deli olduğunu. Muzlu kekleri de çok sevdiğini ve ruh haline göre neyi en çok sevdiğini bilemeyeceğini söyledi.

Sonra da kendisinin en sevdiği yiyeceklerden bahsetmeye başladı. En sevdiği meyve ananasmış ama ananaslı kek diye bir şey yokmuş. Bu haksızlıkmış."

Peki, dikkat ettiği tek kişi ben değilmişim.

Yazıklar olsun.

"Bu markette herkesin psikolojik sorunları olduğunu düşünüyorum," derken çok ciddi görünüyordu. Ona itiraz etmek isterdim ama bir markette çalışıp da psikolojisini koruyabilen birinin olduğuna kim inanırdı ki? Neyse ki konuşmaları istediğim yöne çekmekte sıkıntı çekmiyordum.

"Senin en sevdiğin kek hangisi?"

"Hepsini aynı oranda seviyor ya da sevmiyorum."

Kekimden koca bir ısırık alırken göz devirdim. "Böyle bir cevap veremezsin."

"Ağzın doluyken konuşmamalısın," dedi Barış. Sesini duysanız kınadığını düşünürdünüz ama dudağının kenarına gizlenmiş küçük bir gülücük vardı. Yalnızca ona umutsuzca âşıksanız fark edebileceğiniz türden bir gülücük. "Tatlılara karşı mesafeliyim. Bu yeterli bir cevap mı?"

"Yani tatlı yemiyor musun?"

"Neden söylediklerimi hep olumsuz anlamlara çekiyorsun? Yemediğimi söylemiyorum. Sadece tatlı düşkünü bir insan değilim. Kekin vişneli ya da limonlu olması benim için bir şeyi değiştirmiyor."

Yüzümü buruşturup gizlice onun taklidini yaptım. Fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Bir süre sessizce yemeklerimizi yedik. Bu sırada bana söylediği şeyi düşünüp durdum. *Neden söylediklerimi hep olumsuz anlıyorsun?*

Buna sağlam bir cevabım vardı ama dün akşamdan sonra onun tavrı ve sesiyle ilgili konuşmak kabalık olur gibi geldi-

ğinden söyleyemiyordum. Yine dün akşamdan sonra, hem onu daha dikkatli izliyor hem de sözlerinin nasıl göründüğüyle ilgilenmemeye çalışıyordum. Bu beni daha barışçıl ve neşeli yapıyordu. Artık Barış'ın uzaklığı moralimi bozmadığı için aramızdaki mesafenin göründüğünden daha az olduğuna inanıyordum.

"Severek yediğin hiçbir tatlı yok mu?"

"Anneannemin yaptığı balkabağı tatlısını seviyorum."

"Sadece anneannenin mi?"

"Evet."

"Anneninki güzel olmuyor mu?"

"Sevdiğim şekilde olmuyor."

"Peki, bu anneni üzmüyor mu?"

Barış bıkkın bir nefes verip sandviçinden büyük bir ısırık aldı. Uzun uzun çiğnedikten sonra cevap verdi. "Bunu hiç düşünmedim ama sanmıyorum. Annemle bir anlaşmamız var. Üzüldüğünde bana söylüyor. Seninle de bu anlaşmayı yapmaya çalıştım ama bana cevap vermedin."

Hâlâ sütümü içiyordum. Küçük kutu artık bittiğini haber veren komik bir ses çıkarınca Barış'ın bakışları yüzüme kaydı. Şey, bu biraz utanç vericiydi. O yüzden bakışlarımı gözlerine değil, omzuna diktim.

"Bu anlaşmayı başka kimlerle yaptın?"

"Çok kişiyle değil. Sadece önemli olanlarla."

"Ne için önemli?"

"Benim için."

Bu kez bakışlarım gözlerine kaydı ama bu tamamen şaşkınlıktan doğan bir refleksti. *Benim için.*

"Senin için önemli miyim?" diye sorarken kalbim öyle hızlı atıyordu ki kendimi hem çok zayıf hem de dünyanın bütün özel

güçlerini yüreğime toplamış gibi hissediyordum. Bu kadar heyecanlanmak korkutucuydu. Buna rağmen öyle güzel bir hisli ki yanaklarım kızarıyor, sözcüklerim kayboluyordu.

"Elbette," dedi Barış. Net, şüphesiz. *Elbette.*

Günlük hayatımda konuşurken *elbette* diyen, ne hissettiğini sorduğumda *hoşnutsuz* olduğunu söyleyen, dinozorlar hakkında *mütemadiyen* konuşabileceğini iddia eden başka bir akranım yoktu. Bu yönüyle Barış bana diğer herkesten farklı görünüyordu.

Asperger olduğu için değil. Kendisi olduğu için.

"Şey, tamam," dedim utanarak. "Teşekkür ederim. Sen de benim için önemlisin."

Bu benim için büyük bir itiraftı ama Barış hiç etkilenmedi. "Güzel, o zaman anlaştık mı?"

"Hayır Barış, sana hissettiğim her şeyi söyleyemem."

"Neden?"

Ev yapımı sandviçini bitirmiş, peçetesini düzgünce katlayıp avucunun içine almıştı. Sandalyesine yaslanmadan dimdik oturuyor, bütün dikkatiyle cevabımı bekliyordu.

Ellerimi iki yana açtım. "O kadar şeffaf biri değilim."

"Sana inanmıyorum. Bana sürekli kendin hakkında bilgiler veriyorsun. Hislerini de söyleyebilirsin."

"Kızlar bazen... Karmaşık şeyler hissedebilir," dedim karşısında kıvranarak. "Keşke bana öyle bakmasan."

"Nasıl bakıyorum?"

"Zihnimi okumaya çalışır gibisin. Bu beni geriyor."

Barış önce şaşırdı. Bunu kaşlarının arasında beliren küçük çizgiden anladım. Sonra da beni şaşırtarak güldü. "Evet, bunu deniyorum. Henüz başarılı olamadım. Korkutucu mu görünüyor? Selim bazen böyle söyler."

"Bilmiyorum. Sadece neden öyle baktığını merak ediyorum. Bu yüzden konuşmaya odaklanamıyorum."

"*Hımm.*" Bir dakika boyunca sözlerimi düşünür gibi görünerek başını eğip ayaklarına baktı. Ben de bu sırada kalbimdeki coşkuyu dizginlemeye çalıştım.

"Eğer benimle anlaşırsan, sana neden öyle baktığımı söylerim."

"Eğer söylersen seninle anlaşırım."

Birbirimize şüpheci bakışlar attık. Sonra Barış, "Tamam," dedi.

Eyvah. Ciddi değildim!

"Biriyle telefonda konuşurken onun sesinden mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlayabilirsin, değil mi? Arkadaşın söylediğin bir şeye alaycı biz sözle karşılık veriyorsa ya da şaka yapıyorsa bunları anlamak için sesini duyman yeterlidir. Algıların seni zahmetsizce yönlendirir. Çoğu zaman düşünmen bile gerekmez." Bir cevap bekler gibi yüzüme baktığında başımı salladım.

"Benim için böyle değil. Seni sürekli takip etmeliyim. Yüzündeki, sesindeki değişimlerin ne anlama geldiğini düşünmeli, çözümlemeliyim. Eğer dikkatim dağınıksa hiçbir şeyi fark edemiyorum. Bu yüzden sen konuşurken her zaman sana bakıyorum. Böyle yapmazsam sürekli bir şeyleri kaçırdığımı düşünüyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek ona bakıp durdum. Bir aptal olduğum için romantik şeyler söylemesini beklemiştim. Ya da beni güldürecek bilimsel bir açıklama yapmasını. Bu kadar açık olmasını beklemiyordum. Bunları yaşadığını bilmiyordum bile.

"Özür dilerim, düşüncesizce mi davranıyorum?"

"Hayır." Bu kez kaşlarını çattığında bunun Barış'ın meraklı ifadesi olduğunu düşündüm. "Neden öyle söyledin?"

Söyleyecek onlarca şeyim vardı ama tüm bunlar yanlış cevaplar gibi geliyordu. "Bak, seninle anlaşacağım ama bazı taleplerim var. Sen de bana her zaman neler hissettiğini söyleyeceksin."

"Anlaştık."

O kadar hızlı cevap verdi ki ona güldüm. Halbuki az önce ağlamak üzere olduğumu düşünüyordum. Tüm bu şeffaflık olayı üstesinden gelebileceğimden fazlasıydı ama Barış beni önemsediği sürece bunu yapabilirdim.

Tokalaşmak için elimi uzattığımda, "Hayır," dedi. "Ellerinde kek kırıntıları var."

"Evet, şu an inciniyorum. Havada bırakılan elim yüzünden gururum paramparça."

"Bu çok saçma, Birce. Ama ciddiysen elini yıkadıktan sonra seninle tokalaşırım."

"Hislerimi saçma bulacaksan neden söylememi istedin?"

Öne doğru eğilip başını benimkine yaklaştırdı. Yüzüme öyle bakınca kendimi tutamadım. Dudaklarımın arasından bir kıkırtı çıkıverdi.

Barış parmağını burnuma doğru dikip, "Biliyordum," dedi. "Dalga geçiyorsun. Seni buna pişman edebilirim."

"Edebilirdin ama işe dönmem gerek. Çıkmadan sandalyeleri toplar mısın?"

Kalkıp yanından geçerken çikolata bulaşmış ellerimi Barış'a doğru salladım. Çocukça davranışlarım hakkında bir şeyler söylenmeye kalktı ama onu dinlemedim bile. Markete girerken yüzümde bir gülücük, kalbimde ise bir ağırlık vardı.

Barış beni önemsiyordu. Ama bunun arkadaşça bir duygu mu yoksa romantik bir his mi olduğunu nasıl anlayacağımı hiç bilmiyordum.

18. BÖLÜM

Ev için bir şey yapmak istediğimizde hepimize uygun bir gün bulmak o kadar zor oluyordu ki programımızı ayarlayana dek iş sürekli erteleniyordu. Çiçek'in okul saatleri dışında zorunlu bir programı olmadığından o hiçbir zaman sorun çıkaran biri değildi. Genelde Bensu ve benim iş saatlerimiz ortalığı karıştırıyordu. Fakat Jülide'nin bir sebep göstermeden meşgul olduğunu söyleyip gitmeleri yüzünden sürekli kavga ediyorduk. Bir pazar günü Bensu erkenden kalktı, Jülide'nin anahtarını çaldı, dış kapıyı kilitledi ve ev dip köşe temizlenmeden kimsenin dışarı çıkamayacağını bildirdi.

Çiçek coşkuyla tezahürat ederken Jülide kendini duvardan duvara vurmaya kalktı ama onu umursamadan hızlıca kahvaltı edip iş bölümü yaptık. Mutfağı hep Çiçek'e bırakıyorduk çünkü orada en çok vakit geçiren oydu. Kendi düzeni oluşmuştu artık. Ben süpürgeyi aldım, Bensu ise paspası. Son üç seferdir kaçtığı için bu kez Jülide'nin banyo temizliğinden kurtulmasına izin vermedik. Küçük tuvaletin kapısı kilitliydi. Orayı asla açmıyorduk. Marketten getirdiğim incecik bir süngeri tuvalet

kapısının alt tarafına sokuşturup hava akımını da kesmiştim. Biz bu evde olduğumuz sürece o tuvalet asla açılmayacaktı. Bu yüzden banyonun her yerinin güzelce ovulması gerekiyordu ve sıra çoktan Jülide'ye gelmişti.

Mutfaktan evin içine bir şarkı ve ona eşlik eden ince bir ses yayılıyordu. Çiçek'in güzel bir sesi olduğunu söyleyemezdim ama kulak tırmalayan bir ses de değildi. Kendi kendine şarkı söylerken kulağa hoş geliyordu. Öğlene kadar her yeri sildik, süpürdük, tozları aldık. Mutfağı ve banyoyu kılı kırk yararak temizledik. Odalarda herkes kendi alanını temizliyordu. Onları da hallettikten sonra nihayet işimiz bitmişti. Çiçek'in karışık bitki çayının nefis kokusu evi sarınca işi biten herkes bir bir mutfağa üşüştü.

"Lütfen tatlı bir şey olduğunu söyle," dedim yalvararak masaya otururken.

"Maalesef canım. Ayın sonuna yaklaşıyoruz. Kemer sıkma devri yeniden başladı."

Büyük fincana iki kaşık şeker atıp çayın tadına baktım. Nefisti. "Benim gofret alacak param var."

"Ama benim bakkala gidecek gücüm yok," dedi Çiçek. "Olan varsa hiç durmasın."

Kimse yerinden kıpırdamayınca biraz daha sızlanmak zorunda kaldım. "Regl olacağım, tatlı istiyorum. Ben hepinizin regl krizlerine tahammül etmedim mi? Neden siz de benim için bir şeyler yapmıyorsunuz?"

Söylediklerim kısmen doğruydu. Gerçekten regl olacaktım. Fakat tatlı isteğini tetikleyen bu değildi. Her zaman gofret yemek için ağlardım ben. Regl günleri hayatımda bir şeyi değiştirmiyordu. Ancak değiştiriyormuş gibi davranmakta ne sakınca vardı ki? Şu derdin sefasını biraz da ben sürmese miydim?

Jülide gözlerini devirerek ayağa kalkıp mutfaktan çıktı. Ben ağlamaklı konuşmalarımla arkadaşlarımın canını sıkarken sırt çantasıyla geri döndü. Çantasından iki paket kare çikolata çıkarıp masaya koyduğunda hislerim doruğa ulaştı ve bir haykırışla Jülide'nin ellerine uzandım.

"Yüce Rabbim!" dedim histerik bir halde. "Vampirlerin kalbine koyduğun merhamet için sana şükürler olsun!"

"Geri ver onları."

Ellerimden kurtulup çikolataları geri almaya çalıştı ama buna izin verecek değildim. Masanın üzerine neredeyse yatarak paketleri yakalayıp karşı taraftaki yerime geçtim. Biri beyaz çikolata, biri de Antep fıstıklıydı. İki paketi de dörde bölerek herkese bir parça verdim.

Uzatırken, "Yarısını geri verin," diyerek şansımı da denedim tabii. Bebeğim Bensu sahiden de iki parçadan birini bana uzatınca ona kıyamadım. Çikolatasını yemesini söyleyip kendi payımı yavaş yavaş, tadını çıkararak yemek için kendimi masadan soyutladım. Kızlar bir şeyler konuştular ama muhabbete katılmadım. Aklım biraz zar zor çıktığım sınavlarımda, biraz da Barış'taydı. İkimizin sınavları peş peşe olunca hafta boyunca birbirimizi görememiştik.

Onun beni özleyip özlemediği hakkında bir fikrim yoktu ama ben onu özlüyordum. Onunla konuşmayı, gülmeyi, markette ürün dizerken gevezeliklerimle başını şişirip aklını karıştırdığım için söylenmesini bile özlüyordum.

Barış'ı düşündüğüm sırada kapının çalması beni bazı manasız beklentilere sokmuş olmalı çünkü birden ayağa kalkıp kapıya koşturdum. Dinozor sevdalısı yakışıklı alt komşumu görme umuduyla açtığım kapının önünden kim çıktı dersiniz?

Deli kadın.

Evet, evet. O.

"Besime Hanım," dedim hayal kırıklığıyla. "Merhaba."

Eliyle kenara çekilmemi işaret edip içeri girdi. Omuzlarının üstüne bir hırka atmış, düşmesin diye yakalarını tutarak yürüyordu. Kokuyu takip ederek kızları bulup mutfaktaki yerime oturdu.

"Hiç çekinmeyin," dedim arkasından giderken. "Rahatınıza bakın."

Yüzünü buruşturarak fincanıma eğilip şöyle bir kokladıktan sonra, "Ne bu?" diye sordu.

"Çay," dedi Bensu. Çiçek ikram etmeye yeltendi ama omzuna attığım çimdikle onu durdurdum.

"Hımm. İyi. Size söyleyeceklerim var."

"Buyurun."

Bensu sandalyesinde geriye yaslanmış, uzun bacaklarını üst üste atmış, rahatça Besime Hanım'a bakıyordu. Dalga dalga uzanan saçlarının bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırıp omzundan geriye doğru attı. Onca temizlikten sonra, üzerindeki eşofmanlarla bile harika görünebilmesini biraz kıskanıyordum. Besime Hanım da ondan çekiniyor, bize yaptığı gibi ahkâm kesemiyordu.

"Birkaç günlüğüne kız kardeşimin yanına, Ankara'ya gideceğim. Ben yokken gürültü yaptığınızı, eve erkek aldığınızı duyarsam sizi kovarım, haberiniz olsun."

"Bu evde sizden çekinerek yaşamıyoruz Besime Hanım. Gürültü yapmıyoruz çünkü hepimiz meşgul insanlarız. Hem okuyor hem çalışıyoruz. Sandığınız gibi partiden partiye koşmuyoruz. Ayrıca eve erkek almak deyip durmayın. Ahlaksızca olan sizin şu tavrınız, benim eve gelecek arkadaşımla sohbet etmem değil. Ayrıca bir kontratımız var. Bizi öylece kovamaz-

sınız." Bıkkın bir nefes verip dik dik ev sahibimize baktı. "Lütfen biraz seviyeli olun artık."

Besime Hanım gerildi. Sandalyesini geriye doğru gürültüyle iterek ayaklanırken, "Benim evim, benim kurallarım," diyerek son bir çıkış yaptı. "Beğenmiyorsanız gidersiniz. Birinci kattakilere soracağım geldiğimde. Şikâyet olursa görürüz neler olacağını."

Geldiği gibi salına salına yürüyüp evden çıktı. Suratımı buruşturup ellerimi hayali hırkamı tutmak için omuzlarıma koydum ve abartılı bir kıvırtışla yürüyüp sandalyeye oturdum. "Kızlar," dedim dişlerimi öne çıkararak. "Evinize giren fare erkekmiş. Ne cüretle! Derhal terk edin burayı."

Jülide elini masaya vurarak beni şaşırtınca dişlek ağzımla ona döndüm. "Besime Hanım," dedi gizemli bir sesle. "Pantolonumun içinde ne olduğunu görseydiniz, derdiniz erkek fareler olmazdı."

Taklit yaptığım için dik duruyor, çenemi de eğiyordum ve gıdım çıkmıştı. Ağzım hâlâ dişlekti ve pörtlettiğim gözlerimle Jülide'ye öylece bakıyordum. Oyuna katılmasını beklemediğim için role bu kadar hızlı girmesi beni hazırlıksız yakaladı. Şaşkınca gözlerimi kırparak Jülide'yle bakışırken Çiçek bir çığlık atıp elini yüzüne kapatınca boğuk kahkahası bizi de tetikledi.

"Çocuk gibisiniz," dedi Bensu bizim gürültülü kahkahalarımızın arasından ufak bir gülüşle.

"Senin çocuklarınız ama," deyip dudaklarımı büzerek sesli bir öpücük gönderdim ona. Keyfimiz yerine geldiği için birer fincan daha çay içtik. Bugün kimsenin yemek günü değildi ama Çiçek birlikte yemek yapmayı teklif edince uyum sağladık.

Çiçek ortaya bir kilo taze fasulye koydu. Hep birlikte kırıp

yemek için hazırlanmamız o kadar kısa sürdü ki birlikte daha fazla yemek yapmamız gerektiği hakkında konuşup durdum. Sonrasında akşama dek herkes kendi köşesinde takıldı. Bensu her zamanki gibi mutfak masasında çalışırken Jülide odasına kapandı. Ben yoğun bir hafta geçirdiğim için biraz uyudum. Çiçek ise kitap okumak için salona geçti.

Akşam yemeğinden sonra mutfağı toplarken biraz eğlenmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. Birlikte oyun oynayabilirdik, film izleyebilirdik, ne bileyim... Arkadaşlığımızı ilerletebilirdik değil mi? Böyle şeyler de kalabalıkla keyifli hale gelirdi.

"Mısır patlatalım mı?" diye sordum sakince. Kızlar kafa salladılar. "Belki biraz oyun oynarız. Hiç böyle şeyler yapmıyoruz." Jülide ilgilenir gibi göründü ama Bensu tepki vermedi. Çiçekçiğim ise her zaman destekçim olduğundan onayını vermişti bile. "Belki... Çocukları çağırırız. Onlar bizi ağırlamıştı. Biz de onları davet etsek hoş olabilir."

"Ne çocuğu?" dedi Bensu. Mutfak masasında oturuyorduk. Elinde bir hukuk kitabı vardı. Yemek boyunca kafasını kaldırmadan okumaya devam etmişti.

"Alt kat komşularımız."

"Çocukları mı var?" dedi Jülide. Berbat şakasına göz devirmeye bile tenezzül etmedim.

"Ha ha. Ne kadar komiksin. Sakıncası var mı Bensu?"

"Yo, ben burada takılırım."

"Ama hep birlikte olacaktık!" dedi Çiçek. "Tabu oynardık. Mecnun'un Tabu'su var. Monopoly de oynayabiliriz."

"Monopoly berbat bir oyun," dedi Jülide. "101 oynayalım."

"Asıl 101 berbat bir oyun," diyen Çiçek onaylamam için bana baktı. Eh, ona ihanet edecek değildim. Büyük bir inançla

kafa salladım. Derken Çiçek'in az önce Mecnun'dan bahsettiğini fark ettim. *Hımm demek öyle.*

"Mecnun'da Tabu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Söylemişti."

"Ne zaman?"

"Ne bileyim," dedi Çiçek. "Ne önemi var ki?"

"Haklısın Çiçeğim. Hiç önemi yok. Gel bir öpeyim seni."

Çiçek gülerek uzaklaşmaya çalışırken biraz da Bensu'ya yanaştım ve onu bizimle oturmaya ikna ettim. Çok çalışıyordu, biraz eğlenmek onun da hakkıydı. Bu düşünceleri dramatik bir edayla söyleyince Bensu haklı olduğuma karar verdi. *Canım benim.*

Davet işini Çiçek'e yıktım. Üstelik bunu o kadar profesyonelce yaptım ki Mecnun'la ikisi arasında bazı iteklemeler amaçladığımı hiç anlamadı.

Yarım saat sonra çayımız hazırlanmıştı. Tatlı yapacak vakit yok sanıyordum ama Çiçek evimizdeki varlığından bile haberdar olmadığım bir paket irmiği çıkarıp sütlü irmik tatlısı yaptı. Jülide, sabah kahveleri için kendine özel aldığı sütü kullanmamıza izin verince şaşırdık ama belli etmedik. Değişken ruh halleri yüzünden son günlerde ona nasıl davranacağımızı bilemiyorduk.

Çiçek tatlının içine biraz limon kabuğu rendeleyip karıştırdıktan sonra fırın tepsisine döktü. Soğumaya, dolaba koyarken hayranlıkla onu izliyordum. Tüm bunları hazırlaması otuz saniye sürmüş gibi geliyordu.

Kapı zili çaldığında önce ben koşturdum fakat yine sevgili Barış Kaan Erbey'in güzel yüzünü göremedim. Hatta kimsenin yüzünü göremedim. Karşımda iki tane parti boy cips vardı. "Bu ne be?" dediğimde paketlerin arasından Mecnun'un kafası göründü.

"Selam kankacığım," dedi genişçe gülümseyerek. "Bunları evde buldum, gömeriz diye getirdim."

"Ne zamandan beri kankayız?"

Mecnun paketleri kucağıma itip surat asar gibi yaptı. "Herkesle çikolatalı süt içerek dertleşiyor musun sen?"

"Haklısın. Hoş geldin kankacığım."

O içeri girerken kafamı apartman boşluğuna uzatıp merdivenleri kontrol ettim. "Geliyor, geliyor," dedi Mecnun sırıtarak.

"Ev soğumasın diye baktım."

"Ben de kendimi hep böyle kandırıyorum işte. Çiçeğim nerede?"

Çiçek ondan bahsedildiğini duymuş gibi yanımıza geldi. Üzerine koyu pembe, kalın bir kazak ve açık renkli kot pantolon giymişti. Sabahtan beri özensiz bir topuzla duran saçları açılmış, güzelce fırçalanmıştı. Dudaklarında pembe bir parıltı gördüm. Arkadaşım karşımda zahmetsiz bir ışıltıyla parıldıyordu.

Ah, zavallı Mecnun.

Ona destek olmak için sırtını hafifçe sıvazlayıp, "Metin ol," diye fısıldadım. Bana acı dolu bir bakış attıktan sonra Çiçek'e selam verdi. Sesinden taşan aşkı önleyebilmesini takdir ediyordum. Ben bile Çiçek'le konuşurken sık sık *kız seni yerim*, diye yükselip ona sarılmaya kalkıyordum.

Merdivenlerden gelen ses dikkatimi çekince hemen kapıya seğirttim. Sevgili Barış Kaan Erbey nihayet buradaydı. Acaba o da benim odamı görmek için yalvarır mıydı? Ah, buna ne kadar mutlu olurdum. Fakat onu biraz tanıyorsam böyle hayallere kapılmamam gerekiyordu.

İçeri önce Selim girdi. Dostça bir selamlaşmadan sonra ona salona geçmesini söyledim. Arkasından giren Barış'a ise öyle coşkulu bir gülücükle baktım ki ifademi görünce sorgulamaya

başladı. Artık yüzüme dikkatle baktığında derdimi çözmeye çalıştığını bildiğim için bu anlarda sakin kalmaya çalışıyordum ama yüreğime bunu anlatamıyordum sevgili okur. Aklı kıt bir kalbim vardı.

"Ne oldu?" dedi Barış. Bakışından bir tuhaflık olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. Hiç bozuntuya vermedim. Biraz tuhaflık olmasa hayatın ne eğlencesi kalırdı ki?

"Hiç," derken anlaşmamızı hatırladım. "Sadece seni gördüğüme sevindim. Hoş geldin."

"Ah."

Barış elini ensesine atıp etrafına bakındı. Bunu utandığına yorup kendi içimde aşksal bir delirme yaşadım ama belli etmemeyi başardım. Belki de başaramamışımdır ama özel bir çaba harcamadıkça bu davranışlar Barış'a belli olmuyordu zaten.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Yüzüme kocaman bir gülücük kondu. "İçeri gelsene." Kapıyı arkasından kapatıp salona geçerken Bensu'ya seslendim. Jülide zaten salondaydı. Çiçek, Mecnun'a saksılığındaki bitkileri gösteriyordu. O hevesle bitkilerden ve özelliklerinden bahsederken Mecnun hafif bir gülümsemeyle Çiçek'in yüzünü izliyordu. Bakışlarında öyle açık bir beğeni vardı ki Çiçek'in bunu nasıl görmediğine hayret ediyordum.

Gerçi niye şaşırıyorsam... Barış'la ben de aynı durumdaydık. Gözlerimden kalpçikler fışkırtsam Barış yine de ona vurulduğumu anlamayacak gibiydi.

Hay Allah. Niye durduk yere kalbini kırıyorsun şimdi Bircesaurus?

Bensu salona girip sakince hoş geldiniz dedikten sonra küçük koltuğa geçti. Salonumuz ilk kez bu kadar dolu görünüyordu. Kendimi heyecanlı hissediyordum. Oradan oraya sekip

şarkılar söylemek istiyordum ama bunun hoş karşılanacağından emin değildim. Herkesin kendine bir yer bulup oturmasını izlemek biraz komikti. Misafirlerimiz uzun ve yakışıklı beyler olduğu için kısıtlı oturma bölgelerine sığmakta zorlanmışlardı. Biz de Jülide'yle bu görsel şölenin tadını çıkardık.

"Bensu'ydu değil mi?" diye sordu Mecnun karşısındaki kıza.

"Evet."

"Seni hiç görmüyorum. Ne okuyorsun?"

"Hukuk. Sen?"

"Mühendisim ben."

Çiçek, Mecnun'un çaprazında oturuyordu. Cevabını duyunca yüzüne küçük bir gülücük kondu. Neden gülümsediğini, o anda ne düşündüğünü o kadar merak ettim ki neredeyse Çiçek'i sürükleyerek mutfağa götürecektim.

Ama akıllı ve mantıklı bir dinozor olduğum için bunu yapmadım.

"Sen ne okuyorsun Barış?"

Kendisiyle konuşulduğunu fark eden Barış tüm salonda gezdirdiği gözlerini Jülide'ye çevirdi. Salonumuzda görülecek çok şey yoktu ama taşındığımız günden bu yana bu evi biraz daha kişiselleştirmeyi başarmıştık.

"Moleküler biyoloji ve genetik," dedi Barış yalnızca. Jülide ona bölümün içeriğini sorduğunda ise uzun bir açıklamaya girişti. Bunu fırsat bilerek Çiçek'i çayları hazırlamaya davet ettim.

Mutfağa girdiğimizde Çiçek hazırladığı tencerenin altını açıp mısırları patlatmaya koyuldu. Çay bardakları da çoktan hazırdı. Benden tatlıları servise hazırlamamı istedi ama tezgâha yaslanıp derin bir iç çekmekten başka bir şey yapamadım.

"Keşke Barış'a sarılabilsem."

"O nereden çıktı?"

"İçimdeki sevdayı bastıramıyorum Çiçek. Birkaç gündür onu göremeyince fena halde özledim, inanabiliyor musun? Ayvayı yemişim ben. Sevdanın kör kuyularına düşmüşüm. Adım derbeder olmuş benim."

Çiçek gülünce çatık kaşlarımla ona baktım. Bu onu daha çok güldürdü. "Özür dilerim ama komiksin. Komik olmadan acı çekersen sana gülmem."

"Kime gülersin? Mecnun'a mı?" Parmağımı yüzüne doğru kaldırıp, "İnkâr etme," dedim. "Seni gördüm al yanak."

"Güldüğümü hatırlamıyorum."

"Hah, işte sen de kör kuyulara iniyorsun. Yarın öbür gün ne ara sevmeye başladığını da bulamazsın. Beraber derbeder oluruz derdim ama bu hikâyede yanan, zavallı Mecnun."

Mısırlar patlayınca Çiçek onları büyük tabaklara alıp ablamın getirdiği pasta tabaklarından çıkardı. Ben de cipsleri rastgele tabaklara bölüştürdüm. Evde ne varsa kullanacaktık artık. Sofra düzeni sağlayacak ne takımımız vardı ne de çerezlere uygun tabaklarımız.

"Neden öyle dedin?" diye sordu Çiçek çayları doldururken.

"Ne dedim? Bir sürü şey söylüyorum ben, daha açık olman gerekiyor Çiçocuğum."

"Yanan Mecnun dedin ya."

"Hımm, o mu? Bana senin hoşlandığın biri var mı diye sordu. Olmadığını söyledim. Demek ki benden hiç hoşlanmıyor dedi."

"Neden?" diye sordu sakince. Yüzü bana dönük olmadığı için tepkisini göremiyordum.

"Çünkü açıkça seninle ilgileniyor ama ona hiç bakmıyorsun." Bir cevap vermesini bekledim ama Çiçek sessiz kaldı. Tatlı tepsisini dolaba geri koyarken ilgisizce sordum.

"Bakıyor musun?"

"E, kör değilim ya."

"Emin değilim hayatım. Dışarıdan kör gibi görünüyorsun."

Çiçek bana ters bir bakış atıp çay tepsisiyle içeri gidince ben de iki elime birer tatlı tabağı alıp peşine düştüm. O sevimli suratıyla bu kadar kızgın bakabilmesini takdir ediyordum. Benim kızgın olduğum hiç anlaşılmıyordu. Ufak bir yüzüm, daima kırmızı yanaklarım olduğu için ciddiye alınmıyor, bu yüzden de hareketlerimle kızgınlığımı vurgulamak zorunda kalıyordum. Zor bir hayatım vardı.

İçeride Jülide, Selim ve Mecnun arasında bir sohbet dönerken Bensu ve Barış ayrı köşelerde sohbetten uzak oturuyorlardı. Bensu'nun kaynaşmak için zamana ihtiyacı olan biri olduğunu bildiğimden üstüne gitmedim. Eğer isterse araya karışırdı zaten. Servisi bitirdikten sonra bana yer kalmadığı için bir yastığı yere, tam Barış'ın dizlerinin dibine atıp üstüne oturdum. Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarımız birleşti.

"Selam," dedim bütün neşemle. Barış'ın gözleri yüzümde gezindi. Geniş gülücüğümde biraz duraklayıp tekrar gözüme baktıktan sonra gülümsedi.

"Selam. Orası rahatsız değil mi?"

"Hayır, gayet iyi. Nasılsın? Son günlerde konuşamıyoruz."

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim," dedim onun sabit sesini taklit ederek. "Bu hafta kendi günlerinde mi çalışacaksın?"

Sınav programlarımıza göre geçen hafta gün değişimleri yapmıştık. Bu yüzden birbirimizi görememiştik. Bu yüzden sevdam ağlıyordu günlerdir.

"Evet."

"Ben de."

"Güzel."

"Güzel mi?"

Gözlerimi Barış'tan hiç ayırmadan tatlımdan bir kaşık aldım. Acaba Barış'ın elinin tutulmasıyla, sarılmakla ya da öpüşmekle bir sorunu var mıydı? Hiç öpüşmüş müydü ki? Sorsam ne olurdu?

"Neden bu kadar mutlusun?" diye sormasını beklemiyordum.

Birkaç saniye için durup kendimi dinledim. Sürekli gülümsemekten yanaklarım acımıştı. Kalbim hızlı hızlı atıyor, bu yüzden sık sık derin nefesler almak zorunda hissediyordum. Sürekli Barış'a bakmak istiyordum. Ona sarılmak, onu öpmek gibi hayallerim vardı. Başımı azıcık eğsem dizine yaslanabilirdim mesela. Bu farkındalık bana acı çektiriyordu ama yine de gülümsüyordum.

Onu gerçekten özlemiştim. Keşke o da beni özleseydi.

"Çok yoğun bir haftadan sonra nihayet rahat bir gün geçirdim. Üzerimde olumlu bir etkisi oldu. Tatlıyı beğendin mi?"

"Çok şekerli değil. Güzel. Sen mi yaptın?"

"Hayır, Çiçek yaptı." Mecnun sevdiceğinin adını duyunca bana baktı. Henüz tatlısını yememişti ama öğrendiği bilgiyle çabucak tabağını önüne çekip irmik tatlısının tadına baktı.

"Eline sağlık Çiçek," dedi abartılı bir beğeniyle. "Bu yediğim en iyi irmik tatlısı. Tarifini alabilir miyim?"

Çiçek kırmızı yanaklarıyla tarif verirken çaktırmadan Mecnun'u dürttüm. *Aferin aslanım,* diyerek omuzlarını sıvazlamak istiyordum. İkimizden birinin flörtüne ufak da olsa karşılık aldığını görmek beni duygulandırıyordu. Kısa süre sonra zavallılar kulübünde yalnız kalacaktım sanırım. *Bak yine durduk yere kalbini kırdın.*

Jülide, Selim'in getirdiği Tabu kutusuna uzanıp oynamayı

teklif edince gruplara bölündük. Birinin dışarıda kalması gerekiyordu. Çiçek oyunda berbat olduğunu söyleyerek dışarıda kalmak isteyince onu hakem ilan ettik. Selim, Jülide ve Bensu bir takım oldu. Mecnun, Barış ve ben de diğer takımdaydık.

İlk anlatıcı Bensu oldu. Grubunun önüne geçip kartları eline aldıktan sonra kaşlarını çattı. "Pek oyuncu bir tip değilimdir, haberiniz olsun."

"Belli oluyor," dedi Selim alaycı bir gülüşle. Bensu ona bakmaya tenezzül etmeden Çiçek'e süreyi başlatmasını söyledi ve ilk kartını çekti.

"Yok artık ya. Tamam. Bu... Dergi ya da kitaptan başka ne okursun?"

"Gazete?" dedi Selim.

"Gazetelerin net bir şeyini ifade etmek için kullanılır bu kelime."

"Asparagas, bülten, demarkaj!"

Jülide bu oyunda hırslı olduğunu iddia etmişti, bu yüzden bağırıp durmasını kimse yadırgamadı. *Yani, Barış dışında kimse.*

"Hayır be. Mesela kâr payı düşüktür ama başka bir şey yüksek olduğu için yine de kazanç elde edilir. Yüksek olan ne?" Bensu'nun görüntüsü giderek agresifleşiyordu. Kızgınlığının takım arkadaşlarına karşı olduğunu sanmıyordum. Nasıl anlatacağını bilemediği için kızıyor olmalıydı.

Jülide'nin ifadesi boşalıp bir noktaya sabitlenirken Selim cevabı verdi. "Tiraj?"

"Evet!"

Şaşkınlığımızı dile getirmek için Mecnun'la aynı anda kaba bir kelime mırıldandık. Jülide ise utanmasa sirkülasyon diye bir kelimenin olmadığını haykıracaktı ama Bensu yeni kelimeyle ilgisini çekince sızlanmayı bıraktı.

"Jülide, dinle. Makyaj aynanın önünde her renk dizili olan şişeler ne?"

"Oje!"

"Onları tırnaklarından nasıl..." Karta bakarak bir an kıvrandıktan sonra, "Kazırsın?" dedi.

"Aseton! Aseton!"

Üçüncü kelimeyi de süre bitmeden bir saniye önce tamamladıklarında Bensu koltuğuna yığıldı, Jülide onun anlatış şeklini eleştirip durdu, Selim ise eğlenerek onları izledi. Soğuk biri değildi ama bize göre daha olgun ve ağırbaşlı göründüğü için bazen ondan çekiniyordum.

Bizim takıma dönüldüğünde ilk anlatıcı ben oldum. Çiçek pelüş kuklayı yanağıma dokundurup bana şans dilediğinde yumruklarımı havaya kaldırıp başarabileceğimi söyledim ve ilk kartımı çektim.

"Selim ne?"

Mecnun ve Barış aynı anda, "Doktor," dediler.

"Doktorlar ne takar?"

Mecnun, "Gözlük," derken Barış, "Steteskop," dedi.

Çiçek, Mecnun'un cevabına kıkırdayarak doğru cevabı ilan ettiğinde yeni karta geçtim.

"Rüya nedir?"

"Uykudaki görsel, işitsel algı ve duygulardır." Barış'ın cevabı hepimizi bir saniye durdurdu ama Mecnun istediğim cevabı verince hızla devam ettim.

"Bilinçaltından gelen bir şeyler."

"Evet! Bilinçaltını isteyerek nasıl ortaya çıkarırsın? Hani saat sallarlar önünde, parmak şıklatırlar, düşersin falan..."

"Hipnoz!" dedi Mecnun.

Barış ise kaşlarını çatarak hipnozun parmak şıklatınca dü-

şüren bir şey olmadığına dair söylenmeye başladı. Yeni bir kart çektim ve heyecanla Barış'a döndüm. "Yakın geçmişte Amerika'da otuz milyon yıllık bir şey bulundu, neydi?"

"Triceratops kafatası."

Sırıtarak, "İkinci kelime," dediğimde tekrar söyledi ve bu kartı da elemiş olduk. Beşinci kelimemizde zaman bitti. Sonra karşı takımda Selim yarıştı ve mükemmel bir performans gösterdi. Tam sekiz kelime bildiler.

Sıra tekrar bize döndüğünde hiçbir şey bilemedik sayılır çünkü Mecnun platonik kelimesini kendi üzerinden, Çiçek'i muhatap alarak anlatmaya çalıştı. Sonra ikisi de o kadar utandılar ki Mecnun sürekli dili dolandığı için doğru düzgün bir şey anlatamadı. Barış oyunda iyiydi fakat çok basit şeyleri bilemediğimizi düşündüğü için bize biraz sinirlenmişti. Bu konuda haksız olduğunu ona anlatmaya çalıştım fakat pek faydası olmadı.

Tabu oynarken çok gürültü çıkardık ama üst katta endişelenmemizi gerektirecek deli bir ev sahibi olmadığı için umursamadık. Aslında bu buluşma Besime Hanım olmadığı için gerçekleşmemişti ama bunun bir rahatlık sağladığı da ortadaydı.

Oyun oynamak aramızdaki sohbeti daha doğal, daha samimi bir hale getirdi. Beraber güzelce eğlendik, hepimizin keyfi yerindeydi. Jülide komşularımızdan hiçbirini asılacak kadar yakışıklı bulmadığını söylüyordu, bu yüzden de onlara arkadaşça yaklaşıyordu. Jülide'nin arkadaşlığı malum, arada birilerini terslemek zorunda hissediyordu ama buna rağmen güzel bir akşamdı. Komşularımız evine giderken Barış çıkmadan önce durdu, yüzüme her zamanki dikkatiyle bakıp gülümsediğinde ve bana iyi akşamlar dediğinde ona zar zor bir cevap verdim. Arkadaşlarım Barış'ın arkasından kapıyı kapadıktan

sonra beni kollarımdan tutup sürükleyerek içeri taşımak zorunda kaldılar çünkü beynim adım atmayı düşüneceğim kadar çalışmıyordu o an.

Tek düşündüğüm Barış'tı. Akşam boyunca paylaştığımız gülümsemeler, yan yana oturmamız ve Barış'ın komik yorumlarıyla tepkileriydi. Beni her güldürdüğünde yüzümde alaycı bir ifade arıyor gibi bir anlığına geriliyordu. Ama sonra benim ona yalnızca içtenlikle güldüğümü, başka bir amacım olmayacağını anlamış gibi bunu yapmayı bıraktı.

Zamanla birbirimizi daha iyi anlıyorduk. Bu da iletişimimizi güçlendiriyordu. Tanıştığımız günden bu yana arkadaşlığımız güzel bir gelişme kaydetmişti. Barış artık benimle daha fazla konuşuyor, kendine dair daha çok şey paylaşıyordu. Kim bilir? Belki bir süre sonra bana sarılırdı bile.

19. BÖLÜM

Akşam mesaisi henüz bitmişti. Herkesten önce giyinip heyecanla dışarıya koşturdum. Bizim işimiz uzun sürüyor diye erkekler bizden önce giyiniyordu. Barış'ın dışarıda beni beklediğini düşünüyordum, bu yüzden hızla ön tarafa koşup marketi kilitlemek için bekleyen Emrah Abi'ye iyi akşamlar diledim. Barış'ı görememekten çok korkuyordum çünkü böyle heyecanlandığım zaman olumsuz bir şeyle karşılaşınca içimdeki tüm enerji ve iyilik boşalıp dünyamı kısa süreliğine başıma yıkıyordu. Fakat bu gece şans benimleydi. Barış, kapının önünde toplanan çalışma arkadaşlarımızın biraz ilerisinde, elleri cebinde bekliyordu. Sırt çantasını düzgünce iki omzuna asmış, çiseleyen yağmurdan korunmak için ceketinin kapüşonunu başına getirmişti. Pıtır pıtır yanına giderken dudaklarıma koca bir gülücük kondu. Bugün farklı yerlerde çalıştığımız için bir türlü buluşamamıştık.

"Selam."

"Selam." Beni görünce yüzüne yerleşen küçük gülücük, kanatlanıp kalbimin üstüne konuverdi. Onu en güzel anıları tuttuğum hayali kavanozuma özenle yerleştirdim.

"Benim şapkam yok," dedim elimi açıp yağmurun hızını ölçmeye çalışırken. Bizi ıslatacak kadar yağmıyordu ama yürürken aniden hızlanabilirdi.

"İstersen dolmuşa binebiliriz."

Önerisi karşısında şaşkınlıkla ona baktım. "Hani dolmuşa binmiyordun?"

"Gerekli olmadıkça binmem. Şu an yağmur yağıyor. Bir anda sırılsıklam olabiliriz."

Arkamızda marketin ışıkları kapanınca Barış'ın yüzü de gölgelere gizlendi. Onu sokak lambasının altına doğru çekiştirmek isterdim ama benden utanç verici açıklamalar isteyeceğine emin olduğum için bunu yapmadım. "Bence yürüyelim."

Yağmurda birlikte yürümek fikrini romantik buluyordum. İnsan hayatında kaç kez sevdiğiyle yağmur altında el ele yürüyebilirdi ki? Şanslı olanlar her yağmurda yapardı elbet... Şş, kendine acımanın sırası değil Bircesaurus.

"Yağmur hızlanırsa ne olacak?" dedi Barış.

"Islanırız." Bana şüpheci bir bakış atınca güldüm. "Ne var? Hiç öylece yağmurda yürümedin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bu mantıksız bir davranış."

"Romantizm mantıklı değildir zaten."

"Ne ilgisi var şimdi?"

İç çektim. Ne diyebilirdim ki? "Tamam. Ben yürüyeceğim. Sen istersen dolmuşa bin. Biraz ıslanmak ve romantik dakikalar yaşamak istiyorum."

Yürümeye başladım. Tam hüsrana uğrayacaktım ki Barış bana yetişip sakin adımlarıma ayak uydurdu. "Islanmayı romantik mi buluyorsun?"

"Olabilir. Emin değilim. Deneyip göreceğiz."

"Sanırım ben de denemek istiyorum."

"İyi karar," dedim gülerek. Evlerimize giden yola dönüp caddenin gürültüsünü arkamızda bıraktık.

Bir süre sonra Barış'ın itirafı sessiz yürüyüşümüzün arasında çınladı. "Romantizmi anlamıyorum."

"Nasıl yani?"

"Ne olduğunu anlamıyorum, nasıl hissettirdiğini de. Benim için duygular çok nettir. Düz bir çizgi gibi. Mutlu olmak, üzülmek, fiziksel acı. Bunları ayırt etmek kolay. Ama diğer duyguları fark etmekte zorlanıyorum. Fazla karmaşık."

"Anladım. Romantizm..." Düşünceli bir sesle etrafa bakındım. Romantizm nasıl anlatılırdı ki? "Bence bu kişisel bir şey. Hoşlandığın ya da âşık olduğun kişiden beklediğin bazı özel davranışlar vardır. Mesela birinin hayalindeki ilan-ı aşk, toplum içinde birinin önüne diz çökmesiyken başka birisi bundan nefret edebilir. Bazıları gösteriş isterken diğerleri sadelik ister. Bazıları mücevherleri romantik bulurken bazıları çiçekleri romantik bulur." *Belki bir yerlerde dinozorlar üzerine yapılan sohbetleri romantik bulacak bir kız bile vardır Barışçığım.*

"Peki bunu nasıl bilebilirsin? Yani birinin neyden hoşlanacağını, neyi romantik bulacağını?"

"Tek yolu karşındakini iyi tanımak. Sence ben nasıl bir romantizmden hoşlanırım?" Bunu sorarken sesimi kayıtsız tutmaya çalıştım ancak göğsümün ortasında delirmiş gibi uçuşan kuşlar vardı.

"Yağmurda ıslanırken gelen bir ilan-ı aşktan hoşlanırsın sanırım."

Ağzımdan neşeli bir kıkırtı kaçtı. "Olabilir. Ben gösterişi sevmem. Özel anlarımı başkalarına sunmayı da öyle. Büyük

cümleler, şiirler ya da yeminler de beklemiyorum. Biri bana ilan-ı aşk edecekse tek istediğim samimiyetini görmek olur. Bana değerli hissettirmesi yeterli. Peki sen?"

Cevap vermesi biraz uzun sürdü. Düşünmesine izin verdim. Ben de bu sırada zihnimde uçuşan Barış ve Birce çiftinin görüntüleriyle avundum. Son günlerde kendimi sık sık beni öptüğünü hayal ederken buluyordum. Bu beni neşelendiriyor mu, bana acı mı çektiriyor henüz emin değildim.

"Bilmiyorum," dedi sonunda Barış. "Aklıma bir şeyler geliyor ama emin değilim."

"Ne geliyor?"

"Üstünde düşünüp sana söyleyeceğim."

"Tamam, sen bilirsin." Konu Barış olduğunda ısrar etmek bazen ters tepebiliyordu. Bunu birkaç kez tecrübe ettiğim için artık konuşmak istemediğinde konunun peşini bırakıyordum.

"Ah, sana bir şey göstereceğim!" Onu yakalamak için koşturmamın tek sebebi eve birlikte yürümek değildi. Markete gelen yeni ürünlerin arasında bulduğum bir şeydi. Çantamdan bisküvi paketini çıkarıp Barış'a uzattım. "Bak. Bunlar bugün geldi. Senin için bir tane aldım."

Barış paketi tutup karanlıkta görebilmek için yüzüne yaklaştırdı. Cebimdeki telefonumu çıkarıp daha iyi görsün diye paketin üzerine tuttum. Bir kraker paketine benziyordu, üzerinde *Triceratops ve Dinozor Dünyası* yazıyordu. Yeni üretilmiş bir bisküviydi ve görünce tabii ki aklıma Barış gelmişti.

Barış küçük, tatlı bir kahkaha atınca onunla birlikte güldüm. Kahkahasını duymayı çok seviyordum. Sıkça duyamadığım için değerli bir hazine gibiydi. Barış paketi açtı. Pembe renkli bisküvilerden almam için önce bana uzattı. Sonra kendisi için de bir bisküvi çekti. Üzerinde dinozor kabartmaları olan bisküvilerimize baktık. Hepsinin şekli farklıydı.

"Bu bir T-Rex mi?" diye sordum elimdekini ona gösterip.

"Öyleyse bile berbat bir T-Rex."

Haklıydı. Tombul ve şekilsiz bir T-Rex'ti bu.

"Sendeki ne?"

Barış bisküvideki belirsiz şekli ciddiyetle inceledikten sonra, "Emin değilim," dedi. "Bir Stegosaurus olabilir."

"Onu tanımıyorum."

"Sana maketlerini gösteririm."

"Koleksiyonundakileri mi?" diye sordum hevesle. Barış çatık kaşlarıyla bisküviyi incelediği için heyecanımı fark etmedi.

"Evet."

Bisküviyi birden ağzına atıp düşünceli bir halde çiğnemeye başladığında ben de kendiminkini yedim. Kokusu güzel olmasına rağmen tadı bir garipti. Paketin üstünde pembe rengini sebzelerin verdiği söyleniyordu. Tadı bu yüzden kötü olmalıydı. Olaya sağlıklı bir şeyler karışınca işler her zaman bozulurdu.

"Tadı berbat."

"Fena değil," dedi Barış, ağzına bir tane daha atarken.

"Berbat," diyerek yorumumun altını çizmekte bir sakınca görmedim.

"Çünkü sen şekerli bisküvileri seviyorsun."

"Ve parça çikolatalı. Ama senin için bunu da sevmiş gibi davranacağım, üzülme."

"Teşekkür ederim," derken sesindeki hafif gülüşü duydum. Aynı anda başımın üstüne büyük yağmur damlaları düşmeye başladı.

"İşte," dedim bağırarak. "Yağmurun romantik olup olmadığını öğrenmek üzereyiz."

"Ben şu an bisküvilerin romantik olduğunu düşünüyorum," dedi Barış ifadesiz bir suratla. Yukarı, yağmura doğru kaldır-

dığım yüzümü indirip ne söylediğini anlamaya çalıştım. Şaka mı yapıyor yoksa gerçekten romantizm hakkında mı düşünüyor belli olmuyordu. *Bisküviler romantik değil,* demeliydim. *Romantik olan onu beraber yememiz.* Fakat ağzımdan çıkan kelimelerin düşüncelerimle hiç ilgisi yoktu.

"Hadi yürü, dikilip durmaktan dondum."

"Bir bisküvi daha ister misin?"

"Hayır, sağ ol."

Tekrar yürümeye başladık ve ben konuyu kapamaya çalıştıkça Barış romantizmden bahsedip durdu. Söyledikleri beni bir utandırıyor, bir güldürüyor, bazen de kızdırıyordu. Yine de tepkisiz kalmaya çalışıyordum. Ağırbaşlı görünmeye uğraşarak romantizm hakkında sinirimi bozan yorumlarına mantıklı cevaplar vermeyi deniyordum. Pek kolay bir iş değildi.

Yağmur ara sıra iri damlalarla tepemize düşse de bizi sırılsıklam edecek ya da yürümemizi zorlaştıracak kadar hızlanmadı. Omuzlarımın ve saçlarımın nemliden ıslağa geçtiğini fark ettiğimde neredeyse eve ulaşmıştık. Sokağın başına ulaşan bağırtıları duyunca Barış'la birbirimize baktık. "Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordum uzaktaki figürlere bakarken. Barış cevap veremeden kaba bir bağırış duyuldu.

"Jülide!"

Yerimden fırlayıp evin önüne koştum. Dışarıda birkaç kişi vardı. Bensu, Mecnun ve Selim'in yanı sıra bir de olayı uzaktan izleyen, tanımadığım insanlar duruyordu. Ortalarında ise yalpalayan ve bağıran bir adam vardı. "Jülide, buraya gel!"

"Git buradan!" Jülide'nin binamızın önünde durduğunu, kapıya doğru sindiğini fark edince ona mı yoksa Bensu'ya mı yanaşacağımı bilemedim. Bensu daha yakındaydı.

"Ne oluyor?"

"Bilmiyorum, ben de yeni geldim," dedi Bensu. Selim'le Mecnun'un tutmaya çalıştığı adam hâlâ bağırıyordu.

Bağırıp duran adam yere düşünce Selim onun ceketinin ensesini tutup ayağa kaldırdı. "Ayakta duramıyorsun," dedi adama sakince. "Ayıl, sonra konuşursun Jülide'yle."

"Bırakın lan beni! Jülide, seni seviyorum!"

Karşımdaki dramatik sahne bir anlam kazanır gibi oldu. Başka durumlarda buna gülebilirdim ama evimizin kapısına sarhoş bir adamın dayanması gülünecek bir şey değildi. Hayatımda ne alkol kullanmış ne de sarhoş biriyle karşılaşmıştım. Göğsüm korkuyla sıkıştı.

"Jülide, tanıyor musun bunu?" diye sordu Bensu. Sesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu. Barış'ın abisinin yanına gittiğini fark ettim. Sarhoş adamı tutup tutmamakta kararsız gibi görünüyordu. Adam bir kez daha düşünce birkaç adım gerileyip Selim'in onu tekrar kaldırmasını bekledi.

"Tanımıyorum," dedi Jülide. Bunu duymak sarhoş adamı sinirlendirdi. Anlamsız şeyler söylerken Jülide, "Sus artık!" diye bağırdı öfkeyle. "Beni korkutuyorsun, geri zekâlı."

Sarhoş adam bunun üzerine çırpınıp durmayı kesti. Ellerini iki yana açıp yanındakilerin onu bırakmasını bekledi. Sonra az önce bağırıp duran kendisi değilmiş gibi, "Güzelim, ben sana hiç zarar verir miyim?" dedi dolaşan diliyle. "Sadece konuşmak istiyorum."

Bensu gözlerini sarhoştan ayırmıyordu ama ben dönüp Jülide'ye baktım. Daha önce fark etmediğim Çiçek tam yanında duruyordu. Elinde ince, uzun bir sopa tutuyordu. Onun oklava olduğuna neredeyse emindim. Jülide'nin tam yanında, korkmuş suratıyla dikilmesine rağmen saldırmaya hazır görünüyordu.

"Konuşmayacağım seninle Akgün, nesini anlamıyorsun?"

dedi Jülide. "Beni rahatsız etmeye devam edersen polise gideceğim."

Adının Akgün olduğu ortaya çıkan sarhoş herif tekrar galeyana geldi ve isimini bağırarak Jülide'ye atılmaya çalıştı. Selim ve Mecnun onu iki kolundan yakalayınca Bensu da sarhoşun karşısına geçip parmağını onun burnuna doğru sallayarak durdu. "Bana bak pislik herif, o sarhoş ağzını alıp buradan defolup gidiyorsun. Bir daha da bu kızı rahatsız etmiyorsun. Anladın mı?"

"Anlamadım. Ne yapacaksın?" deyip tuhaf bir kahkaha krizine tutuldu sarhoş adam.

"Onu sıkı tut," dedi Bensu, Selim'e. Sonra o kadar hızlı bir hareketle adamın göğüs boşluğuna vurdu ki nasıl yaptığını anlayamadım bile. Sarhoş tip bir öksürük kriziyle iki büklüm olurken hepimiz şaşkınca Bensu'ya bakıyorduk.

"Şimdi anladın mı Akgün?" dedi Bensu eğilerek. "Seni bir daha evimin önünde görmek istemiyorum."

Bir şey daha söyleyecekken başını çevirince kelimesi yarım kaldı. Karşıdaki evlerin camları olanları izlemeye çıkan insanlarla doluydu. Bensu parmağını bu kez meraklı komşulara doğru çevirip keskin bir ifadeyle konuştu. "İçeri girin."

İnsanların durdukları yerden ne söylediğini anlamasına imkân yoktu, Bensu bunu sakin bir şekilde söylemişti ama karşı binadakiler içeri girip perdelerini sonuna kadar çekti. Etrafımızdaki erkekler şok içinde Bensu'ya bakıyordu. Aynı şoku paylaşıyor olmasam bu kız benim ev arkadaşım diye bağırır, onunla gururlanırdım.

"Onu bir taksiye bindirir misiniz?" dedi Bensu, Selim ve Mecnun'a.

"Tamam, siz eve geçin, bu tekrar gelirse ya da rahatsız ederse bizi ararsınız."

Bensu, Mecnun'a bakıp, "Sağ ol ama böyle bir şey olursa polisi aramayı tercih ederim," dedi. "Hatta belki de şimdi aramalıyız."

"Bırakalım gitsin," dedi Jülide. "Yarın onunla konuşmayı denerim. Ben..." Belli etmemeye çalışsa da korktuğu anlaşılıyordu. Çiçek onun elini tutunca bir şey söylemeyişi bunun en büyük deliliydi. Bensu da bunu fark etti elbette. Durumun ne olduğunu bilmesek de Akgün'ün onu rahatsız ettiği açıkça anlaşılıyordu.

"Tamam, evde konuşuruz," dedi Bensu. Komşularımıza dönüp, "Teşekkürler," deyince Selim ve Mecnun onu sürüklemeyi denediler. Bensu'dan sopayı yediğinden beri sızmış gibi duran Akgün çekiştirilince birden canlandı. Ani bir hareketle onu tutan ellerden kurtulup ortalığa yumruklar savurunca Bensu hariç bütün kızlar bir çığlık koyuverdik.

Selim onu arkasından tutup kollarını yakaladı. Mecnun ise Barış'a doğru koşturdu. Akgün'ün yumruklarından birinin ona isabet ettiğini görünce başka bir çığlıkla öne koştum. Barış'a ulaşmak için Bensu ve Mecnun'u deli kuvvetiyle itekleyip Barış'ın yüzünü tuttum. "İyi misin?" diye bağırışım o kadar dramatikti ki ânın heyecanı geçtikten sonra bu sahneyi her düşündüğümde utançtan mahvolacaktım.

Barış gözlerini irice açmış, yüzüme bakıyordu. Ben de ona bakıyordum. Gözlerim dolu dolu olmuş, boğazıma hıçkırıklar birikmişti. Neye bu kadar içlendiysem! Dağ gibi çocuk bir yumruk yedi diye ölmeyecekti ya. Ama benim güzel yüzlü sevdiceğime nasıl vururlar hâkim bey!

"Nereye vurdu?" dedim cevap alamayınca. Arkamda Akgün'ün sesini duyunca içimdeki deli kuvveti tekrar uyandı. Arkamı dönüp, "Şimdi seni..." diyerek atıldım ama Mecnun

beni tuttu. Ağzından garip sesler çıkıyordu. Eğer durup yüzüne baksaydım bastırdığı kahkahalarını görür, salaklığımın farkına varırdım ama o kadar şanslı ya da aklıselim biri olmadığım ortadaydı.

"Dur!" dedi Mecnun. "Selim, götür şunu abi."

Selim kardeşine bakıp iyi olduğundan emin olduktan sonra Akgün'ü sürüklemeye başladı. Film izler gibi izleyen çocuklardan biri ona yardıma gidince caddeye doğru hızla uzaklaştılar. Silkinip Mecnun'dan kurtuldum.

"Ne tutuyorsun beni ya? Adam gelmiş arkadaşlarımı tehdit ediyor, biraz dövseydim ne olurdu yani?"

"Bir yumruk da sana patlatırdı, o olurdu," dedi Mecnun sakince.

Sesinden gizli kahkahalar seçiliyordu. Yumruklardan bahsedilince Barış'a döndüm ve bu kez daha mantıklı bir şekilde ona yaklaştım. Elmacık kemiğinin üstünde hafif bir kızarıklık vardı.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Barış. Biraz şaşkın görünüyordu. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim." Birbirimize öylece baktığımız tuhaf bir an yaşandı.

Gürültü kesilip aksiyon da bitince durumun ne kadar utanç verici olduğunu fark ettim. Yanaklarım yanmaya başladı. Hafif ısı, yalnızca bir an sonra o kadar şiddetle yüzümü kapladı ki birkaç saniye içinde pancara benzediğime emindim.

"Acıyor mu?" dedim sessizce.

"Biraz. Önemli bir şey değil."

"Buz koymalısın."

Barış başını salladı. Ben de aynısını yaptım. Etrafıma ba-

kındığımda kızların Jülide'nin yanında olduğunu gördüm. Bensu ona bir şeyler soruyor, bu sırada da kızgın görünüyordu. Jülide'nin şu an azarlanmaya değil, desteğe ihtiyacı olmalıydı.

"Şey, ben gideyim," dedim Barış ve Mecnun'a. "Neler olduğunu bir öğreneyim. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Dikkat edin. Yardıma ihtiyaç olursa buradayız," dedi Mecnun. Çiçek'in bakışlarını yakalamaya çalışıyordu ama Çiçek, şu an Bensu ve Jülide'nin arasındaki olası kavgayı önlemeye çalışıyor olmalıydı.

"Görüşürüz," dedi Barış. Yüzümden başka her yere bakıyordu. Ben de aynısını yaptığım için birkaç kez göz göze geldik ve daha çok utandık.

"Buz koymayı unutma," diye mırıldandım.

"Tamam."

Kızların yanına yürüdüm. Etraftaki kadınları gösterip içeri girmemiz gerektiğini söyleyince Bensu sokağa doğru dönüp ortalığa, "İşinize bakın!" diye bağırdı. Sonra da bizi toparlayıp apartmana soktu. Eve girerken bu iş Besime Hanım'ın kulağına giderse ne olacak diye düşünüp durdum. Ya da Akgün tekrar kapımıza dayanırsa, insanlar hakkımızda yanlış şeyler düşünürse, artık evimizde güvende olmadığımızı düşünürsek... O zaman ne yapardık?

İçeriye girip salondaki kanepeye sıralandık. Çiçek ve ben Jülide'nin iki yanına, tam dibine otururken Bensu karşımızda ayakta durdu.

"O senin sevgilin mi?" dedi direkt konuya girerek.

"Hayır!" dedi Jülide. "Sevgilim olsa ona böyle mi davranırım? Salak mısın sen?"

"Düzgün konuş benimle. Gece vakti kapımıza biri dayanı-

yor Jülide. Adam az daha zorla götürecekti seni. Ben gelmeseydim ne yapacaktın?"

"Geri göndermek için aşağı indim. Böyle olacağını nereden bileyim? Bu saçmalığın suçlusu ben değilim Bensu!"

Jülide her an ağlayacak gibi görünüyordu. Çiçek onun koluna girip yavaşça sıvazlarken Bensu'ya dönüp, "Zaten korktu, böyle yapma," dedi sessizce. Bensu bize arkasını dönüp birkaç derin nefes aldı. Jülide'nin dikiş sandalyesini karşımıza koyduğunda hepimiz tedirgindik ama konuştuğunda sesi hiç olmadığı kadar ılımlıydı.

"Hayır," dedi. "Tabii ki suçlusu sen değilsin. Özür dilerim. Bize onun kim olduğunu anlatırsan sana yardım etmeye çalışırız Jülide."

Jülide birkaç kez burnunu çekti. Ben onun yerinde olsam çoktan hüngür hüngür ağlıyor olurdum.

"Okuldan biri. Arkadaş ortamında birkaç kez rastlaştık. Bir kez görüştük ama tavırlarından hoşlanmadım. Tekrar görüşmek istemediğimi söyledikçe ısrar etti. Her yerden çıkıyor. Arkadaşlarıma sevgili olduğumuzu söylüyor. Evi nasıl bulduğunu bilmiyorum. Belki beni takip etmiştir. Ben... Bilmiyorum."

"Tamam, yarın gidip onu şikâyet ederiz. Uzaklaştırma kararı çıkarırız."

"Bu onu engeller mi?" diye sordu Çiçek. O da korkmuş görünüyordu.

Bensu sessiz kalınca Jülide inleyerek elleriyle yüzünü kapadı. Bense halıdaki bir noktaya bakıyordum.

"Düzgün bir ailesi varsa onlarla konuşmak faydalı olabilir."

"Ailesini tanımıyorum ki... Akgün'ü bile tanımıyorum. Yalnızca bir kez öğle yemeği yedik. Beni kafaya takacak kadar görmedi bile."

"Muhtemelen görmüştür," dedi Bensu dalgınca.

"Tamam!" dedi birden. "Toparlanın. Bu işi halledeceğiz."

"Bensu, sana mafya avukatı olmadığını hatırlatmam gerekiyor," diye mırıldandım.

"Yine de iyi bağlantılarım var. Hülya Hanım'ı arayacağım." Bahsettiği kişi Bensu'nun yanında staj yaptığı avukattı. Bensu büyük bir şirkette çalışıyordu ve birkaç konuşmamızdan, yanında çalıştığı avukatın çok başarılı bir kadın olduğunu anlamıştım.

Biz kanepede korkmuş bir halde otururken Bensu saçlarını omuzlarından geriye itip bize endişelenmememizi söyledi ve telefon etmek için odadan çıktı.

KAKTÜS TEAM

20. BÖLÜM

Çiçek'le kızları uyandırmadan bir kahvaltı hazırlamaya çalışırken tezgâhın üstündeki temiz tencere ve tabakları kaldırıyordum. Nasıl oldu hiç anlamadım ama bir anda tencerenin kapağını yere düşürdüğümde gürültü sessiz evimizde resmen patladı. Çelik tencere yerde döne döne acayip bir gürültü çıkarırken Çiçek de sese verdiği tepki sonucu elindeki bardağı düşürüp kırdı ve sonra da süpürge açmak zorunda kaldık.

Tabii bunca sese kızlar uyandı. Sadece kızlar da değil. Sabahın yedisinde, evimizden bir sapığı döverek çıkarmaya hazır olan bir grup yakışıklı alt komşu da kapımızda bitti.

Onlardan saklandım. Dün yaşanan dramadan sonra bir süre Barış'a bakabileceğimi sanmıyordum. Çiçek özürler sıralayarak kapımızdaki pijamalı yakışıklıları evlerine yollarken koridorun köşesinden gizlice Barış'a bakmaya çalıştım ama pek bir şey göremedim. Onu yeni uyanmış, şöyle bir gerinmeye bile fırsatı olmamış haliyle görme fırsatını kaçırdığıma inanabiliyor musunuz? Bunun pişmanlığını ömrüm boyunca yaşayacağım.

Sonrasında Çiçek'i sorguya çektim tabii. Nasıl görünüyordu, yüz ifadesi nasıldı, saçları dağınık mıydı? Uyku mahmuru muydu?

Çiçek'in cevabı sadece, "Dehşete düşmüş gibiydi," oldu. Bunun bana pek bir yardımı dokunduğunu söyleyemeyeceğim.

Kızların karınlarını doyurup onları karakola gönderdik. Orada Hülya Hanım'la buluşacaklardı. Biz de gitmek istedik ama Bensu kalabalık etmememizi söyledi. Çıkmadan önce Çiçek'le beraber Jülide'yi aramıza alıp sıkıca kucakladık. Söylenerek bizi itmeye çalışsa da yanaklarına birer öpücük bile bıraktık.

Sonra da bütün öğlen camda geri gelmelerini bekledik. Okula gitmedik. Tatlı yaptık, evimizi temizledik, bininci kez dün akşamın kritiğini yaptık ama vakit bir türlü geçmek bilmedi. Öğleden sonra kapının önünde güzel bir araba durduğunda Çiçek'e seslendim.

"Geldiler!"

"Nihayet!" dedi Çiçek. Kafalarımızı aşağı uzatıp arabadan inmelerini izledik. Kuzey Bey'in de onlarla olması bizi şaşırttı. Arabada, önde tanımadığımız bir kadın oturuyordu. Onun Hülya Hanım olduğunu düşünüyordum ama aşağı inmediği için yüzünü göremedim. Fakat Kuzey Bey kızlarla birlikte dışarı çıkmış, rahat bir duruşla konuşuyordu. Koyu renkli saçları derli toplu, kıyafetleri kaliteli görünüyordu.

"Zenginliğin ölçüsü ne acaba?" dedi Çiçek ona bakarken. "Bir milyonun varsa zengin misindir mesela?"

"Bir milyonum olsa ben kesinlikle zengin olurdum. Ama zengin insanların bir milyonla zengin olduğunu düşünmüyorum."

"Felsefe mi yapıyorsun?" dedi arkadaşım gülerek.

"Arabasını Google'da aratmayı deneyelim," deyip telefonumu aldım. Tam modelini bilmesem de markayı aratıp fotoğraflardan arabayı ya da benzerini görünce fiyatına baktım. Sessizce Çiçek'e gösterdiğimde ekranıma baktı. Baktı... Baktı...

"Anlıyorum," dedi sakince.

"Sonuçta o büyük bir şirketin patronu," derken onun sakinliğini taklit ediyordum.

"İnsanların nasıl bu kadar parası olabiliyor?" Sorusundaki dehşet başka bir anda beni güldürebilirdi ancak şu an aynı duyguları ben de hissediyordum.

"Bilemiyorum hayatım. Şu noktada biz fakiriz."

"Fasfakir," dedi Çiçek.

Kesinlikle, fasfakir.

Aşağıda, kızların eve doğru döndüğünü gördük. Kuzey Bey de Hülya Hanım da onlarla gelmiyordu. Oysa Çiçek son üç dakikadır onları da davet etmeleri için Jülide ve Bensu'ya mesaj yağdırıyordu. Jülide'nin telefonu elinde olduğundan, gördüğüne emindik.

Kızlar içeriye girdikten sonra Kuzey Bey arabasına döndü. Binmeden önce başını kaldırıp etrafa bakındığını görünce Çiçek'le içeriye kaçıp pencerenin dibine çöktük. Ellerimizi ağzımıza kapatıp birbirimize baktıktan sonra yaramaz çocuklar gibi kıkır kıkır güldük.

Zil çalınca hemen doğrulup kapıya koşturdum. "Ne oldu?" dedim kızlar içeriye geçerken.

Jülide salona geçip kendini kanepeye attı. Bensu da karşısına oturup, "Bir daha Akgün'ü göreceğimizi sanmıyorum," dedi.

"Hapse mi girdi?" diye sordu Çiçek saf bir merakla. Bensu sorusuna alayla gülerken Jülide cevap verdi.

"Sadece aptalın teki olduğu ortaya çıktı. Hülya Hanım *dünyanın en havalı kadını benim* diye bağıran duruşuyla karşısına geçip kendini benim avukatım olarak tanıtınca korktu salak. Söylemiştim size. Tehlikeliden çok yılışık biriydi. Hülya Hanım ona ailesine haber verdiğini ve beni bir daha rahatsız eder-

se hakkında işlem başlatılacağını söyleyince de ayaklarıma kapanmaya kalktı."

"Jülide, bir daha önüne gelenle yemek yersen seni eve kilitlerim," dedi Çiçek kaşlarını çatarak. "Yaptıkların sadece seni ilgilendirmiyor. Artık birlikte yaşıyoruz. Birbirimizi koruyup kollayacağız, tamam mı? Yoksa yemin ederim o kara saçlarını yolup hayatımın ilk kavgasını seninle yaparım."

Çiçek'in asabiyeti bizi öyle şaşırttı ki gülemedik bile. Arkadaşım kollarını göğsünde birleştirmiş, dik dik Jülide'ye bakarken onu omuzlarından iterek oturttum. "Benimle kavga etsen hiç şansın olmaz, biliyorsun," dedi Jülide ama bize laf sokarken hep yüzüne yerleşen o küçümser bakıştan eser yoktu.

"Seni şaşırtabilirim," dedi Çiçek ama şaşırtamayacağını hepimiz biliyorduk. Yani Jülide'ye karşı Çiçek'ten bahsediyoruz. Ben bile Jülide'yi dövemem.

Jülide karşılık vermek yerine hafifçe gülüp koltuğa yığıldı. "Bunu yaşadığımıza inanamıyorum."

"Sen iyi misin?" diye sordum nazikçe.

"İyiyim ama Besime'ye ne söyleyeceğiz?"

"Belki de yeni bir ev bakmalıyız," diye mırıldandım. Jülide onu tanıdığımdan beri ilk kez mahcup görünüyordu.

"Özür dilerim."

Bir an sessiz kaldık. Akgün'ün kapımıza dayanması onun suçu değildi ama Jülide'nin övünüp durduğu flörtlerine karşı kendi iyiliği için daha dikkatli olması gerekiyordu. Bu kadar pervasız ve şımarık olmanın sonuçları elbette olurdu. Bensu bunu dile getirince Jülide kavgaya hazırlanmak yerine kabul etti. Bu, dün akşam yaşananların onu gerçekten huzursuz ettiği anlamına geliyor olmalıydı.

"Ev sahibini dert etmeyin," dedi Bensu. "Bizi kovamaz, bir

kontratımız var ve suçlu değil, mağduruz. Benimle kavga etmek isterse de bu evi başına yıkarım. Gerçek anlamda."

Bensu öfkeyle kollarını göğsünde birleştirip bacak bacak üstüne attı. Kızlarla birbirimize hafif korkmuş bakışlar atarken dünden beri zihnimde canlandıkça Bensu'ya yükseldiğim o anı sordum.

"Sahi, sen o adamı nasıl dövdün ya?"

"Dövmedim Birce. Etkisiz hale getirdim."

"Savunma dersleri aldım derken ciddiydin yani," dedim hayretle. Bensu *ne sandın?* der gibi baktı.

"Peki, sen neden Barış vurulmuş gibi davrandın? Bir tek 'ambulans' diye bağırmadığın kaldı."

Jülide ve Çiçek akıllarına gelen görüntüyle kıkırdamaya başladılar. Onlara ağlamaklı bakışlar atarak, "Öldürün beni," dediğimde ise kahkahaları patladı. Ben dudak bükmüş, içli içli halıya bakarken onlar deli gibi gülüyorlardı.

"Birce, Barış'a âşık," dedi Çiçek kahkahalarının arasında.

Bensu halime acır gibi bakarken sırtımı sıvazladı. "Onu anladım. Anlamayan var mıdır ki?"

"Barış anlamıyor!" deyip dizlerine doğru devrildim. "Bana biraz şefkat göster lütfen. Karşılıksız aşklar içinde helak oluyorum."

"Üzgünüm," dedi Bensu. Sesindeki dostça tınıyı yakalayınca yüz bulup daha çok sızlandım.

"Bugün bir yere gidecek misiniz?" diye sordu Jülide.

"Benim üçte bir dersim var ama şimdi çıksam da yetişemem. İşe de gitmiyorum bugün. Evdeyim."

"Ben hiç devamsızlık yapmıyorum. Bir günden bir şey olmaz. Ben de evdeyim."

Ona bir öpücük attığım sırada Bensu saatine baktı. "Bugünkü son dersim bitmek üzere. Şirkete geçerim birazdan."

"Kuzey Bey gelme dedi ya!"

Fırsatı değerlendirmek, adamın neden orada olduğunu sormak için hevesle ağzımı açtım ama Bensu tek bir bakışıyla beni susturup Jülide'ye döndü.

"Gitmeyip ne yapacağım ki?"

"Evde birlikte takılırız. Size yemek yaparım."

Bu sözler hepimizi öyle şaşırttı ki şok içinde Jülide'ye baktık. O ise yalnızca gözlerini devirdi. "Ne var? Teşekkür etmek istiyorum."

"Ya, sen bizi seviyorsun he!"

Bensu'nun dizlerinden kalkıp Jülide'nin yanına gittim. Beni itmesine fırsat bulamadan kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldığımda Çiçek de diğer taraftan geldi.

"Biz de seni seviyoruz Jülide!"

"Hayır, beni bırakın. Bensu! Yardım et."

"Onu iyice sıkıştırın kızlar," dedi Bensu karşıdan eğlenerek bizi izlerken. "Aklı başına gelene dek sevgi gösterin de artık davranışlarına biraz dikkat etsin."

Pazar görünümlü bir çarşamba geçirmek ilginçti. Hafta içi hepimizin evde olması, Jülide'nin bize kendi rızasıyla ve söylenmeden yemek yapması, Bensu'nun bir köşeye çekilip çalışmak yerine bizimle vakit geçirmesi çok ilginçti. Artık aile olmaya başladığımızı düşünüyordum. Birlikte yaşamak düşündüğümden çok daha keyifliydi. Tabii ki sürekli kavga ediyorduk ama evde kimse birbirine kin gütmüyordu. Banyo sırası için, mutfakta bulaşık bıraktığımız için sık sık evde sesler yükselse de o anda kalıp sürekli birbirimize aynı şekilde davranmıyorduk.

Bunun çok büyük bir şans olduğunu düşünüyordum. Bir-

birinden bu kadar farklı dört kızın birlikte yaşayabilmelerine olanak veren bir dengeleri olmasa bu evde ne mutlu olabilirdik ne de eğlenebilirdik.

Jülide bize güzel bir tavuklu makarna yapıp üzerine Çiçek'in hazırladığı beşameli döktü. Aslında sosu da kendisi yapacaktı ama bu konuda pek başarılı olmadığını bildiğimizden, yardım teklif etmiştik. Makarnadan başka pek bir şey yapmayı bilmediğini söylese de yanında bir de havuç çorbası hazırladı. *Blender*'ımız olmadığını çorbayı yaptıktan sonra fark edince ufak bir kriz geçirdi ama ona büyük bir süzgecimiz olduğunu, onunla çorbayı süzebileceğimizi söyleyince krizi kolay atlattık.

Çorbanın kıvamı fazla suluydu, ilk kez havuç çorbası içtiğimden tadını da garipsemiştim ama sonuçta hepimiz yemekleri şikâyet etmeden yiyip karnımızı doyurduk. Çaylarımızı içerken Besime Hanım kapımızda belirmeseydi, dün yaşanan tatsız olayı tamamen unutabilirdik.

"Ben size ne dedim?" dedi ev sahibimiz davet beklemeden içeri girerken.

"Ne dediniz Besime Hanım?" diye sordum, sırf laf olsun diye.

Kadın doğruca salona girerken gözlerimi devirerek peşinden yürüdüm. Kızlar da salonda oturuyorlardı. Jülide ev sahibini görünce inleyerek omuzlarını düşürdü. Çiçek paniğe kapıldı. Bensu ise ayağa kalkıp sert bir duruşla ev sahibinin önünde durdu. Ben de öylece izledim, ne yapabilirdim ki?

"Gürültü patırtı istemiyorum, dedim. Mahalleyi ayağa kaldırmışsınız!"

"Hayır, böyle bir şey olmadı," dedi Bensu.

"Sarhoşlar dayanmış kapılara! Ben evimde böyle şeyler istemem, demedim mi size?"

"Ee, bizimle ne ilgisi var? Bu dünyada içki içen her insanın sorumluluğunu biz mi alacağız?"

"Size gelmiş ama adam!"

Besime Hanım çileden çıkmış gibi bağırmaya başladığında Bensu bundan biraz bile etkilenmedi. Jülide, bu duruma düştüğü ve bizi de sürüklediği için mahcuptu. Çiçek başına böyle bir şey geleceğini bilse şehri terk etmeyi tercih edermiş gibi görünüyordu. Ben olayı kişiselleştirme taraftarı değildim.

"Besime Hanım, biraz sakin olun. Neler olduğunu dinleyin. Orada biz vardık. Mahalleli sadece kulak kabarttı. Olayı doğru anlatmaları imkânsız."

"Şimdi de benim yirmi yıllık komşularıma yalancı mı diyorsun?"

"Ayrıca iftiracı olduklarını da söylüyorum. Mağdura atılan iftira neticesinde mağdur ile ilgili bir yaptırım uygulanırsa, iftira eden kişi ve kişiler üç yıldan yedi yıla kadar hapis cezasına çarptırılır. Hakkımızda konuşan kişilerin isimlerini verir misiniz yoksa onları ben mi bulayım? Ya da şöyle söyleyeyim, durup doğruları mı dinleyeceksiniz yoksa iftiracı gruba katılıp benimle mahkemede mi yüzleşeceksiniz?"

Besime Hanım söyleyecek bir şeyler arayarak kafasını tuhaf bir şekilde salladı. "Niye iftira olsun? Dayanmadı mı o adam kapınıza?"

"Evet, dayandı."

"Hah! Gördün mü işte! Sevgilileriniz gelip bizim huzurumuzu bozamaz efendim."

"Kapıya biri dayandı ve o kişiyi tanımıyorduk."

"Jülide diye bağırmış saatlerce!"

"Jülide'yle görüşmek istemiş, arkadaşım da kabul etmemiş. Bu yüzden sarhoş aptallığıyla kapısına dayanmış. Bizim sözlerimizi doğrulayacak şahitlerimiz var. Fakat sizin şahitleriniz yarım yamalak duyulanlarla varsayımlar üzerine konuşuyorlar."

"Bakın kızlar," dedi Besime Hanım ama Bensu ona müsaade etmedi.

"Siz bakın. Bir kontratımız olduğunu sürekli hatırlatmaktan bıktım artık. Ayrıca bu olayda bizim hiçbir suçumuz yok. Bu sabah polise gidip adamı şikâyet ettik ve bir daha bizimle iletişim kurmayacağından emin olmak için avukatlarımızla görüştük. Karşınızda ne olduğu belirsiz genç bir kız görmekte ısrarcısınız fakat üzgünüm. Bu evde bir avukat yaşıyor. Başımıza bir talihsizlik geldi diye bizi dışlarsanız ne olur, biliyor musunuz? Başımıza gerçekten bir kötülük geldiğinde bunun sorumlusu siz olursunuz. Her gün onlarca kadın cinayeti işleniyor. Buna rağmen her gün sadece kadınlar suçlanıyor. Siz de yalnız yaşayan bir kadınsınız. Neden bize destek olmak yerine yargısız infaz yapıyorsunuz?"

"Üste çıkıyorsun!" dedi Besime Hanım son bir çırpınışla.

"Çünkü haklıyım!" dedi Bensu da. Jülide onun yanına geçip ev sahibinin karşısında durdu. Yüzü her zamanki kibirli ifadesinden arınmış, gözleri sıkıntıyla dolmuştu.

"Besime Hanım. Tüm bunlar yaşandığı için çok üzgünüm ama buna ben sebep olmadım. Eğer sorun çözülmeseydi biz de artık burada kalamazdık zaten. Ama düşündüğünüz gibi bir durum yok. Yeterince korktuk ve üzüldük. Lütfen anlayış gösterin."

Ev sahibi hepimizi tek tek süzdü. Bize hak verdi mi bilemiyordum ama en azından sessiz kalacak kadar sağduyusu vardı. "Eh," dedi bizden hiç hoşlanmadığını ortaya koyan bakışlarla. "Bu seferlik böyle olsun. Bir kez daha böyle bir şey yaşanırsa, müsamaha göstermeyeceğim."

Arkasını dönüp dış kapıya doğru yürürken onu takip ettim. Kadın ayakkabılarını giyerken sakince adını söylediğimde durup baktı.

"Hakkımızda yanlış şeyler duyduğunuzda hemen kapımıza dayanmayın, olur mu? Bizi savunun. Biz iyi insanlarız Besime Hanım. Gerçekten."

"Göreceğiz," dedikten sonra işaret parmağını yüzüme doğru salladı. "Yine de ablanı arayacağım."

Terliklerini merdivenlere vura vura yukarı çıktığında içeri girdim. Ondan önce ablamı arayıp durumu anlatmam gerekiyordu ama buna mecalim yoktu. İçeriye geçtiğimde kızları sessizce otururken buldum.

"Bensu, gerçekten öyle bir durumda dava açar mıydın?"

"Bizi evden çıkarmakta ısrar etseydi açabilirdik ama iş oralara gelince bu evde huzurlu yaşayabilir miyiz bilmiyorum."

"Peki iftira konusu?" diye sordu Çiçek.

"Yasalar hakkında yalan söylemem," dedi Bensu arkasına yaslanırken, yüzünde yarım bir gülüş vardı. "Fakat bu durumda iftira suçu diyebileceğimiz bir olay yaşandığını sanmıyorum."

"Kadına yalan mı söyledin?" derken Çiçek'in gözleri irice açılmıştı.

"Kadına avukat olduğumu söyledim Çiçek."

"Ah... O kadar ikna ediciydin ki ben bile henüz avukat olmadığını fark etmedim."

Jülide tüm bu saçmalığa daha fazla dayanamıyormuş gibi garip, gülmekle ağlamak arası bir ses çıkardı. Ses sanki kuvvetli titreşimler yayarak hepimizin üstüne binmiş gibi, bir bir döküldük. Önce uzun uzun güldük. Hep birlikte. Sonra bir ağlama seremonisi başladı. Hep birlikte.

Sinirlerimizi yatıştırmayı becerdiğimizde ise yan yana oturup baharatlı cips yedik. En azından o gece boyunca, konuşmak yerine çiğnediğimiz cipslerin katır kutur sesleri eşliğinde oturmak, zorluklarla başa çıkmak için iyi bir yol gibi görünüyordu.

21. BÖLÜM

Sevgili okur, sence ben geri zekâlı mıyım?

Bazen kendime olan tahammülümü yitirdiğimi hissediyordum. İnsan sonuçlarıyla yüzleşemeyeceği şeyler yapmaya neden bu kadar hevesli olur ki?

Aman... Herkesin içinde Barış vurulmuş gibi yaygara koparsam ne olmuş yani? Paniklemiştim! Aynı şey Bensu'nun ya da Jülide'nin başına gelse yine sarhoş adamı dövmeye çalışırdım. Ya da yine arkadaşlarımın iyi olup olmadığını kontrol ederdim.

Tamam, kabul. Yüzlerini tutup korkuyla ve gözyaşlarıyla isimlerini haykırmazdım. Daha makul bir şekilde iyi olup olmadıklarını kontrol ederdim. Fakat bunu benden başka kim biliyordu Allah aşkına! Herkes biliyormuş gibi hissediyorum.

Bu sabah merdivenleri inerken alt kattaki dairenin kapısı açıldı. Selim'in kara saçlı kafasını gördüğüm an öyle büyük bir panikle geriye dönüp kendi katıma koşturdum ki neredeyse düşüyordum. Anahtarımla kapımı açana dek akla karayı seçtim. Sonunda içeri girmeyi başardığımda ise kapıyı sertçe kapayıp önüne çöktüm ve nefesimi tuttum.

Kimse bana nedenini sormasın. Bir cevabım yok.

Selim kardeşine açıkça ve çaresizce âşık olduğumu biliyor olmalıydı. Bununla çok bir derdim yoktu aslında. Âşık olmaktan niye utanayım? Fakat o gece yaşananlar kesinlikle utanç vericiydi. Barış'la bir çift bile olsak utanç verici olurdu. Ama o zaman bana gülen yüzleri, alaycı bakışları Barış'a sarılarak ya da onu öperek görmezden gelebilirdim. Fakat ikimiz bir çift değilken verdiğim tepkiyi, Mecnun'un kahkahalarla beni tutmaya çalışmasını ve Selim'le Barış'ın şaşkın bakışların unutamıyordum.

Şşş, onu öpmeyi düşünme Bircesaurus.

Kızlar günümüzün ardından kendimi iyi hissettiğimi ve önceki geceyi atlattığımı düşünüyordum fakat Selim'den kaçarken kendimi kandırdığımı fark ettim. Bu yüzden Lale'yi arayıp ona bugün benim yerime çalışması için yalvardım. Başta istemedi ama ısrarımdan bıkıp sonunda kabul etti.

Böylece okuldan sonra kütüphanede kalıp son günlere bıraktığım bir ödevi yapmaya koyuldum. Aklımı Barış'tan ve yaşadığım utanç silsilesinden kurtarmak için iyi bir yoldu. Oturmaktan sırtım ağrıyana, açlıktan karnıma kramplar girene dek yerimden ayrılmadım çünkü başından kalkarsam ödevi yapmayı ertelemek gibi kötü huylarım vardı. Bütün gece ayakta kalıp ağlayarak ödevi bitirmeye çalışmak istemiyordum.

Kütüphaneden ayrıldığımda saat ona geliyordu. Eve giden dolmuşa binip birkaç durak erken inerek kalan yolu yavaşça yürüdüm. Son birkaç saattir kendime acımayı bırakmış gibiydim. Kafamı Barış'tan uzaklaştırmayı becermiştim. Bilirsiniz, dinozorları falan düşünüyordum. İyiydim yani.

Fakat kaderin cilvesine de bakın! Barış evin önündeki merdivenlerde üzerinde montu, sırtında çantası ve elinde ki-

tabıyla oturuyordu. Dikkati okuduğu kitapta olmasına rağmen beni görmemesi için kendimi hızla bir binanın duvarının arkasına attım.

Of ya, bunu asla atlatamayacağım.

Üstünde pek düşünmeden telefonumu çıkarıp Çiçek'i aradım ama açmadı. Kızların odasının ışığı yanıyordu. Bensu pek odasında oturmadığı için Jülide'yi aradım ve selam verme gereği duymadan konuya girdim. "Beni kurtar."

"Öldürülmek üzere misin?"

"Ne? Hayır."

"O zaman beni oyalama."

"Jülide ya!" dedim sesimi alçak tutmaya çabalayarak. "Zor durumdayım."

"Üff, iyi. Ne oldu?"

"Barış kapının önünde oturuyor," dedim duvarın kenarından gizlice bakarak. Tanıştığımızdan bu yana saçları biraz uzamıştı ve gece rüzgârında hafifçe sallanıyordu. Başlarda onu bu kadar yakışıklı buluyor muydum bilmiyorum. Ancak zaman geçtikçe, ona dair bir şeyleri sevmeye başladıkça gözümde daha yakışıklı, daha cazibeli birine dönüşmüştü. Ne diye bu soğukta dışarıda oturuyordu ki?

"Ve bunu bana söylüyorsun çünkü?" dedi Jülide kayıtsızca.

"Ondan kaçıyorum."

"Hımm. Evin arkasından dolanıp çatıya tırmanmayı dene. Çatıdan içeri girersin ve böylece onunla karşılaşmadan eve gelebilirsin."

"Neyim ben, Örümcek Adam mı?"

"Peki ben neyim? Batman mi?"

"Bensu'yla yer değiştirip bütün gece yanı başında ağlamamı ister misin?"

"Of Birce. Az önce çöpü çıkarıyordum. Barış evde olup olmadığını sordu. Seni bekliyordur. Konuş onunla."

"Beni mi sordu?" derken duvar dibindeki kaçak kız olduğumu unutuverdim. Gözlerim irice açılmış, sesim de biraz fazla çıkmıştı.

"Tavsiye ister misin? Git onu öp ve bu çileden kurtul."

"Neden bütün tavsiyelerin öpüşmekle ilgili?"

"Çünkü birçok şeyi çözüyor. Kapatıyorum."

Sahiden de kapattı. Duvar dibinden bir kez daha Barış'a baktım. Sonra geri çekilip derin bir nefes aldım, yüzüme doğal bir gülümseme kondurmayı denedim. "Ah, Barış. Selam. Seni görmedim," dedim kendi kendime. Sonra yüzümü buruşturdum çünkü direkt üstüne giderken onu nasıl görmeyecektim ki?

Tekrar denedim.

"Selam! Burada ne yapıyorsun? Çok soğuk. Oldu, görüşürüz. Ah bu arada geçen gün seni korkuttuysam özür dilerim. Bilirsin, ben böyleyim işte. Ha ha!" Bu gülmekten çok ağlamaklı bir sesti. İnleyerek yere çömeldim. "Sadece merhaba de," diyerek kendimi teselli etmeye çalıştım. "Garip bir şey olursa dinozorlardan bahsedersin."

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve düşünmeyi, beklemeyi reddederek saklandığım yerden çıktım. Hızlı adımlarla, nefesimi tutarak binanın önüne kadar yürüdüm. Niyetim hızlıca bir selam verip oradan kaçmaktı ama Barış ayak seslerimi duyup başını kaldırdı. Ve bana baktı. Öylece. Biraz gülümsemenin yardımı dokunabilirdi Barışiraptor!

Kitabını kapatıp ayağa kalktı. Ellerini cebine koyarken ince kitabı da cebine girdi. "Merhaba."

Yüzüne bakmadım. Gözlerimi sağ omzuna dikip tiz bir sesle cevap verdim. "Merhaba."

"Lale iyi olmadığını söyledi. Seni merak ettim. Nasılsın?"

Omzuna sabitlediğim gözlerim irice açılıp yusyuvarlak oldular. Suratımda bir şok ifadesi belirdi. Aşırı tepki vermek istemiyordum. Gerçekten, kendimi dizginlemeye çalışıyordum. Son günlerde kendime sürekli soğukkanlı olmayı öğütlüyordum ancak can çıkmadan huy çıkmıyordu işte, ne yapalım. Barış beni merak etmiş. Beni. Merak. Beni.

Bu aşk benim üç gram aklımı da aldı götürdü bakın. Hayatıma devam edemiyorum artık.

Gözlerim yüzüne kayarken, "Beni mi?" diye sordum aynı tiz sesle.

"Ne seni mi?"

"Hiç. İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi Barış. "Sen nasılsın?"

"İyiyim."

Gözlerini üstüme dikip uzun uzun beni süzdü. Normalde bile bu bakışlara dayanmakta zorlanıyordum. Bir histerinin eşiğindeyken mücadele etmek kolay değildi. "Neden garip davranıyorsun?" dedi Barış. Temkinli görünüyordu.

"Ah, gerçekten biraz garipti değil mi? Aslında şöyle oldu. Adama çok kızmıştım. Jülide'yi ve bizi rahatsız ettiği için. Sonra dönüp sana vurunca düşündüm ki… Ben düşündüm ki..."

Durup bana yardımcı olması için çaresizce ona baktığımda sesim kesildi çünkü bana bir tuhaf bakıyordu. Gözlerini birkaç kez kırptı, kafasını yana doğru eğdi ve etrafa bakındı. Sonra gözleri tekrar beni buldu.

"Ne diyorsun Birce?"

Hımm. Yani bu senin için hiç önemli değil miydi? Yani ben günlerdir boşuna mı kendimi yiyorum? Yani durup bu kız niye böyle diye düşünmedin mi hiç? Arkadaşların da mı söylemedi be!

"Sanırım ağlayacağım," deyiverdim.

Bu Barış'ı paniğe sürükledi. Gözlerinin sağa sola dönüp durmasından bu sonuca vardım. "Bir yerin mi acıyor?"

"Hayır, duygusal bir çöküntünün içerisindeyim."

"Şey... Ben teselli etmede pek de iyi değilim. Senin için ne yapabilirim?"

Bana sarıl. Beni öp. Beni sevdiğini söyle?

"Sence ben deli miyim?" diye sordum ağlamaklı bir sesle. "Benimle arkadaşlık etmek istemezsen anlarım."

"Ne?" Barış buna öyle şaşırdı ki bu kez gerçekten gözlerim doldu. Deliyim işte resmen! "Neden istemeyeyim ki?"

"Çok gürültülüyüm. Sen gürültüyü sevmezsin."

"Bu doğru ama bazen küçük değişimler olabilir."

"Cevaplarını anlamıyorum," dedim bu kez. Sesim mızmız bir çocuğunkine benziyordu.

"İyi, ben de seninkileri anlamıyorum."

"Saçlarım çok kabarıyor."

"Peki." Zavallı Barış! Beni anlamak için çok çabaladığını görüyordum. Keşke ona yardımcı olabilseydim. "Bunun konumuzla ilgisi nedir?"

Gözlerimi üstümüzdeki karanlık göğe çevirdim. Evlerin ve sokak lambalarının ışıkları yüzünden sokakta birbirimizi iyi görebileceğimiz kadar ışık vardı. "Sana biraz kendimden bahsedeyim dedim işte."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Kendime çok yüklendiğimi düşünüyorum." Derin bir nefes alıp kendimi normal biri gibi davranmaya zorlayarak gülümsedim. "Biraz rahatlamayı denemeliyim. Sen rahatlamak için ne yaparsın?"

Barış biraz düşündü. Bu sırada yüzüme pek bakmadı. Buna

memnundum. Bu kadar perişan görünürken dikkatini üzerimde istemiyordum. "Benimle Jurassic Park izlemek ister misin?"

"Sen sürekli Jurassic Park mı izliyorsun?"

"Hayır, sürekli değil," deyip gülümsedi. İçten, güzel bir gülücüktü. "Kendini daha iyi hissedeceksen odamı karıştırmana da izin veririm."

Yüzümdeki hayret ve heyecan öyle açıktı ki Barış'ın bunu kaçırması imkânsızdı. Sandığım şekilde aramızın garipleşmeyeceğini gördüğüme sevinsem mi, dertlensem mi bilmiyordum. Sevinmeye karar verdim. Hiçbir zaman melankolik biri olmamıştım. Sahip olduklarımla mutlu olurdum. Barış'ın bana karşı neler hissettiğini düşünerek sıkılıp durmaktansa onunla vakit geçirip eğlenmeyi tercih ederdim. Şu son iki günün stresini atmak için iyi bir fırsat gibi görünüyordu.

Barış parmağını burnuma doğru kaldırdı. "Ama çekmecelerimi karıştırmak yok."

"Çalışma masanınkileri bile mi?"

"Hımm. Onlar olabilir. Hadi gel."

Binanın kapısını açıp içeri girdim. Merdivenleri çıkarken endişeli bir halde dudaklarımı ısırıyordum. "Bazı sorunlarım var."

"Nedir?"

Omzumun üstünden arkamdan gelen Barış'a baktım ve sıkıntılı bir nefes verdim. "Abinden biraz utanıyorum."

Barış'ın ifadesiz yüzü değişmedi. "Neden?"

"Kişisel sebeplerden. Sana hiç benim hakkımda bir şey söylüyor mu?" Kapılarına gelince yan yana durduk. Barış kapıyı anahtarla açmak yerine zile bastı. Yanında bir misafir getirdiği için zile basması normaldi.

"Bazen."

"Ne? Ne söylüyor?"

Kapı açılıp da Mecnun ağzında tuttuğu koca bir sandviçle karşımızda belirince Barış cevap veremedi. Mecnun sandviçini eline alıp içi yemek dolu yanaklarıyla bana selam verince dudak büktüm.

"İyi ki Çiçek yanımda değil."

"Neden değil? Buraya Çiçeksiz giremezsin. Git ve onu getir," deyip kapıyı kapamaya çalışınca Barış kapıyı tutup arkadaşını içeriye doğru itti.

"Onu dinleme. Gel."

Beni içeri alırken Mecnun, Barış'a imalı bir bakış attı. Bu bakışı tanıyordum, en iyi arkadaşlara özel bir bakıştı fakat Barış fark etmiş gibi görünmedi. Arkasından salona girerken Selim ortalarda mı diye etrafa tedirgin bakışlar attım ama güvendeydim. *Şimdilik.*

Acı kahverengi, köşeli koltuğun bir ucuna oturduğum sırada telefonum çaldı. Çiçek'in aradığını görünce ekranı Mecnun'a gösterip dil çıkardım. "Alo."

"Birce, beni aramışsın. Duymadım."

"Evet, bir şey soracaktım ama hallettim. Şimdi alt kattayım."

"Yaa, nasıl oldu bu?" dedi Çiçek kıkırdayarak. Mecnun kendini dizlerimin dibinde yere attı. Elini kalbine koyup, yalvaran bakışlarını üstüme diktiğinde kahkaha atmamak için dişlerimi sıktım.

"Anlatırım. Mecnun da burada. Sen de gelsene."

"Gelemem, annem bu saatte genç çocukların evinde olduğumu duysa felç geçirir. Senin annen de geçirir."

"Ama bunlar çok beyefendi çocuklar Çiçek."

"Evet, bunu neden annene söylemiyorsun?"

Mecnun karşımda kıvranıp durduğu için daha fazla dayanamayıp güldüm. Annemin bana kızacağını sanmıyordum. Büyüdüğüm yerde mahalledeki arkadaşlarımla sık sık film geceleri

yapardık. Komşumuzun evinin küçük terası bizim sinemamız gibiydi. Üstelik bir sürü erkek kuzenim vardı. Erkeklerle arkadaşlık kurarken kendi sınırlarımı korumayı bilir, benim ya da ailemin güven duymayacağı tipte adamlara çok yaklaşmazdım. "Çok gecikmem, tamam mı?"

"Tamam. Bir şey olursa çığlık at. Bu evin duvarları ince ve benim kulaklarım epey sağlam. Kapıya dayanmam üç saniye sürer."

"Tamam, görüşürüz." Kapattıktan sonra Mecnun'a bakıp hüzünle başımı salladım. "Gelmiyor."

Dizlerinin üstünde dimdik dururken birden kendini sağa doğru yere attı ve boylu boyunca uzandı. "Kaç yaşında bu?" dedim yerde kıvranan arkadaşıma bakarken.

"Yirmi dört," dedi Barış ciddiyetle. "Fakat hiç de öyle davranmıyor, değil mi?"

Mecnun'u olduğu yerde bırakıp koltuktaki oturuşumu değiştirerek Barış'a döndüm. "Sen de hiç yirmi üç gibi değilsin."

"Kaç gibiyim?"

"Otuz beş."

Barış parmaklarını yüzüne koyup sabit bir hareketle bana döndü. "Cildim yüzünden mi?"

Küçük bir kahkahayla cevap verdim. "Hayır, cildin bir bebeğinkine benziyor. Bir şey kullanıyor musun?"

Aşağılardan, bir başka talihsiz âşığın acılı iniltisi duyuldu ama aldırmadık. "Hayır, iyi genlere sahip olmalıyım."

"Ben de gökkuşağı genine sahibim işte." Bakın bir insan kendine ait olumsuz şeyleri ortaya dökmeye bu kadar hevesli olmamalı ama!

"Öyle bir gen yok," dedi Barış.

Bu üstünde düşünülmeden verilmiş bir cevaptı ama güldüğümü görünce bir saniye durdu ve hemen ardından biraz utan-

mış göründü. Aslında yüzünde bunu anlayacak ciddi bir değişim olmuyordu fakat bakışları öyle değişiyordu ki mahcup olduğu ya da utandığı zamanları artık rahatça anlayabiliyordum.

"Hadı gel, sana çekmecelerimi göstereceğim."

"Yaşasın!"

Ayağa kalktık, Mecnun'un etrafından dolanırken Barış ona, "İyi misin?" diye sordu. Mecnun hâlâ yerdeydi, yüzü koltuğa dönüktü ama artık acayip sesler çıkarmıyordu. Elini havaya kaldırıp her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret verince onu arkada bıraktık. Bizimkinin aynısı olan dar koridordan geçip kapısında ahşap Jurassic Park simgesi olan odaya doğru yürüdük. Barış kapıyı açıp geçmem için kenarda durdu. Sonra açık bırakarak kendisi de içeriye girdi. Bu centilmenlik karşısında gülümsedim. Bence annem Barış'tan çok hoşlanırdı.

Ellerimi birbirine sürüp tertemiz ve düzenli odaya baktım. Kafamdaki erkek odası görüntüsüyle hiç uyuşmuyordu. Basit eşyaları vardı ama asla sıkıcı değildi. Dinozor koleksiyonunun olduğu raf karmaşık olmalıydı belki ama Barış onları sıkıştırmamış, geniş bir alana yaymıştı. Bu yüzden göz yoran bir kalabalığı yoktu. Çalışma masasının üzerindeki panoya dönüm. Bu kez oradan başlayacaktım. Koleksiyona dalarsam çıkamayacağımı biliyordum. Panoya yaklaşıp Barış'ın düzgün yazısıyla aldığı notlara baktım. Bazıları ders notlarıydı. Bazıları farklı araştırmalar hakkında yazılan bilgilere benziyordu. Ve hatırlatıcıya benzeyen birkaç kısa cümlenin yazıldığı kâğıtlar asılıydı. Bunların yanı sıra ufak kâğıtlarda detaylı dinozor çizimleri vardı. Bazıları çok profesyonel görünüyordu. Onların Barış'ın çizimi olmadığını anlıyordum çünkü kendi çizimleri olduğunu düşündüğüm basit şeyler de vardı. Gözlerimi sırayla kâğıtların üzerinde gezdirirken tanıdık bir şey görünce kalbim yerinden oynadı. Bircesaurus karşımda duruyordu.

Onu çizdikten sonra katlayıp Barış'a doğru atmıştım. Hiçbir amacım yoktu. Yalnızca ona sataşıyordum. Alıp cebine koyduğunu hatırlıyorum fakat bunu daha sonra atmak için yaptığını düşünmüş olmalıyım. Etrafa çöp atılmasına tahammül edemiyordu. Ya da dalgınlıkla cebine koymuş olabilirdi. Fakat buradaydı işte. Olabildiğince düzeltilmiş ve panoya asılmıştı.

"Hey," dedim heyecanla. "Bu benim."

"Onu bana verdin," dedi Barış. Bakışları bende değil panodaydı.

"Hayır demek istediğim bu *benim*. Birce. Neden pananda duruyorum?"

"Yine mantıksız konuşuyorsun, sana cevap vermeyeceğim."

"Hadi oradan. Onu neden panoya astığını bana söylemek zorundasın. İyi bir çizim bile değil."

"Onunla aramda bir bağ kurduğumu düşünüyorum," dedi Barış. Sesi o kadar düz, söyleme şekli öyle yavandı ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Hoşuma gitti," dedim yalnızca. "Bu kâğıt sana beni hatırlatıyor mu?"

"Elbette."

"Güzel." Tekrar panoya döndüğümde yüzümü göremediği için kocaman bir gülüşün suratıma konmasına aldırmadım.

"Bu ne?" Üzerinde anlamsız bir şeyler yazan kağıdı gösterdiğimde Barış yazıyı okudu.

"Sphenopalatine ganglioneuralgia. Beyin donması denilen tıbbi bir terim."

"Neden böyle bir şey yazdın?"

"Bir şey okurken ilgimi çekti. Beynin alıştığın rutinin dışına çıkmandan hoşlanmadığında tepki verir. Baş ağrısı gibi. Aslında terimin anlamı böyle ama beyin donması bana farklı şeyler düşündürdü, oraya yazdığımın farkında bile değildim."

Tekrar ona döndüm ve saf bir merakla sordum. "Bir örnek ver."

"Örneğin... Geçen akşam. Dışarıdayken."

"Ne olmuştu?"

Barış büyük bir adım atıp tam karşımda durduğunda yüzünü daha iyi görebilmek için başımı kaldırdım. Aklımda hiçbir şey yoktu. Barış'tan herhangi bir ilgi kırıntısı beklemiyordum. Bana bunun için hiçbir sebep vermemişti ve kendimi beklentiye sokmamaya çalışıyordum. Bu yüzden, büyük ellerini kaldırıp yanaklarımın üzerine, yüzümü tutar gibi koymasına hazırlıksız yakalandım. Barış yüzümü tutmadı ama elleri iki yanımda asılı kaldı.

"Beni böyle tuttun."

"Ne?" deyişim küçücük bir soluktan ibaretti. Beyin donmasından kastettiği şey buysa, onu anlıyordum.

"O gün, o adamla tartışırken birden ortaya çıktın ve beni tuttun."

Bu konuşmayı yapmamak için kıvranıp durduğum onca andan sonra bunları duymaktan kaçınmam gerekirdi. Çığlıklar atarak yukarı kaçmalı ve kendimi eve kilitlemeli, bir daha Barış'la asla konuşmamalıydım. Ancak Barış benimle dalga geçmiyordu, davranışımı sorgulamıyordu da. Yalnızca soruma cevap veriyordu. Kalbim çılgınca çırpınmaya başladı.

"Ve? Bir şey mi hissettin?" diye sordum sessizce. Barış ellerini indirip omuz silkti.

"Bilmiyorum. Beyin donması yaşadığımı düşünüyorum."

"Keşke ne söylediğini anlasam," dedim çaresizce. Konu o olduğunda kendi hislerime göre çıkarımlar yapmak ihtimal dâhilinde bile değildi.

Bir şeyler söylesin diye yüzüne baktım ama söylemedi. Pes ederek arkamı dönüp çalışma masasındaki çekmecelerden birini açtım.

22. BÖLÜM

"Ben ona dokununca beyin donması yaşıyormuş. Yani ne demek şimdi bu?"

"Bir de ilişkilerde anlaması zor olanın kadınlar olduğunu söylerler," dedi Çiçek.

Jülide'nin sandalyesinin üstüne tünemiş oturuyordu. Hepimizin elinde çay dolu büyük kupalar vardı. Havalar artık iyice soğumuştu. Bu evin ise pek de sıcak olduğu söylenemezdi. Bensu işten döndüğünde onun buz tuttuğunu gören Çiçek hepimize bitki çayı yapmıştı. Çayın yaydığı mis gibi kokuyu içime çekip ağlamaklı bir ses çıkardım.

"Belki de senden nefret ediyordur," dedi Jülide. "Sen ona dokununca beyin fonksiyonları bunu kaldıramamış ve bir çeşit şoka girmiştir."

Ben ona dehşet dolu bir bakış atarken Çiçek koşarak yanıma gelip kulaklarımı kapadı. Bensu ise kucağında tuttuğu yastığı koltukta tek başına oturan Jülide'ye fırlattı.

"Ne var? İhtimalleri konuşmuyor muyuz?"

"Ve senin ihtimalin de bu mu?" dedim kırgın bakışlarımla. "Godzilla değilim ki ben."

"Değilsin hayatım," dedi Çiçek. Dudaklarımı sarkıtarak Bensu'ya baktığımda çocuk avuturcasına iç çekti.

"Değilsin Birce."

"Değilim tabii. Godzilla, Jülide'dir."

"Dürüst insanlar toplum tarafından her zaman dışlanmıştır," dedi Jülide gözlerini devirerek. "Dünyanın düzeni böyle."

"Sen dürüst değilsin, sen korkunçsun," dedi Bensu.

Jülide ona alaycı bir gülüşle baktı. "Hiç aynaya bakıyor musun?"

Bensu ondan görmeye alışık olmadığımız bir şımarıklıkla saçını savurup, "Her gün," dediğinde Çiçek'le kıkırdadık. Bensu bize ayak uydurduğunda aramızdaki farklar azalıyordu. Yanında kendimi çocuk gibi hissetmiyordum ve arkadaşlığımız daha gerçek görünüyordu. Belki ben de onun bize uyması gibi bazen Bensu'nun davranacağı şekilde davranmayı deneyebilirdim. Bu sayede ortayı bulabilir, daha yakın olabilirdik.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum Bensu'ya.

"Barış'ı hiç tanımadığım için bilemiyorum. Söylediğine göre olaylara mantıklı yaklaşmayı seviyor. Belki sana olan hislerini bir mantığa oturtmak istemiştir. Belki hisleri olduğunun farkında bile değildir."

"Belki de hisleri yoktur," dedi Jülide. "Öyle bakma. Sonra daha çok üzülme diye diyorum."

"Üzgünüm ama o haklı."

Bensu Jülide'ye destek çıkınca bacaklarımı kendime doğru çekip içli içli nefesler aldım. Zavallıydım. *Za-val-lı.*

"Tamam, kafanı dağıtacağım," dedi Çiçek. "Köyde büyüdüğümü biliyorsunuz. Köylerin bazı efsaneleri vardır. Korkutucu hikâyeler. Dinlemek ister misiniz?"

Kızlarla birbirimize bakıp omuz silktik ve anlatması için

Çiçek'e döndük. Çiçek sesini hafifçe kısarak konuşmaya başladı. "Hikâyemizin adı Karabasan. Eskiden, babaannelerimizin zamanında yerleşim yerleri bu kadar kalabalık değilken ve insanlar çok daha safken, bazı varlıkların aramızda gezmesi de insanların onları görmesi de çok daha kolaymış. Bir gece, babaannemin ninesi Menkıbe Hanım uykusundan aniden uyanmış. Çünkü biri onu boğuyormuş. Ağzını açmış, bağırmaya çalışmış ama yok, sesi çıkmıyormuş. Onu kimin boğduğunu öğrenmek için gözlerini açmayı denemiş fakat bunu başaramamış. Sonunda boğazındaki eller çekilince gözlerini açabilmiş, kendini yataktan atıp ışığı açmış ama o da ne? Odada kimse yokmuş."

Çiçek ondan görmeye alışık olmadığım bir ciddiyetle hepimizi tek tek süzdü. Yine de korkunç görünmeyi başaramıyordu. "Bu gecelerce devam etmiş. Menkıbe Hanım uyuyamaz olmuş, giderek zayıflıyor, güçten düşüyormuş. Bunun böyle süremeyeceğini anlayınca bir gece gözlerini kapayıp karabasanı beklemeye karar vermiş. Karabasanın yalnızca uyku halinde geldiğini biliyormuş, bu yüzden bilincini açık tutmak için günlerce çalışmış. Uyku ve uyanıklık arasındaki o ince siste kalmayı başardığında... İşte o zaman kapısının açıldığını ve ağır ayak seslerini duymuş. *Tık, tık, tık.* Ses giderek yaklaşıyormuş. Menkıbe Hanım beklemiş, beklemiş ve onu tam tepesinde hissettiği anda, elindeki çatal iğneyi karabasanın omzuna saplamış!"

Jülide'nin kahkahası araya girdiğinde irkildim. "Çatal iğne ne be?" diyordu Jülide neredeyse haykırarak. "Gümüş çatal falan yok muymuş?"

"Ya da ölü adamın kanına bulanmış bir ok," dedi Bensu da alaycı bir tavırla.

Çiçek açıkça bozulduğunda ona arka çıkmak için karşı tarafa bir öpücük gönderdim. "Üzülme. Ben korkmuştum."

"Sonra ne olmuş?" dedi Jülide. "Tamam, söz gülmeyeceğim."

Çiçek ona dargın bir bakış attı. Hikâyenin sonunu söyledi ama o gizemli anlatıcı sesi kaybolmuştu. "Karabasan iğne üstünde kaldığı sürece gücünü kaybetmiş. Köylü onu kölesi haline getirmiş. Yıllar sonra bir çocuk, karabasanla oynarken iğneyi üstünden çıkarmış ve karabasan, çocuğu büyük salça tenceresinin içine atıp kaçmış. Salça kaynarken. Hikâye bu kadar."

"Bir çocuk cinayetiyle bitmesini beklemiyordum," dedi Bensu burun kıvırarak.

"Salça tenceresine kadar her şey iyi gidiyordu," diye mırıldandım.

Jülide yayıldığı yerde doğrulup ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ, kızlar. Hikâye neymiş şimdi göreceksiniz. Üstelik bu gerçek bir hikâye." Sesini iyice kısıp bana baktı. "Cinli bir hikâye."

"Hayır!" dedi Çiçek. "Cin olmaz. Hayır!"

"Karabasan oluyor da cin neden olmuyor?"

"Çünkü cinler gerçek. Hayır, asla. Kabul etmiyorum."

"O zaman odana git. Ben anlatacağım." Çiçek bana bakınca yanıma gelmesini işaret ettim. Dinlemek istiyordum. Barış'ı düşünerek sızlanmaktansa her şeyi dinleyebilirdim.

Çiçek bir an gidecek gibi göründü ama sonra merakına yenilip yanıma sokuldu. Jülide omuz hizasındaki siyah saçlarını kulaklarının arkasına atıp koltukta dizlerinin üstüne oturunca hepimiz ona odaklandık.

"Yengemin ilk doğumu çok zor geçmişti,"

"Hem de yengesi!" dedi Çiçek inleyerek. Jülide ona aldırmadı.

"Doğumdan sonra dayım görev için şehir dışına çıkmak zorunda kalınca yengem anneannemlere geldi çünkü yalnız kalamıyordu. Sadece anneannemle bile kalamıyordu. Kalabalık olmazsa kendini güvende hissedemiyordu."

"Neden?" dedim sessizce. Jülide öyle bir anlatıyordu ki arka fonda bir gerilim müziği duyar gibiydim.

"Çünkü sürekli etrafında gezen bir yabancı görüyordu. Yabancı onunla konuşup duruyordu. Genç bir çocuk. Sürekli yengemin yanında, tek bir şey söylüyordu."

Durdu, sormamız için bekledi ve biz de yemi yuttuk. "Ne söylüyordu?" dedi Çiçek. Koluma sımsıkı yapışmıştı.

Jülide gözlerini üzerimizde gezdirdi, sonra yarım bir gülüşle fısıldadı. "Işığı kapat."

Eli koltuğun arkasındaki duvarda kalan odanın ışığına gitti ve bir kez daha aynı şeyi söyledikten sonra ışığı kapadı. Çiçek'le nefesimizi tuttuk.

"Işık kapanınca ne olacakmış?" dedi Bensu. Sesi rahat geliyordu.

Jülide ışığı açtı. "Yengemi götürecekti. Ondan diğer insanları evden göndermesini istiyordu. Işığı kapatmasını ve gizlice dışarı çıkmasını söylüyordu." Işık bir kez daha kapandı.

"Sonra bir gün, hepimiz evdeyken, yengem diğer odada yanında annem ve anneannem beklerken uyuyordu. Biz de kuzenlerimle salondaydık. Daha ortaokula gidiyorduk ve evdeki cini yakalamak hakkında konuşup duruyorduk."

Odanın ışığı bir kez daha yanıp söndü. Çiçek'le birbirimize biraz daha sokulduk.

"Cin hakkında varsayımlar üretiyorduk. Onu yakalamaktan bahsediyorduk. Derken içeriden bir gürültü geldi. Ve elektrikler kesildi."

Jülide'nin yüzü karanlık odamızda ansızın parlayıp, göz bebeklerinin görünmediği suratı ortaya çıktığında ve "Işıklar kapanmıştı," diye fısıldadığında Çiçek'le öyle bir çığlık attık ki yerimizden kalkmaya çalışırken birbirimize dolanıp halıya düştük.

Işıklar açılmasaydı ve Jülide kahkahalarla iki büklüm kalmasaydı orada sonsuza dek çığlık atabilirdik. Bensu da Jülide'yle beraber gülüyordu. Tam onlara bağırmak için yerden kalkıyordum ki zil çaldı.

Hepimizin sesi kesildi ve birbirimize baktık. Kapı ısrarla tak tak vurulurken, "Alt kattakiler mi?" diye fısıldadım. Bensu ayağa kalktı. Hepimiz arkasına dizildik. Odadan çıkacağımız sırada dış kapıdan, "İçeride olduğunuzu biliyorum," diye bir ses geldi. Jülide tekrar ışığı kapadı. Ben ellerimi ağzıma bastırdım. Çiçek ise arkama saklandı.

Ev sahibimizden azar yemeye niyetli değildik. Evde yokmuşuz gibi davrandık.

Besime Hanım biraz daha kapı yumrukladıktan sonra kendi kendine bir şeyler söylenip gitti. Evine girdiğinden emin olana kadar ses çıkarmadık. Sonunda rahatladığımızda Bensu, "Hadi yataklarınıza," dedi. "Bugün bu kadar şamata yeter."

Bizi itekleyerek odalarımıza attıktan sonra kapıyı kapadı. Çiçekle birbirimize bakıp gergince güldük. "Sadece bir hikâye," dedim omuz silkerek.

"Cinli bir hikâye."

"Elektriğin neden kesildiğini söylemedi," deyişim dehşet dolu bir farkındalıkla doluydu. Çiçek'le aynı anda odadan çıkmaya çalışırken kapının ardındaki Jülide'ye çarptık.

"Ne yapıyorsunuz ikiz deliler?" dedi Jülide gülerek.

"Sen ne yapıyorsun asıl? Bizi korkutmaya mı geliyordun?"

"Sadece odama gidiyorum. Siz nereye?"

"Biz de odana geliyoruz," dedi Çiçek.

"Kesinlikle."

Geriye dönüp yastıklarımızı aldım. Koşarak gidip çoktan yatağa giren Bensu'nun ayaklarını kenara ittim ve yastığımı ayakucuna koydum. Çiçek de aynısını Jülide'nin yatağında yaptı.

"Ay, yok artık," dedi Jülide. "Saçmalamayın."

"Beni buradan hiçbir güç kaldıramaz," derken çok ciddiydim.

"Beni de," dedi Çiçek.

Bensu beni kabul ettiğini kendi yoluyla ilan etti. "Sakın beni tekmeleme."

"Sen de beni tekmeleme Jülide."

"Bu benim yatağım Çiçek."

"E ne olmuş? Ya, itme!"

İkisi bir süre boğuştular. Jülide söylenip durdu ama kalkıp gitmedi. Ben gözlerimi odanın karanlığında gezdiriyor, kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. İçimden bol bol salavat getiriyor, ortalığa doğru sessizce besmele çekerek Nas, Felak sureleri okuyordum ki etrafta bir şeyler varsa korkup gitsin.

Bir süre geçti, odada sessizlik hâkimken ben de yavaşça uyku moduna geçiyordum. Derken yan yatak hareketlenince gözlerim zınk diye açıldı.

"Ne oldu?" dedim fısıldayarak.

"Tuvalete gideceğim," dedi Jülide alaycı sesiyle. Çiçek oflayıp puflayarak ona yol verdi. Kapı açıldı, banyo ışığı odaya yansıdı. Çiçek'le birbirimize baktık.

"Dinlerken bu kadar korkunç değildi," diye fısıldadım.

"Sana söylemiştim. Cinli hikâyeler tehlikelidir."

"Kızlar." Jülide başını içeri uzatmış, bize sesleniyordu.

"Ne?"

"Kapıda beklesenız olur mu?"

Sesinden bunu söylemektense ölmeyi tercih ettiğini düşünürdünüz. Yine de tercihi ölmek olmadığı için şu an bizi yanına çağırıyor olmalıydı. Ayakucumdan Bensu'nun bastırılmış kıkırtısını duydum. Benim de dudaklarım kıvrılmıştı.

"Ne oldu? Hani korkmuyordun?"

"Klozete oturunca lavabo aynasından yansımamı görüyorum. Bana gülümseyecekmiş gibi geliyor," dedi Jülide tedirgin sesiyle.

Ah. Bunun ne olduğunu biliyordum. Ben de bazen bu şekilde kendimi korkuturdum ve o anda işemek gerçekten çok zordu. Çiçek'le birlikte kalkıp Jülide'yi tuvalete götürdük ve sırayla biz de girdik. Hem bu halimizle dalga geçip kıkır kıkır gülüyor hem de tuvalete koşarak girip çıkıyorduk.

Tekrar yataklara doluşup uyumayı başardığımızda saat epey ilerlemişti. Rahat bir uyku olmadı. Tek kişilik yatakta iki yetişkin yatmanın epey zor olduğunu keşfettik. Ben gece bir ara kendimi bu yatağı Barış'la paylaşsam birbirimize sarılarak zorlanmadan sığacağımızı düşünürken buldum ki bu mental sağlığım için hiç de hayırlı bir düşünce değildi.

Bir şekilde kendimizi sabaha çıkarmayı başardıktan sonra mutfağa doluşup aceleyle bir şeyler atıştırdık. Birbirimize gece diğerini rahatsız ettiğiyle ilgili sataşıp dururken Bensu bizimle dalga geçti, Jülide korkudan tuvalete gidemeyen kendisi değilmiş gibi davrandı. Çiçek cinlerle alay edilmemesi gerektiğini savundu ve ben de kim konuşursa onunla birlik olup diğerlerine sataştım.

Her şey çok saçmaydı. Fakat birlikte edindiğimiz anıların arasında, ileride anlatılacak komik bir hikâye olarak yerini alacaktı.

Cebimdeki telefonumun titremesiyle yerimden sıçradım. Dünyanın en sıkıcı adamıyla dünyanın en sıkıcı dersine girmek zorunda olduğum yetmiyormuş gibi bir de bu dersi anlamam ve dinlemem bekleniyordu. Dinleyemiyordum. Kimse de dinlemiyordu zaten. Hocanın o kadar umurunda değildik ki uyuklamamıza aldırmıyordu bile.

Geriye yaslanıp uyuşuk bir halde telefonumu kontrol ettiğimde ekranda Barışiraptor'dan gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Barış. Mesaj. Ne?

Gözlerim heyecanla açıldı. Yerimde dikleştim, nefesimi tuttum ve mesajı açtım.

Merhaba.

Merhaba mı? Daha şiirsel bir kelime duydunuz mu hayatınızda?

"Ne oldu?" diye sordu yanımda oturan Rana. Sınıftaki kızlarla çok yakın değildik. Ben bu okula ikinci yılımda geldiğim için yakın arkadaşlık konusunda biraz sorun yaşamıştım. Sınıf arkadaşlarım pek de sosyal insanlar değildi ve birbirleriyle çok yakınlaştıkları için beni dışarıdan biri olarak görmüşlerdi. Bunu hiç dert etmiyordum. Lise arkadaşlarımla hâlâ görüşüyordum. Marketten arkadaşlarım vardı. Çiçek'le başından beri yakındık fakat eve çıktıktan sonra aramızdan su sızmaz olmuştu. Sınıftaki kızların arkadaşlıklarını çok da önemsemiyordum.

"Hiç," diye mırıldanırken yüzümdeki gülücüğü zapt etmeye çalışıyordum. Rana tatlı bir kızdı ama şakalarıma abartılı tepkiler vererek beni sürekli yanlış anladığı için ona karşı mesafeli duruyor, fazla yaklaşmıyordum.

Barış'a aynı şekilde cevap verdim. Yanına bir de yana bakan siyah ay emojisi koydum. Bence beni yansıtan bir emojiydi. Bu, Barış'ın bana attığı ilk mesajdı. İki aydır tanışıyorduk. Bunun büyük kısmında arkadaşlık etmiştik. Markette sık sık vakit geçiriyorduk. Dışarıda da görüşüyorduk ama daha önce bana hiç mesaj atmamıştı.

O sırada ders bitince Rana ayaklandı. Onu yarım yamalak bir veda sözcüğüyle uğurlayıp yerimde kaldım. Bir cevap bekliyordum. Aynı zamanda ilk mesajı o attığı için üzerime inanılmaz bir keyif çöreklenmişti.

Ne yapıyorsun?

Yüzümdeki gülüş gevşek bir sırıtışa dönüşürken cevap yazdım.

Dersim az önce bitti. Eve gideceğim. Sen?

Ben de eve gidiyorum. Aç mısın?

Telefonun ekranını başka tarafa çevirip gözlerimi kapadım ve on beşe kadar saydım. Bunu hemen cevap vermemek için değil, yanlışlıkla ilan-ı aşk etmemek için yaptım. Zira kendimi bir ilan-ı aşkın kıyılarında hissediyordum.

Deli gibi.

Bu uygun bir benzetme değil. İnsanlar genelde kurt gibi der.

Kıkırdadım. Bunu nasıl bir yüz ifadesiyle yazdığını adım gibi biliyordum.

DİNOZOR GİBİ AÇIM.

Peki, bu kabul edilebilir.

Ah, teşekkürler.

Döner yemek ister misin?

Ayaklarımı yere vurarak küçük bir çığlık attım. Yanaklarım kızarıyor, karnım heyecanla kasılıyordu.

Çok isterim.

Yarım saat sonra sahilde buluşalım mı?

Tamam, görüşürüz.

Telefonumu bırakıp, ellerimi kalbime koydum. Aklımdan cama doğru koşup, "Barış beni yemeğe davet ediyor," diye haykırmak geçiyordu. Ondan böyle bir şey beklemiyordum. Romantizmi çoktan geçtiğimi biliyorsunuz ama arkadaşlık noktasında bile benimle bir şeyler yaptığı hayaller kuramıyordum. Market dışında o kadar az görüşüyorduk ki... Beni daha önce baş başa olacağımız bir yere davet etmemiş ya da öylesine sohbet etmek için bana hiç mesaj atmamıştı. Ne kadar mutlu olduğumu hissediyor musun sevgili okur?

Çıkmadan önce tuvalete gidip nasıl göründüğüme baktım. Her zamanki gibiydim ve Barış her zamanki Birce'yi güzel buluyordu. Sahip olduğum en iyi motivasyon buydu. Bazen sessizce Barış beni güzel buluyor, diye mırıldanıyordum. *Sonuçta insan kendini mutlu edebilmeli.*

Daha hızlı gidebilmek için otobüse bindim ve sahile yaklaştığımda Barış'a nerelerde olduğunu sordum. Buluşacağımız durağın adını söylediğinde yüzümde güller açtı. Bazen marketten çıkıp kapının önünde beni beklediğini gördüğümde de böyle hissediyordum. Her hücreme inanılmaz bir neşe dolup taşıyordu. Birini sevdiğim zaman büyük bir coşkuyla severdim. Sarılmaktan, şakalaşmaktan, beraber saçmalamaktan çok hoşlanırdım. Arkadaşlarımla ilişkilerim hep böyleydi ama daha önce bu coşkuyla sevdiğim bir adam olmamıştı. Benden hoşlanan tipler genelde benim anlaşabileceğim insanlar değildi. Benim hoşlandıklarımınsa ilgisini çekememiştim.

Barış'ın da çekemiyordum gerçi. Fakat birlikte daha çok vakit geçirdikçe bu hoşlantı bir aşka dönüşmüş ve içimde çok

fazla yer edinmişti. Onu görmekten, onunla konuşmaktan çok hoşlanıyordum. Asperger yüzünden mesafeli ve bazen de kasıtlı olmasa da kaba davranabiliyordu. Fakat bunun neden olduğunu artık anladığım için dert etmiyordum. Ettiğim zamanlarda da Barış'a söyleyeceğime dair söz vermiştim. Böylece gönlümü alabilecekti. Gönlümü almak istemesi, beni kırmaktan çekinmesi öyle tatlıydı ki...

Durağa geldiğimde düğmeye basıp saçlarımı elimle havalandırdım. Otobüsün durmasını beklerken saçımla oynadığım için fren yaptığında az kalsın yandaki adamın üstüne düşüyordum ama direğe son anda tutunarak olası bir utanç festivalini engellemiş oldum. Talihimi düşünürsek, bunu başarabilmiş olmam büyük bir olaydı.

Otobüsten inip elleri cebinde beni bekleyen Barış'ı gördüğümde sekerek ona doğru yürüdüm. Bir o yana bir bu yana hafifçe zıplamanın ne alemi vardı hiç bilmiyorum. Mutlu olduğumda kendimi dizginleyemediğim ortadaydı.

"Selam," dedim son bir zıplayışla tam önünde durduğumda. Barış bana bakıp güldü. Benim yüzümdekinden çok daha ağır, ama kesinlikle samimi bir gülüştü bu.

"Selam. Keyfin yerinde görünüyor."

"Hem de nasıl. Mesaj atmana sevindim. Bunu pek yapmıyorsun."

"Bugün döner yemek istedim. Dışarıda yemekten çok hoşlanmam ama buradaki restoranı seviyorum. Temiz ve güvenilir. İyice araştırdım, o yüzden rahatça yiyebilirsin."

"Sorun değil, ben her şeyi yiyorum."

"Yememelisin," dedi Barış. "Özellikle zincir hazır burger markalarından uzak durmalısın. Çok tehlikeli."

"Ama tatları güzel."

"Hayır, değil."

Beraber yürümeye başlamıştık bile. Durağın arkasına geçip sahil yoluna girdik. Bugün hava güzel olsa da deniz kenarı rüzgârlı ve soğuktu. Üzerimdeki kısa montun fermuarını sonuna kadar çekip ellerimi ceplerime koydum. Saçlarım rüzgâr yüzünden savrulup duruyordu ama toparlamak için ellerimi dışarı çıkarmaya niyetim yoktu.

"Hiç yedin mi ki?"

"Nasıl hazırlandığından emin olmadığım şeyleri yemekten hoşlanmam."

"Macera duygun nerede senin?"

"Yemekte macera aramaya gerek görmüyorum." Yan yana dizilmiş küçük restoranların önünden biraz ilerleyip bir tanesine girdik. Buradaki kafeleri ve restoranları biliyordum ama buna daha önce girmemiştim. Döner ya da köfte ekmek gibi şeyleri daha çok küçük dönercilerden alıyordum. Barış'ın asla tercih etmeyeceği yerlerden.

İçerisi düzenli ve ferahtı. Masalar birbirine çok yakın değildi. Barış'ı takip ederek üst kata çıktım. Dolu olan iki masadan uzağa, cam kenarında bir masaya oturduk. Hemen arkamızdan garson gelip siparişimizi sorduğunda heyecanla kıpırdandım. Yemek yiyeceğimi fark edince midemdeki açlık da kendini göstermişti. Ben menüye hızlıca göz gezdirirken Barış direkt siparişini verdi. Dürüm ve ayran istiyordu. İçinde neyin ne kadar olmasını istediğine dair hızlı bir sipariş verirken garson buna alışıkmış gibi not almaya bile gerek görmeden bana döndü.

"Ben tombik döner istiyorum. Domatesi ve turşusu bol olsun. Yanına ekstra patates de alayım. Bir de ayran. Teşekkür ederim."

Garson yanımızdan ayrılırken omuzlarımı salladığımı fark

ettim. Uzun zamandır güzel bir döner yemediğim için keyifliydim. "Şarkı söyleyebiliyor musun?" diye sordum Barış'a. Arkasına yaslanmış öylece bana bakıyordu.

"Sesimin iyi olup olmadığını soruyorsan, değil."

"Benim de değil. Yine de söylüyorum. Şarkı söylemeyi severim."

"Fark ettim."

"Nasıl?" Dirseklerimi masaya koyup ona daha yakın durmak için öne doğru eğildim. Saçlarımı omuzlarımdan geriye atıp yüzümden çekmeye çalıştım ama rüzgârdan kabardıkları için başıma buyruk davranmakta ısrar ediyorlardı. Barış'ın gözleri başımın tepesinde kim bilir ne halde olan saçlarıma döndü. Dağınık ya da pasaklı olduğumu düşünmediğini umdum.

"Markette yanında konuşacağın birisi yoksa şarkı mırıldanıyorsun."

"Yanımda biri yoksa bunu nasıl fark ettin?"

"Yanına gelirken."

"Hımm. Tamam. Sen genelde yanında biri yokken sakince bekliyorsun. Biri varken de bekliyorsun. Sürekli düşünüyor gibisin."

"Hayır, sürekli düşünmüyorum. Yalnızca... Belli bir rutini takip etmek benim için daha kolay. Markette bunu sağlamak mümkün değil. Kasada dururken belli bir çalışma şekli yok. Müşteri varsa çalışıyoruz yoksa orada beklememiz gerekiyor. Beklerken ne yapacağımı bilemiyorum. Bu beni strese sokuyor. Bir şeye başlamak için ne kadar zamanım olduğunu bilmem gerek. Kitap okumak istersem ve sayfanın yarısında bir müşteriyle ilgilenmem gerekirse, buna sinirlenirim."

Basit sorularımı böyle dürüstçe cevaplamasına bayılıyordum. Kendimi özel biri gibi hissettiriyordu. Öyle olmasam da.

"Öyle mi? Seni sinirli düşünemiyorum. Kızdığını gördüğüm tek an sana küstüğüm zamandı ki hak etmiştin."

"Hayır, etmemiştim," diye araya girdiğinde güldüm. Gerçekten de etmemişti ama işi romantizme dökünce kendimi haklı çıkarmam hiç zor olmuyordu.

"O zaman bile bana bağırmadın ya da kotü şeyler söylemedin."

Barış bunu düşünür gibi kısa bir süre durdu. "Çocukken çok agresiftim. Uyum sağlayamadığım için öfkeleniyordum ve öyle biri olmak hoşuma gitmiyordu."

Devam etmesini bekledim ama bir şey söylemedi. Sorsam rahatsız olur mu diye düşündüm. Bakışlarını yakalamaya, ne düşündüğünü anlamaya çalıştım ama Barış bu konuda hiçbir zaman renk veren biri değildi. Cesaretimi toplayıp ağzımı açtım. Bana hep ona bir şey sormaktan çekinmemem gerektiğini söylüyordu.

"Sonra bunu nasıl aştın?"

"Bu bir çırpıda anlatılacak bir şey değil."

"Zamanımız var," dedim çekinerek. Bana anlatmak istediği sürece onu sabaha kadar dinleyebilirdim. Barış durumu kafasında tartıp anlatmaya karar verene dek gülümseyerek ve ilgiyle ona baktım. Onu asla yargılamayacağımı bilmesini istiyordum.

"Annem çok yardımcı oldu. O bir öğretmen. Babam da doktor. Benim pek alışıldık bir çocuk olmadığımı hızlı fark ettiler. Asperger beni sosyal anlamda çok kısıtlıyordu, bu yüzden yabancı yerlere girmekten korkardım. Belli bir kalıbı takip etmek bana güven verirdi. Hangi gün ne giyeceğimi, hangi yoldan yürüyeceğimi, yemekte ne olacağını bilirsem kendimi daha iyi hissediyordum. Farklı bir şeyle karşılaştığımda korkar ve bu

yüzden öfkelenirdim. Annem bunu aşmam için çok çabaladı. Benimle her gün uzun uzun konuşurdu. Bir rutine çok fazla kapılmamam için elinden geleni yaptı. Günlük bir olayı bir gereklilik gibi görmeye başladığım anda beni ondan vazgeçirmeye çalışırdı. Sürdürmek istediğim rutini birdenbire değiştirmek yerine sınırlarını genişleterek ve bana alışmak için alan tanıyarak farklı seçenekleri de kabul etmemi sağlardı. Benim için anlamak ve kabul etmek pek kolay değildi ama annem sonsuza dek vaktimiz varmış gibi sabır gösteriyor, bana da bunu aşılamaya çalışıyordu. Bazı günler okula farklı yollardan yürüdük. Pazartesi günleri köftenin yanında bir yemek daha yapılması konusunda kuralları olan bir anlaşma yaptık. Bana insanların yüzüne bakmayı ve anlamaya çalışmayı öğretti. Konuşurken karşımdakini de düşünmem gerektiğini öğretip yanlışın ve doğrunun ne olduğunu nasıl bilebileceğimi anlamam için elinden geleni yaptı."

Bunları gözlerimin içine bakarak söylüyordu. Yüzü her zamanki gibi duru bir ifadedeydi, basit bir durumdan bahsediyormuş gibi görünürken aslında bana ne kadar özel şeyler söylediğinin farkında olup olmadığını merak ettim.

"Büyürken birçok kez destek gruplarıyla vakit geçirdim, orada Asperger ya da otizmi benden çok daha farklı yaşayan insanlar vardı. Eğer ailem hasta olduğumu düşünüp hayatımı buna göre şekillendirseydi çok daha farklı biri olurdum sanırım. Annem hep sahip olduğum özelliklerin hayatımı yönetmesini değil, o özellikleri tanıyıp benimsememi ve kabul etmemi söyledi. Böylece kendi hayatımı kolaylaştırabildim."

Barış'ın yüzüne bakarken, sözlerini dinlerken üzerime çullanan duygusallığa hazırlıklı olmamın imkânı yoktu. Bu kadar şeffaf olmasını hiç beklemiyordum. Bana böylesine özel

şeyleri bir çırpıda anlatacağını aklıma bile getiremezdim. Oya karşımda oturmuş, rahatça konuşuyordu.

"Annen harika biri olmalı," derken sesimden taşan duygusallık beni utandırdı. Boğazımı temizler gibi yapıp bakışlarımı ondan kopardım.

"Evet. O benim en iyi arkadaşım."

Yemeklerimiz geldiğinde bir anlığına sessiz kaldık. Dönerim nefis görünüyordu. Ekmeği sıcacık, içindeki ürünler de dolu doluydu. Bambu servis tabağının yanındaki patateslerden alıp bir tane ağzıma attım.

"Peki... Ona arkadaşlarından bahsediyor musun?" dedim gözlerimi tabağımdan hiç kaldırmadan. Bunu sormamam benim için daha hayırlıydı belki de ama dilimi tutamamıştım işte.

"Hayatımda olan her şeyi anneme anlatırım. Tanıştığım insanları, yaptıklarımı. Beni daha iyi anlayan başka biri olmadığı için annemle konuşmak beni rahatlatır."

"Yani adımı duymuş olmalı, öyle mi?" dedim utanarak. Barış beni ona nasıl anlatmış olabilirdi ki? Yüzüne dokunduğumda beyin donması yaşadığını söylemiş miydi? Söylemesini ister miyim, emin değildim.

"Evet."

"Bir şey dedi mi peki?"

"Ne hakkında?"

Yerimde kıvranmamak için büyük çaba gösteriyordum. "Benim hakkımda işte."

"Yalnızca arkadaş edindiğime sevindiğini söyledi. Bunu çok dert ediyor."

Dürümünden dikkatle koca bir ısırık aldı. O çiğnerken ben de bir milyon sorumun içinden zararsız bir şeyler seçmeye çalıştım.

"Sana daha fazla arkadaş edinmen için tavsiye vermiyor mu?"

"İstemiyorum ki. Mecnun ve Selim benim için yeterli. Okulda seviyeli arkadaşlıklarım var. Herkesle yakınlaşmaktan hoşlanmıyorum. Fakat durum farklı olsaydı bile annem ben istemedikçe bana tavsiye vermez. Selim ya da Mecnun da öyle. Bir anlaşmamız var."

"Nasıl yani?"

"Son yarım saattir senin hakkında hiçbir şey konuşmadığımızı fark ettim," dedi birden. Konunun bana dönmesini istemediğim için hemen itiraz ettim.

"Çünkü sürekli benden bahsediyoruz. Seni tanımaya çalışıyorum. Yardımcı ol."

Bu Barış'ı şaşırttı. Sanki şimdiye dek onu tanımaya ne kadar hevesli olduğumun hiç farkında değilmiş ya da bunu tam olarak şu an idrak ediyormuş gibi bana hayret içinde baktı. Sonra kendi kendine güldü. Kısık, şaşkın, kalbimi derinden sarsan bir gülüşle.

"Tamam. Bazı şeyleri kendim çözmem gerek çünkü birisi bunu benim için yaptığında, tekrar aynı şeyi yaşadığım zaman yine fark edemem. Sosyal anlamda birçok sıkıntımın üstesinden geldim ancak sosyallik sadece konuşmak ya da kendini ifade etmekle ilgili değil. İnsanları anlamak gerekiyor. Duyguları tanımak, beden dilinin farkında olmak. Bunları doğal bir akışta sürdürmeyi başaramadığında sürekli hata yaparsın. Ben yapıyorum. Fakat hatamı fark ettiğim ve kendi başıma telafi ettiğim zaman bu beni cesaretlendiriyor. Bir sorun olduğunu anlayıp tavsiye istemeliyim diye düşünüyorum. Ben fark etmeden önce beni uyarıp ne yapmam gerektiğini söylemelerinden hoşlanmıyorum. Böyle yapılması kendimi kötü hissettiriyor.

Bende bir sorun varmış gibi. Oysa sorunlu değilim Birce. Sadece uyum sağlamakta diğer insanlardan biraz daha fazla zorlanıyorum."

"Ben hiçbir zaman sorunlu olduğunu düşünmedim," dedim ciddiyetle. *Hem de hiç.*

Barış'ın dudakları ağır ağır yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkür ederim. Son yıllarda bunun üstünde çalışıyorum. İnsanları ve tepkilerini anlamanın üzerinde epey yol kat ettim. Bir psikoloğum var. İnsanlarla farklı yönlerde daha çok iletişim kurmamı söylüyordu. Sen markette çok fazla karakter olduğunu söylediğinde orada çalışmak mantıklı geldi. Yardımcı oluyor mu, henüz bilmiyorum."

Onu dinlerken bir şeyin farkına vardım. Belki de Selim ya da Mecnun gerçekten de benim duygularım hakkında Barış'la konuşmuyordu. Kafamın içinde sürekli Barış'ın ilgimi bildiğini ama görmezden geldiğini söyleyip duran hain bir fısıltı vardı. Beni içten içe huzursuz ediyor, üzüyordu ama üstünü kapayıp duruyordum. Oysa belki de gerçekten Barış'ın hiçbir fikri yoktu.

Böyle bir şeyin nasıl sorulacağını ben bile bilmiyordum. Ekmeğimi elime alıp büyük bir ısırık aldım ve bu bahaneyle yüzümü koca ekmeğin arkasına sakladım. Barış da bu sessizliği yemeğini yiyerek değerlendirdi. Ağzımdaki lokmayı yutup derin bir nefes aldım.

"Barış?"

"Evet?"

"Hiç hoşlandığın bir kız oldu mu?"

Omuz silkip, "Birkaç kez," dedi. Bu cevabı beklemiyordum. Daha önce sevgilisi olmadığını söylemişti ve ben de onun kızlarla ilgilenecek kadar... Ne? Ne olmayacaktı ki? *Aptal Birce.*

"Peki, bunu onlara söyledin mi?"

"Evet."

Ah. Demek ki hoşlandığında bunu söylemekle sorunu da yok. Az önce yuttuğum lokma göğsümün ortasında taş gibi kaldı. Ne kadar yutkunsam da o katı hissi gideremedim.

"Ne söylediklerini sormayacak mısın?" dedi Barış. Ben ekmeğimden daha birkaç ısırık almıştım ama o çoktan dürümünü bitirmişti bile.

"Bilmek ister miyim bilmiyorum."

Barış güldü. "Tuhaf ve sıkıcı olduğumu söylediler."

"Sen tuhaf ve sıkıcı değilsin. Kendine böyle şeyler söyleyip durma."

Tamam, hayal kırıklığına uğramış olabilirdim. Bir köşeye çekilip ağlamak istiyor da olabilirdim ama bunlar Barış'ı savunmakta tereddüt etmeme bile sebep olmazdı. Bana hiçbir yanlış yapmıyordu. Kalbimi bilerek kırmıyordu. Dürüst davrandığı için ona kızamazdım ya.

"Çoğu kızın aksini düşündüğünü biliyorum. Ama bu beni inciten ya da yaralayan bir şey değil Birce. Kendimi sıkıcı bir adam olarak nitelendirmiyorum. Öyleysem bile sorun etmem. Üzülmene gerek yok."

"Ben üzülmüyorum," dedim ama sesim her zamanki canlılığını yitirmişti. Bunun Barış'la ilgisi olmadığını söylemeliydim. Yani, aslında onunla ilgiliydi ama sandığı şekilde değil. "Sadece kızdım. Sen beni sürekli güldürüyorsun. Sıkıcı olsan seninleyken bu kadar gülmezdim."

"Sen ben olmadığımda da gülüyorsun. Gülmeye programlanmış gibisin."

"Sen de kötü bir şey söylüyor gibisin."

"İyi bir şey söylüyorum."

"Kulağa daha iyi gelen bir şeyler söyle de sana inanayım,"

diye söylendim. Ekmeğimden koca bir ısırık alıp yanaklarımı şişirirken ona bakmıyordum. Bir cevap bile beklemiyordum, keyfim çoktan kaçmıştı ama Barış konuşmaya devam etti.

"Yüzün kızarıyor."

"Bu da iyi değil. Hatta berbat." Küçük, çilli yüzüm kızardığında öyle tatlı bir pembeye bürünmüyordu. Kıpkırmızı tuhaf bir şeye dönüşüyordum.

"Ama yüzün hep benimle konuşurken kızarıyor. Bunun üstünde düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?"

Rahat davranmaya çalışıyordum ama cevabını duyduğum an öyle bir şok geçirdim ki Barış'ın bunu fark etmemesi imkânsızdı. Elimde kocaman döner ekmeği, ağzımda çiğnemeyi unuttuğum bir lokma. Kalbimde ise kulaklarımı sağır eden bir gürültüyle karşısında kalakaldım.

"Birce, sen benden hoşlanıyor musun?"

23. BÖLÜM

"Bence, sen benden hoşlanıyor musun?"

Beyin donmasının ne olduğu hakkında uzun uzun düşünmüştüm ya, aslında çok basitmiş. Öylece kalıyorsunuz. Aklınız çalışmıyor. Mantıklı bir cümle kurabilmeyi bırakın, sesinizi bile bulamıyorsunuz. Karşınızdakine öylece bakakalıyorsunuz. Aradan dakikalar, saatler belki de yıllar geçebilir. Nereden bileceksiniz ki? Donmuşsunuz!

Tam da bu vaziyetteydim. Öylece Barış'a bakıyordum. Hakkını yemeyeyim, epey sabırlıydı. Fakat eninde sonunda birinin bir şey söylemesi gerekiyordu. Barış beni teşvik etmek için adımı söyleyince bir nefes aldım ve konuşmaya çalıştım.

"Ben..." *Güzel başlangıç.* "Sen... Dalga mı geçiyorsun?" *Hah. Değilmiş.*

"Hayır. Yanıldım mı? Öyleyse söyleyebilirsin." Hiç de gergin görünmüyordu. O kadar rahattı ki hayal kırıklığına uğruyordum.

"Yanılmadın," dedim aksi bir sesle. "Şimdi ne yapacaksın?"

Barış gülümsedi. Rahatlık sandığım şey kendinden emin bir

duruş olabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Elimde hâlâ tombik dönerim vardı ve güzelim yemeğim soğurken hiçbir şey yapamıyordum. "Ben de senden hoşlandığıma göre ne yapacağımıza birlikte karar verebiliriz."

Ne? Yuh.

"Hakikaten dalga geçiyorsun," derken düşmanca bir tavır sergiledim. Gözlerini oymak istiyordum. O sırıtan ağzına bir yumuk atsam öyle rahatlardım ki...

"Hayır, neden öyle söylüyorsun?"

"Karşıma geçmiş benden hoşlandığını söylüyorsun!"

"Sen de benden hoşlanıyorsan neden sinirleniyorsun ki?"

Güzel bir soruydu. Fazlasıyla mantıklıydı. Bu yüzden ikna olamıyordum. "Çünkü benden hoşlanır gibi bir halin yok."

"Senden neden hoşlanmayayım? Güzelsin, eğlencelisin. Seninle konuşabiliyorum. Birlikte güzel vakit geçiriyoruz. Tabii ki senden hoşlanıyorum."

Söyledikleri kulağa güzel mi gelmeliydi? Hiç de gelmiyordu! Heyecan neredeydi? Peki hisler? *Eğlencelisin, sevgilim olabilirsin*. Neyim ben, senin soytarın mı?

Ekmeğimi bırakıp ellerimi peçeteyle silerken kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. İyi düşün Bircesaurus. Senin hakkında düşünüyor, sana dair iyimser bir bakışa sahip. Sevgilisi olmanın sakıncası yokmuş gibi davranıyor... Bırakın ya. Berbat bir şey bu.

"Açıklığa kavuşturmak istediğim bir şey var. Yani bir arkadaştan fazlası olarak benden hoşlanıyorsun öyle mi?"

"Evet."

"Biliyor musun, yerimde başka bir kız olsaydı sana hıyarlık ettiğini söylerdi."

Barış hiç de şaşırmadı. Kızmadı bile. Kaşları dikkatini ver-

diğini belirtircesine hafifçe çatıldı. Dirseklerini masaya yaslayıp, "Tamam," dedi. "Bana neyi yanlış yaptığımı söyle."

Boş versene. Dök içini gitsin.

"Kızlar romantizmden hoşlanır Barış. Seninle bunu konuştuk, hatırlıyor musun? Birkaç özellik sıralayıp benden hoşlanmaya karar vermişsin gibi davranmamalısın. Senden neden hoşlanıyorum biliyor musun? Çünkü yalnızca eğlenceli değilsin. *Birlikte eğleniyoruz*. Ne söylersem söyleyeyim beni dinliyorsun. En çılgın zamanlarımda bile bana aptalca sohbetler yürüttüğümü hissettirmiyorsun. Bana sürekli ilginç şeyler söylüyorsun. Beni güldürüyorsun, beni dinliyor, sözlerime dikkat ediyor, bana kendimi değerli hissettiriyorsun. İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Bu yüzden seni çok fazla düşünüyorum. Seni daha çok görmek, hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Seni gördüğüm zaman heyecanlanıyorum. Birinden hoşlandığında işte böyle hissedersin."

Kızgın olduğumu düşünüyordum ama konuştukça sesim kırılmaya başladı. Gözlerim de doluyordu. Kendimi öyle dramatik hissediyordum ki dişlerimi sıkıp durmasam hüngür hüngür ağlamaya başlardım. Oysa ondan hiçbir beklentim olmadığını sanıyordum.

Barış da artık gülümsemiyordu. Az önceki rahatlığı da kaybolup gitmişti. "Seni üzdüm," diyerek alenen ortada olan bir gerçeği ilan ettiğinde utanç verici bir sesle burnumu çektim. Benden hoşlandığını dile getirdi diye üzüleceğimi söyleseler kahkahalarla gülerdim. Oysa şu halime bakın. *Soğuyan dönerime bakarak ağlıyorum.*

"Beni üzmedin," dedim gururlu davranmaya çalışarak. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Özür dilerim."

"Bu daha da kötü!" En azından gözyaşlarına boğulmamıştım. Buradan hâlâ başı dik bir şekilde kalkıp gidebilirdim. Barış muhtemelen bir daha bana yaklaşmazdı bile. Günlerimi onu özleyerek ve heba ettiğim bu an hakkında düşünüp kendime acıyarak geçirirdim.

"Selim'den tavsiye istemeliydim," diye mırıldandı masaya bakarak. Biraz çökmüş görünüyordu. Çelişkilerle dolu manyağın teki olduğum için şimdi de kendimi suçlu hissediyordum ama Barış birden neredeyse hırslı bir tavırla başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve telaşla konuşmaya başladı. Sanki böyle bir konuşmanın nasıl yapılacağını o anda kavramış gibiydi.

"Bak, ben de seni daha çok görmek istiyorum. Hâlâ bazı zararsız rutinlerim var çünkü bundan tamamen vazgeçemiyorum. Bir rutini takıntıya dönüştürmek benim için çok kolay ama sınırlarımı çizmeyi öğrendim Birce. Yine de her zaman yaptığım şeyleri değiştirmek istemem. Bundan hiç hoşlanmam ve gerekli olduğunu düşünmedikçe kendi düzenimi bozmaya yanaşmam. Düzenli aralıklarla buraya gelir, yemeğimi yer ve dönerim. Daha önce yanımda birini getirmeyi düşünmedim bile çünkü çok sevdiğim şeyleri paylaşmaya meyilli değilimdir. Ama bugün seninle gelmenin güzel olacağını düşündüm. Gerekli değil, *güzel*. Çünkü seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Seni düşünmeyi de öyle. Panomdaki dinozor çizimini diğer hepsinden daha çok seviyorum çünkü bu, bir kızın bana verdiği en güzel şey. Ben de sana güzel şeyler vermek istiyorum. Seni üzmeyi ya da hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemem. Fakat bunu bir daha yapmamanın sözünü de veremem. Eğer bana dayanabileceğini düşünüyorsan, belki ikimiz arkadaştan daha fazlası olabiliriz."

Ah... Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Düşünürsem beklentiye girer ve Barış'ı suçlarım, bu yüzden de arkadaş olmamıza engel olurum diye korkuyordum. Barış'ın benimle bir arkadaştan daha fazlası olmayı istediğini, yanında değilken beni düşündüğünü, çirkin dinozor çizimimin onun için çok değerli olacağını aklıma bile getiremezdim. Duygularını göstermekte hiç başarılı değildi. Bu yüzden ona inanmakta zorlanıyordum ama onun asla yalan söylemeyeceğini de biliyordum. Belki de ben ona duygularımı hiç kısıtlamadan, hislerimi önüne sererek yaklaşırsam o da bana öyle davranırdı. Barış beden dilini anlamakta da kullanmakta da yardıma ihtiyaç duyabiliyordu. Bir şeyi öğrenene dek zorlanıyordu ama sonrasında anlamını öğrendiği mimik ve tepkileri kolay kolay kaçırmıyordu. Ve belki de ben ona kızmak yerine yardımcı olmaya istekli olmalıydım. Belki Barış'ın Asperger'inin onu iletişim konusunda ne kadar kısıtladığının daha fazla farkında olmalı, ona karşı daha açık ve anlayışlı olmalıydım. Ona yardım etmek benim görevim değildi ama bunu yapmak istiyordum. Her bir çabaya değecek bir adamdı. Üstelik benimle çabalamaya istekliydi. Birlikte çabaladıkça, belki Barış'ın bana karşı duyguları basit bir hoşlantıdan daha fazlasına dönüşürdü.

Birini bu kadar fazla önemsediğinizde, karşılığında size karşı basit şeyler hissettiğini düşünmek kalp kırıyordu. Fakat belki de hepsi bu olmazdı. Birbirimizi daha iyi anlamanın bir yolunu bulursak, belki o zaman her şey çok daha farklı olurdu. Sadece onun için değil, benim için de. İki arkadaştan fazlası olmayı ben de çok istiyordum.

"Ya olamazsak?"

"Yapamayacağımı düşündüğüm çok fazla şey var Birce. Sırf bu yüzden hepsinden vazgeçseydim bugün hiçbir şeye sahip olamazdım."

"Bilemiyorum. Bunu zamana bırakmaya ne dersin? Belki de biraz flört ederiz," dedim neşelenerek. Benden hoşlandığını söyleyişi o anda bir hayal kırıklığıydı çünkü hiçbir kız bu cümleyi böylesine kayıtsız bir tavırla duymak istemezdi. Ancak şimdi, söylediği şeylerden ve nihayet aslında onu tanıdığımı düşünebildikten sonra kayıtsız olmadığını biliyordum. Bir şeye karar vermişti ve dile getirmekte benden daha cesur davranmıştı. Göz ardı ettiği duygusal kısmın üzerinde birlikte düşünebilirdik. Ona yardım ederdim. Seve seve.

"Bunun basit olacağını düşünmüştüm," dedi Barış. "Nasıl bu kadar karmaşık olabildi, hayret ediyorum."

"Evet, dünyama hoş geldin."

"Tamam, Birce. Bana nasıl flört edildiğini söyle. Yapacağım."

Üff, bunu söyleyen başka bir adam olsa kaçıp saklanır ve gece olduğunda gizlice şehri terk ederdim. Fakat Barış'la her şey, her zaman biraz utanç vericiydi ve buna alışmaya başlıyordum. "Benimle ilgilenmelisin," dediğimde kararlı bir şekilde başını salladı. Bu beni hem eğlendirdi hem de devam etmem için gereken cesareti verdi. "Bana değer verdiğini göstermelisin. Tabii ben de sana göstereceğim. Birlikte daha çok şey yapmalıyız."

"Bu süreçte elini tutmama izin var mı yoksa flörtün nihayete ermesini mi beklemeliyim?"

Sorusu karşısında şoka mı girsem, kahkahalara mı boğulsam yoksa onu öpmeye mi kalksam bilemedim. Tüm bunları yapmamı engelleyen kanımı kaynatan tatlı bir utangaçlık oldu.

"Şey, istersen tutabilirsin."

"Sen ister misin?" Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gırtlağımdan yükselen kıkırtıları tutmaya çalışıyordum ama bir işe yaramıyordu. Barış sonunda tekrar rahatladı. Üzgün Birce'yle baş edemiyordu ama anlaşılan civelek Birce'ye alışkındı.

"Olur. Yani isterim."

"Yine kızarıyorsun," deyip gülümsedi. "Bu sefer gerçekten de çok fazla."

Ellerimi yüzüme kapatıp utanç içinde kıkırdadım. "Çünkü beni utandırıyorsun."

"Neden ki?"

Size on dakika içinde bunca duyguyu bir arada nasıl yaşadığımı açıklamamın imkânı yok ama yaşanıyordu işte. Dürüst olduğum sürece Barış'la bir ilişki şansımın olduğunu düşünmeye başlıyordum. Onun dürüstlüğü kırıcı olduğu zamanlarda bile bunu söyleyebilmeliydim. Böylece kendi yolumuzu daha kolay bulurduk. Karşısında şekilden şekle girmeme rağmen hâlâ neden utandığımı sormasından bile anlayabiliyordum bunu.

Arkama yaslanıp derin, rahat bir nefes verip bu ânın tadını çıkardım. "Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum Barış. Hem de çok."

Barış'ın yüzündeki ölçülü samimiyet kırıldı. Bakışları yumuşadı, yüzüne dünyanın en tatlı gülücüğü yerleşti ve ilk kez bu kadar sevecen göründü. "Buna sevindim."

Kendimi toparlamak için soğuyan dönerimi bitirmeyi bahane ettim, randevumuzun kalanında ikimiz de biraz sessizdik. Benim duyduğum her şeyi sindirmeye ihtiyacım vardı. Barış içinse sessizliğin bir sorun olduğunu sanmıyordum. Karşımda durmuş, gözünü kırpmadan bana bakıyor, koca ekmeği yeme çabamı izliyordu. O böyle yaptığı için yemeğimi yemekte zorlanıyordum. Küçük et parçaları ekmeğimden dökülüyordu, ben de onları beceriksizce geri doldurmaya çalışıyordum. Yine de şikâyet edemedim çünkü bu durum saçma bir şekilde hoşuma gidiyordu. Hastalıklı biri miyim acaba ben?

Hayatımda yediğim en zorlu döner ekmeği nihayet bitirdiğimde bir savaştan çıkmış gibiydim. Barış'ın bunun farkında olduğundan şüpheleniyordum. Kızarmamın anlamının nihayet farkındaydı ve bundan açıkça haz alıyordu.

Tamam, ben de hoşuna gitmesinden keyif almıyor değildim. Ona olan ilgimi fark etmesi ve bundan hoşlanması çok güzeldi. Kendimi daha canlı, daha güzel hissediyordum. Elimi tutmak istediği aklıma geldikçe göğsümün ortasına âşık bir çığlık doluyordu. *Yaaa*, diye bağırmak istiyordum. *Sen benim elimi mi tutmak istiyorsun? Seni yerim şapşal çocuk!*

Sonunda oradan çıktığımızda rüzgâr yüzümüze öyle sert bir şekilde çarptı ki refleksle ellerimi montumun ceplerine sıkıştırıp omuzlarımı kaldırdım. Hava tam tersine dönmüş gibiydi. Yağmurdan iz yoktu ama çılgın bir rüzgâr saçlarımı dört bir yana savuruyordu. Saçımla boğuşurken önümü göremeyip tökezleyince küçük bir çığlık attım. Yere düşme tehlikesi olmasa da Barış beni kollarımdan tutunca varmış gibi davrandım. Hatta işi abartıp kendimi yere atmayı bile düşündüm. Belki bu sayede beni kucaklar ve eve taşırdı. Sanırım az önce zararsız bir fantezi edindim.

Beni karşısında duracak şekilde çevirince rüzgâr arkamdan vurdu ve saçlarımı iki yandan çılgınca ona doğru savurdu. Barış ellerini bir taç gibi kullanarak saçımı yüzümden itince serseme dönmüş bir halde ona baktım.

"Az önce rüzgâr beni yuvarladı," dediğimde güldü.

"Biraz komikti."

"Eğlenmene sevindim."

"Tokan var mı? Saçını toplasan daha rahat yürürsün."

Güç bela çantama uzanıp küçük gözünü açtım. Oraya istiflediğim siyah lastik tokalardan birini alıp Barış'a uzattığımda

elleri hâlâ başımın üstünde bir taç görevi görüyordu. "Sen yapar mısın?" dedim sevimli göründüğümü umarak.

"Siz kızlar saçlarınız konusunda anlaşılmaz derecede hassas değil misiniz?"

"Hepimiz değiliz."

"Peki, sen öyle misin?"

"Her zaman değil. *Şu an değil.*" Göğsümde gürültülü bir festival varken dudaklarıma küçük bir gülücük kondu. "Saçımı toplaman hoşuma gider."

"Tamam. Basit görünüyor." Ben çenemi hafifçe kaldırmış yüzüne bakarken bunun farkında değildi. Tokayı alıp saçlarımı beceriksizce toplamaya çalışırken kaşları dikkatle çatılmıştı. Çenesi bana o kadar yakındı ki parmak uçlarımda yükselsem onu öpebilirdim.

Buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordum. Barış'ın tepkileri ve düşünceleri üzerine o kadar çok düşünüyordum ki gerçek olmayan varsayımları farkında olmadan özümseyip, bundan başka türlü davrandığında şaşırıyordum. Oysa Barış'ın nasıl bir sevgili olacağıyla ilgili gerçek bir fikrim yoktu. Elimi tutmak istiyordu, yani belki de sandığım gibi uzak ve dokunuşlardan hoşlanmayan biri değildi. Burada durmuş, saçlarımı topluyordu. Belki de benimle sandığımdan daha fazla ilgileniyordu. Nereden bilecektim ki? Ne bir erkek gurusuydum ne de Barış'ı sandığım kadar tanıyordum.

"İşte," dedi tokayı üç kez çevirip saçımı bıraktıktan sonra. "İyi görünüyor," diyerek yüzünü bana doğru eğince tatlı bir heyecanla atan kalbim tek, büyük bir atışla sarsıldı. Dünyanın bir noktasında yer yerinden oynamış olmalıydı. Bir volkan patlamış olabilirdi, kozmik bir güç yakınlarda ortaya çıkmış ve vücudum tepki vermiş de olabilirdi. Ya da yalnızca sevdiğim

adamın güzel, kahverengi gözlerine bu kadar yakından bakmak dünyamı sarsan bir yenilikti.

Barış'ın elleri kollarımın üstünde durdu, böyle bana odaklandığı zaman gözlerini hiç kırpmıyor gibi geliyordu. Bana bakmaktan hoşlanıyor mu, merak ediyordum. *Onun da dünyası sarsılıyor mu?*

"Sence yürüyebilir misin?" diye sordu sakince.

"Sanmıyorum," derken dışarıdaki soğuğa rağmen yanaklarımın ateş kırmızısı olduğunu biliyordum. "Belki biraz yardıma ihtiyacım vardır. Tekrar yuvarlanmak istemem."

"Bunun flört aşamasıyla ilgisi var mı yoksa gerçekten endişeli misin?"

Güldüm çünkü başka ne yapabilirdim ki? Her şeyi konuşmak, her şeyi açıkça beyan etmek günlük hayatta yaptığımız bir şey değildir. Böyle davranırsak patavatsız olmakla suçlanırız. Kabalıkla, belki de ukala olmakla. Barış'a bunlardan hepsi söylenebilirdi. Muhtemelen sık sık söyleniyordu da. Fakat bu her zaman olumsuz bir özellik değildi. Böyle anlarda, dürüstlüğün sağladığı gerçeklik işleri kolaylaştırmakta epey işe yarıyordu.

"Tabii ki ilgisi var. Flört etmek tamamen bahanelerle ilgilidir. Sakarlığımı bahane ederek elimi tutabilirsin, soğuğu bahane ederek bana sarılabilirsin. Tabii, eğer istersen."

"Bahanelerle uğraşmamayı tercih ederim."

"Herkes senin kadar açık sözlü ya da cesur değil. Bazılarımızın isteklerini söylemek için bahanelere ihtiyacı var."

Barış kaşlarını kaldırdı. Yüzümün her bir köşesinde bakışlarını ağır ağır gezdirdikten sonra sırıttı. "Peki, eğer düşmekten korkuyorsan elimi tutmanı sorun etmem."

"Seni adi." Ona hafifçe vurup tavırlı görünmeye çalıştım ama aramızda yükselen kahkaham buna engel oldu.

"Bahanelere ihtiyacı olan sensin," dedi Barış.

Sonra bana elini uzattı. Eline bakarken içimde tarifi imkânsız bir neşe, sıcacık bir aşk dalgası patladı. Onunkinin yanında küçücük kalan elimi elinin üstüne koydum. Parmaklarımız doğal bir şekilde birbirine kenetlendi. Barış bunun nasıl hissettirdiğini düşünür gibi birleşen ellerimizi hafifçe salladığında heyecandan boğazım kupkuru kaldı.

"Nasıl?" dedim merakla.

"Hoş. Fazlasıyla. Şaşırtıcı şekilde."

Yüzümü neredeyse ikiye bölecek kadar büyük bir gülücükle ona baktım. "Al benden de o kadar."

Sonra utanarak yanına geçtim. Barış elimi sıkıca tutuyordu. Rahat bir yürüyüşte birbirine dolanan ellerden ziyade beni yakalamış gibi. İkimiz de bu konuda fazla tecrübesiz olduğumuzdan buna aldırmadım. Beni rahatsız da etmiyordu, sadece varlığının daha fazla farkında olmama sebep oluyordu. Hem de bu sayede beni hayal dünyasında olmadığıma ikna ediyordu.

Sessizlik hoş olsa da heyecanım buna izin vermedi. Bir şeyler hakkında gevezelik edip durdum. Neler söylediğimi hatırlamıyordum bile. Zihnim sürekli tek bir cümlenin etrafında dönüyor, aynı şeyi cıvıldayıp duruyordu.

Barış ve Birce. Yan yana ve el ele yürüyorlar. Hayatımda daha güzel bir şey duymadığıma eminim.

24. BÖLÜM

Pembe bir bulutun içindeydim. Ellerim hâlâ sıcacıktı. Yine biraz sersemdim ama aynı zamanda öyle keyifliydim ki bir pelte gibi kanepeye yığılıp kalmış, saatlerdir burada böylece uzanıyordum. Dış kapıdan bir anahtar sesi geldi. Gözümü dikip o tarafa doğru bakınca Jülide'nin geldiğini gördüm. "Çok açım!" diye bağırdı içeriye doğru. "Ne olur birisi yemek olduğunu söylesin!"

Yemek mi? Bugün yemek yapma sırası bendeydi. Hay Allah!

Jülide içeri girip beni kanepede bulunca kaşlarını kaldırdı. Kendimi bir koza gibi sardığım battaniyemin altından elimi çıkarıp ona selam verdim. "Merhaba tatlı kız."

"Bu ne be? İçtin mi sen?"

"Evet. Aşk şarabını," deyip kıkırdadığımda Jülide'nin yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi ve büyük bir inançla fısıldadı.

"İğrençsin."

"Sağ ol şekerim. Yemek yapmadım. Beni öldürmezsiniz, değil mi? Daha Barış'ı öpemedim bile."

"Ne oluyor sana ya?" derken Jülide'nin sesi inceldi ve ben yine aşka geldim. Yuvarlanayım derken kanepeden aşağı dönüverdim ve düştüğüm yerde kıkır kıkır güldüm.

"Barış benden hoşlandığını söyledi."

"Oo, gözün aydın. Peki neden öpüşmediniz?"

"İşleri ağırdan alıyoruz."

"Saçmalık!" dedi ama gülüyordu. "Mutluluktan delirdin mi yani? Sen mi çok kolaysın yoksa ben mi zorum? Bir erkeğe bu kadar tutulmayı hayal bile edemiyorum."

"Duygusuz bir kaltak olduğun içindir," diye mırıldandım gevşekçe. Jülide küçük bir kahkaha attı.

"Olabilir. Anlatsana," deyip koltuğa oturduğunda yanına geçtim. Onlara Barış'ın Asperger olduğundan bahsetmemiştim. Bunu söylemek bana düşmez diye düşünüyordum. Zaten bunu hiçbir zaman sorun ya da çözülmesi gereken bir mesele olarak görmemiştim.

Barış böyleydi. Bu kadar.

"Beni yemeğe çıkardı. Sonra da ondan hoşlanıyor muyum diye sordu."

"Sana kendini biraz gizle dediğimde dinlemeliydin. O kadar kolaysın ki kendi hisleriyle başlamaya gerek görmemiş."

"Evet başta ben de böyle düşünüp biraz delirdim."

Jülide inleyerek koltuktan kaydı. "Ne yaptın?"

"Küser gibi oldum ama küsemedim çünkü gönlümü aldı."

"Sorun sende," dedi onaylamaz bir halde. "Kesinlikle. Sorun sende. Erkeklere karşı bu kadar anlayışlı olmamalısın."

"İyi de o Barış. Asla yalan söylemiyor. O kadar dürüst ki bu çoğu zaman rahatsız edici. Ama konuştuğunda söylediklerinin gerçek olduğunu biliyorsun. Bu yüzden benden hoşlandığını söylüyorsa, bu doğrudur."

"Söylüyor mu?"

"Ne halde olduğumu görmedin mi?"

"Yarım akıllısın ama tatlısın," dedi Jülide gülerek. Sarhoş

adam olayından beri aramız daha iyiydi. Jülide ona bu şekilde anlayış göstermemizi beklemiyor olmalı ki yanında durmamız, onu yatıştırmamız ve suçlamadan sorunu halletmek için uğraşmamız onu etkilemişti. Hâlâ aynı kaba kızdı ama artık bize daha sıcak davranıyordu. Onun da bizi arkadaşları olarak görmeye başladığını düşünüyordum.

Bir kez daha anahtar sesi duyulduğunda kafalarımızı kapıya doğru çevirdik. Dış kapı açılıp kapandı ama başka bir ses ya da içeriye gelen olmadı. "Çiçek?" diye seslendim. "Sen mi geldin?"

Birkaç saniye sonra Çiçek salonun kapısında belirdi. Genelde eve ilk gelen o olurdu ama bugün bir arkadaşının doğum günü partisine gideceğini söylemişti. Sabah onu makyaj yaparken görünce etraftaki erkeklerin akıl sağlığı için bunu yapmaması gerektiğini söyleyerek ona takılmıştım. İçeriye girdiğinde de ilk dürtüm ona laf atmak oldu. Geniş paçalı kot pantolonunun beline hoş bir kemer takmış, üzerine de V yakalı kısa bir kazak giymişti. Tırnaklarında kazağıyla aynı renkte lila ojeler, boynunda ise farklı boy ve uçlardan oluşan birkaç kolye vardı. Sarı saçları her zamanki güzelliğiyle dümdüz bir halde sırtından aşağı dökülüyordu.

Bugün olanları söylemek için sırtarak yüzüne baktığımda oradaki şok ifadesini gördüm. "Ne?" diye sordum hemen. "Ne oldu?"

"Sana da mı bir şey oldu?" dedi Jülide. "Benim günüm bu kadar sıradan geçmişken neden herkesin anlatacak bir şeyleri var?"

"Sanki bize bir şey anlatıyormuşsun gibi," diye söylendim. "Ne oldu Çiçeğim?"

"Ben..." deyip durdu. Elini kalbinin üzerine koyup etrafa amaçsız bir bakış attığında Jülide'yle bakıştık. "Ben..."

"Polisi aramalı mıyız?" dedi Jülide sessizce.

"Ya da ambulansı?" diye fısıldadım.

Çiçek bize baktı. Yüzündeki şok dağılırken yeşilin en berrak tonundaki gözleri yaşlarla doldu. Yanımıza gelip kanepede aramıza oturduğunda endişeden ölmek üzereydim.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?" dedim ona yaklaşarak. Çiçek burnunu çekti, derin bir nefes aldı ve ağzındaki baklayı çıkardı.

"Mecnun beni öptü!"

Bir anlığına odadaki tek ses Çiçek'in titrek nefesleri oldu. Jülide'yle birbirimize şaşkınca bakıp neler olduğunu anlamadığımızı ilan eden tuhaf mimikler yaptık.

"Seni zorla mı öptü?" dedi Jülide. Böyle bir şey yaptıysa aşağı iner ve Mecnun'un bütün kaşlarını tek tek koparır, sonra da kafasını ateşe verirdim.

"Hayır," dedi Çiçek. "Ama izin de istemedi!"

"Yani seni zorla mı öptü?" diye tekrarladım.

"Ben... O kadar şaşırdım ki ona dur demek aklıma gelmedi."

Hımm. Çiçek'in başının arkasından Jülide'ye döndüm. "Bu durumda onu zorla mı öpmüş oluyor?"

"Sanmıyorum. Birisi seni öpeceği zaman bunu anlarsın. İstemiyorsan geri çekilmeli ya da hayır demelisin."

"Nereden anlayayım?" diye patladı Çiçek. "Daha önce öpülmedim!"

Jülide'nin, "Hiç mi?" deyişi hayret doluydu. Çiçek inleyerek bana yaslandı.

"Gerçekten anlamadın mı?" diye sordum. Ben de öpüşmekte bir star değildim ancak böyle bir şeyin birkaç saniye öncesinden hissedileceğini düşünüyordum. Aniden seni çevirip öpmediyse yani.

"Belki biraz anlamış olabilirim. Ama istediğim anlamına gelmiyor bu."

"İstemiyor muydun?" dedik Jülide'yle aynı anda.

Çiçek bu sefer gerçekten ağlamaya başladı. Çaresizce ona baktık. "Hiç anlamıyorum," dedi Jülide.

"Ben de," dedim. "Tamam, onu dövmemizi ister misin? Bensu bunu yapabilir, biliyorsun. Bir daha yanına yaklaşırsa onu mahvedeceğimizi söyleriz. Bu seni rahatlatır mı?"

Jülide kendi kendine, "O kadar kötü öpüşüyor olamaz," diye mırıldanınca Çiçek ellerini yüzüne kapadı.

"Kötü müydü? O yüzden mi ağlıyorsun? Suratını yalamaya mı çalıştı?" dediğimde Jülide güldü.

"Köpek mi bu Birce?" Sonra gözlerini büyüterek Çiçek'in yüzüne eğildi ve gerçekten sordu. "Köpek mi bu Çiçek?"

"Zavallı arkadaşım!" diye haykırdığımda Çiçek daha fazla dayanamayıp kıkırdadı. Yüzünü görmek için ellerini tutup zorla aşağı indirdim. Bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordu. Azıcık yüz bulduğumuz için Jülide'yle beraber kahkahayı bastık.

"Hoşuna gitti değil mi?" dedim.

"O yüzden mi ağlıyorsun?" dedi Jülide de. "Çiçek, sen salak mısın ya?"

"Ben bir sevgili istemiyorum ki!" dedi Çiçek.

"O zaman Mecnun'a böyle söylersin hayatım, neden ağlıyorsun?" dedim.

"Hamile kalmaktan mı korkuyorsun?" dedi Jülide gizli bir kahkahayla. "Korkma, o öpüşmekle olmuyor."

Jülide'ye uymak istemiyordum. Çiçek'i anlamaya ve teselli etmeye çalışıyordum ama gerçekten öyle mantıksız davranıyordu ki kahkahamı tutamadım. Bana sırtı hançerlerle dolu bir kurban gibi baktığında toparlanmaya çalıştım ama fayda etmedi. "Ne yapalım Çiçek, saçma sapan davranıyorsun."

"Çünkü şoktayım!" dedi Çiçek. "Biraz anlayış gösterin."

"Neye göstereceğimi anlasam yapacağım," dedi Jülide.

Çiçek'in sırtını sıvazlayarak iç çektim. "Bazılarımız öpülmek için yanıp tutuşurken bazılarımız öpülünce gözyaşlarına boğuluyor. İşte hayatta hiçbir şeyi bu kadar istemeyeceksin. İstemediklerin her zaman daha çabuk olur."

Jülide bana bakıp ciddi bir tavır takınmaya çalıştı. "Bilgece bir konuşma oldu."

"Sağ ol şekerim."

Dış kapının bir kez daha açılıp kapandığını duyduk. Bensu hepimizi salonda görünce başını içeriye uzattı. Çiçek'in halini fark ettiğinde çantasını bırakıp yanımıza geldi.

"Ne oluyor?"

"Boş ver, sana ne oldu bugün?" dedi Jülide.

"Hiçbir şey."

"Ah, inanmam. Kimseyle randevuya çıkmadın mı? Seni öpmeye çalışan da mı olmadı?"

"Hayır ve hayır," dedi Bensu kaşlarını çatarak.

"Neden? Kuzey Bey ortalarda yok muydu?"

Bensu ona fırlatmak için etrafta bir şeyler aranırken ben kıkırdadım. "Çiçek tacize uğramış gibi davranıyor da," diyerek Bensu'nun kafa karışıklığını gidermeye çalıştım ama o bunu fazlasıyla ciddiye aldı.

"Tacize mi uğradın?"

"Hayır ya!" dedi Çiçek.

"Mecnun onu öpmüş, Çiçek de bundan hoşlanmış ama hoşlanmak istemiyormuş. Bu yüzden ağlıyor."

"Hey, çok iyi özetledin," deyip Jülide'nin yanağından bir makas aldığımda bana göz kırptı.

"Türkçe konuştuğunuza eminim," dedi Bensu. "Ama anlamlı cümleler kuramıyorsunuz."

"Çiçek yüzünden," dedik aynı anda.

Bensu gözlerini devirip yemekte ne olduğunu sorunca hemen savunmaya geçtim. "Canım, bir krizin ortasındayız. Ne yemeği?"

"Açlıktan ölmemiz, krizi çözmemize yardımcı olmaz."

"Ama yemek yok ki... Lütfen beni dövme Bensu. Özel bir durumum vardı."

"Özel durumunu da al ve mutfağa git. Ben de Çiçek'le konuşayım." Jülide'yi de almamı söyledi ama onun gelmeye hiç niyeti yoktu.

"Hadisene!" diyerek çekiştirdim.

"Bugün senin günün, başının çaresine bak."

"Gelmezsen yemek yapmam. Aç kalırız."

"Bensu da seni öldürür."

"Bensu ya, Jülide de gelsin!" Bensu sabır dilenir gibi gürültülü bir nefes alıp ikimizi de birer kolumuzdan tutup dışarıya attı ve salonun kapısını kapattı.

"Hain," dedi Jülide. "Senin yüzünden bütün eğlenceyi kaçıracağım."

"Ben seni eğlendiririm küçük tavşan."

"Öyle mi Tatlı Havuç?" Annemle konuşurken onun bana böyle seslendiğini ve benim bundan hiç hoşlanmadığımı görmüştü. O günden beri ara sıra bunu üstümde kullanıyordu.

"Şimdi kim hain ama?"

"Sensin."

Mutfağa geçip ne pişirebileceğimize baktık. Evde hiç sebze yoktu ama annelerimizin yolladığı konserveler vardı. Kalan son taze fasulyelerden birini alıp pişirmek için hazırladım. Jülide'ye de bir şeyler yaptırmaya çalıştım ama çay suyu koymaktan başka bir işe yaramayı reddetti. Kısa sürede fasulye-

yi ocağa alıp tencerenin ağzını kapadıktan sonra telefonumu kontrol ettim. "Ay, Mecnun mesaj atmış!"

Jülide hemen yerinden kalkıp yanımda bitti. Kafasını omzuma doğru eğip ne yazdığını sorunca mesajı açtım.

Birce.

Sanırım.

Sıçtım.

Fena halde.

"Zavallı çocuk," dedim iç çekerek. Jülide eğleniyordu. İsmine dokunup Mecnun'u aradığımda kulağını kafama yaslayınca onu itmeye çalıştım ama gitmeye hiç niyeti yoktu. Arama daha ilk çalışta yanıtlandı.

"Birce," dedi sıkıntıyla. "Çiçek bir daha benimle konuşmayacak."

"Ama canım, sen de neden kızı öpmeye kalkıyorsun durduk yere?"

"Durduk yere değildi, aşkımı itiraf ediyordum."

"Ay, şimdi gülmekten bayılacağım," dedi Jülide yanımdan. Kahkahalarını bastırmak için uğraşmıyordu bile.

"Ne olduğunu anlatsana," dedim gülerek. "Çiçek bir şey söylemiyor."

"Yeterince şey söylüyor," dedi Jülide.

"Ay, bir sus ya!" Ondan kaçıp mutfağın diğer köşesine gittim. Mecnun'un sesi gerçekten de perişan geliyordu.

"Yolda karşılaştık. Bir şeyler içmeyi teklif ettim, köşedeki kafede biraz oturduk. Flört ediyor gibiydik ve ben de ona açılmak için iyi bir zaman diye düşündüm. Ondan ne kadar etkilendiğimden bahsediyordum. Çiçek de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Âna kapıldım, ne bileyim."

"Anlıyorum," dedim sakince.

"Ne anlıyorsun?"

"Bilmem, bir şey söylemem gerektiğini düşündüm." Telefonun ucundan söylenmeleri duyulunca bir teselli aradım ancak bulamadım. "Ee? Çiçek ne yaptı?"

"Panikledi. Yüzüme dünyanın en dramatik bakışını atıp kaçtı."

"Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun Allah aşkına?"

"Hiçbir tavsiyem yok Mecnun. Çok üzgünüm." Bir şey söyler mi diye Jülide'ye baktım ama sadece omuz silkti. "Çiçek'i biraz kendi haline bırakalım. Sonra onunla konuşuruz. Tamam mı?"

"Bir daha Çiçek'le konuşabileceğimi sanmıyorum. Kendimi berbat hissediyorum."

"Dur biraz, yanına geliyorum." Telefonu kapatıp Jülide'ye on beş dakikaya döneceğimi söyledim. Arkamdan itiraz edip durdu ama yemeğe bakmasını tembihleyerek anahtarımı kaptığım gibi evden kaçtım. Ben daha kapıya ulaşamadan alt katın kapısı açıldı. Barış'ın yakışıklı yüzünü kapıda görünce ayaklarım birbirine dolandı ve son basamağı neredeyse uçarak indim.

"İyi misin?" diye sordu Barış öne atılarak.

"İyiyim, iyiyim! Ay, senin burada yaşadığını unutmuşum."

"Ne?"

"Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim," diye mırıldandım. "Mecnun nerede?"

"Salonda. Kahroluyor."

"Bir bakayım," dediğimde Barış kapının önünden çekildi. Arkadaşlarım acı çekerken mutlu olmak biraz ayıptı ama yine de içeri girerken Barış'a tatlı bir gülücük atmadan edemedim. "Sen ne yapıyorsun?"

"Mecnun'u teselli ediyorum."

"Sen mi? Nasıl?"

"Varlığımla."

Salona doğru dönerken alçak sesle kıkırdadım. "Şapşal birisin."

Mecnun gerçekten de kahroluyordu. Yüzünden düşen bin parçaydı. Kanepede oturmuş öylece halıya bakıyor ve iç çekip duruyordu. "O kadar üzülme," dedim yanına otururken. "Çiçek çok çekingen bir kız. O yüzden bu kadar şaşırmıştır."

Burada oturmuş kendini sorguladığı belliydi çünkü bana uzun süredir konuşuyormuşuz gibi bir havada cevap verdi. "Bak, kıza yapışıp kalmadım, tamam mı? Küçücük bir öpücüktü. Ufak bir dokunuştu yani. Hislerimi açıyordum ve duygularımla hareket ettim. Bana böyle bir şeyi istemediğine dair en ufak bir işaret verse yapmazdım. Ama istediğini düşündüm Birce. Vebalıymışım gibi benden kaçmasına gerek yoktu."

Onun da kalbinin kırıldığını görünce çaresizce Barış'a baktım. Çiçek, Mecnun'un böyle hissettiğini bilse daha fazla ağlardı, buna eminim. Ama bilmesi gerekiyordu. Ne hissettiğini bulmalı ve ona göre bu durumu düzeltmeli ya da böyle bırakıp Mecnun'la iletişimi tamamen kesmeliydi. Durumu bu şekilde açıkladığımda daha doğru düşünebileceğine inanıyordum.

"Onu öpmeden önce sormalıydın," dedi Barış.

"Neyi sormalıydın?"

"Öpmeyi."

"Her şeyi planlayamazsın kardeşim. Bazen duygularınla hareket edersin."

"Duygularını planla o zaman."

"Sen onu öperken sordun mu?" Mecnun bunu Barış'a sormuştu ama bana bakıyordu. Gözüne far tutulmuş tavşan gibi kalakaldım.

"Ben onu öpmedim ki..." dedi Barış. Neyse ki bir parça rahatsız görünüyordu.

Mecnun ikimize de bir açıklama bekler gibi baktıktan sonra, "Neden?" diye sordu. Şuracığa bayılsa mıydım acaba? Böylece utanç verici sorulardan kurtulurdum. Hem belki Barış beni kucağına alırdı. Bir taşla iki kuş.

Mecnun, Barış'ın dik dik baktığını görünce ileri gittiğini fark etmiş olacak, bir cevap beklemeyi bırakıp arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti. "Berbat hissediyorum."

"Evet, otuz beş kez söylediğin için bunu biliyorum," diye söylendi Barış. "Git ve özür dile."

"Yok, gelmesin," diyerek araya girdim. "Ben sana geleceğin zamanı söylerim."

"İyi, tamam. Ondan özür diler ve sonra da birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranırım. Benden koşarak kaçtığına göre istediği bu olmalı."

Çiçek'i savunmak istiyordum ama bunun yolunu bulamıyordum. Böyle bir durumda ben ne yapabilirdim ki?

"Mecnun, sen Çiçek'e âşık mısın?"

"Olabilirdim!" derken biraz kızgın, daha çok hayal kırıklığıyla dolu görünüyordu. Onu çok iyi anlıyordum ama bir şey yapmadan önce Çiçek'in sakinleşmesini ve mantığını bulmasını bekleyecektim. Sonrasında Çiçek'e olan hislerini geride bırakması ya da ikisinin arasını yapmak için ilişkilerine dâhil olmayı planladım. Hatta belki Barış da bana yardım ederdi. İkisi de iyi insanlardı ve ne Mecnun'un ne de Çiçek'in üzülmesini isterdim.

"Ben gideyim. Yarın konuşuruz, üzülme."

"Kolaysa sen üzülme." Aksiliğini üstüme alınmıyordum ama konuşmak ister gibi bir hali olmadığı için burada durmak

da istemiyordum. Yanından kalkıp odadan çıkarken Barış arkamdan geldi.

"Selim evde değil mi?" dedim kapının önünde durduğumuzda.

"Hastanede. Çiçek de Mecnun gibiyse bu akşam bizim için sıkıntılı geçecek."

"En azından sen Mecnun'un neye üzüldüğünü biliyorsun. Biz Çiçek'i anlamıyoruz."

"Belki de ikisini bir yere kilitlemeliyiz. Annem romantik komedilere bayılır. İzlediği her filmde çiftler sorunları böyle çözüyorlar."

"Çiçek'in bir romantik komedi karakteri olduğunu sanmıyorum," deyip sırıttım. Ellerimi çenemin altında iki yana açarak sevimli bir gülücükle konuştum. "O benim."

Telefonum cebimde titreyip duruyordu. Mesajların Jülide'den geldiğine emindim, bu yüzden dış kapıya yöneldim. Barış kapıyı açıp, vücudunu hafifçe kapıya yaslayınca karşılıklı durup birbirimize bakarak küçük, tatlı bir an yaşadık. Güzel bir şeyler söyleyecek gibi bakıyordu ama ağzından çıkanın güzellikle pek ilişkisi yoktu. "Sabahları kaçta uyanıyorsun?"

"Sekiz-dokuz gibi."

"Sekiz mi dokuz mu?"

"Değişiyor, niye?"

"Sana günaydın mesajı atacağım."

Kaşlarım havalandı. Dudaklarımı çekiştiren bir gülücüğün eşliğinde tekrar sordum. "Niye?"

"Selim'den flört tavsiyeleri istedim."

"Yaa, Barış," derken ona sokulmak için dayanılmaz bir istek duydum ama aramızdaki bir kol boyu mesafe bunun için fazla göründü. Konu aşk olduğunda belki de düşündüğüm ka-

dar cesur değildim. "Sen mi çok tatlısın yoksa ben mi seni her şekilde tatlı buluyorum, bilemiyorum."

Barış yarım ağız bir gülümsemeyle, "Bana ikisi de uyar," dediğinde yanaklarım heyecanla ısındı.

"Bana canın ne zaman isterse o zaman mesaj at, olur mu? Uyandığında aklına ben geldiysem günaydın demelisin. Bu bir görev değil."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Tamam," dedi. Yüzü böyle ciddiyete büründüğünde neler düşündüğünü anlayamıyordum. Sorsam bana söylerdi ama o böyle bakınca duyacağım şeylerden biraz çekiniyordum.

"Tamam. Yarın markete birlikte gidelim mi?"

"Güzel olur."

"Bence de güzel olur. O zaman gidiyorum." Ayakkabılarımı giyip geri geri birkaç adım attım.

"Düşeceksin," dedi Barış kaşlarını hafifçe çatarak. Aksini iddia etmesine rağmen bence ara sıra benim salak olduğumu düşünüyordu. Ama tatlı bir salaktım ve benden hoşlandığına göre bunu dert etmiyor olmalıydı.

Arkamı dönüp merdivenleri koşar adım tırmanırken ağzımdan bir kıkırtı koptu çünkü yine Barış'ın benden hoşlandığını ve benimle flört ettiğini hatırlamıştım. Eve girip Çiçek'in varoluşsal krizleriyle uğraşmadan önce kapımın önünde birkaç saniye durup kendi adıma yaşanan güzelliklerin tadını çıkardım.

İçeriye girdiğimde ise bu keyiften eser kalmadı çünkü burnuma ağır bir yanık kokusu geliyordu.

25. BÖLÜM

Sabahları mutlu uyanan bir tip olmadığımı sanıyordum ama o gün keşfettim ki mutlu uyanmak için sebebi olmayan biriymişim. Gözlerimi açar açmaz ekranımda Barış'tan gelen günaydın mesajını gördüğümde hissettiklerimi basit bir mutluluk olarak adlandırmak haksızlık olurdu. Kanatlanıp uçmak deyimini dibine kadar yaşıyor gibiydim. Hiç sızlanmadan sıcak yatağımdan kalktım ve banyoda yüzümü yıkadım. Sabahın bu kör vaktinde saçlarımla uğraşırken yüzümdeki koca gülücükle şarkılar mırıldanarak hazırlandım.

Gece duş alıp sabaha daha güzel durması için küçük borular halinde çevirip ucuna lastikler taktığım saçlarımı açtım. Saçlarım kıvırcık olsa da çok sık lülelerden oluşan bir yapıda değildi, bu yüzden dağılıp kabarmaya çok müsaitti. Böyle yaptığım zaman iri lüleler halinde kuruyor ve açıp hafifçe dağıttığımda daha güzel görünüyordu. Genelde ortadan ayırdığım saçımı bugün yandan ayırıp üstlerinin biraz daha canlı ve havalı görünmesi için uğraştım. Yüzüme krem, dudaklarıma ise saç rengime yakın bakır tonlu bir ruj sürdüm. Açık renkli,

kısa kirpiklere sahip olduğum için gözlerime en ufak bir şey sürsem yüzüm hemen değişiyordu. Normalde bunu yapmaya gerek görmüyordum fakat bugün süslenmek için iyi bahanelerim vardı. Kahverengi bir maskarayla kirpiklerimi belirginleştirip gözlerimi ortaya çıkardım. En son makyaj yaptığımda Barış'tan iyi bir tepki almamıştım fakat o gün yaptığım makyajın bugünküyle alakası bile yoktu. Bugün kendimden çok uzaklaşmadan, birkaç dokunuşla süslenmiştim, o kadar.

Odaya girdiğimde Çiçek'i uyandırmamak için çabalayarak dolabımın önünde dikilip durdum. Aslında etek ya da elbise giymek isterdim ama öğleden sonra markette çalışacağım için etekler bana ancak sıkıntı verirdi. Birkaç kazağı itip çektikten sonra yeni aldığım balıkçı yaka kazağımla uygun bir pantolon seçip giyindim. Üzerime Çiçek'in büyük beden pelüş montunu takıp çantamı aldıktan sonra artık hazırdım.

Yüzü duvara doğru dönük olan oda arkadaşımın yatağının ucunda durup yüzünü görmeye çalıştım. Şimdiye dek çoktan uyanması gerekiyordu, dersleri hep sabah erkendendi. Yanına oturup, omzunu tutarak ismini söyledim.

Çiçek battaniyesini başının üstüne çektiğinde, "Uyanık mıydın? Ben mi uyandırdım?" diye sordum fakat cevap gelmedi. "Okula gitmeyecek misin? Yanında kalmamı ister misin?"

"Hayır. Git sen," dedi battaniyenin altından gelen boğuk sesiyle.

"Ama aklım sende kalır."

Çiçek yüzünü dışarı çıkarıp iç çekti. Her zaman güler yüzlü olduğu için üstündeki durgunluk hemen anlaşılıyordu. "Ben biraz yalnız kaldıktan sonra konuşalım mı? Canım hiçbir şey yapmak istemiyor. Bugün yatacağım."

Çiçek'e soracağım öyle çok soru vardı ki anlayışlı kalmakta

çok zorlanıyordum. Fakat yine de üstüne gidersem daha beter bir buhrana girmesinden korktuğumdan istediğini yapacaktım. "Tamam. Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"İstemiyorum Birce. Biraz daha konuşursan ağlamaya başlayacağım."

"Tamam, gidiyorum," deyip yanağını öperek ona veda ettim. Neler düşündüğünü çok merak ediyordum ama o kadar kırılgan görünüyordu ki ısrar edemiyordum.

Okula gidince Barış'la buluşana dek geçecek saatleri doldurmak için etrafımda olanlarla ilgilenmeye çalıştım ama bu mümkün değildi. Aklım sürekli Barış'a kayıyordu. Benden hoşlanması, sevgilisi olmam için çaba göstermesi ansızın kendini hatırlatıyor, beni hayal âlemine sürüklüyordu. Ne ders dinleyebildim ne de arkadaşlarımla konuşabildim. Tek yaptığım yarım bir gülücükle etrafa bakınmak oldu.

Nihayet dersim bittiğinde saat ikiydi. Mesaimin başlamasına bir saat vardı. Dersten çıkıp Barış'ı aramak için sessiz bir yer buldum. Bir süredir bunu yapmak için cesaretimi topluyordum. Daha önce onu hiç aramamıştım, bu yüzden üzerimde abartılı bir heyecan dalgası vardı. Küt küt atan kalbimle rehberimdeki ismine dokunup telefonu kulağıma götürdüm.

İkinci çalışta aramamı yanıtladı. "Merhaba," deyişi bütünüyle sıradandı ama bunu bir şeylere yormamam gerektiğini artık biliyordum.

"Merhaba. Ne yapıyorsun?"

"Dersten çıktım, biraz kütüphanede kalıp markete geçeceğim." Bir an durduktan sonra benim ne yaptığımı sordu.

"Ben de dersten çıktım. Markete birlikte gitmekten bahsetmiyor muydun? Bir yerlerde buluşmak ister misin?"

"Olur, birbirimize yakın mıyız?"

Onun bölümünün nerede olduğunu hiç bilmediğim için konum atmasını istedim. Bana kalsa telefonu nasıl kapatacağımı bir türlü bulamazdım ama Barış beklememi söyleyip çat diye kapatarak bu sorunu çözdü.

Bir anlığına dudak bükerek ekranıma baktım ama attığı konum hemen önüme düşünce bu his hızla geçip gitti. Birbirimize pek yakın olmasak da Barış benim fakülteme yürüyebileceğini söyleyerek bu sorunu çözdü. Buraya gelmesi biraz sürecekti ama yine de binanın önündeki otobüs durağına gidip oturdum. Onu beklerken kendi kendime gülümseyip duruyordum. Kulaklıklarımı takıp tatlı aşk şarkıları dinleyerek geçirdiğim on beş dakikanın sonunda Barış yolun ucunda göründü.

Aynı anda yüzüme dünyanın en büyük gülücüğü konarken, oturduğum yerden kalkıp kulaklıklarımı çıkardım. Barış'a doğru yürüyüp aramızda iki adım kalana dek ona yaklaştım. Yüksek topuklu botlarım sayesinde bugün ona biraz daha yakındım. Ellerim ne yapacağını bilemeyerek montumun uçlarını kavrarken Barış'ın elleri cebindeydi.

"Selam," dedim kalbim ağzımda atarak. Onu her gördüğümde bu kadar heyecanlanacaksam erkenden ölüp giderdim ben.

Barış bana aynı şekilde karşılık verirken gözleri yüzümde ve saçlarımda geziniyordu. "Selam. Nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyi," dedi omuz silkerek. Sonra elini cebinden çıkarıp bana uzattı. "Gidelim mi?"

Aslında ben bayılmayı tercih ederdim ama gidebilirdik de tabii. Elini tutup heyecandan delirmek üzere değilmişim gibi görünmeye çalıştım. Onun gibi sakin durabilmeyi çok istesem de biraz karşılık görmeyi arzulamıyor değildim. Biraz dili do-

lansa, aptalca bir şey söylese ya da utangaç görünse kendimi daha iyi hissederdim. Bu kolay değildi. Yani, buna kızmamak. Anlayış göstermek. Neticede Barış sağlıklı, genç bir adamdı. Onun duyularının benimkinden daha farklı çalıştığını sık sık unutuyordum. Bu yüzden ara sıra heyecanım tökezliyor, içime bir hüsran ya da kızgınlık konuşlanıyordu. Neyse ki Barış gönlümü almaya her zaman istekliydi.

"Yürüyecek miyiz?" diye sordum adımlarımı onunkilere uydurmaya çalışırken.

"Vaktim varsa yürümeyi tercih ediyorum. Ama bazı günler zamanında markette olmak için otobüse binmem gerekiyor. Yürümek istemezsen durakta bekleyebiliriz."

"Yok, yürürüm," dedim çabucak. Böyle el ele yürümekten o kadar hoşlanıyordum ki markete giden uzun yol beni hiç yormazdı. Barış'ın yüzüne bakmak, orada bir duygu parçası bulabilecek miyim diye araştırmak istiyordum ama yürürken bunu yapamazdım. Bu yüzden işi şakaya vurmaya çalıştım.

"Flört eden insanların el ele yürüdüğünü sanmıyorum."

"O zaman biz de sevgili olalım." Duyduğum şey yüzünden ayaklarım birbirine dolandı ve tökezledim. "İyi misin?" diye sordu sevgilim olmak isteyen beyefendi. *Sevgilim olmak isteyen beyefendi!*

"Birdenbire böyle şeyler söylemesene!"

"Ne dedim ki? Çözüm sunuyorum."

"Hayır, oldu bittiye getiriyorsun." Elimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Yana doğru iki adım attığımda ise sıkıca tuttuğu elimi çekip beni tekrar yanına getirdi. Sonra ellerimizi ince montunun cebine koyup hiçbir şey yokmuş gibi yürümeye devam etti.

"Elimi bıraksana, biz sevgili değiliz."

"Neden değiliz?" dedi Barış.

"Çünkü sen romantizmden hiç anlamayan bir ağaç kütüğüsün."

"Yeni öğreniyorum, bana zaman ver," deyip gülümsedi.

Ağzımı açıp ters bir şey söylemeye kalktım ancak güzel gülümsemesine bakınca tüm tavrım uçup gitti. "Şimdi neden gülümsüyorsun?" dedim sitem eder gibi. "Tartışıyoruz şurada."

"Belki gülümsememi romantik bulursun diye düşündüm."

Gözlerimi kısarak ona baktım ama dudaklarımı bir gülücüğün çekiştirmesi uzun sürmedi. "Belki bulurum," dedim omuz silkerek. "Çok azıcık."

Elim montunun cebindeki yerinde gayet iyiydi. Birbirine geçmiş parmaklarımızın verdiği sıcak hissi düşünüp duruyordum. Parmaklarımı birazcık oynatsam, başparmağımla elini okşasam bundan hoşlanır mıydı acaba? O böyle yapsa ben çok hoşlanırdım.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi birden.

Hah. Hayatta olmaz. "Düşünmüyorum."

"Düşünmeseydin konuşurdun. Konuşmadığına göre bir şeyler düşünüyor olmalısın."

"Hayır, zihnim bomboş."

"Yalan söylediğine eminim."

"Küstahlık ediyorsun," dedim sırıtarak. Barış sık sık böyle kelimeler kullandığı için farkında olmadan ben de kelimelerimi onun dilinden seçmeye başlamıştım. Daha önce kimseye küstah dememiştim ve bu beni biraz eğlendiriyordu. "Zihin okuyamadığına göre yalan söylediğimi kanıtlamanın bir yolu yok."

"Zihin okuyamam ama seni okuyabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Uzun zamandır seni izliyorum. *Seni öğreniyorum Birce.* Kolay kandırılan biri olduğum için arkadaşlık kurarken kar-

şımdaki kişinin tepkilerini takip eder, ne zaman nasıl davrandığını anlamak için zaman ayırırım. Ve sana herkesten daha çok zaman ayırıyorum."

"Yaa, öyle mi?" dedim incecik bir sesle. Kendimi bir yavru kedi gibi hissediyordum. Öyle olsam Barış'ın omzuna tırmanıp oraya sokulur, yerimden hiç kıpırdamazdım. "Neden ki?"

"Ayırdığım tüm zamana değiyorsun," dedi Barış. "Benden hoşlanıyorsun, ben de senden hoşlanıyorum. Üstelik elini tutmayı da çok seviyorum. Sevgilim olsana."

"Bir sevgiliden tek isteğin elini tutabilmek mi?" dedim kıkırdayarak. "Sevgililer zahmetlidir. Zamanını isterler, ilgi beklerler. Onlara açıklama yapman gerekir, onlar için kendi planlarından makul ölçüde fedakârlık etmen de lazım. Bir sevgili istediğine emin misin?"

"Ben de bir sevgili olacağım. Neden bunlar tek taraflıymış gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü çiftlerin istekleri ve beklentileri her zaman aynı olmuyor. İlişkiler kolayca hayal kırıklığına dönüşebilir."

Barış bir şey söylemedi ama az önceki tatlı halinden uzaklaştığını hissettim. Bana güzel şeyler söyleyip sevgilisi olmamı isterken neden olumsuz ihtimallerden bahsetmeye başladığımı yalnız Allah biliyordu sevgili okur. Beyni kıt bir geri zekâlı olduğum için böyle anlarda olmayacak şeyler söyleyip duruyordum.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedim Barış'a yaklaşarak.

"Neden bir anda karamsarlaştığını düşünüyordum. Benim yüzümden mi?"

"Neden öyle söyledin?"

"Pek de kolay biri değilim. Bu senin için bir sorun olabilir."

"Hayır, değil."

"Bir gün olabilir," dedi Barış.

"Ben de senin için zor biri değil miyim? Birbirimizi idare etmeyi öğreniriz. Ben bunu dert etmiyorum."

"O zaman neden öyle konuşuyorsun?"

"Sohbet ediyordum sadece," diye mırıldandım. Sonra omzuna yaslanıp, başımı ona doğru eğerek yüzüne bakmaya çalıştım. "Küstün mü?"

"Kızdım."

"Bak işte, sevgililer zahmetlidir derken bunu kast ediyordum." Barış başparmağını kaldırıp alnıma dokundu ve eğdiğim kafamı iterek uzaklaştırdı.

"Hiçbir zaman önüne bakmadığın için sürekli düşüyorsun."

"Hımm, sahiden de beni çok düşünüyorsun," dedim keyifle. "Ee? Sevgili mi olduk şimdi? Ben henüz bir şeyi kabul etmedim."

Önemli bir meseleyi ortaya serip üstünde günlerce konuşursanız böyle olurdu işte. Kendimi biraz gevşek, bundan daha çok yüzsüz hissediyordum. Barış'ın rahatlığı, heyecanımı yatıştırmış gibiydi. Sürekli kıkırdayasım geliyordu. *Acayip bir şeye dönüştüm sonunda. Hayırlı olsun.*

"Rüyanda görürsün," dedi Barış. Ağzımdan küçük bir kıkırtı fırlayıverdi.

"Bırak elimi." Biraz debelendim ama sıkı tutuşundan kutulamadım. "Bıraksana ya."

"Onu da rüyanda görürsün."

Yolun kalanını sessizce yürüdük çünkü görünüşe göre ben aklımı kaybetmiştim ve konuştukça daha sonra utanıp sıkılacağım şeyler söylüyordum. Barış da benden nasıl kurtulacağını düşünüyor olabilirdi. Aklıselim bir insan böyle düşünürdü kesin. Ama hâlâ elimi tuttuğuna göre aşkımdan kör kuyulara düşmüş olmalıydı. Ay yine kıkırdıyorum bakın.

Markete girip hazırlandıktan sonra ayrıldık. O kasada çalışacaktı, ben tatlı reyonunda. Bu ayrılığı aklımı başıma toplamak için çaba sarf ederek değerlendirdim. Üzerimdeki aşk sersemliği iki saat boyunca koşturarak çalışınca uçup gitti. Geriye bir bezginlik kaldı. Molaya çıktığımda yerime başka birini geçirip ayaklarımı sürüyerek kasalara gittim ancak Barış'ın önünde uzun bir müşteri sırası vardı. Tüm dikkatini önündeki ekrana vermiş ürünleri geçirirken arkada ona kişisel sorular sorup duran teyzeye acayip cevaplar veriyordu.

Ona görünmeden kendime çilekli yoğurt alıp arka taraftaki yerimize gittim. Yoğurdumu yerken Çiçek'e birkaç mesaj attım ama cevap vermedi. Ben de annemi aradım.

"Ne yapıyorsun Tatlı Havuç?" diye cıvıldayarak açtı telefonunu.

"Çalışıyorum, molaya çıktım. Sen ne yapıyorsun?"

"Babanın işleri varmış, tuhafiyedeyim. İlknur teyzenler buradaydı, demin kalktılar. Buralar skandal dolu," deyip kıkır kıkır gülünce ben de sırıttım.

"Ne oldu yine?"

"Berna, Zafer'e kaçtı! Annesi babası peşine düştü ama getirememişler kızı."

"Kısmet Teyze'nin oğlu Zafer mi?" dedim ağzıma bir kaşık yoğurt sıkıştırırken.

"Evet! Gül gibi nişanlısını öylece ortada bıraktı. Hepimiz şoke olduk."

"Ne? Zafer Abi bunu nasıl yapmış?"

Berna'yı tanıyordum. Ablamın okuldan arkadaşıydı ve biraz da uçarı bir kızdı. Beş abinin içinde büyümenin onu olumsuz etkilediğini düşünürdüm. Sürekli küfrederdi, herkesi dövmeye çalışırdı ve kafasına bir adamı taktıysa hiçbir sınır tanımazdı.

Lisede bile böyle olan kızın nişanlı biriyle kaçması normaldi de Zafer Abi gibi bir adam bunu nasıl yapmıştı, hayret ettim.

"Sorma, annesi yerin dibine girdi. Zavallı kadın. Bana bak, önüme düzgün bir adam getir yoksa almam seni bu şehre. Bak Zafer'e, anasını babasını herkesin diline düşürdü."

Hımm. Madem konu düzgün adamlara geldi. "Anne, sana bir şey diyeyim mi?"

"Ay bismillah," dedi annem kıkırtılı sözlerime karşı. "Söyle."

"Alt katımızda bir öğrenci evi daha var. Ama onlar erkek." Annem bir şey söyler diye bekledim ama ses vermedi. Böyle şeyleri annemle konuşmaktan çekinmiyordum ama yine de temkinli olmakta fayda vardı. "Biri mühendis, biri doktor, biri de bilim adamı." Barış kendini böyle tanımlamıyordu ama moleküler biyoloji ve genetiği anneme başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

Annemin, "Ee," deyişi binbir imayla doluydu. "Doktor yakışıklı mı?"

"Yok," dedim sırıtarak. *Kusura bakma Selim.* "Bilim adamı yakışıklı."

"Bilim adamı ne kız?"

"Önemli birisi işte."

"Düzgün biri mi peki?"

"Çok," derken sesim öyle hayran çıktı ki annem telefonun ucundan güldü.

"İyi bir insan olduğunu umuyorum."

"Tabii ki anneciğim. Markette beraber çalışıyoruz. Benim sevmeyeceğim ya da sizin beğenmeyeceğiniz bir davranışını hiç görmedim." Bu kısma bolca övgü ekleyip Barış'a dair abartılı müthiş özellikler sıraladım. "Bir de şey... Son günlerde aramız biraz iyi."

Annem uzun süre sessiz kalınca çekinerek ne düşündüğünü sordum. "Niye bana bunu söyledin ki?" dedi sitem eder gibi. "Ablan gibi okulun bitince ben evleniyorum diye ortaya çıksaydın ya. Şimdi sürekli seni düşünüp merak etmem gerekecek. Ne güzel evim barkım bana kalmış, keyfime bakıyordum. Niye meşgul ediyorsun sen beni? Hiç bitmiyor derdiniz."

"Ne yapayım, sevdamı dağlara taşlara haykırmayayım mı?"

"Aman, sevdaymış. Instagram'dan at bana çocuğun hesabını. Azıcık karıştırayım." Annemin özenle yaptığı el işlerini sergilediği bir hesabı vardı ve o hesapla ailemizin en nitelikli sosyal medya kullanıcısıydı.

"Hesabı yok ki."

"Niye, hırsız falan mı?"

"Hayır, çok düzgün biri olduğu için yok."

"İyi, çok düzgün biriyse fazla yanaşmaz da sana." Gülerek yanaşmadığını söylediğimde annem biraz ciddiyeti ele almaya karar verdi. "Senin hem kendi sınırlarının hem de bizim sınırlarımızın farkında olduğunu biliyorum Birce. Sen hep daha çocuksu, uçarı görünen olsan da bizi hiç ablan kadar üzüp kızdırmadın. Çoğu zaman ondan daha aklı başında davranıyorsun. O yüzden sana güveniyorum. Bu güveni boşa çıkarma, lütfen."

"Tamam da evlenmiyorum, biliyorsun, değil mi?"

"Evlen diyorum işte sana, anlasana yavrum." Espri anlayışımın sorumlusu bu kadındı işte. Onun yüzünden kendimi sürekli rezillikler içinde buluyordum çünkü annemin tepkilerini ve şakalarını bir mıknatıs gibi içime çekerek büyümüştüm.

"Aman anne ya. Kapatıyorum, işe döneceğim."

Annemle vedalaşıp yerimden kalktım. Sandalyemi yerine koyduktan sonra kendi reyonuma döndüm. Tuğba Abla tatlı vitrininin arkasına geçmiş kutu hazırlıyordu. "Gel Birce. Bak bunları katlayıp üst üste koysan müşteri gelince işin kolaylaşır."

Surat asarak yanına gidip ona yardım ettim. Yarımşar ve birer kiloluk kutuları hazırlayıp kenara dizdik. Sonra Tuğba Abla bana biraz temizlik yaptırdı. Şerbetler ve kremalar yüzünden tatlı reyonu çok kirleniyordu. Temizlenmezse her yeri yapış yapış oluyordu ki bu iğrenç bir şeydi. Bu yüzden sık sık temizliyorduk. Markette en sevmediğim iş buydu. Herkes aynı fikirde olduğu için kaytaramıyor, sırayla burada çalışıyorduk.

Bir süre sonra akşam yoğunluğu başladı ve tüm şehrin bu akşam tatlı almaya karar verdiğini keşfetmiş oldum. Market kapanıp da dışarıya çıktığımda Barış için heyecanlanacak takatim bile yoktu.

"Cuma günleri dolunay falan mı var?" dedim Barış'ın yanından geçerken. Ellerim ceplerimde, omuzlarım ise çökmüş haldeydi.

"Hayır, yok."

"O zaman insanlar neden kurt adama dönüşüyor?"

"Hangi insanlar?"

"Boş ver."

Barış tam karşıma geçip beni durdurduğunda caddenin diğer tarafına geçmek üzereydim. Ara sokaklar bu saatte çok karanlık oluyordu ama cadde ışıklandırmalarla dolu olduğundan birbirimizi kolayca görebiliyorduk.

"Yorgun musun?"

"Ölüyorum," dedim sızlanarak. Barış çatık kaşlarıyla hafifçe eğilip yüzüme baktı, sonra sağ elini kaldırıp iki parmağını boynuma, nabzımın olduğu yere koydu. Sol bileğindeki saatine bakarak birkaç saniye bekledikten sonra geri çekildi. Ben iki küçük topa dönüşen gözlerimle hiç kıpırdamadan ona bakıyordum. "Neydi şimdi bu?"

"Ölmüyorsun," dedi Barış. "Endişelenme."

Verecek bir cevabım yoktu. Ben ona baktım, o bana baktı ve bir süre başka hiçbir şey yapamadık. "Şey... Tamam. Ben dolmuşa bineceğim. Sen istersen yürüyebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet Barış."

"Kızmaz mısın?"

"Niye kızayım?" Bana şüphe dolu bir bakış attığında bakışlarımı kaçırdım. "Yani tamam, daha önce biraz kızmış olabilirim. Ama o zaman benden hiç hoşlanmadığın için böyle yapıyorsun sanıyordum."

"Senden hiç hoşlanmadığım bir zaman olmadı ki," dedi Barış. "Bana sorsaydın söylerdim."

Üstümdeki yorgunluğa rağmen gülücüklerim ortaya çıktı. Barış'ın omzuna hafifçe vururken mırıl mırıl konuştum. "Bak ya, şimdi niye ayrılmayı zorlaştırıyorsun?"

"Hadi gel, seni dolmuşa bindireyim."

Kolumu çekerek cebimden çıkardığı elimi tutunca içten içe güldüm ama bunu ortaya sermedim. "Sana el ele tutuşamayız demedim mi?"

"Ben de sana bunun çözümünü sundum. Neden evet demiyorsun?"

Beraber karşıya geçtik. Durağın önünde durduğumuzda kolunu tutup başımı Barış'ın omzuna yasladım. Ayakkabılar ayaklarımı acıtıyordu, belim ağrıyordu, kendimi çok halsiz hissediyordum. Yorucu bir gündü, reglim başlamak üzereydi ve biraz da üşüttüğümü düşünüyordum.

"Çünkü bunu önemsiyorum," dedim mırıldanarak. "Acele etmenin bize yararı olacağını sanmıyorum. Önce birbirimizi idare etmeyi öğrensek daha iyi olmaz mı?"

"Selim bunun bir ilişkinin içinde öğrenileceğini söylüyor."

"Selim'le neler konuşuyorsun sen böyle?"

"Sana söyleyemem," dedi ciddiyetle. Yaslandığım yerde hafifçe güldüm. Dolmuşun yaklaştığını fark ettiğimde ondan uzaklaştım. "Görüşürüz," deyip elimi bırakmasını bekledim. Ben elimi çekecek kadar iradeli değildim çünkü.

"Görüşürüz," dedi Barış da.

Dolmuş yaklaştı, işaretimle önümüzde durup kapılarını açtı. Biz hâlâ el ele tutuşuyorduk. Sorar gibi ona baktığımda benden önce davranıp iki büyük adım attı ve beni de çekerek dolmuşa bindi. Kapılar kapanıp araç hareket ederken bizi cam kenarındaki boş yere çekip yaslanmamı sağladı. Kendisi de önümde, yüzü bana dönük halde direklerin birine yaslanmıştı.

"Hani yürüyecektin?" dedim sessizce. Küçük dolmuşun içi sessizdi, geç vakitlerde işten dönen yorgun insanlar uyukluyordu ve içeride nahoş bir koku vardı. Barış etrafa açıkça memnuniyetsiz bakışlar atmayı bırakıp gözlerini bana çevirdi.

"İdare etmeyi öğreniyorum."

"Bunu yapmak zorunda değildin. Sana kızmayacağımı söyledim."

"Biliyorum."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü sen buradasın. Sen dolmuşlarda hoşuma gitmeyen diğer her şeyden daha çok hoşuma gidiyorsun."

"Barış," deyişim içinde en güzel şarkıları barındıran bir melodi gibiydi. En azından böyle hislerle ismini söylemiştim. O sesimden bunu ayırt etmekte zorlanırdı belki ama yüzümdeki değişimin farkında olduğuna emindim. Bu adamı gerçekten, bütün kalbimle seviyordum.

Hafifçe öne kayıp başımı montunun üzerinden göğsüne yaslandım. Gözlerim kapanırken dolmuşun tıngırtısı, havanın soğuğu ya da içerideki garip koku umurumda değildi. Hoş bir sıcaklık parmak uçlarımdan saç diplerime kadar doluşup beni sarmaladı. "Bugün çok yoruldum," dedim sessizce. "Biraz böyle dursam olur mu?"

Barış bir cevap vermedi. Bunun hoşuna gitmemiş olabileceğini düşündüm. Bir ara sürekli ona dokunmamdan bahsediyordu ve bundan şikâyet mi ediyor, bunu tuhaf mı buluyor anlayamamıştım. Gözlerimi zorlayıp açmaya ve doğrulmaya hazırlanıyordum ki Barış'ın eli saçlarımın üzerinden başımın arkasına kondu ve orayı hafifçe okşadı.

Sevgililik olayı aramızda asılı kalabilirdi. Bir sorunun ve cevabın çok ötesinde olan bir şeylere başladığımızı hissediyordum.

26. BÖLÜM

Cumartesi sabahı evdeki kısıtlı imkânlarla güzel bir sofra kurup kızların kapılarını tıklattım. Dışarıda berbat bir hava vardı. Karanlık, sisli ve kasvetli görünüyordu. Bütün gece yağmur yağmıştı. Evimiz buz gibiydi ve kızların hepsi evde pinekleyecekken ben çalışmak zorundaydım. Bensu bile evdeydi üstelik!

Bir an Lale'yi arayıp gün değiştirmek için yalvarmayı düşünsem de akşam Barış'ın benimle otobüse binmesini ve eve kadar el ele yürüyüşümüzü hatırlayınca bundan vazgeçtim. Ama bu evde olmadığım için kızlara bilenmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Çiçek'in hatırına kahvaltıyı hazırlamıştım, onlar da benim hatırıma birazcık erken kalkıvereceklerdi artık.

Mutfağa ilk gelen Bensu oldu. Uzun zaman sonra onu bir cumartesi günü evde görmek ilginçti. Bunu ona da söylediğimde omuz silkmekle yetindi. "Hülya Hanım birkaç günlüğüne izne ayrıldı ve işlerini de askıya aldı. Beni daha çok çalıştırır zannediyordum ama dinlenmemi söyledi."

"Peki Kuzey Bey?"

Bensu bıkkın bir iç çekişle döndü. "Ne olmuş ona?"

"Birkaç kez seni bırakınca onunla çalışıyorsun sandım."

Bensu bunları duymaktan hiç hoşlanmadığını mimikleriyle açıkça belli etse de cevap verdi. "Kuzey Bey şirket sahibi. Ben avukatlardan birinin stajyeriyim. Hülya Hanım geç saatlere kadar çalıştığında ben de onunla kalıyorum. Kuzey Bey de ekip toplantılarından sonra birkaç stajyerle birlikte beni de eve bıraktı çünkü kibar bir adam. Bu açıklama sana yetiyor mu yoksa Kuzey ve Bensu diye bir şeyin asla olmayacağına dair dramatik bir konuşma mı yapmalıyım?"

Söylediklerinden hiç etkilenmiyordum ve bu konuda üstüne gitmekten açıkça haz alıyordum. "Asla dedin. Artık beraber olmanız kaçınılmaz bir şey."

"O pastayı getirdiği için gidip adamın kafasına silah dayayacağım."

"Eminim senin elinden ölmekten hoşlanacaktır."

Bensu çenesini kaldırıp sabır dilenircesine iç çekti. "Yoruyorsun beni."

"Özür dilerim," deyip ona yılışık bir öpücük attım. O çayları doldururken kızlar da mutfağa girdiler. Dün geldiğimde Çiçek uyuyordu, bu yüzden hiç konuşamamıştık. Bu sabah da derbeder görünmesini bekliyordum ama meraklı bir kedi gibi yaklaşıp masayı güzelce süzdükten sonra hepimize günaydın dedi. Jülide kim bilir ne dediği bir homurtuyla cevaplarken Çiçek'in omuzlarına sarılıp yanağını öptüm.

"Öpme şu kızı," dedi Jülide koca bir esneyişin ardından.

"Sus ya," dedi Bensu da Jülide'ye.

Çiçek yerine otururken gücenmiş görünüyordu. "Komik değil."

"Tabii ki değil, sarı kuşum. Daha iyi misin?" İyi görünüyor-

du. Başını sallayıp çayından bir yudum aldıktan sonra tabağını doldurmaya başladı.

Ben de çayımı alıp oturdum. Kötü günler için ayırdığımız böreklerin son kısmını buzluktan çıkarıp ısıtmıştım çünkü özel bir kahvaltı için ne vaktim ne de malzemem vardı. Biraz peynir, zeytin ve reçelle birlikte patatesli börek ve tavada kızarttığım ekmeklerle iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Birisi uyandırıldığı için mızmızlansa kendimi bu şekilde savunmaya hazırdım ama kimse söylenmiyordu.

"Çiçek," dedim çayımı yudumlarken. "Konuşmak ister misin?"

"Hiç istemem."

"Ama konuşman gerek çünkü aksi halde bir geri zekâlı olduğunu düşüneceğiz," dedi Jülide. Çiçek şok içinde bana bakınca ellerimi kaldırdım.

"Benim düşünmeyeceğimi biliyorsun."

Çiçek, Jülide'ye dönüp, "Kıl kuyruk," deyince Jülide yüzünü buruşturup ona avam bir kız olduğunu söyledi. Bensu bu salaklığa dâhil olmamayı tercih etmiş olmalı ki sessizce dinlemekten başka bir şey yapmıyordu.

"Tamam, aşırı tepki verdiğimi kabul ediyorum," dedi Çiçek, Jülide'ye laf yetiştiremeyince. "Ama ne yapayım? Ben kız lisesinde okudum, mahalledeki arkadaşlarım da hep kızlardı. Kuzenlerimin içinde bile yaşıma yakın bir erkek yok. Üniversitede de hep kızız. Birdenbire öpülmeyi beklemiyordum, tamam mı? Ne yapacağımı bilemedim."

"Sen de onu öpecektin işte," diyen tabii ki Jülide'ydi. Bensu'yla öfkeli bakışlarımızı üstüne diktik.

"Anlıyorum canım," dedim yeni bir tartışmaya girmesinler diye. "Peki Mecnun'dan hiç hoşlanmıyor musun?" Çiçek cevap vermek yerine omuz silkti. Bence bu az da olsa hoşlandığı

anlamına geliyordu ve bunu kesin olarak öğrenmeye kararlıydım. "Mesela seninle konuşsa, hislerini açsa, daha yavaş adımlarla yaklaşsa... Bu hoşuna gider miydi?"

"Öyle yapmayacağı için bunları düşünmenin bir anlamı yok."

"Neden yapmasın canım? Çok hoşlanıyor senden."

"Dün akşam geldi. Özür diledi. Beni bir daha rahatsız etmeyecekmiş."

"Düzgün biriymiş," dedi Bensu. "Duracağı yeri bilen adamlar kolay bulunmuyor."

"Bir de bana sor," dedi Jülide gözlerini devirerek. Ben Mecnun adına çok üzülüyordum. İkisinin arasını yapma planlarım vardı ancak Mecnun bu duruma düşmekten bu kadar rahatsız, Çiçek ise böylesine çekingenken sanırım karışmamak daha iyi olurdu. Çiçek bu konuda konuştukça kendini kapatacak gibiydi, bu yüzden meseleyi bitirmesine yardım etmeliydik.

"İyi o zaman. Sevindim sorunun hallolmasına." Çiçek bir şey söylemedi, gözünü tabağından da hiç ayırmadı. Bensu'yla birbirimize bakıp dudak büktük. Sonra canım Bensu, Çiçek'in dikkatini dağıtmak için konuyu değiştirdi.

"Barış ve Birce'nin sevgili olduğunu fark ettin mi?" Çiçek gözlerini büyüterek bakınca Bensu güldü. "Yorgan altlarında saklandığın için fark etmemişsindir tabii."

"Sevgili değil ya," derken sesim incelip bir çocuğun sesine dönüştü. Kızlar gülüşürken Çiçek de biraz olsun kendisi gibi davranıp her şeyi anlatmamı istedi. Beni dinlerken canlandı da üstelik. Konuştukça konuştuk ve ben yine evden çıkmakta deli gibi zorlandım. Barış her zaman benden daha erken çıkıyordu, onu kaçırmayayım diye alarm kurmuştum. Beni aramasını söylemek de bir seçenek olurdu ama böyle söylersem çok da-

kik davranmam gerekirdi ve bu konuda kendime pek güvenemiyordum.

Alarm planı işe yaradı. Barış'ı merdivenlerde yakaladım. Binanın kapısını itmek üzereyken ona yetişip elini tuttuğumda Barış yalnızca hazırlıksız yakalanmanın verdiği bir anlık şaşkınlığı yaşadı. Aniden eline yapışılmasıyla hiçbir sorunu yoktu. Kalbimin ne kadar hızlı attığını söylesem ne düşünürdü acaba? Beni acile götürebileceği için söylememeye karar verdim.

"Günaydın yakışıklı," dedim cıvıltılar saçan bir halde. "Nereye gidiyorsun?"

"Günaydın, işe gidiyorum." İltifatımın hoşuna gittiğini düşünüyordum çünkü yüzünde yarım bir gülüş vardı. Fakat aynı soruyu bana yöneltmedi çünkü nereye gittiğimiz açıkça ortadaydı. Olsun, bunlara aldırırsam bu ilişkinin üstesinden gelemeyeceğimin gayet farkındaydım.

"İşe hep böyle mi gidersin?"

"Nasıl?"

Parmaklarımı onunkilere kenetleyip ellerimizi havaya kaldırdım. "Böyle."

"Hayır, bu ilk oluyor. Güzel bir tecrübe."

"O kadar sevdiysen bunu daha sık yaparız."

Ağır ağır büyüyen bir gülücükle bana baktı. "Olur," dedi tatlılıkla. Belki başka biri onun çok sıradan davrandığını düşünürdü ama ben değil. Sıradan davrandığı zamanlarda nasıl göründüğünü biliyordum. Bu yüzden bana karşı davranışlarındaki detayları yakalıyor, eğer detayların asıl anlamının farkında olmazsam Barış'a haksızlık edeceğimi biliyordum.

Yolun kalanını Çiçek ve Mecnun hakkında sohbet ederek geçirdik. Aslında ben kendi başıma konuştum. Barış bu konuda yorum yapma taraftarı değildi. Mecnun'un moralinin iki

gündür bozuk olmasına üzülüyordu ama bunun için bir seyler yapmaya yanaşmıyordu. Oysa bana, "Hadi aralarını yapalım," dese sabah ettiğim yeminleri bozmam iki saniye bile sürmezdi.

İşe geldiğimizde karşımızdaki manzarayı görünce durduk. "Bu da ne?" dedi Barış şok içinde. Ben de ondan farklı değildim. Marketin otuz metre kadar gerisindeydik. Bugün cumartesi olduğu için tam zamanlı çalışacaktık. Bugünlerde aklım beş karış havada olduğundan bir şeyleri kaçırmış olmalıydım. Marketin önündeki uzun teyze kuyruğuna tamamen hazırlıksızdım.

"Mahvolduk," dedim Barış'a yaklaşarak. "Bizi çiğ çiğ yiyecekler."

"Neden, bu bir yamyam grubu mu?"

"Olabilir. Bugün büyük bir indirim mi var?"

"Sınırlı sayıda çok amaçlı kiler dolabı gelecekti. Bir de düdüklü tencere."

"Düdüklü tencere yüzünden olmalı. Sabah ezanından beri burada bekliyor olabilirler."

Barış yüzüme bakıp şaka yapıp yapmadığımı sorgulayarak ifademi inceledi ancak şaka yapmıyordum. Keşke bu konuda şaka yapabilseydim. "Hadi gel, arkadan girelim. Emrah Abi orayı açmıştır kesin."

Teyzelere görünmemeye çalışarak arkadan girip hazırlandık. Herkes dışarıdaki kalabalığın farkındaydı, marketin açılmasına beş dakika kala Emrah Abi herkesi kapıların önüne topladı. "İlk kaosu hasarsız atlatabilirsek, günün kalanı için korkmamıza gerek olmaz. Barış ve Birce kasalara gitsin. Tuğba ve Bülent'i yeni ürün reyonunda istiyorum. Diğerleri de reyonlara dağılsın."

"Ya yine kavga ederlerse?" dedi Bülent. "Bıktım teyzelerin arasında hırpalanmaktan."

"Bence onlara birer numara verelim. Kurallar koyarız. Kasaya önce ulaşan ürünü almaya hak kazanır," dedi Tuğba Abla.

Barış ciddiyetle, "İyi fikir," dediğinde arkasından kıkır kıkır güldüm. Biraz cilveli görünmüş olmalıyım çünkü Tuğba Abla ima dolu bakışlarını üstüme dikti.

Karşılıklı iki kasaya geçip curcunayı beklemeye başladık. Saat tam dokuz olduğunda kapılar açıldı ve teyze kuyruğu içeriye daldı. Avlarının peşindeki birer şahin gibi doğruca yeni ürünlerin geldiği bölüme gittiler ve ne buldularsa avuçlamaya başladılar. Bazıları aynı üründen iki üç tane alıyor, bu yüzden diğerinin tepkisini çekiyordu. Kadınlardan ara ara, *Sana ne kardeşim, parasıyla değil mi?* çığlıkları yükseliyordu. Barış bu görüntüyü dehşet içinde izlerken ben eğleniyordum.

"Bu kadınlar delirmiş mi?" diye sordu Barış.

"İstedikleri şey için mücadele ediyorlar sadece."

"Düdüklü tencereyi her yerde bulabilirler."

"Ama bu fiyata bulamazlar. Senin hiç almak için indirim kolladığın bir şey yok mu?"

"Tabii ki var."

Bu ilgimi çekince teyzeleri kesmeyi bırakıp Barış'a döndüm. "Ne var?"

"Oyuncaklar, figürler."

"Dinozorların mı?"

"Evet. Yurt dışından aldığım için indirimleri kovalamam gerekiyor."

"Burada satılanlardan benzer şeyler bulamıyor musun?"

"Buradaki her şeyi aldım zaten. Bir koleksiyonum var."

"Bir ara bana göstersene," deyip göz kırptığımda kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı. Gözünü önümüzdeki hengâmeden ayırıp birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra şakalaştığımı anlayıp güldü. "Ne zaman istersen görebilirsin."

Ona bir öpücük attığımda Barış öyle şaşırdı ki karşısında neşeyle gülmekten başka çarem yoktu. Öğleden sonra işler yoğunlaştı. Kasada çok fazla kaldığım zaman kafam karışıyordu, bu yüzden kaçabiliyorsam kasada çalışmak istemiyordum. Son zamanlarda ise Barış genelde burada olduğundan, ben de daha çok kasaya geliyordum. Fakat sonu gelmeyen müşteri sırası beni yoruyordu. Bir ara sıra çok birikince Bülent yanıma gelip müşterilerin ürünleri poşetlemesine yardım etti.

"Elli lira, teşekkür ederim," deyip karşımdaki kadını da yolladıktan sonra sıradaki adamın ürünlerini geçirmeye başladım. Birkaç paket cips, kuru yemiş ve prezervatif almıştı. Başlarda prezervatif görünce biraz aklımı yitiriyordum. İnsanların seks yapmasıyla sorunum yoktu fakat hayatımda böyle bir gerçeklik de yoktu. Annemle babamın kardeş kardeş uyuduklarına emindim mesela. Hayatlarında iki kez yaramazlık yapmışlar, tamam. Bunun üstünde düşünmüyordum. Küçük bir yerde, geleneksel bir hayatın içinde büyümüştüm ve etrafta seks yapsa da bundan bahseden insanlar yoktu. Bu yüzden başlarda birilerinin yatak odası hayatına dair fikirlerim olması beni biraz sarsmıştı ama zamanla alışıyordunuz. Aslında karşılıklı olarak bunun çok normal bir şey olduğunu kabul edip böyle davranınca bir sorun çıkmıyordu. Ama müşteri ağda, kadın pedi, prezervatif gibi ürünleri köşe bucak saklamaya çalışıp abartılı davranınca durum hem onlar hem de bizim için garipleşiyordu.

Adamın ödemesini alıp yolladıktan sonra arkada bekleyen Enes'i fark ettim. Market arabasındakileri kasaya boşaltırken ona selam verdim ve öndeki müşteriyi çabucak yollayıp onun ürünlerini aldım. Üstteki binada oturan hoşsohbet biriydi. Aynı yaşlardaydık ve benden önce burada çalıştığı için halden anlıyor, her geldiğinde bizimle sohbet ediyordu.

"Yoğun bir gün mü?" diye sordu.

"Hem de nasıl. Mahvoldum. Bir saat önce önümde yazan rakamları okuyamadığım için adamın yüzüne boş boş baktığım saçma bir an yaşadım."

"Güçlü ol, kapanışa az kaldı."

"Sağ ol, sen nasılsın?"

Enes genelde annesiyle geliyordu. Bugün küs oldukları için alışverişe yalnız gelmiş. Sebeplerini anlatırken beni öyle çok güldürdü ki sırada bekleyen insanların agresif bakışlarına maruz kaldım. Oysa işi aksatmıyordum. Ürünleri okuturken sohbet ediyordum. *Burada bir insan var, sizi hain müşteri topluluğu, makine değil!*

Daha ürünlerin yarısını geçmiştim ki bir çift el omzumu sarıp beni geriye çekti. Hazırlıksız yakalandığım için bir çığlık atıverdim.

"Kasa değişimi," dedi Barış arkamdan, tekdüze bir sesle. "Acele et."

"Ne?" Beni kendi kasasına doğru itip yerime geçti ve sabit bakışlarını Enes'in yüzüne dikti. "Ne yapıyorsun şu an?" diye fısıldadım arkasından.

"Müşteri bekliyor, yerine git."

"Ben zaten yerimdeydim." Bülent eğlenen bakışlarıyla kolumu tutup beni Barış'ın kasasına doğru itince oradaki kızgın müşteri yüzünden meseleyi daha fazla irdeleyemedim. Bu tarafta ürünleri poşetleyen Tuğba Abla'ydı.

Kıkırdayarak bana yanaştı. "Öyle hızlı hareket etti ki ikinizi kasaya gömecek sandım."

"Kim?"

"Barış."

Elimde koca bir un paketiyle Tuğba Abla'ya baktım. Gözle-

rim irice açılmışlardı. Sonra müşteriye döndüm ve "Yok artık," dedim.

"Anlamadım?" dedi kadıncağız.

"Ben de anlamadım vallahi. Beni kıskandı mı yani?" diye sordum tekrar Tuğba Abla'ya döndüğümde.

Barış mı? Beni mi? Ne?

"Sen Enes'e kıkırdayıp durdukça hatalı işlem yaptı Birce."

"Barış mı? O hiç hata yapmaz ki."

"Çünkü dikkati hiç dağılmıyor. Sen adamlara kıkırdayıp durmadığın sürece yani."

"Ya, ne diyorsun," derken kasanın altına saklanma ve deli gibi kıvranma dürtümle savaşıyordum. Karşımdaki kadın halden anlayan biri olmalı ki kızmak yerine gülümsüyordu. Ben de ona gülümsedim. Biraz fazla coşkuyla üstelik. *Canım benim, ver bir yanak.*

Kadını gönderip Barış'a baktım. Enes'in alışverişi bitmiş, parasını ödüyordu. Bana dönüp, "Görüşürüz Birce," dediğinde biraz sersem bir halde karşılık verdim. Barış ifadesiz yüzünü bana çevirince bazı içsel depremler, fırtınalar yaşadım. Neredeyse kasanın üstünden atlayıp Barış'a doğru uçacak ve oracıkta sevdamın bana verdiği yetkiye dayanarak nikâhı basacaktım.

Fakat Barış bu neşeyi hiç üstüne alınmadı. İşine döndüğünde ben de aynısını yapmaya çalıştım. "Tuğba Abla, beni nasıl kıskanabilir ki Barış?"

"Niye? Birbirinizin dibinden ayrılmıyorsunuz. Hislerin yüzünden okunuyor."

Zaten heyecandan kıpkırmızı olmuşken biraz daha kızardığımı hissettim. "Öyle de onun kadar mantıklı biri kıskanmaz ki."

"O kadar mantıklı olsa âşık olmazdı Birce."

Barkodunu okutmaya çalıştığım sütü yere bırakıp dizlerimin üstüne çöküverdim. O kadar ani oldu ki müşteri panikle etrafına bakınıp bir soyguncu ya da katil var mı diye kontrol etti. "Ya Tuğba Abla!" diye ciyakladım. "Neler diyorsun?"

"Kız, Allah cezanı vermesin!" Tuğba Abla ayaklarıyla beni itekleyerek yerime geçip işleme devam etti. Ben de ayaklarının dibinde tutulduğum gülme krizini atlatmaya çalıştım.

Barış Kaan Erbey. Birce Eren'e. Âşık. Kulaklarım neler duyuyor!

O andan sonra toparlanmayı başaramadım. Kapanışa on dakika kala Tuğba Abla benden nefret ettiğini açıkça belirterek beni yolladı. Lavaboya gidip elime yüzüme su çarptım ve aynaya bakıp, "*Cazibene sağlık kız Birce*!" dedim.

Herkesten saklanarak kapanış temizliğinden kaytarıp kendimi dışarı attım. Soğuk hava yüzüme çarparken sakinleşmeyi umuyordum ama kalbimdeki disko ışıkları bir türlü kapanmıyordu. Barış beni kıskanmış mıydı sahiden? Ya delireceğim!

Peki, bana âşık... Şşş. Düşünme, düşünme, düşünme.

Barış marketten çıktığında yaslandığım yerden doğrulup ışığa çıktım. Bana doğru gelirken elleri ceplerindeydi. "Selam," dedim içimdeki coşkuyu bastırmaya çalışarak. "Bugün yürürüz, değil mi?" Hava sabaha göre biraz yumuşamıştı. Dışarısı çok soğuktu ama ben hislerimin verdiği heyecanla yeterince ısınıyordum.

"Evet."

Yan yana yürümeye başladık. Barış'ın ellerini ceplerinden çıkarmaya niyeti yok gibiydi. Bu ilişkinin temas bağımlısı bendim ve beni el ele tutuşmaya alıştırdıktan sonra kaçabileceğini düşünüyorsa Barış Bey sandığım kadar zeki biri değildi.

Koluna girip ona hafifçe yaslanarak yürümeye başladığımda bir şey söylemedi. "Boyun kaç?" dedim tatlı bir sesle.

"1.83."

"Aramızda tam yirmi santim var. Sence ben kısa mıyım?"

Şöyle bir dönüp bakınca tüm dişlerimi göstererek gülümsedim. Pek etkilenmedi. "Biraz."

"Hiç de değilim. Gayet ideal bir boyum var. Hem böyle omzuna yaslanabiliyorum. Harikayım işte." Bana bir cevap vermeyince ben de sessiz kalmayı denedim. Uğraştım, gerçekten. Ama sessiz kaldıkça kolunun altına girmek ya da sarıldığım kolunu ısırmak istiyordum. İçimden taşan aşkı bastıramıyordum sevgili okur. Barış benden korkmasın diye dikkat etmeye çalışıyordum *ama içimden taşıyor diyorum!*

"Bugün neden öyle yaptın?"

"Ne yaptım?"

"Beni kasamdan attın."

"Hayır, yer değiştirdim."

"Beni kasamdan atıp seninkine gönderdin."

Bir an durduktan sonra omuz silkti. "Doğru."

"Niye?" Yine cevap vermeyince yüzümü koluna gömüp iradem dışında komik bir ses çıkardım. "Kıskandın mı yoksa?"

"Evet."

Bu kabul edişi beklemiyordum. İtiraz edemeyeceğim türden mantıklı bir açıklama sunmasını bekliyordum, bu yüzden önce ne dediğini anlayamadım. Anladığımdaysa koluna asılıp onu durdurdum.

"Evet mi?"

"Evet."

"Beni kıskandın mı?"

"Evet diyorum ya."

İçimdeki karnaval nihayet dindi. Yerine durgun bir sessizlik bıraktı. Bazen Barış'ı anlamak hiç kolay değildi. Beni kıskanacak kadar önemsiyorsa nasıl bir duygu göstermiyordu? Nasıl kızmıyor, heyecanlanmıyordu?

"Neden ki?" diye sordum anlamaya çalışarak.

"Sevdiğim şeyleri kıskanırım."

"Beni seviyor musun?" deyiverdim. Bütünüyle durulmuş, o coşkun dürtülerden sıyrılmıştım. Kalbim atmaya bile cesaret edemiyor, duyacağım şeye kendini hazırlamaya çalışıyordu.

"Tabii ki," dedi Barış yalnızca. Fakat bu bir aşk itirafına benzemiyordu. Moralimi bozmamaya çalıştım. Barış benim için ne kadar zorsa, tüm bunlar da onun için zor olmalıydı. Hiçbir zaman fevri davranışların insanı olmamıştım. Hep anlamaya ve anlaşılmaya çalışırdım. Bugünlerde bu özelliğim en büyük destekçimdi.

"Merak ettiğim şeyler var. Sorabilir miyim?"

"Sor," derken biraz gergin görünüyordu. Derin bir nefes alıp tüm utangaçlığımı derinlere gömdüm.

"Böyle beraber yürürken, konuşurken, el ele tutuşurken... Heyecanlanıyor musun? Ben çok heyecanlanıyorum."

"Evet," dedi Barış. "Mutlu da oluyorum, sen olmuyor musun?"

"Oluyorum. Ama senin mutlu olduğundan emin olamıyorum. Ben çok hareketli, çok gürültülüyüm. Senin sessiz sakin oluşun bazen beni endişelendiriyor."

"Neden endişeleniyorsun?"

Bir ara sokaktaydık. Caddenin uğultusu arkamızda duyulsa da durduğumuz yer sessizdi. Yaptığım şu konuşma büyük bir cesaret istiyordu. Barış için cesur davranmaktan korkmuyordum. Ona hislerimi açmaktan, beni anlaması için her şeyi

söylemekten hiç korkmuyordum. Korktuğum şey ona bu kadar âşık olmuşken benim için daha basit şeyler hissetmesi ihtimaliydi. "Beni umduğum şekilde sevmemenden."

Yüzüne yansıyan kısa bir şaşkınlık anından sonra, "Birce, ben seni her şekilde seviyorum," dedi. "Sevdiğim şeyleri kıskanırım derken ciddiydim. Onlara bağlanırım. Sahiplenirim. Hep yanımda tutmak isterim. Bazen bunaltıcı olurum. Çocukken edindiğim birkaç arkadaşım vardı. Hepsi bir süre sonra benden nefret ettiler çünkü onları paylaşamıyordum. İlişki kurmak benim için kolay değil, her zaman temkinli olmalıyım. Her zaman dürtülerimi kontrol etmeli ve doğru olanın ne olduğunu düşünmeliyim. Bu benim için bile zorken senin için nasıl olacak bilmiyorum. Asıl ben, beni umduğum şekilde sevmemenden korkuyorum."

Barış beni her zaman şaşırtıyordu. Kayıtsız duran dış görünüşünün altında sakladığı adam yavaş yavaş ortaya çıkıyordu ve gördüğüm her yeni tarafı beni hazırlıksız yakalıyor, kalbimde onun için yaktığım ateşi harlıyordu. Bana karşı bu kadar açık olması beni her seferinde gözyaşlarının eşiğine getiriyordu. Onun gibi davranmam için beni cesaretlendiriyor, bana düşündüklerimi korkmadan söylemeyi öğretiyordu. "Ben de seni her şekilde seviyorum," dedim ona biraz daha yaklaşarak. "Her şekilde Barış."

Barış kalın montunun fermuarını açıp elime uzandı. Elimi göğsünün hemen üstüne koyarken ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Bir saniye sonra kalp atışlarını hissettim. Avucumun altındaki kalp atışları sabit bir ritimden ibaret değildi. Benim deli yüreğimle yarışacak bir tempoyla çarpıyordu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, "Nasıl senin gibi olacağımı bilmiyorum," dedi. "Senin kadar güzel, canlı, renkli... Bu

kadar açık bir beden dilinin olmasına hayran oluyorum. Senin gibi gösteremiyorum Birce ama hissediyorum."

Yutkunmaya çalıştım ama tüm bu olanlar o kadar beklenmedik, o kadar doludizgindi ki nefeslenmeyi bile becerememedim. Beni sevdiğini söylüyordu. Bana hayran olduğunu. Onun gibi biri bunları nasıl söylerdi ki? Düzenli, kuralcı, mantıkçı bir adamdı. Bense tam tersiydim. Sessiz, içe dönük, az konuşan biriydi. Bendeki her şey onun zıddıydı. Olumlu anlamda da değil üstelik. Bana nasıl hayran olabiliyordu? Beni kaybetmekten nasıl korkuyordu?

Parmaklarımın altındaki gümbürtüye kulak verdim. Barış'ın sakin, duru görünüşünün altında tüm kuvvetiyle, heyecanla atan bir kalbi vardı. *Benim için.*

Söylediklerinin ne kadar güzel olduğunun farkında mıydı, bilmiyordum. Tıpkı Barış gibi ben de daha iyi duyabilmesi için montumun önünü açtım ve elini kalbimin üzerine götürdüm. Parmak uçlarımda yükselip ona ulaşmak için elimi ensesine götürerek eğilmesini sağladım. Dudaklarım yanağına dokunduğunda, avucumun altındaki ritim bozuldu. Ardı arkası kesilmeyen coşkun dalgalar gibi atan kalbinin ritmi benimkinin yansımasıydı.

Ben heyecandan ölmek üzereyken onun nasıl bu kadar sakin kalabildiğini hep merak ederdim. Şimdi gerçeği bilmek bana bambaşka bir özgürlük vadediyordu. Onu sevmenin, onun tarafından sevilmenin verdiği bir özgürlük.

Barış'ı seviyordum. Mümkün olan her şekilde.

27. BÖLÜM

Daha yeni uyanmış, Çiçek'le mırıl mırıl bir şeyler konuşuyorduk. Mecnun olayını atlatmış gibiydi. Bu konuda konuşmayı hiç istemiyordu, biz de onu zorlamamıştık ve nihayet iki gündür eski Çiçek'e dönüşmüştü. Onun bir drama kraliçesi olduğu sugötürmez bir gerçekti ama bu kadarı da fazlaydı be kardeşim.

Mecnun, Çiçek'ten özür diledikten sonra sözüne sadık kalarak onu bir daha rahatsız etmedi. Merdivenlerde bile karşılaşmadılar. Fakat gelin görün ki Çiçek bundan da mutlu görünmüyordu. Bana sorarsanız Mecnun'dan hoşlandığını kabullenmişti fakat ona öyle davrandıktan sonra bir adım atacak cesareti yoktu. Ben çok akıllı bir kızdım ama kimse bana sormuyordu işte. Çiçek'le ya da Mecnun'la ikisi hakkında konuşmayı başaramadığım için boş vermiştim artık. Ne halleri varsa görsünlerdi, değil mi? Hem birbirini istemeyen insanları ben nasıl buluşturacaktım? Biraz destek alsam süper kahraman güçlerimle yapardım aslında ama alamıyordum. Barış da bana sürekli süper kahraman olmadığımı hatırlatıyordu. Çoğunlukla

hain bir sevgili olsa da onu sevdiğim için kötü huylarını görmezden geliyordum.

Bu sırada Barış'la ilişkimiz tatlı adımlarla ilerliyordu. Selim geçen akşam Barış'ı ve beni yemeğe çıkarınca erkek arkadaşımın abisine karşı duyduğum sonsuz utancı aşmak zorunda kalmıştım. *Erkek arkadaşım*. Barış bu konudaki kesin ve net cevabımı duyana dek sormayı bırakmamıştı. Bir ara neredeyse bana bir sevgililik sözleşmesi bile imzalatacaktı ama neyse ki onu, bunun delilik olduğuna ikna edebildim.

Çiçek yeni saksılarıyla ilgili konuşurken zihnimde o ve Mecnun'la dörtlü randevulara çıktığımızı bilse beni zehirli bitkilerle öldürürdü ancak neyse ki düşünce okumak gibi bir yeteneği yoktu. Olsa bu hallere düşer miydi zaten? Jülide açık kapımızdan içeri başını uzatınca Çiçek susup ona baktı.

"Aa, odamıza kim gelmiş?" derken koca bir esneyiş cümlemin sonuna yerleşti. Jülide gelip yatağımın ucuna oturunca merakla ona baktık çünkü sabahları pek de insancıl olmuyordu. Aslında genel olarak insancıl birisi değildi.

"Bir şey diyeceğim..."

Çiçek'le bakışıp tekrar Jülide'ye döndük ve merakla söylemesini bekledik ama konuşmadı. "Söyle," dedim onu cesaretlendirmek için.

"Yine birisi seni rahatsız mı ediyor?" Çiçek aniden sinirlenerek yatağından doğruldu. "O pis sarhoş mu? Dersini almamış mı daha? Suratını afişlere bastırıp, 'Sapıktır, yaklaşmayınız!' diyerek dağıtmamız mı gerekiyor illa?"

"Üff, hayır be," dedi Jülide. "Avukatla özrünü aldıktan sonra onu bir daha görmedim."

"Ne o zaman?" Ayağımla Jülide'nin dizini dürttüm. Surat asarak karşılık verdi.

"Dün Bensu çantasını değiştirirken kimliğini gördüm."

"Ay! Aslında adı Bensu değil miymiş? Bir mafyanın kızı mıymış? Var ya, hiç şaşırmam öyle çıksa."

"Yoksa evli miymiş?" diyen Çiçek'le birbirimize dönüp şok içinde baktık. Jülide ise bizden iğrenir gibi görünüyordu.

"Nasıl tiplersiniz siz böyle? Salak mısınız yoksa rol mü yapıyorsunuz?"

"Aşk insanıyım ben," deyip elimi çenemin altına götürerek prenses pozu verdim. "Söylemezsen tahmin yürütmeye devam edeceğim yalnız."

"Bugün Bensu'nun doğum günüymüş."

"Aa!" Çiçekle aynı anda bağırdığımızda Jülide gözlerini devirdi. "Neden bize söylememiş?"

"Bilmem. Sabah bugün bir programı var mı diye sordum. Yokmuş. İzni bitiyormuş, şirkete gideceğini söyledi. Sekiz gibi evde olacakmış. Çok soru sorduğum için benden biraz şüphelendi."

"Neden o kadar soru sordun?" dedi Çiçek. Yüzünde manalı bir gülüş vardı. "Kutlamak mı istiyorsun?"

"Kutlamak değil de..." Yüzümüzdeki ifadeleri gördüğü an ayaklanmaya çalıştı. "Boş verin." Onun kalkıp gideceğini fark edince üstüne atılıp yatağa devirdim. Çiçek de kendi yatağından çıkıp yanımıza ilişti. Jülide'ye sarılıp onu aramızda tosta çevirirken kıkırdayıp duruyorduk.

"Bizi seviyorsun," dedi Çiçek. "İtiraf et!"

"Hayransın bize," dedim onu gıdıklamaya çalışırken. Fakat Jülide bir vampir olduğu için hiç huylanmadı ya da gülmedi.

"Kızlar ben size sümüğümü bile sürmem," diyecek kadar ileri gidince tişörtünün ucunu yakalayıp burnumu silmeye çalıştım. *Sümük neymiş gör bakalım kıl kuyruk!*

"Birce!" Jülide kafamı tişörtünden uzaklaştırmak için saçlarıma asılınca bir çığlık attım. Çiçek onu devirmeye, benden uzaklaştırmaya çalışıyordu ama kıl kuyruk on beş ayı gücüyle hareket ettiğinden onu zapt etmek kolay değildi.

Hareket edemeyeceğimiz bir şekilde birbirine dolanmış kollar ve bacaklar yığını olarak kilitlenip kaldığımızda debelenmeyi ve bağırmayı bıraktık.

Saçlarımız her yerdeydi ve çözülmesi zor bir düğüme dönüşmüştük. "Tamam," dedim nefes nefese. "Şimdi sakince birbirimizi bırakıyoruz. Kimse hamle yapmayacak. Şerefinizin üzerine yemin edin."

"Yemin ederim!" dedi Çiçek. Sesi biraz çaresiz geliyordu.

"Jülide, sen de."

"Etmiyorum."

"Saçlarının avucumun içinde olduğunun farkında mısın?" Sözlerimi vurgulamak için saçını çekiştirdim.

"İyi be! Yemin ederim."

"Tamam, üç deyince."

Birbirimizden ayrılınca ayrı noktalara düştük. Ben yatakların arasındaki dar boşluğa düşmüştüm, Çiçek yatağın bir köşesinde, Jülide diğer tarafındaydı.

Bir süre kimse konuşmadı. Sonra nefesimizi henüz toparlamışken Çiçek kıkırdamaya başladı. Bana dönüp, "Seviyor bizi," deyince ben de güldüm.

"Özellikle senden hiç hazzetmiyorum Çiçek," diyen Jülide'ydi ama Çiçek buna aldırmadı.

"Âşıksın bana be."

"O zaman benimle konuşmaman gerekiyor. Sana âşık olan insanlara yaptığın bu değil mi?"

Çiçek'in tatlı yüzü bir anda düşüp gözleri dolunca iç ge-

çirdim. "Yapma bunu işte," diye mırıldandım Jülide'ye doğru. "Üzülüyor."

"Uğraşmasın o zaman benimle."

"Kimse kimseyle uğraşmıyor, hadi kalkın!" Kendimi zorlukla kaldırıp kabaran saçlarımı başımın tepesinde toplayıp bir topuza hapsettim. "Bensu için parti hazırlayalım diyecektin, değil mi Jülide? Bence bu harika olur."

"Akgün meselesinde bana çok yardım etti," dedi arkadaşım doğrulurken. Üzerini düzeltip kara saçlarını havalandırarak kendini hızla toparladı. "Bensu'nun beni yargılayacağını ya da sorun çıkardığım için suçlayacağını düşünürdüm ama böyle yapmadı. Aksine destek oldu. Birkaç gün beni sık sık arayıp nasıl olduğumu sordu." Bir an için Jülide bir parça duygusal göründü ama bu ifadeyi öyle hızlı dağıttı ki benim iyimserliğimden doğan bir hayal ürünü olabilirdi. "Neyse işte, bunların altında ezilmek istemem. O yüzden Bensu için bir şeyler yapabiliriz."

"Hadi yapalım!" diyerek coşkuyla sıçrayan Çiçek'ti. "Doğum günlerine bayılırım. Önce kahvaltımızı edelim, sonra da güzel bir parti organize ederiz."

Hepimiz buna uyduk fakat Jülide ve benim sabahtan ekemeyeceğimiz derslerimiz vardı. Böyle olunca okula gitmeyi, dönüşte de ihtiyacımız olanları alıp güzel bir ortam hazırlamayı planladık.

Ben birkaç süs püs alacaktım, Çiçek ve Jülide de buluşup market alışverişi yapacaklardı. Bunları bölünmeden de yapabilirdik aslında. Fakat Barış'la konuşup gün içindeki ders arası boşluğunun benim ders çıkışıma geldiğini keşfedince kızlara bölünme fikrini çok mantıklıymış gibi gösterdim. Çünkü bilirsiniz, çiçeği burnunda bir çifttik ve birlikte vakit geçirmek

istiyorduk. Ben istiyordum yani. Barış'ın ne istediğini kim bilebilirdi ki?

Soğukta beklememek için biraz oyalanıp öyle çıktım. Durak görüş alanıma girdiğinde karşı taraftan yaklaşan sevgilimi gördüm. Onu görünce içimde binlerce ışık yanıyordu. Tatlı, kıvrak bir ezgi zihnime doluyor ve beni dans etmeye teşvik ediyordu. Sekerek şarkılar söylemek, şımarık bir kız gibi davranmak ya da yılışık bir kedi gibi ona sokulup durmak istiyordum.

Tüm bu istekler öyle coşkuluydu ki kendimi dizginlemekte zorlanıyordum. Ancak her geçen gün dizginlenme ihtiyacım azalıyordu çünkü Barış'la aramızdaki mesafe azalıyordu. Her anlamda. Artık her hareketimde acaba hakkımda ne düşünüyor stresi yaşamıyordum. Birbirimize daha fazla sarılıyor, daha fazla konuşuyorduk. Bu yüzden onu gördüğüm an kalan yolu koşarak aşıp Barış'ın boynuna sarıldım.

Sevgilim ağırbaşlıydı ve ani davranışlardan kaçınan bir beydi. Bu yüzden beni ona doğru son sürat koşarken görünce biraz paniğe kapıldı. Büyüyen gözlerini ve o küçük dehşet ânını gördüm ama yine de durmadım. Coşkulu kucaklamam ikimizi biraz sendeletse de bizi yıkamadı. Parmaklarımın üstünde yükselip yanaklarına öpücüklerimi bırakırken Barış bana şok içinde bakıyordu.

"Ne var?" dedim gülerek. "Olaya biraz aksiyon katayım dedim. Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, gitmedi. Bir dahakine aksiyon istediğin zaman beni önceden bilgilendir."

"Aşk olsun," derken hevesim biraz kırılmıştı, yalan yok. Barış'ın bu yaklaşımına çoğunlukla alışsam da ara sıra bu tavrının beni üzmesine engel olamıyordum. Böyle anlarda beni teselli eden, Barış'ın üzerimdeki dikkati sayesinde üzüldüğümü fark

etmesi oluyordu. Bazen *yine ne yaptım*, diye soruyor ve ben cevap vermeyi reddedince bana biraz kızıyordu ancak diğer zamanlarda durumun farkında olup gönlümü almayı beceriyordu.

"Affedersin," dedi soğuktan kızarmış burnuma bakarken. "Beklenmedik bir kucaklaşma oldu."

"Beklenmedik şeyler o kadar kötü mü?"

"Bilmem, her zaman değil. Yine de beni paniğe sürüklüyor."

"Tamam, bir daha sana doğru koşarken *geliyorum* diye bağırırım, bu seni rahatlatır mı?"

"Bunu deneyelim," deyip gülümsedi. "Nasılsın?"

Kollarımı beline sarıp başımı göğsüne yasladım ve bir anlığına öyle durduk. Barış beni her zaman sıkıca tutuyordu. Elini tuttuğumda, ona sarıldığımda bana sımsıkı bir kavrayışla karşılık veriyordu. Hiçbir şeye öylesine dokunmuyor, öylesine bakmıyordu. Her zaman düşünüyor, analiz ediyor ve gerçekten sevdiği şeylere karşı sonsuz bir merak duyuyordu. Onları kaybetmemek için uğraşıyor, sahipleniyor, sıkıca kucaklıyordu ve ben bundan hoşlanıyordum. Her zaman benim farkında olduğunu, ilgisinin hep üzerimde olduğunu bu sayede biliyordum.

Küçük, kısa sarılmamızın tadını çıkarıp geriye çekildim. "İyiyim. Beni özledin mi?"

"Seni göreli daha yirmi dört saat bile olmadı." Cevabı biraz şok ediciydi ve ben bile buna bozulmayacak kadar iyimser değildim. Yine de alaycı bir cevap verdim çünkü Barış'ın bu yönünü değiştiremeyeceğimi biliyordum.

"Bak ne diyeceğim, Selim'den biraz daha tavsiye almaya ne dersin? Sevgilini özlemen gerek, seni hain. Hiç değilse öyleymiş gibi davranabilirsin."

"Üzgünüm," dedi tatlılıkla gülümserken. "Seni elbette özledim."

"Yalancı," diye mırıldanıp yürümeye devam ettim. "Vaktin var mı?"

"Bir saatim var. Sonra okula dönmem gerekiyor. İşlerini bu civarda halledebilir misin?"

"Haritadan yakınlarda bir parti mağazası var mı diye bakarız." Telefonumu çıkarırken koluna girip yavaşça yürüdüm. Barış ellerini ceplerine sokup adımlarıma ayak uydurdu. "Sunumun nasıl geçti?"

"Genelde hocaların takdirini, öğrencilerin ise antipatisini kazandığımı düşünüyorum."

"Neden?"

"Çok kapsamlı sunumlar hazırlıyorum. Beni dinlerken sıkılıyorlar. Çok fazla konuştuğumu düşünüyorlar."

"En azından sana geveze diyemezler," derken omzumla onu dürttüm. "Ben gevezeliğim yüzünden bazen hocaları da bezdiriyorum."

"Evet, bana inek diyorlar."

"Onları bulup dövmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi ciddiyetle. "Mecnun da sık sık bunu teklif ediyor."

"Mecnun'u seviyorum." Aradığımı bulunca telefondan başımı kaldırıp gülümsedim. "Buldum, sekiz yüz metre ötede bir yer varmış. Gel, bu taraftan."

Barış'ı sağa doğru çekmeye çalıştım ama kıpırdamadığını görünce dönüp baktım. Kaşlarını çatmış, önceden olsa garip bulacağım bir ifadeyle bana bakıyordu. Fakat ben artık bunun Barış'ın huysuz yüzü olduğunu, hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğu için böyle baktığını biliyordum. "Ne oldu?" dedim merakla.

"Beni sevmeni tercih ederim," dedi Barış. "Mecnun'a karşı büyük sevgiler beslemene gerek yok."

Belki başka biri olsa kıskançlığından biraz korkar, bunun ileride büyüyüp baskıcı bir şeye dönüşmesinden endişelenirdim. Fakat Barış'ın yaptığı bu değildi. Beni Mecnun'dan saklamaz ya da onunla arkadaşlık ettiğim için bana kızıp, kötü davranmak gibi korkunç şeyler yapmazdı. Tek derdi sevgimi paylaşmak istememesiydi. Küçük bir çocuk gibi. Bu o kadar açıktı ki her kıskançlığında içimden bir şeyler kopup gidiyor, şuracığa düşüp kalacağım diye korkuyordum.

"En çok seni seviyorum," deyip Barış'a şımarık bir öpücük attım. "Sen benim favori erkeğimsin."

"Hıh," deyişi beklenmedik olduğu kadar tatlıydı da. "Kaç erkeğin varsa sanki."

"E, çapkınım tabii biraz. Ama gözüm senden başkasını görmüyor."

"Benimle dalga geçtiğini düşünüyorum," dedi sevgilim çatık kaşlarıyla. Ona alaycı bir bakış attım.

"Hadi gidelim, vaktimiz yok."

Barış'ı biraz sürükleyerek parti malzemeleri satan mağazaya götürdüm. Karşılıklı durup bakışarak romantik ilan-ı aşklar etmiyorduk. Birbirimize duygusal, "Seni seviyorum," cümleleri de kurmamıştık henüz. Fakat bu Barış için çok net gibiydi. Beni seviyor ve bunu sorgulamama şaşırıyormuş gibi davranıyordu. Bundan aldığım cesaretle ben de sık sık şaka yollu hislerimin büyüklüğünü dile getirirken buluyordum kendimi. Diğer türlüsü aramızda yaşanır mı bilmiyordum, yaşansın isterdim. Biraz şımartılmak hoş olabilirdi fakat şimdilik böylesinden de memnundum. Daha önce sevgilim olmamıştı ve sınırlarımızı birbirimize yavaş yavaş, alışarak açmayı rahatlatıcı buluyordum.

Alışveriş yaparken elime geçirdiğim tüm maskeleri, süslü

taçları ve atkıya benzer o parlak süsleri Barış'a takıp durdum. Sanırım bin tane fotoğrafını çektim. Hepsinde de kaşları çatık çıkmıştı ve bu işi daha da eğlenceli hale getiriyordu. Orada o kadar çok oyalandım ki ben alacaklarımı seçemeden önce Barış'ın vakti doldu. Onu uğurlayınca aklımı başıma toplayarak normal bir parti alışverişi yapmayı başardım.

Aslında şaka olsun diye Kuzey yazılı uçan balonlar alacaktım ama çok pahalılardı. Bu şakanın yüz elli liraya değmeyeceğini düşündüğümden fikirden vazgeçmek mecburiyetinde kalıp Johnny Bravo maskeleri, *Erkekler de Yanar* ve *Kınamıza Hoş Geldiniz* yazılı afişe benzer küçük süsler seçtim. Pasta süslemek için çubuklara takılı yıldızlar, kalpler ve iyi ki doğdun yazısının yanında renkli balonlar alıp kızlara fotoğrafını atarak onaylattım. Sonra aldıklarımı paketletip eve döndüm.

Kızlar eve benden daha önce gelmiş, hatta limonlu bir kek bile pişirmişlerdi. Onu soğuması için balkona bırakmış, krema yapmaya koyulmuşlardı. Daha doğrusu Çiçek koyulmuştu çünkü ne Jülide ne de ben pasta yapımı konusunda iddialıydık. "Pişmeyen bir krema yapalım," dedi Çiçek. "Bensu ağır tatlıları çok sevmediği için labneli, limonlu bir krema seçtim."

"Çok kapsamlı düşünmüş," dedim Jülide'ye doğru, sessizce. Çiçek ellerini beline atmış malzemelere bakarak konuşurken bunları kime anlattığı belli değildi.

"Ben ne seviyorum Çiçek?" dedim arkasından.

"Revani sevmiyorsun," diyen Jülide'ydi. "Herkes oturup konuşurken birdenbire revani sevmediğinden bahsediyorsun, ben bile öğrendim artık."

"Hımm doğru. Revani sevmem. Diğer bütün tatlıları severim ama. Hangisini en çok sevdiğime de karar veremem."

Çiçek söylediklerimi onaylayıp devam etti. "Ben meyveli

ve vanilyalı tatlıları severim. Jülide de çikolatalı pasta seviyor ama asla gıdıp almaz çünkü yerken kendisini kaybedip bütün bir pastayı mideye indirmekten endişeleniyor."

Jülide gözlerini büyüterek bana bakıp, "O bir falcı mı?" diye sorunca güldüm. Çiçek mutfakla ilgiliydi. Yemek yapmayı seviyordu, evde mutfakta en çok zaman geçiren oydu ve belki de bu yüzden arkadaşlarının neleri sevip sevmediğiyle ayrıca ilgileniyordu.

Kremayı yaptık. İçine biraz limon suyu ve kabuğu koyup sertleşmesi için dolaba attıktan sonra Çiçek yaptığı keki eşit üç kata ayırdı. Ben çilekleri doğramakla görevliydim, Jülide ise balon şişiriyordu. Kek katlarının arasını krema ve çilekle doldurup üst üste koyduktan sonra Çiçek kremayla pastanın etrafını kaplamaya çalıştı. Terleten bir uğraştan sonra geri çekildiğinde pastanın başına toplandık.

"Berbat görünüyor," dedi Jülide.

Çiçek bu yoruma itiraz edecek durumda değildi. "Neden böyle oldu, anlamadım."

"Sanırım krema yeterince soğumadı," diye fikrimi belirttim.

"Zaman yoktu ki," dedi arkadaşım.

"Tamam, moral bozmak yok. Önemli olan verdiğimiz çaba. Bu evde kimse pastacı ya da Refika olmadığına göre üzülmek yok."

Jülide nedense bana destek çıkarak Çiçek'in omzunu sıvazladı. "Doğru söylüyor. Hem süsleyince daha güzel görünür."

Ona hak vererek süsleri getirdik. İyi ki doğdun yazısını, yıldızları ve renkli kalplerin çubuklarını pastaya batırıp kalan birkaç çileği de pastanın dibinde duracak şekilde tabağa koyduk. Bir kez daha geri çekilip baktığımızda bu kez yüzlerimiz gülüyordu.

"Oldu bence," dedi Jülide.

"Vallahi de oldu!" diyerek onu destekledim.

Çiçek'se, "Ay, eyvah!" dedi.

"Ne oldu?"

"Yemek yapmadık."

Saat neredeyse yediye geliyordu. Mutfak çok dağılmıştı ve salonu süslememiştik bile. "Bugün de dışarıdan söyleyelim ya. Bir daha mı geleceğiz dünyaya!" dedim yumruğumu kaldırarak. Arkadaşlarım bu fikre balıklama atlayınca eve dört tane tavuk döner söyledik. Bu parti yüzünden bu ay ceplerimiz erken delinecekti ama hiç umurumuzda değildi. Birlikte bir şeyler yapacağımız için Jülide bile mutlu görünüyordu.

Ortalığı toparladık, dönerlerimizi yedik, Bensu'nun hakkını daha sonra ısıtmak üzere saklı tuttuk ve salonu süsleyip maskelerimizi yüzümüze taktık. Kapıda anahtarın tıkırtısını duyunca ışıkları kapatıp ellerimizde düdüklü parti süsleriyle beklemeye başladık. Akşamın bu saatlerinde evimiz hiçbir zaman tamamen boş olmuyordu. Çiçek genelde akşamları bir yere gitmezdi, çalışmıyorsam ben de evde olurdum. Bensu işten çıktığı gibi eve geliyordu, Jülide ise şu sarhoş adam olayından beri daha az çıkmaya başlamıştı. Bazı şeylerin onu tedirgin ettiğini görmekten hoşlanmıyordum ama evde daha fazla zaman geçirdikçe arkadaşlığımızın güçleniyor olması güzeldi.

Bensu sesinden yayılan hafif bir şaşkınlıkla, "Kimse yok mu?" diye seslendi. Direkt odasına gider diye korktuğumdan karanlığın içinde acayip bir ses çıkardım. Birkaç saniye sonra Bensu salona geldi, ışığı yaktı ve karşısında çığlık çığlığa bağıran bizi buldu.

"İyi ki doğdun!"

Balonları üzerine savurduk, düdüklerimizi öttürdük ve alkış-

larla bir doğum günü şarkısı söyledik. Bana böyle bir parti yapılsa heyecanımdan ne yapacağımı şaşırırdım, Jülide olsa saçlarını savurup onu alkışlamamızı beklerdi. Çiçek ağlamaya başlardı fakat Bensu'nun tepkisi hakkında hiçbir tahminim yoktu.

Karşımızda durmuş, apaçık bir hayretle bize bakıyordu. Sesimiz azalarak kaybolurken yüzlerimizdeki koca gülücükler de söndü. Bensu bakışlarını bizden ayırıp salondaki süse püse baktı, ardından gözlerini Çiçek'in elindeki pastaya çevirdi ve aylardır ev arkadaşlığı ettiğim Bensu'nun ilk kez duygusallaştığını gördüm.

"Eyvah," diye fısıldadı Jülide. "Yanlış bir şey mi yaptık?"

"Büyük bir trajedi yüzünden doğum günü kutlamıyor mu yoksa?" diye cevap verdim ona. Geçenlerde izlediğim filmde kızın babası doğum gününde öldüğünden kutlama yapmıyordu. Bensu da ailesinden pek bahsetmezdi. Bir kez erkek kardeşi olduğunu söylemişti gerçi ama... Ay, ne bileyim.

Bensu bana bakıp gözlerini devirdikten sonra güldü. "Şaşırdım sadece. Nereden biliyorsunuz ki?"

"Her şeyi sen mi bileceksin hep?" dedi Çiçek. "Hadi, mumları üfle. Kızlar, gelin." Bensu'nun etrafına toplandık, o mumu üflerken alkışladık ve sonra da Bensu'yu aramıza alıp sıkıca kucakladık.

"Teşekkür ederim," dedi Bensu onu sardığım kollarımı tutarak. "Beni duygulandırdınız."

"Duygulanabildiğini öğrenmiş olduk bu sayede," dedi Jülide. "Hadi keselim şunu. Tadını çok merak ediyorum."

Bensu'ya yanaşıp fısıldar gibi yaptım. "Bu da herkesi kendi gibi sanıyor."

Bensu yanımda hafifçe güldü. Ağırbaşlı bir kızdı. Bizim gibi çocuklaşmıyor, şımarmıyordu ama böyle olduğumuz için

bizi eleştirmiyordu da. Sorunlarımızı ona açtığımızda tereddüt etmeden ilgileniyordu. Birlikte çok vakit geçirmiyor gibiydik ama evde olup beraber takılmak istediğimizde hep kitaplarının başından kalkıp yanımıza geliyordu. Jülide'ye karşı bizim bildiğimizden daha fazla destek gösterdiğini bu sabah öğrenmiştim. Ve biliyordum ki bugün ben bir sıkıntımı Bensu'ya açsam kendimi iyi hissettiğimi görene kadar elini üzerimden çekmezdi. Bu yüzden arkadaşlığı değerliydi, bu kızların hepsi benim için gerçekten çok değerliydi.

"Pastayı siz mi yaptınız?" dedi Bensu. "Çok hoş görünüyor."

"Biraz yıkık görünüyor," diyerek bir gerçeği itiraf ettim. "Özür dilerim Çiçek."

"Yıkıklar vardır," dedi Jülide. Yeni doldurulmuş çay bardağını havaya kaldırıp, "Yıkıklara!" diye bağırdığında kıkırdadım.

"Az önce yıkık olduğunu mu söyledin sen? Prensesliğine ne oldu?"

"Tatlım, prensesler bile bazen yıkıktır." Çayından bir yudum alıp parmağını bana doğrulttu. "Ama sadece bazen."

Çiçek onun elini yakalayıp çayını koklarken Jülide içine tüküreceğini düşünüp dehşet dolu bir çığlık attı ama Çiçek'in tek yaptığı bize dönüp, "Çayına alkol karıştırmış olabilir," demek oldu.

Bunun üstüne bir kavgaya giriştiler ve Bensu'yla o kadar çok güldük ki üzerimize bir sinir bozukluğu çöktü. Gürültünün arasında, pastamızı yerken omzumu Bensu'nun koluna doğru hafifçe vurdum. "Mutlu musun?"

Bensu kestane rengi, dalgalı saçlarını omuzlarından geriye iterken hafifçe gülümsedi, sonra ona yaptığım gibi omzunu benimkine vurdu. "Evet, sen?"

"Ben hep mutluyum," dedim şımarıkça. "Sanki bilmiyorsun."

"Ağlama krizleri geçirirken bile mi?"

"Özellikle ağlama krizleri geçirirken," dedim ve gülüştük. Sıra hediyelere gelince Bensu o kadar mahcup göründü ki onunla biraz dalga geçtik. Büyük şeyler almamıştık. Jülide koyu kırmızı hoş bir atkı hediye etti. Ben kalemleri çok sevdiğini bildiğimden üzerine Bensu Hisar yazdırdığım şık bir kalem almıştım. Çiçek ise içinde minicik kurutulmuş çiçekler olan kendisinin yaptığı bir kolye vermişti.

Bensu hepimize içtenlikle teşekkür etti. Sonra bir kez de ben çaylarımızla kadeh kaldırdım.

"Evimizin mafya babasının, fare kovucusunun, ev sahibi boğucusunun..."

Jülide araya girerek, "Sarhoş dövücüsünün," dedi.

Çiçek de öne atılıp, "Evimizin ablasının," diye ekleyince Bensu'nun bu akşam ikinci kez duygulandığına şahit olduk.

"Evimizin biriciğinin, yirmi beşinci yaşı kutlu olsun!"

Çay bardaklarımızı birbirine tokuştururken hepimiz gülüyorduk. Bu eve taşınırken ceplerimiz endişeyle doluydu. Birbirimizle anlaşamayacağımızı, bu yüzden çok zorlanacağımı düşünüyordum ama bir şekilde birbirimize ısınmış, birbirimizi sevmiş ve iyi arkadaşlar, hatta dostlar olmuştuk.

28. BÖLÜM

O gün markete erkenden gitmeyi başardım. Barış'la buluşamamıştık çünkü çarşamba günleri onun dersi daha erken bitiyordu ve markete yürüyerek gitmeyi tercih ediyordu. Benimse yürüyecek zamanım yoktu, bu yüzden dolmuşla geliyordum. Fakat bu kez hiç oyalanmadan okuldan çıkıp dolmuşa hemen bindiğim için ucu ucuna değil, vaktinden biraz erken varmıştım.

Giyinme odasının kapısını tıkladığımda içeriden Barış'ın sesi duyuldu. "Kapı açık," diyordu. Demek ki çoktan giyinmişti. *Ne yazık.* Her zamanki büyük gülümsemelerimle odaya girdiğimde Barış'ı dolabının başında buldum. Çıkardığı kıyafetleri düzgünce katlamıştı, dolabına yerleştiriyordu. Sırt çantasının üzerinde bir sürü metal dinozor rozeti vardı. Benim hediyem orada değildi. Onu montunun yakasına astığım yerden hiç çıkarmamıştı. *Canım benim.*

"Selam," dedim dolaplardan birine yaslanırken. Dolabını kapayıp kilidini çevirdi ve bana döndü.

"Selam. Nasılsın?"

"İyiyim, sen? Günün nasıldı?" Bugün saçlarımı atkuyruğu şeklinde toplamış, makyaj yapmamıştım. Üzerimde kiremit rengi bir kazak, dudaklarımda da hafifçe renk veren şeftali aromalı dudak kremi vardı. Sabah biraz geç uyanınca süslenecek vaktim olmamıştı ama Barış'ın süse püse değil, bana değer verdiğini bildiğimden bunu dert etmiyordum.

"İyi," dedi Barış yalnızca. Yaklaşıp elinin tersiyle yanaklarımı okşayınca başımı parmaklarına doğru eğdim. "Üşümüşsün."

"Dışarısı buz gibiydi." Yanaklarımı ısıtmak için sıcak elleriyle yüzümü avuçlayınca ağzımdan neşeli bir kıkırtı çıktı. *Kediyim işte, söylüyorum size.*

"Birazdan Mecnun uğrayacak," dedi Barış. Bundan hiç hoşnut görünmüyordu, sebebini sordum. "Geldiğinde gitmek bilmiyor. Sürekli konuşup duruyor. Emrah Bey'e bugün kasada çalışmak istemediğimi söyleyeceğim. Kasadayken Mecnun'la uğraşmak ayrıca zor oluyor."

"Benimle çalış bugün. Ne zamandır yan yana çalışmadık."

"Olur, gidip ayarlayayım. Giyin sen de."

Yüzümü kaldırınca ona tatlı tatlı gülümsedim. Yanağıma bir öpücük kondurmasını bekliyordum çünkü her zaman böyle yapardı. Ancak bugün aklında her ne varsa öpücüğü beklediğim yere değil, tam dudağımın üstüne kondu. Küçük bir öpücüktü, yanaklarıma konandan hiçbir farkı yoktu ama yine de yüreğime indi sevgili okur.

Gözlerim birer fal taşına dönüştüler. Ağzım hayretle açıldı ama Barış tüm bunlara hiç aldırmadan, "Görüşürüz," diyerek odadan çıktı. Ellerim havada, gözlerim odağını yitirmiş, tüm duyularım o kısacık anda takılıp kalmış halde Lale beni bulana dek öylece durdum.

Arkadaşım beni sarsarak, "Ne oluyor sana be?" diye bağırdığında ne zamandır ciğerlerimde tuttuğum nefes boşaldı. Ağzımı açıp bir şeyler söylemeye çalıştım ama dilim tutulmuştu. Lale'nin endişeli yüzüne bakıp gözlerimi kırpmak için uğraştım.

"Sanırım şoka girdim," dedim sessizce.

"Onu görüyorum, biri bir şey mi yaptı?"

"Evet."

"Ne yaptı?" Lale'nin aklına neler geliyor bilmiyordum ama bakışlarından anlaşıldığı üzere bunlar korkunç şeylerdi. Kendimi zorlayarak nihayet bir nefes alıp sersemce güldüm. "Sadece Barış güzel bir şey söyledi," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Aslında *yaptı*. Heyecanlandım biraz."

"Yaa, ne yaptı?"

Ona sırıtıp arkamı döndüğümde Lale yalvarmaya başladı. Ben giyinene kadar ayaklarıma kapandı ama yine de söylemedim. İçim içime sığmıyor, yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Dışarıdaki günlük tatlıları koyduğumuz soğuk hava deposunda birkaç dakika geçirsem ancak kendime gelirdim.

Bir beyin donmasına ihtiyacım vardı yoksa bugün karşılaştığım her insanın yüzüne bağırarak aşk şarkıları söyleyeceğimden korkuyordum. Odadan çıkmak üzereyken Çiçek arayınca Lale'yi yalnız bırakıp kapının önüne çıktım. Çiçek geçen gün almayı düşündüğüm bir ürünü indirimde görmüş, onu haber vermek için aramış. "Tamam," dedim dalgınca. "Bakacağım. Sağ ol."

"Senin neyin var? Sesin bir garip geliyor."

"Bir garibim çünkü... Of Çiçek, bu adamın aşkından delireceğim bir gün."

Karşıdan Çiçek'in iç çektiğini duydum. "Ne güzel. Umarım bir gün ben de bu kadar sevecek birini bulurum."

"Ve seni sevecek biri. Düzgün dua et." Kaşlarımı çatarak verdiğim cevap tam da annemin söyleyeceği bir şeydi. "Neyse, kapatıyorum. Barış, Mecnun'un geleceğini söylüyordu. Yanlarına gideceğim."

"Neden geliyormuş?"

"Bilmem."

Saçlarımın uçlarıyla oynarken o kadar hülyalıydım ki Çiçek'in, Mecnun hakkında bir şeyler sorduğunu fark edemedim. Ancak ona veda edip telefonu kapadığımda kafama dank etti. Kaşlarımı kaldırarak düşünceli bir ses çıkardım ama buna daha sonra kafa yorardım. Önce sevgilimi bulmam gerekiyordu.

Reyonların arasından geçip Barış'ı tatlı bölümünde buldum ve ilk kez burada çalışacak olmak beni sıkıntıya sürüklemedi. Nerede olduğumuz umurumda değildi. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki her an bir kriz geçirip gencecik yaşımda ölebilirdim.

Tatlı vitrininin arkasından dolanıp personel bölümüne geçtim. Burası küçük bir kare şeklindeydi ve önümüzde yükselen raflar sayesinde çok ortada kalmıyorduk. Yine de Barış'ı tutup öpemezdim tabii. Her yer kamera doluydu. Çalışırken oynaşan insanlar olmak asla istemiyordum. Bu kadar erdemli biri olmanın ne gereği vardı, hiç bilmiyorum.

"Ne?" dedi Barış dönüp baktığında.

"Ne, ne?"

"Niye öyle bakıyorsun?"

"Bakmıyorum," dedim hemen gözlerimi kaçırarak. Barış şüpheci bakışlarını üzerime dikip kollarını göğsünde birleştirdiğinde o kadar çok kızardım ki bir süreliğine oradan kaçıp dışarı çıktım. Kendimi soğuk hava odasına kapatırken ağlamaklı sesler çıkarıp hayata dönmeye çalıştım.

Geri döndüğümde daha sakin bir insan olduğuma kendimi

inandırmayı başarmıştım. Rol yapabilirdim. Başka bir insan gibi davranabilir, kriz anlarımı bu sayede atlatabilirdim. Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu. Mecnun tatlı tezgâhına yaslanmış, tarttırdığı fıstıkları yerken beni görünce havaya bir fıstık attı. Tutmaya çalışacağımı sanıyorsa delirmiş demekti. Barış da arkasında, tezgâhın iç tarafında duruyordu. Geldiğimi görünce baykuş bakışlarını üstüme dikti.

"Kıza neden öyle bakıyorsun?" dedi Mecnun bir fıstığı Barış'a atarak. Barış böyle şakalardan hiç hoşlanmıyordu, bu yüzden arkadaşına sertçe bakmasını yadırgamadım.

"Seni ilgilendirmiyor."

"Benden bir şeyler gizlemeye başladın," dedi Mecnun içerlemiş gibi. "Buna dayanamıyorum. Artık böyle mi olacağız?"

"Evet."

"Kalpsiz," diye fısıldayan Mecnun'a güldüm. "Nasıl gidiyor Birce?"

"Harika. Senin?"

"Yaşıyorum işte. Dostlarımın ilişkilerini izliyorum. Birinin aşktan gözü kör olmuş, birisi tatlı flörtlerin peşinde. Ben de fıstık yiyorum..."

"Benim gözlerim kör değil," diye homurdandı Barış. Onu görmezden geldik.

"Üzülme, yer fıstığı cilt hastalıklarına iyi geliyor. Boş bir uğraş değil yani," diyerek fıstıklarından biraz çaldım. "Selim'in flörtü mü var? Siz tanıştınız mı?"

Mecnun, "Evet, hoş bir kıza benziyor," deyip bana dostça göz kırptı. "Ama favori eltim sensin."

"Ben senin eltin değilim, salak."

"Ama ben senin kayınbiraderinim, değil mi?"

Barış ortamın zekâ seviyesinden nefret ettiğini gizleme ge-

reği duymadan, huysuz sesiyle, "Öyle olsaydı Birce ailenin gelini olurdu," diye söylendi.

"Akrabalık ilişkilerini hiç anlamıyorum." Tam Mecnun'a komik bir şey söyleyecektim ki o anda inanılmaz bir şey oldu sevgili okur.

Makarna ve çay reyonlarından oluşan karşı koridordan bir kız çıktı. *Çiçek!*

Bir şey söylemek üzereyken ağzımın açık kaldığını gören Mecnun arkasına döndü ve Çiçek'i görmenin beni neden bu kadar hayrete düşürdüğünü sorgular gibi bana baktı. O hiç şaşırmamıştı. Daha çok sıkıntılı görünüyordu.

"Merhaba," dedi Çiçek yanımıza geldiğinde. Yanakları koyu pembeye dönüşmüş, yeşil gözleri utangaçlıkla dolmuştu. "Nasılsınız?"

"İyi," dedim şaşkınca. "Geleceğini söylememiştin."

"Bir şeyler alacaktım. Gelmişken selam vereyim dedim." Mecnun'a kaçamak bir bakış atıp, "Merhaba," derken yanaklarındaki pembelik tüm yüzünü, hatta boynunu kapladı.

Mecnun ağzının içinden bir cevap mırıldanırken ben karşımda uzaydan gelen tanımlanamaz bir cisim varmış gibi hissediyordum. "Barış, bir gün bize çaya gelsene," dedi Çiçek. Bana defalarca kez onu çaya davet etmemi söylemişti. Sanki annemmiş gibi bunun gerekli olduğunu vurgulayıp duruyordu.

"Olur," dedi sevdiceğim. Burada dönen tersliğin hiç farkında değildi. Bakışlarımdaki haykırışları da görmüyordu galiba. Oysa şimdi kafa kafaya verip arkadaşlarımızı çekiştirsek ne güzel olurdu.

"Şey, hep birlikte gelin tabii," dedi Çiçek bu kez. "Yine oyun oynarız."

Mecnun kafasını elindeki fıstık paketinden kaldırıp Çiçek'e

şüpheli bir bakış attı. Ben de ondan farksız değildim. Çiçek bunu görünce panikler gibi oldu. Etrafa anlamsız bir bakış atıp gürültülü, titrek bir nefes aldı. "O zaman… Ben gideyim."

"Tamam. Görüşürüz." Olayın garipliğini fark etsin diye Barış'ı gizlice dürtükledim. Bunu cevap vermesi gerektiğine mi yordu bilmiyorum, Çiçek'e görüşürüz derken bana kaşlarını çatıyordu. *Ben niye seni insanlarla vedalaş diye uyarayım,* demek istedim. *Annen miyim ben senin?*

Çiçek başını sallayarak arkasını dönmeye yeltendi. Sonra vazgeçip tereddütle Mecnun'a baktı. "Sen kalıyor musun?"

"Ha?" Bu verilebilecek en doğru cevap değildi kuşkusuz. Ama şu an Mecnun'u kendime çok yakın hissettiğimden başka bir cevap düşünemiyordum. Çiçek bir an o kadar çaresiz göründü ki bunu fark etmemek imkânsızdı. "Ha... Evet," dedi Mecnun.

"Tamam. Görüşürüz."

Arkadaşım arkasını dönüp giderken artık Çiçek değildi. Bir domatesti. Bahçenin en büyük, en parlak domatesiydi. Mecnun'la arkasından uzun uzun baktık. Sonra aynı anda birbirimize dönüp gözlerimizi irice açtık.

"Ne oldu şimdi?" dedi Mecnun.

"Biliyorsam ne olayım," dedim hayret dolu bir fısıltıyla.

Barış kafasını aramıza sokup bize aksi aksi bakarak, "Ne oldu ki?" diye sordu.

Mecnun heyecanla bize dönüp ellerini lokum kutularının üstüne koydu. "Kanka, yapma şimdi. Benimle konuştu."

"Evet," dedim başımı hızla sallarken. *Vallahi de konuştu.*

"Özür dilemedin mi? Seni affetmiştir işte. Koca insanlarız, birbirimize selam verebiliriz."

Barış'ın mantıklı yaklaşımı Mecnun'un duymak istediği bir

şey değildi. Yüzü hemen düştü ama buna izin veremezdim. Bu gariban çocuk yeterince acı çekmemiş miydi artık? "Mecnun," dedim ihtiyatla. "Çiçek burada olduğunu biliyordu."

"O ne demek?"

"Barış geleceğini söylemişti, ben de Çiçek'le konuşurken buralarda olduğunu söyledim."

"O da geldi mi yani?"

"Öyle görünüyor."

Barış kaçırdığı bir şeylerin farkındaydı ve bundan hiç mutlu değildi. "Ne var bunda?"

"Aşk var," dedim kıkırdayarak. Barış anlamsız cümleler kurduğumu söylerken Mecnun'un yüzünde sersem bir ifade belirmişti.

"Ben gidiyorum," derken geri geri yürümeye başlamıştı bile.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bunu sindirmem gerekiyor," dedi ve vedalaşmadan arkasını dönüp gitti. Parası ödenmiş fıstıklar da bizde kalmıştı üstelik. Paketi alıp ağzıma birkaç fıstık atarken Barış'ın kollarını göğsünde birleştirmiş, huysuz huysuz bana baktığını gördüm.

"Şşşt yakışıklı," dedim aniden aşka gelerek. "Öpeyim mi seni?"

İçi dışı bir insan olmak böyle bir şeydi işte. Aklımdaki dilime düşmezse ölür giderim maazallah. Bir gün bu huyum yüzünden başıma çok fena belalar açılacak diye korkuyorum ama bugün o gün değil.

Barış şüpheyle beni süzdü ama kocaman gülücüklerime daha fazla dayanamayıp o da güldü. "Olur."

"Şimdi olmaz ama. Çalışıyoruz."

"O zaman neden böyle teklifler yapıyorsun?"

"E, seviyorum seni," dedim cilveyle. "Ne yapayım?"

Barış kollarını çözüp yaklaşarak burnuma hafif bir fiske attı. "İyi," dedi gizli bir gülücükle. "Borcun olsun o zaman."

Borçlarımı ciddiye alırdım. Odeyene kadar uyku uyuyamaz, bir an olsun aklımdan çıkarmazdım ki unutmayayım. Bu yüzden de akşama kadar borcumu kapatmayı bekledim. Borçların en güzeli olduğunu söylemeliyim. Sık sık böyle borçlara girmeyi planlıyordum. Neticede borç yiğidin kamçısı değil miydi? *Yiğitliğimi sorgulamak isteyen varsa buyursun gelsin.*

Mesaimizi bitirip de çıktığımızda el ele tutuşup evlerimize giden yolu yürümeye başladık. "Yarın sınıf arkadaşlarım bir piknik düzenlemişler. Ben de davetliyim. Belki sen de gelirsin?" dedim ona sokulurken.

"Kalabalık mı olacak?"

"Sanırım. Sınıfın çoğu katılır."

"Kalabalıkta kendimi rahat hissetmiyorum."

"Ama ben yanındayım," derken omzunu hafifçe dürtükledim. "Benim yanımda rahat değil misin?"

Sıkıca tuttuğu elimin üstünde parmaklarının baskısını hissettim. "Aynı şey değil."

"Hoşuna gitmezse fazla kalmayız."

Tek başıma yürümek için fazla sakin ve karanlık olduğundan yanımda Barış yokken kullanmadığım bir ara yola girdik. Bu sokak caddeden uzak kaldığı için gürültüden ve karmaşadan uzak oluyordu.

"Ee?" dedim karşısına geçip ona yaslanırken. "Şu borcu kapatayım mı?"

Barış omuz silkip aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapadı. Yüzü bana doğru eğilirken dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. "Keyfin bilir," dediğinde dudaklarımdan kısık bir gülüş döküldü.

"Hiç umurunda değil gibi sahiden."

"Hayır," dedi ciddileşerek. "Umurumda. Şakalaşıyordum."

Kalbim bir karnavala dönüşmüş, hayali ateş böcekleri bizi bir çemberin içine almıştı sanki. "Ben de şakalaşıyordum," dedim sessizce. Ve parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Barış'ın öpücüğünden çok farklı değildi. Bu konuda tecrübeli değildik ama ikimizin de bununla bir derdi yoktu.

Kalbim nasıl olup da göğsümden fırlayıp göğe uçmadı bilmiyorum. Ya da ayaklarım nasıl yerden kesilmedi, ben nasıl tüm ağırlığımdan kurtulup havada süzülmeye başlamadım, hayret ediyordum. Böyle bir aşkla dolmuşken, nasıl olup da hâlâ bedenime sığabiliyordum?

Geri çekilirken söyleyecek komik bir şey aradım. Bir espri yapıp yola devam etmeyi, basit bir öpücükten o kadar da etkilenmemiş gibi görünmeyi diliyordum fakat Barış beni şaşırtarak ellerini ceplerinden çıkardı, yüzümü tuttu ve beni tekrar öptü.

Bu seferki o kadar da basit bir öpücük değildi. O andan sonra espri yapabilmek şöyle dursun, adımı bile hatırlayabilirsem bir madalyayı hak etmiş olurdum.

Etrafımızda havai fişekler patlıyor olmalıydı. Sokaklardan müzisyenler fırlamalı, dans edilip şarkılar söylenmeliydi. Tüm şehir ışıklarla bezenmeli, bütün âşıklar kavuşmalıydı. O an tüm bunlar yaşansa hiç şaşırmaz, olması gerekenin bu olduğunu düşünürdüm.

Fakat hiçbir şey olmadı. Sessizlik bölünmedi, kırmızı karlar yağmadı ya da yıldızlar önümüze serilmedi. Yine de Barış'ı öperken tüm bunlar gerçekleşiyormuş gibi hissediyordum.

29. BÖLÜM

Dünyanın en iyi randevuları listesinde üst sıralarda piknikler yer alıyor olmalıydı. Çiçek'le birlikte nefis bir portakallı kek ve tuzlu kurabiye hazırlarken tek düşündüğüm arkadaşlarımı boş verip Barış'la baş başa pikniğe gitmekti. Bundan çok hoşlanırdım. Güzel bir bahçeye gider, örtümüzü çimlerin üstüne sererdik. Belki bir ara uzanır, başımı Barış'ın dizlerinde dinlendirirdim. Birlikte tüm gün her şey hakkında konuşurduk. Çiçek'in harika portakallı kekini yerdik ve canım her istediğinde gülücüklerinin üzerine bir öpücük bırakırdım. Kulağa kesinlikle dünyanın en iyi randevusu gibi geliyordu.

Yine de diğer türlüsü de hoştu. Arkadaş çevremi Barış'la tanıştırmak, hayatımda ilk kez bir etkinliğe sevgilimle gitmek, bir çift olarak hareket etmek kulağa güzel geliyordu. Sınıf arkadaşlarımı severdim. Birlikte çok takılıyor sayılmazdık. İçlerinden biriyle yakın arkadaş da değildim ama hiçbir zaman tek başıma kalmıyordum. Kalabalığa karışıyor, iyi vakit geçiriyor ve sonra yoluma bakıyordum. Bence insanların arkadaş edinme olayını gözünde çok büyütmemesi gerekiyordu. Sadece bir tane bile en yakın arkadaşınız varsa, gerisiyle yalnızca arkadaş

olabilirdiniz. Tanıdığım herkesle çok iyi geçinmem mümkün olmadığı gibi, buna gerek olduğunu da düşünmüyordum. Sınıf arkadaşlarım benim için çok önemli insanlar değildi, onlar olmasa hayatımda büyük değişiklikler olmazdı ama varlıklarıyla günlerimi neşelendirdikleri de ortadaydı. Bu yüzden Barış'la birlikte pikniğe gitme konusunda heyecanlıydım.

Ev arkadaşlarım ilişkimize hiç şaşırmamışlardı. Zaten en başından beri büyük duygularım olduğunu görüyor ve sonuca ulaşmamızı bekliyorlardı. Fakat sınıf arkadaşlarımla sevgilimi tanıştırmak bir olaydı ve ben bunu düşündükçe kıkırdamak istiyordum.

Barış'la ikimize bakanlar ne güzel göründüğümüzü düşünsün, birbirimizi sevdiğimiz ta ötelerden bile anlaşılsın istiyordum.

Aslında daha önce Barış'ın kalabalıklarda rahat davranamadığını, pek konuşkan olmadığını görmüştüm. Başak'ın doğum gününde oldukça gergin görünüyordu. Ama o zaman ellerini tutamıyor, onu tedirgin eden şeylerden uzaklaşıp bana odaklanması için ona sarılamıyordum. Belki bu kez daha rahat hissederdi. Eğer zorlanırsa da gruptan biraz uzaklaşır, baş başa takılırdık. Ya da kalkıp giderdik canım, ne olmuş? Barış'ı daha küçük gruplarla arkadaşlarımla tanıştırır ve onu kalabalık buluşmalara hazırlamaya çalışırdım. Onun zorlanmasını ya da beni düşünerek buna katlanmaya çalışmasını hiç istemiyordum. Bugün rolleri değişmeye kararlıydım yani. Bir şahin gibi Barış'ı izleyecek ve ruh halini gözlemleyecektim. Pikniği Barış'ın duyguları kadar önemsemiyordum. Yalnızca neyi ne şekilde yapacağımızı öğrenme peşindeydim ve bu piknik iyi bir adım gibi görünüyordu.

Mutfaktan çıkıp odamıza geçtiğimizde ben dolabın başına geçip kıyafetleri incelemeye koyuldum, Çiçek ise iç çekerek yatağına çöktü.

"Çok utanıyorum," dedi bir anda. Elim askılara doğru uzanmışken dönüp Çiçek'e baktım.

"Neden?"

"Mecnun'dan."

"Bunları aşmamış mıydık?" Tekrar dolaba dönüp askıları itmeye koyuldum. Bu yeni taktiğimdi. Kendisi konuşana dek hiçbir soru sormayacak, hiçbir imada bulunmayacaktım. Tecrübelerime göre konuyu kurcaladıkça Çiçek içine kapanıyordu.

"Aşamıyorum Birce. Sürekli Mecnun'u düşünüyorum."

Çalsın davullar be!

"Hımm. Nasıl düşünüyorsun?"

"Aramızı nasıl düzelteceğimizi düşünüyorum."

"Dün markete bu yüzden mi geldin?" Hay Allah, gaza gelip salağa yattığımı unutmuş bulundum.

Çiçek ellerini yüzüne kapatıp kendini geriye bırakarak yatağa uzandı. "Çok utanıyorum!" dedi bir kez daha. Keyiften dört köşeydim. Kıvırtarak şarkı söylemek, Çiçek'in saçlarını örerken Mecnun'a olan amansız aşkını dinlemek istiyordum. Bunlar için henüz erkendi ne yazık ki. Yatağın ucuna gidip sırıtmamaya çalışarak oturdum.

"Utanmalısın sahiden." Ağzından bir inilti çıkınca dudaklarımı büktüm. "Bence öyle kıvranarak Mecnun'la konuşmaya çalışacağına karşısına geç ve ondan hoşlandığını söyle. Yara bandını tek seferde çekmek gibi. En acısız yol bu."

"Ya da onu öp," diye seslendi Jülide kendi odasından. Kapılar açık olduğu için konuştuklarımızı duyuyor olmalıydı. Kıkırdayarak Çiçek'i dürtükledim. "Hem o senin gibi kaçmaz da," derken Çiçek bana dargın bir bakış attı.

Jülide odasından çıkıp yanımıza geldiğinde buna hiç aldırmadık. O benim yatağıma uzanıp, başını ellerine yasladığında

Çiçek de doğruldu. "Aslında beni öpmeye çalışmasaydı böyle olmazdı," dedi buruk bir sesle. "Yani, bana güzel şeyler söylüyordu. Onu dinlerken çok heyecanlanmıştım. Biraz zaman verseydi, aramızda doğal bir ilişki gelişseydi... En azından ben hep böylesini umdum. Bir adamla öylece yakınlaşamam. Öyle bir hayat yaşamadım, yaşamıyorum," derken sesi azalarak kayboldu.

Jülide'nin ters bir şey söylemesini bekledim ama bir yorum yapmadı. Onun Çiçek'i anlamayacak biri olduğunu biliyordum. Ancak ben anlıyordum, ben de böyle bir ilişki yaşıyordum. Barış bana hislerinden bahsettiği ilk gün beni öpse Çiçek gibi tepki vermezdim, kabul. Ama birbirimize alışmamız ve yavaşça yakınlaşmamız çok daha güven vericiydi. Çiçek ve ben benzer sosyal çevrelerden gelsek de karakterlerimiz bambaşkaydı, bu yüzden onun düşlediği ilişkiyi anlıyor ve hak veriyordum.

"Bence bunları aynı dürüstlükle Mecnun'a anlatırsan seni anlayacaktır. O iyi bir adam Çiçek. Senden de çok hoşlanıyor. Sen onu kesin bir şekilde reddettikten sonra tekrar seninle bir şansın peşinde koşmayacaktır çünkü seni rahatsız ettiğini düşünüp çok utandı. Bir şans istiyorsan adım atması gereken sensin."

"Biliyorum," dedi Çiçek yüzünü düşürerek. "Ama nasıl konuşacağım ki? Ya utancımdan ölürsem?"

"Bu bayıklıkla nasıl hayatta kalabildin sen bu yaşına kadar?" diye sordu Jülide. "İkinizi karşı karşıya getirip kafalarınızı tokuşturarak barıştırmamı ister misin?"

Çiçek bir an için umutla Jülide'ye baktı. "Aslında olabilir. Kafalarımızı tokuşturmadan tabii. Aramızı yapabilirsin. Benim yerime konuşursun ve Mecnun da cevap verir ve sonra da..."

"Evlenirsiniz," dedi Jülide abartılı bir neşeyle.

"Neden dalga geçiyorsun? Birbirimizi seviyorsak tabii ki evleniriz. Evlenmek kötü bir şey mi?"

Birden savunmaya geçmesi Jülide'yle beni şaşırttı. Ben dudak bükerken Jülide rahatsız olmuş görünüyordu. "Bana ne canım. İsteyen istediğiyle evlenir, ben niye bir yorum yapayım?"

"Sen Mecnun'u seviyor musun?" diye araya girdim.

"Açıkçası onu sevecek kadar tanımıyorum. O da beni tanımıyor. Aslında biraz da yanlış tanıttım kendimi," derken yüzü her an ağlayacakmış gibi düştü. "Nasıl düzelteceğim bunu Birce?"

Pekâlâ, açıkça benden yardım istenildiğine göre kendimi bu olayın ortasına atabilirdim artık. *Oley!* "Kekimi sana veremem çünkü onu tek parça halinde götürmeliyim. Ama kurabiyeyi alabilirsin."

"O ne demek?"

"Bahane. Mecnun'un kapısını çalmak için."

Çiçek'in yüzü bir anda öyle bir kızardı ki Jülide yatağa yığılıp bezgin bir ses çıkardı. "Ama anlamaz mı niyetimi?"

"E, anlasın diye yapıyorsun zaten. Şöyle düşün, ya Mecnun'u geride bırakıp yoluna bakacaksın ya da ona biraz kurabiye götüreceksin."

Biraz düşündükten sonra, "Keşke tatlı kurabiye yapsaydık," dedi Çiçek üzülerek. O kadar masum bir yüzü vardı ki kendimi kötü hissettim. Keki iki dilim eksik götürsem ne olurdu ki? Dilimleyip koyardım kaplara. Zaten elleriyle yapmıştı kızcağız. Tuzlu kurabiyeyle barışmaya mı gidilirdi canım?

"Tamam, keki al," dediğimde önce bir itiraz edecek gibi oldu ama hemen sonra boynuma atlayıp yanaklarımı öperek beni ne kadar sevdiğini haykırmaya başladı. Kıkırdayarak onu sakinleştirip üzerini değiştirmesi için teşvik ettim.

Çiçek üzerine gözlerinin rengini iyice ortaya çıkaran kare yakalı, mint yeşili, kısa etekli bir elbise giydi. İnsan böyle

bir elbiseyle komşusuna kek götürmezdi elbette. Bazı mühim amaçları yoksa tabii. Çiçek'in mühim amaçları olduğu için onu rahatlatıp harika göründüğünü söyledik. Saçlarını açık bırakıp güzelce taradı. Jülide biraz dalgalandırmayı teklif etmişti ama sonra bunun abartılı görüneceğine karar verdik. Onlar ayna karşısında yorumlar yaparken ben de Barış'a mesaj attım. Bir saat sonra çıkmamız gerekiyordu. Saati daha önce haber vermeliydim ama önce mutfak işleri, sonra Çiçek'in hisleri derken aklımdan uçup gitmişti.

Çiçek üzerine ince bir hırka giyip elinde kek tabağıyla karşımıza dikildiğinde, "Yapabilirsin," dedim.

"Ya evde değilse?"

"O zaman geri gelirsin, ne olacak?"

"Ya konuşamazsam?"

Jülide, Çiçek'in saçlarını düzeltip onu alıcı gözle süzdükten sonra onaylayan bir ifadeyle kafa salladı. "Çok zorlanırsan Mecnun'un ağzına bütün bir dilim keki tıkıştırıp zaman kazanabilirsin."

"Karnım ağrıyor," dedi Çiçek sızlanarak. Vazgeçmek üzere olduğunu fark edip onu zorla merdivenlere çıkardık. Aşağı inmesi yüzyıl sürünce sabırsızlanarak ayakkabılarımı giydim.

"Bu böyle olmayacak," deyip koşarak aşağı indim. Çiçek son merdivene ancak ulaşmışken önüne atlayıp zile bastım ve sanki hayatım buna bağlıymışçasına son sürat yukarıya koşturdum. Ben kendi katımın son basamağına henüz gelmiştim ki alt katın kapısı açıldı. Jülide'yle çıt çıkarmadan kulak kabarttık.

"Çiçek?" Mecnun'un sesindeki hayret bir kat yukarıdan bile anlaşılıyordu.

"Merhaba," diyen arkadaşımın sesi o kadar azdı ki söyle-

diği kelimeyi ancak tahmin edebiliyordum. Mecnun'un cevabından sonra bir süre ses gelmedi. Jülide'yle kafa kafaya verip merdivenlere yaklaştık. "Şey... Kek yapmıştım," dedi Çiçek. Yüzünün rengini tahmin etmek için onu görmeme gerek yoktu. "Sen seviyorsun diye sana da getirdim."

Bu küçük mırıltı Jülide ve beni bu kadar mutlu ettiyse Mecnun'un halini düşünemiyordum. Daha fazla dayanamayıp kafamı merdiven boşluğundan aşağı doğru uzatınca Jülide de aynısını yaptı. "Ah," dedi Mecnun tüm şaşkınlığıyla. "Öyle mi?"

Birbirlerine bakıp duruyorlardı ve Çiçek her geçen saniye biraz daha küçülüyor gibiydi. Ağlayarak oradan kaçmasının an meselesi olduğunu biliyordum, bu yüzden konuşmaya hazırlandım ama Jülide benden önce davrandı.

"Onu içeri al seni salak!" dedi aşağıya seslenerek. İkisinin de kafası aniden buraya çevrildiğinde Çiçek dehşet içindeydi. Mecnun ise şu an gerçekleşen şeyin onun kuruntusu olmadığını, yanlış anlamadığını fark etmenin şaşkınlığını yaşıyordu.

Çiçek sahiden de ona gelmişti. Bunu anladığı an gözleri öyle açık bir neşeyle doldu ki görmemek için kör olmalıydınız.

"Çay da yapın!" dedim kendimi tutamayarak. "Ve lütfen birbirinizle konuşun!"

Bunu söyledikten sonra Jülide'yi de çekiştirerek içeri girdim. Kapıyı kapatıp birbirimize baktık ve kıkırdayarak birer beşlik çaktık. "İyi işti."

"Çok salaklar," dedi Jülide birden ciddileşerek. "Kafa tokuşturma planımı hazırda tutacağım."

"Seni destekliyorum ama şimdi hazırlanmam gerek. Barış'la buluşacağım."

Çok az vaktim kalmıştı ama neyse ki neler giyeceğime karar vermiştim. Üzerime fitilli kadifeden, tatlı bir bahçıvan tulu-

mu giydim. Tarçın rengi tulumum en sevdiğim giysilerimden biriydi ve sık sık üstümde görülüyordu. Barış böyle şeylere dikkat ediyor mu bilemiyordum ama bugün ona sorup öğrenebilirdim. Çabucak giyindim. Yüzüme güneş kremi ve dudaklarıma renkli bir nemlendirici sürüp Jülide'den saçlarımı balıksırtı örmesini rica ettim. Aslında ben de saç örebiliyordum ama Jülide o kadar sık ve düzgün örüyordu ki benimkiyle yan yana koyunca iki farklı model gibi görünüyordu.

Hazırlandıktan sonra mutfağa gidip kaplarımı aldım, aynadaki görüntümü kontrol ettim ve Barış'ı aramak için bir köşede unuttuğum telefonumu buldum. Ekranda Barış'tan bir mesaj olduğu yazıyordu. Gülümseyerek mesaja dokundum, sohbet ekranı açıldığında ilk gördüğüm kendi mesajım oldu. Barış'ın cevabı ise kesinlikle beklenmedikti.

13.45

Selammm. Piknik için hazır mısın? Saat üçte buluşalım.

14:02

Ben gelmiyorum. İyi eğlenceler.

Mesajı birkaç kez okudum ama hiçbir şey ifade etmedi. Ekrana boş gözlerle bakarken, "Nasıl ya?" diye mırıldandım kendi kendime. Yüzümdeki gülücük solmuş, mutlulukla taşan gönlüm neye uğradığını şaşırmıştı. Derin bir nefes alıp Barış'ı ararken gözlerim aynadaki aksime takıldı. En sevdiğim giysilerimi giymiş, saçlarımı güzelce örmüş, sabahtan beri heyecanla beklediğim pikniğe gitmek için sevgilimle buluşmak üzere hazırlanmıştım. Peş peşe sıralanan uzun çağrı sesini dinledikçe kalbimdeki iyimserlik çatlayarak parçalanmaya yüz tuttu. Elimden geleni yapıyordum. Hayal kırıklığına uğramamak için ya da peşin hükümlü olmamak için. Eminim bir sebebi vardır

demeye çalışıyordum. Barış sözlerini tutan biriydi. Hem bazen işler planladığımız gibi gitmezdi de. Fakat telefonu açmayınca, elimde kalan tek şey o ruhsuz mesaj olunca daha fazla rol yapamadım. Kalbim orta yerinden kırılıp yere dökülüverdi.

Gelemiyorum bile yazmamıştı. "Gelmiyormuş," dedim içli içli. "İyi, gelme. Hiç umurumda değil." Gitmek için çantamı aldım ama sabahtan beri düşlediğim pikniğin resmine kendimi tek başıma koyduğumda kalbim daha da fazla kırıldı.

Tek istediğim Barış'la güzel bir gün geçirmekti. O olmadan ne anlamı olacaktı ki?

Elimde patlayan onca hevesi yere döküp montumu çıkardım. Doğruca Jülide'nin odasına gidip Bensu'nun yatağına çöktüğümde arkadaşım kulaklığını çıkarıp bana sorgulayan bir bakış attı. "Gittin sanıyordum."

"Gitmedim," deyişim öyle yıkık döküktü ki kendimi azarlamak istedim. Bu kadar dramatik biri değildim. Kendimi böyle bir hayal kırıklığına gerek olmadığına ikna etmeye çalışıyordum ama ben ne zaman hislerini dizginleyebilen biri olabildim ki sevgili okur?

"Neden?"

"Barış gelmiyormuş." Jülide yatağın üstünde bağdaş kurup bir kez daha *neden*? diye sorunca kırgınlığımın üstünü öfkeyle örtmeye çalıştım ama bu öfkeyi Jülide'ye savurmak haksızlık olurdu. "Ne bileyim neden. Gelmeyecekmiş. Bana iyi eğlencelermiş. Bu kadarmış."

"Hıyarlık etmiş yani," dedi Jülide. "Erkek işte. Ne bekliyorsun ki?"

Bir cevap vermedim çünkü Barış'ın hıyarın teki olduğunu düşünmüyordum. Fakat bu kalbimin kırılmasını engellemiyordu. "O gelmiyor diye gitmeyecek misin? Bu senin arkadaş pikniğin, neden gitmeyesin ki?"

"Çünkü çimlere bakarak ağlamaktan korkuyorum."

"Yok artık."

"Moralim bozuk, tamam mı?" diye terslendim ama hemen sonra sesim tekrar alçaldı. "Çok hevesliydim. Barış'ı arkadaşlarımla tanıştırmak istemiştim. Birlikte hep aynı şeyleri yapıyoruz. Başka bir yerde, başka insanların yanında nasıl bir çift olacağımızı görmek istiyordum. Ama gelmiyor. İstemediğini söyleseydi ısrar etmezdim ki..."

Jülide bir süre bana baktıktan sonra ayağa kalkıp dolabını açtı. Bir pantolon ve kazak seçmesini izlerken şaşkınca sordum. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle pikniğe geliyorum."

"Gitmiyorum dedim ya."

"Eh, buna izin veremeyeceğime karar verdim."

"Jülide, piknikler keyifli yerlerdir. Benim bir gram bile keyfim yok."

"İşte, bunu değiştirmemiz gerek. Ev arkadaşlarımın erkekler yüzünden ağlayıp durmasından bıktım ve buna daha fazla tahammül etmeyeceğim. Şimdi gidip güzelce eğleneceğiz ve sonra da Barış'a seni üzmesinin hesabını soracağız. Tamam mı?"

Kıyafetlerini giyinip saçlarını şöyle bir taradıktan sonra çabucak rimel ve ruj sürdü. Ciddiyetini sorgulayarak onu izlediğimi görünce de şımarık bir tavırla göz kırptı. "Hadi gidelim."

"O kadar istiyorsan kendin git. Ben bir yere gitmiyorum."

"Seni sürükleyerek çıkarmaktan çok hoşlanırım."

"Ben senden daha ağırım."

"Ben senden daha uzunum."

Dudaklarımdan hiç beklemediğim kısa bir kahkaha dökülünce kendime inanamadım. Ama bu kısacık gülüş bile Jülide'ye hak vermeme yetti. Neden evde oturup mutsuz olacaktım ki?

"İyi, gidelim o zaman," dedim ayaklanırken.

"Umarım piknikte yakışıklı çocuklar vardır. Flört perhizini bozmak için harika bir gün."

"Flört perhizi mi yapıyordun?"

"Evet. Son günlerde evde olduğumu fark etmedin mi?"

"Ben bizi sevdiğinden buradasın sanıyordum."

"Şakacı birisin," dedi Jülide koluma girip beni dış kapıya doğru sürüklerken. Koridora ulu orta bıraktığım kek ve kurabiye kaplarını alıp dışarı çıktığında onu takip ettim. Daha önce Jülide'yle hiç dışarıda takılmamıştık çünkü gezdiğimiz yerler çok farklıydı. Oysa şimdi hiç tarzı olmayan bir yere sırf ben bütün gün oturup kendime acımayayım diye geliyordu. Bu düşünceyle içimdeki burukluk daha da arttı.

Jülide'yi seviyordum ve ona minnettardım ama yine de Barış'ın yokluğunun verdiği küskünlüğü aşamıyordum. Gün boyu gülümseyip arkadaşlarımla şakalaşmaya, Jülide'nin piknikteki yakışıklı adamlara yaptığı yorumlara kulak vermeye çalıştım ancak bir gözüm hep telefondaydı. Ama telefonum bir kez bile çalmadı.

30. BÖLÜM

Ertesi gün çok kızgındım. O kadar kızgındım ki kafamın üstünden bir alev topu çıksa buna kimse şaşırmazdı. Piknikte ve akşam da evde moralim yerindeymiş gibi davranmak yeterince yorucu değilmiş gibi bir de üstüne uykusuz kaldıktan, neden ekildiğimi merak edip durduktan ve tek bir haber alamadıktan sonra sabaha gözlerimi Barış'ın günaydın mesajıyla açmamın ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?

Günaydınmış. Hadi oradan!

Çiçek'in Mecnun'la arasını düzeltmesinin hatırına hislerimi içimde tutmaya çalışıyordum. Ona mühim bir şey olmadığını, Barış'a biraz darıldığımı söylemiştim. Sonra Mecnun'la neler konuştuklarını dinlerken dikkatimi Çiçek'te tutmak için gerçekten çok çabalamıştım. Çünkü bunu büyük bir meseleye dönüştürmek istemiyordum. Barış'a neden böyle yaptığını sormak niyetindeydim. *Ama gerçekten, günaydın mı?*

Seni korkunç Velociraptor!

Okuldan çıkıp markete giderken o kadar gergindim ki Barış'ı gördüğüm an ona saldıracağımdan korkuyordum. Bu ilişki bana içimde bir şiddet yanlısı olduğunu öğretiyordu. Bu

yeni yönümü ehlileştirme çabasına girmiştim bile. *Gördünüz mü, her şeye iyi tarafından bakma erdemimi hâlâ koruyorum.*

Markete geldiğimde oyalanmadan soyunma odasında diğer kızların yanına gidip giyindim ve kendimi abur cubur reyonuna attım. Günün teslimatı daha yeni gelmişti, bu yüzden raflara doldurulacak ürünler arka girişe yığılmıştı. Market arabasını tepesine kadar kutularla doldurup işimin başına geçtim. Ben daha kendimi işe kaptıramadan şiddet eğilimimin sebebi ortaya çıktı. "Birce," dedi bana yaklaşırken. "Seni arıyordum. Ne zaman geldin?"

Dönüp ona kızgın bir bakış attım. Böyle bakmayı Bensu'dan öğrenmiştim. Onun kadar korkutucu olamazdım tabii ama yine de karşımdaki insanın öfkemi görüp kaçmasını sağlayacak kadar başarılıydım bence. Barış içinse korkunç bakışlarım bütünüyle anlamsız olmalıydı. "Ne oldu?" dedi sakince. Sakinliğini hiç bu kadar sinir bozucu bulduğumu hatırlamıyorum.

"Asıl sana ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün neden gelmedin?"

"Pikniğe mi?" derken o kadar rahattı ki ona gerçekten vurmak istiyordum. Ya da olduğum yere çöküp ağlamak. Hangisine daha yakın olduğum tam bir muammaydı. Ben konuşmayınca Barış kendi kendine cevap verdi. "Vedat Hoca laboratuvar çalışmasına katılmamı istedi. Projeden aniden ayrılan bir öğrencinin yerini doldurdum. Eve döndüğümde saat epey geç olmuştu."

"Peki," derken kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. "Bana bunu söylemek aklına gelmedi mi?"

"Hayır," dedi Barış. "Gelmedi."

Yüzüne bakakaldım. Koca öfkem küçülüp yerini tuhaf bir

duyguya bıraktı. Flört ederken bunu sorun etmiyordum. Yani böyle konuşmasını. Düz mantığı eğlenceli sohbetlerin içindeyken tatlı olabiliyordu. Ama kızgınken, bir kavganın kıyısındayken her şeyi tek bir doğrudan görmesi ve benden de bunu beklemesi dayanılmazdı. Çileden çıkmaya çok yakın hissediyordum ve sürekli kendimi frenlemeye çalışmaktan yoruluyordum.

"İyi," deyip önüme döndüm. Onunla nasıl kavga edeceğimi bile bilemiyordum.

"Sorun ne?" Çikolata paketlerini sertçe rafa dizerken ona bakmadım. Şimdi konuşmak istemiyordum. Ona bakmak da istemiyordum. Bunu anlamsız bir tavır olarak görmesi umurumda bile değildi. Ona dargındım ve karşımda Bay Mantık olarak konuşmasını dinlemek istemiyordum. "Birce, sana soruyorum."

"Bana bir şey sorma."

"Neden?"

"Çünkü seninle konuşmuyorum."

Bu kez daha yüksek sesle, "Neden?" diye sordu. "Ne yaptım?"

"Düşünürsen bulacağına eminim," dedim yeni bir kutuyu açarken. Elimdeki maket bıçağıyla hırsla bant şeridini çizerken Barış'ın gitmesini bekledim. Gitmedi.

"Evet, ben de eminim ama burada olduğuna göre neden sen söylemiyorsun?"

"Kızgın olduğumu görmüyor musun?" dedim patlayarak. "Beni rahat bırak."

"Görüyorum ve anlamaya çalışıyorum. Dünden beri konuşmadık bile. Ne yapmış olabilirim?"

Kutuyu sertçe yere bıraktım. "Senden benimle pikniğe gelmeni istedim. Sana rahat bir yer olacağına dair güvence verdim. İstemiyorsan bana söylemeliydin Barış. Güzelce hazır-

landıktan sonra senin kaba mesajını gördüğümde ne hissedeceğini düşünemez miydin?"

Barış bir süre sessiz kaldı. Durumu mu değerlendiriyor yoksa aklından dinozor isimleri mi sayıyor bilmiyordum. "Sana geleceğimi söylemedim ki," dedi sonra.

"Ne?"

"Hana rahat bir ortam güvencesi veremezsin çünkü benim için yabancı bir ortama girmenin kolay olması mümkün değil. Senin için bunu düşünüyordum ama dün Vedat Hoca projeye katılmamı isteyince sorun etmedim çünkü sana geleceğimi söylememiştim. Sen yalnızca piknikten bahsettin. Bundan bir söz almadın."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra dudaklarımdan tiksek bir nefes çıktı. "Peki, telefonunu neden açmadın?" diye sorarken üzerimde korkunç bir sakinlik vardı. Birdenbire içim bomboş kalmış gibiydi. Ya nasıl tepki vereceğimi bilmediğimden ya da böyle bir kırgınlıkla nasıl baş edeceğimi kestirmediğimden öylece kalakalmıştım.

"Çalışıyordum, duymadım."

"Sonra da aramadın."

"Çok geç dönmüştüm."

"Barış," derken sesim titredi, "Beni incitiyorsun."

"Anlamıyorum. Hiçbir şey yapmadım bile."

*"Bazen asıl sebep hiçbir şey yapmamış olmaktır. O pikniği önemsemiştim. Senin de geleceğini düşündüm çünkü bana aksini söylemedin. Eğer beni arayıp okulda kalman gerektiğini söyleseydin yalnızca günü birlikte geçirmeyeceğimize üzülürdüm. Ama sen bana hiçbir şey söylemiyorsun. Bütün gün aramıyorsun. Oraya seninle gitmeyi ne kadar istediğimin farkında bile değilsin. Sanki duygularımın bir önemi yokmuş gibi *ne var bunda?* demen beni incitiyor."*

ba mesajını gördüğümde ne hissede-
n?"
ıldı. Durumu mu değerlendiriyor yok-
leri mi sayıyor bilmiyordum. "Sana
.i," dedi sonra.

güvencesi veremezsin çünkü benim
rmenin kolay olması mümkün değil.
ordum ama dün Vedat Hoca projeye
n etmedim çünkü sana geleceğimi
ızca piknikten bahsettin. Benden bir

tan sonra dudaklarımdan titrek bir
ınu neden açmadın?" diye sorarken
nlik vardı. Birdenbire içim bomboş
ki vereceğimi bilmediğimden ya da
baş edeceğimi kestiremediğimden

lım."

tredi. "Beni incitiyorsun."
ey yapmadım bile."
r şey yapmamış olmaktır. O pikni-
geleceğini düşündüm çünkü bana
i arayıp okulda kalman gerektiğini
birlikte geçiremeyeceğimize üzü-
ir şey söylemiyorsun. Bütün gün
gitmeyi ne kadar istediğimin far-
lygulanımın bir önemi yokmuş gibi
ncitiyor."

Ben konuşurken Barış sinirlenmeye başladı. Kaşları çatıktı ve şakağında öfkeli bir damar belirmişti. Bu daha önce görmediğim yönüydü. Sebepleri üzerine tahminlerim vardı ancak durup ona anlayış gösterecek halde değildim. Benim de biraz anlayışa ihtiyacım vardı.

"Bu çok saçma," dedi Barış. "Sadece bir piknik. Başka zaman da gidebiliriz. Bunun için tartışmamıza gerek yok."

Söyleyecek onlarca söz vardı ama hepsi öyle anlamsız görünüyordu ki ağzımdan tek bir kelime bile çıkamadı. Omuzlarımı düşürerek iç çektim. Konuşmak istemiyordum. Kalbim kırıldığı için aptal gibi hissediyor, bunu saçmalık olarak adlandırdığı için de Barış'a daha fazla kırılıyordum.

"Tamam, tartışmayalım. İşine dön, olur mu?" dedim sessizce. Dudaklarım aşağı düşüyor, göğsüm sıkıntıyla daralıyordu. Biraz daha konuşursak ağlamaktan korkuyordum. Eğer Barış gözyaşlarımı da saçmalık olarak görürse bu sefer sahiden beni yaralamış olurdu.

"Birce," derken yüzünde öyle allak bullak bir ifade vardı ki kendimi biraz daha kötü hissettim. Fakat neticede ona hesap sormuyor ya da onu sorumsuz davranmakla suçlamıyordum. Yalnızca böyle davranmasının beni üzdüğünü görmesini istiyorum. Onunla vakit geçirmek benim için bu kadar önemliyken işe duygusal yaklaşmanın saçmalık olmadığını fark etmeliydi. Aksi halde üstünü örterdi ve benzer bir durumu tekrar yaşarsak bu sefer her şey daha incitici olurdu. Bunu yaşamamız gerekiyordu. "Özür dilerim," dedi Barış karşımda sıkıntıyla.

"Neden özür diliyorsun?"

"Üzülmeni istemiyorum."

"Beni sen üzüyorsun," derken sesim çatladı. Gözlerim dolmuş, burnum kızarmıştı.

Barış kendini frenleyemediği zamanlarda olduğu gibi düşüncesini direkt söyledi. Strese girdiğinde dürtülerini kontrol etmekte zorlandığını biliyordum, bunu bilmekse hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. "Hayır, buna yol açacak bir şey göremiyorum."

Aslında bıkkın bir nefes verip arkamı dönmeyi düşünüyordum. Ancak gözlerimi kırptığım an iri damlalar yanaklarıma düştüler. Gözyaşlarım hangimizi daha çok paniğe sürükledi bilmiyorum. Tişörtümün kolunu yüzüme bastırıp gözlerimi aceleyle kurulamaya çalıştım ama fayda etmedi.

"Şimdi konuşmak istemiyorum," dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. Ağlamaya başlamak utanç vericiydi ve bu anı yalnız yaşamayı tercih ederdim.

Barış'ın gözleri telaşla, odağını kaybetmiş bir halde etrafta gezinirken bana doğru bir adım attı. "Birce..."

"Lütfen!" Sesim biraz yüksek çıkınca reyonun diğer ucundaki bir müşteri kafasını kaldırıp baktı. Sepete yığdığım kutulara dönüp, "Kendimi daha iyi hissettiğimde konuşuruz Barış. Beni yalnız bırakır mısın?" dedim burnumu çekerek.

"Ama ağlıyorsun."

"Eğer buradan gitmezsen ağlamaya devam edeceğim."

Bunu sitem eder gibi söylemiştim ama doğruluk payı da yok değildi. Barış yanımda durup ısrarla benden düzgün davranmamı isterken bunu başarabileceğimi sanmıyordum. Gidişi o kadar tereddütlüydü ki her nasılsa kendimi daha da kötü hissettim. Bütün gün kendimi meşgul edip Barış'la karşılaşmamak için çabalayıp durdum ama ruh halimi bir parça olsun düzeltmeyi başaramadım. Yalnız kalmayı isteyen ben olsam da Barış'ın hiç yanıma gelmemesi moralimi daha da bozdu. Arkamda duyduğum her adım sesinin ona ait olduğunu düşünerek kafamı kaldırıyordum ancak Barış çalıştığı kasadan çıkıp bu tarafa hiç gelmedi.

Hal böyle olunca akşam olduğunda eve giden yolu Barış'la yürüme fikri beni ilk kez sıkıntıya soktu. Konuşmak istemiyordum. Öğlenkine benzer bir konuşma daha yaparsak her şey başa sarıp duracaktı. Ben incinecektim, Barış bunu anlamsız bulacaktı ve hiçbir yere varamayacaktık. Bu yüzden ona mesaj atıp eve yalnız gideceğimi söyledim ve onu beklemeden marketten çıkıp dolmuşa bindim.

Sonra da bunu yaptığıma pişman oldum. Evet, kararlarının arkasında durabilen biri değilim. Eve girip doğruca yatağıma gittikten sonra uyumakta zorlandığımı söyleyemem. Önceki günü uykusuz geçirdiğim için uzun bir iş gününden sonra kolayca uyumuştum. Ertesi sabah uyandığında telefonumda bir günaydın mesajı görmeyi beklemiyordum ama ekranda iki yeni mesaj bildirimi vardı.

Günaydın Birce.

Derin bir nefes alıp, doğrularak sırtımı duvara yasladım. İyi bir uyku ve dün konuştuklarımızı sindirmiş olmanın rahatlığıyla bugün daha düzgün düşünebiliyordum. Neticede kavga falan etmemiştik. Dün kızmış, küsmüş ve Barış'ın mantığıyla nasıl baş edeceğimi bilememiştim ama bugün daha sakin, üstelik daha iyi hissediyordum.

Son zamanlarda otizm hakkında araştırmalar yapıyor, otizmli ve Aspergerli insanları merak ediyor, hikâyelerini anlatan herkesi ilgiyle araştırıyordum. Hepsi birbirinden farklıydı. Bazıları daha zor, bazıları daha kolaydı ama ortak noktaları değişmiyordu. *Mücadele ve anlayış arzusu.*

Barış'ın Asperger'i hafif düzeyde olmasına rağmen bazen çok zorlayıcı olabiliyordu. Bunu zaten biliyordum. Muhtemelen birlikte olduğumuz süre boyunca benzer tartışmalar yaşayacaktık. Sık sık küçük tartışmalarımız ara sıra da ciddi kavga-

larımız olacaktı. Bundan korkmuyordum. Her ilişkide yaşanan şeyler bizim için biraz daha farklı işleyecekti belki ama böyle durumlarda nasıl anlaşacağımızı öğrenirsek daha az dramatikleşeceğimizi düşünüyordum. En azından benim için böyle olurdu. Barış benden aklımdan geçen her şeyi ona söylememi isterken söz ettiği şey aslında buydu. Konuştuğumuz sürece aramızda dargınlık olmayacağını umuyordum. İkinci mesaja bakarken kalbimin yumuşadığını hissettim.

Küs müyüz?

Bununla ilgili endişelenmiş miydi acaba? Ben endişelenmemiştim. Böyle bir tartışmayı küslüklere, ayrılıklara yormak aklıma bile gelmezdi. Barış'la aramızda bundan daha güçlü bir ilişki olduğuna inanıyordum. Cevabımı yazarken tereddüt etmedim.

Hayır. Akşam görüşelim mi? Hâlâ proje üzerinde çalışıyorum. Okuldan çok geç çıkacağım gibi görünüyor. Geldiğimde seni arayayım mı?

Ona anlaştığımızı söyleyip yataktan çıktım. Saat henüz erken olmasına rağmen evde kimse yoktu. Mutfakta bir kahvaltının izi bile yoktu ki her zaman Çiçek'in demlediği çayı ocakta bulur, yenisiyle uğraşmaktansa çayı ısıtırdık. Onun nerelerde olduğunu merak ederek arkadaşıma bir mesaj gönderdim ve bir şeyler atıştırıp hazırlandıktan sonra evden çıktım.

Son katın merdivenini inerken dış kapıyı iten Selim'i gördüm. O da dışarı çıkıyordu. Bir an olduğum yerde kalıp ilerlemesini beklemeyi düşündüm ama sonra bunun manasızlığını kavradım. Ona karşı utangaçlığımı aşmam gerekiyordu.

Selim ayak seslerimi duyunca dönüp baktı ve samimi bir gülümsemeyle selam verdi. "Günaydın," dedim benim için açık tuttuğu kapıdan geçerken. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen?"

"Ben de iyiyim, sağ ol." Selim'in de caddeye çıkacağını bildiğimden yürümeye başladım. Bu yolu birlikte gideceğimiz belliydi ne de olsa.

"Vaktin varsa sana bir kahve ısmarlayayım mı? Biraz konuşuruz."

"Ne konuşacağız?" deyişim fazla hızlıydı. Barış ona dün akşam beni ağlattığını söylediyse şuracığa düşüp kalırdım. Ya da daha fenası anlamsız davranışlar sergilediğimi söyleyip tavsiye istemiş olabilirdi. Bu hiç şaşırtıcı olmazdı.

"Hâlâ benden çekiniyor musun?" dedi Selim cevap vermek yerine. "Artık bozuluyorum ama Birce. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Bensu'yla aranızı yapayım o zaman, demeyi düşündüm. Gerçekten, neredeyse söyleyecektim ve olur da Selim bu fikre sıcak bakarsa Bensu beni kızgın demirlerle döverdi. Selim'le konuşacak bir şeyler bulayım diye canımı tehlikeye atmama gerek olduğunu sanmıyordum. Zaten Mecnun'dan aldığım dedikodulara bakılırsa pek yakında doktor bir eltim olacaktı. "Arkadaşız tabii," dedim ezik bir halde. "Çok vaktim yok ama bir kahve içebilirim sanırım."

"Harika. Şuraya girelim mi?" Biraz ilerideki küçük kahve dükkânını gösterince başımı salladım. İçeriye girip siparişimizi verdikten sonra oturduk. Burası sadece kahve sattığından insanlar kahvelerini alıp çıkıyorlardı, bu yüzden içerideki birkaç masa boştu. Camın kenarına geçip oturduğumuzda ellerimi masanın üstünde birleştirip Selim'e baktım.

"Peki, bence bu konuşmayı yapmazsak asla yakınlaşamayacağız ve ben seninle yakın olmak istiyorum Birce. Kardeşimin hayatında ilk kez bu kadar önemli birisi var. Bu yüzden

benim için de önemlisin." Sözleri yanaklarımı kızarttı. Vereceğim uygun bir cevap ararken Selim konuşmaya devam edince dikkatimi ona verdim. "Barış'ın seninle konuştuğunu, zorlandığı şeylerden sana bahsettiğini biliyorum, o yüzden rahatça konuşabileceğimizi düşünüyorum."

"Tabii," dedim hemen. Bunun bir "Barış'ı üzme" konuşması olmasından endişelenmeye başlıyordum. Eğer aramızdaki küçük tartışmalara bu şekilde dâhil olacaksa Selim'e söyleyecek iki çift sözüm vardı.

Selim hazırlanan kahvelerimizi almak için birkaç saniyeliğine masadan kalktı. Geri döndüğünde bardağımı sıkıca kavrayıp üşüyen ellerimi ısıtmaya çalıştım. "Biz küçükken Barış okulda sürekli sorun yaşardı," diyerek girdi lafa. "Ona nasıl normal olunacağını öğretmeye çalışıp dururdum çünkü diğer çocukların kardeşim hakkında söylediklerinden hiç hoşlanmıyor, buna maruz kalmasının sebebinin kendi davranışları olduğunu düşünüyordum. Barış'a bir şeylerin doğrusunu öğretmeye çalıştığım her seferinde babam benimle uzun konuşmalar yapardı. Sonra ikimiz de büyüdük ve Barış, Asperger'in hayatını zorlaştıran belirtilerinin üstesinden gelmeyi öğrendi. Buna rağmen bu belirtiler ortadan kaybolmadı. Hâlâ benim için çok basit olan pek çok şey Barış'ın mücadele etmesi gereken zorluklar. Bu yüzden ben aşkın onun için çok karmaşık, kabul edilemez bir duygu olacağını düşünürdüm. Annem de hep nasıl bir ilişkisi olacağını merak ederdi. Fakat Barış bunu o kadar kolay özümsedi ve kabul etti ki hepimiz şaşkına döndük."

Barış bana âşık olduğunu hiç söylememişti. Doğruca seni seviyorum bile dememişti ama sevgisini öyle güzel ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde hissettiriyordu ki bunu duymaya ihtiyacım yoktu. Yine de Selim'den Barış'ın bana olan aşkını dinlemenin hoşuma gittiği aşikârdı.

"Barış seni sevdiğine karar verdiği an bunu kabul etti ve yapılması gerekenin seninle konuşmak olduğunu düşündü. Aşk hakkında kafa yorduğunu bile sanmıyorum. Seni diğer herkesten farklı bir şekilde seviyor ve bu, onun için yeterli. Biz böyle duyguları sürekli sorgular ve hislerimizin doğruluğundan emin olmaya çalışırız. Barış ise sevdiği her şeye karşı büyük bir bağlılık ve aidiyet besler. Duyguları çok net yaşar. Bakış açısı sabittir ve bu bazen bunaltıcı olabiliyor."

"Biliyorum," dedim sessizce.

"Zaman zaman başa çıkamadığı durumlarda çok öfkelenir. Dün akşam da çok kızgındı ve eğer bana söylediklerini sana da söylediyse seni kırmış olabileceğini düşündüm."

"Biraz," derken bunu aştığımı görmesi için hafifçe gülümsedim. "Sen onunla kavga edebiliyor musun?"

"Tabii ki. Biz kardeşiz. Kavga etmeyi öğrenmek için çok zamanımız oldu."

"Belki bu konuda birkaç tavsiyeye ihtiyacım vardır," dediğimde Selim güldü.

"Bunu ancak pratik yaparak öğrenebilirsin."

"Öyleyse yapacağım."

"Seni destekliyorum," dedi Selim, bakışları samimiydi. "Barış'a alışmak zor olabilir. Ama onu sevdiğinde vazgeçilmez bir herife dönüşüyor."

"Şey, biliyorum," dedim biraz utanarak. "Umarım ben de onun için vazgeçilmez olurum."

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Odasına kimseyi sokmaz ve eşyalarına biri dokunursa aşırı tepki verir. Sen bunları ilişkiniz başlamadan önce yapabiliyordun. Barış'ın koleksiyonu vazgeçilmezdir ve ona dokunabilecek kişiler de ancak hayatındaki vazgeçilmez insanlardır."

Ah... Bu sözler içimdeki küskünlük kırıntılarını silip süpürdü. Barış'ı bulup ona sarılma isteği kalbimi öyle bir doldurdu ki neredeyse masadan fırlayıp çaresizce sevgilimi aramaya başlayacaktım.

Selim'le biraz daha oturup sohbet ettik. Konu, Barış ve benden uzaklaşıp arkadaşça bir sohbete dönüştüğünde ondan neden utandığımı artık hatırlayamaz haldeydim. Oradan çıkıp tekrar görüşmek üzere vedalaştığımızda artık iki iyi arkadaştık.

Günün kalanında Barış'la tekrar konuşmadık ya da mesajlaşmadık. Bunun yerine kendimi meşgul etmek için Çiçek'le takıldım. Önceki akşam Mecnun'a derdini anlatmayı başarmış ve ondan hoşlanmadığından değil, yalnızca nasıl davranacağını bilemediğinden kaçtığını söylemişti. Mecnun da işleri ağırdan almayı ve birlikte vakit geçirmeyi önermişti. Flört ediyorlardı yani. Ben de Barış'la flört etmek istiyordum. Bana bir daha saçmaladığımı söylerse ağlamak yerine ona bağıracaktım. Eğer o da kötü bir sonuç verirse bir sonraki tartışmada şarkı söyleyerek üste çıkmayı denerdim. Demet Akalın'dan *Giderli Şarkılar* iyi bir tercih olabilirdi. Ama öncesinde barışmamız ve öpüşmemiz lazımdı ki yeni kavgalar edebilelim.

Barış'ın on dakika sonra evde olacağı mesajını aldığımda üzerime montumu giyip kapıyı açtım. İçeri girmek üzere olan Bensu'yu görünce bir anlığına irkildim. "Daha avukat olmadan bu kadar çok çalışıyorsan mezun olduğunda nasıl olacaksın?" dedim ayakkabılarını çıkarmasını beklerken.

"Umarım çok zengin olurum."

"Zengin olursan bana Kuzey Bey'in arabasından alır mısın?"

"Unutun artık şu adamı!" dedi bezmiş bir halde.

"Olur, o zaman Selim'le bir randevuya çıkmaya ne dersin?"

"Sen gerçekten ölmek istiyorsun Birce."

Ona dil çıkarıp ayakkabılarımı giyerken beyaz, kalın atkısını çıkarıp boynuma doladı. Beni boğacak sanıp çığlık atmaya hazırlanıyordum ki yalnızca üşümemi istemediği ortaya çıktı. "Barış olmasa sana âşık olurdum," dedim ona bir öpücük atarken.

"Barış'a minnettarım," dedi Bensu.

Çenemi atkıma gömüp merdivenleri koşar adım indikten sonra dışarıya çıktım. Hava gerçekten çok soğuktu. Montumun şapkasını takmaya çalıştım ama rüzgâr onu uçurup durduğundan başımda tutmayı beceremedim. Tam binanın içinde beklemeyi düşünürken sevgilim sokağın ucundan göründü. Karanlığın içinden yürüyüp gelişini tatlı bir gerginlikle izledim. Barış ayakkabılarımızın uçları birbirine değene kadar bana yaklaşıp tam karşımda durunca önceden çalıştığım tüm selamlaşma cümleleri zihnimden uçup gitti.

"Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca.

"Söylediklerini düşündüm," derken kaşları çatık, yüzü gergindi. Onu böyle görünce neden bilmiyorum, gülesim geldi. Endişeleri kaybolana dek ona sarılmak istedim ama önce şu meseleyi halletmemiz gerekiyordu.

"Ve?" dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

"Ve hiçbir şey anlamadım," dedi Barış.

Şu noktada sinirlenmemek kolay değildi sevgili okur. Eğer sinirlenmeyi becerebilsem, gözyaşlarına boğulmayacağıma emin olsam belki bunu yapardım da. "Tamam, sana anlatacağım. Gel böyle." Onu merdivenlere doğru çekip oturdum ama yer o kadar soğuktu ki bunu yaptığıma hemen pişman oldum. "Bak," dedim derin bir nefes alırken. "Mantık güzel bir şey ancak duygusallığı göz ardı edemeyiz. Sen beni mantığınla mı seviyorsun?"

Ağzını açtığı an bunun çok yanlış bir soru olduğunu anlayıp elimi telaşla kaldırdım. "Hayır, cevap verme. Ben çok duygusal biriyim."

"Bunu biliyorum."

"O zaman bunun farkında ol ve duygusallığımı küçümseme olur mu? Oraya seninle gitmeyi çok istiyordum ve sen beni ektin. Üstelik hiçbir şey söylemeden."

"Hayır, sana geleceğimi söylemedim. Teknik olarak seni ekmiş olmuyorum."

"Ama gelmeyeceğini de söylemedin Barış. Konuşmanın gidişatı bana anlaştığımızı düşündürdü."

"Tamam. Bu anlaşılabilir."

"Sonra da senden haber alamayınca üzüldüm. Bu saçma değildi. Bunun saçmalık olduğunu düşünmen beni incitir."

"Sana haber verdim," dedi belli belirsiz bir alınganlıkla. "Seni üzmeye çalışmıyordum."

"Biliyorum ama sana bir mesaj atıp bugün bir adamla buluşacağım desem, sonra da telefonlarına çıkmasam ne düşünürsün?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra somurtarak cevap verdi. "Bu hoşuma gitmez."

"Gördün mü?" derken neredeyse heyecanla ellerimi çırpacaktım. Her şeyi açıklamak zorunda olmak bazen bunaltıcıydı ama zamanla buna daha az ihtiyaç duyacağımızı umuyordum. Önce birbirimizi idare etmeyi öğrenmeliydik, Barış bu konuda bencil olmadığından benim de büyük endişelerim yoktu. "Mesajı bugün ödev yapmak için biriyle buluşacağımı açıklayarak atsam ortada kızacak bir şey olmazdı. Her şey siyah ya da beyaz değildir. Arada başka renkler de vardır."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra neredeyse utangaç bir tavırla kıpırdanıp elini ensesine götürdü. "Tamam. Anladım. Üzgünüm Birce, bir daha seni ağlatmak istemiyorum."

"Ara sıra duygusallığımla başa çıkman gerekecek."

"Senin her zaman benimle başa çıkman gerekecek."

"Şikâyetim yok." Ona yaklaşıp başımı omzuna yasladığımda üşüyen elimi yakalayıp avuçlarının arasına aldı. "Bütün gün ne düşündüm biliyor musun?" dedim ellerimi ısıtmasına izin verirken.

"Beni öldürmek istediğini mi?"

Dudaklarımdan bir kıkırtı koptu. "Kavga etmeyi öğrenmemiz gerektiğini."

"Ben kavga etmek istemiyorum."

Başımı kaldırıp ona baktığımda ifadesi hâlâ sert, kaşları çatıktı. Dudaklarım içten bir gülücükle kıvrıldı. "Bütün iyi çiftler kavga eder hayatım."

Gözleri yüzümün her yanında gezinirken yüzü geldiğinden beri ilk kez rahatlayıp yumuşadı. Başını eğip yanağıma tatlı bir öpücük bıraktığında ona yaslandım.

"Sence biz iyi bir çift miyiz?"

"Bence harikayız," dedim ve buna yürekten inandım. Bütün zıtlıklarımızla, farklı köşelerimizle, değişik huylarımız ve bambaşka renklerimizle harikaydık.

31. BÖLÜM

Gençken insan, ailesine söylediği yalanların ayağına hiç dolanmayacağını sanıyor. Üstünü örttüğü şeylerin sonsuza dek kapalı kalacağına, hiçbir rüzgârın o örtüyü yerinden kaldıramayacağına inanıyor. Sonra hiç beklemediği anda bir esinti gelip örtünün kenarlarını uçurduğunda, altına itip durduğu yalanlar ortaya çıkınca far görmüş tavşanın paniğiyle ortada kalakalıyor. Yalan söylemenin insanın yanına kâr kaldığı nerede görülmüş ki?

Bunları neden söylüyorum dersiniz? Çünkü söylediğim yalanlar hiç yokmuş gibi yaşamaya kendimi fazla kaptırmışım. Güzel bir pazar sabahına uyanıp arkadaşlarımla kahvaltı yaparken babamdan bir telefon gelmesini tam da bu sebepten hiç yadırgamadım. Babacığım beni ara sıra arar, bir ihtiyacım olup olmadığını sorardı. Fakat bu kez kendisinin planları farklıydı. Telefonu açtığımda, "Bir konum at bakalım bize," demişti. "Bir saate İstanbul'dayız."

Yaşadığım şok öyle büyüktü ki şehirden kaçmayı düşündüm. Babama anlattığım harika evin konumu nerede bilmiyordum. Bilseydim yaşadığım panikle babamı oraya gönderir hatta orada yaşıyormuş gibi davranırdım. Ama burada, deprem-

den önce yapılmış, eski bir binada, çoğu evin aynı durumda olduğu bir sokakta yaşıyordum.

Eşyalarımız eski püsküydü. Ev sahibimiz deliydi ve içinden fare çıkmasından korktuğumuz için tuvaletin kapısını taşındığımız ilk haftalardan bu yana bir kez bile açmamıştık.

Babama neler dedim hatırlamıyorum ancak buraya geliyorlardı. Telaşla kahvaltı masasından kalkıp ablamı aradım. "Ne yapacağım?" derken tam bir zavallıydım.

"Ruhuna Fatiha okuyacaksın," dedi ablam. "İyi bir insan olmadığın için başkalarından medet umamazsın. Kendi ruhuna kendin dua edeceksin mecbur."

"Ben mi iyi bir insan değilim? Sen üniversitedeyken tutuklandın be!"

"Çok talihsizdi gerçekten, neden hatırlatıyorsun?"

"İyi bir insan olmadığın için."

"Anlıyorum hayatım. Az sonra öldürüleceğin için alttan alacağım. Sana olan olmuş zaten."

Ağzımdan ağlamaklı bir ses çıktı. "Senin yüzünden olduğunu söyleyeceğim. Babama bu fikirleri bana senin verdiğini, evde kalmak istiyorsam oturduğum yeri farklı anlatmamızı önerdiğini söyleyeceğim."

"İyi, ben de ona bize söylemeden çok daha önce kendi başına taşındığını anlatırım." Sesi sertleşip sızlanmalarımı kesecek bir öfkeyle konuşmaya başladı. "Saçmalamayı kesip yaptıklarınla yüzleş. Adam gibi özür dile ve sorumluluk sahibi biri olduğunu ailene göster."

Bu çıkışla biraz olsun kendime gelmiş olmalıyım ki mutfağa dönüp kızlara durumu açıkladım ve yardım istedim.

"Önce evi güzelce toplayalım," dedi Çiçek. "Herkes siperlere koşsun."

"Sonra ailenin bizden önce Besime'yle karşılaşmasına en-

gel olalım," dedi Jülide. Çiçek ve ben hızla kafa sallayarak haklı olduğunu ilan ettik.

"Sonra da oturup güzelce konuşalım ve burada güvende olduğumuzu anlatalım," diyen Bensu'ydu.

"Evet, onlara avukat olduğunu söyle," dedim.

"Henüz değilim."

"Herkese avukatım diyorsun ya!"

Panik dolu olduğum için Bensu onu darlamama izin verdi. Işık hızıyla evimizi topladık, havalandırdık ve Çiçek'i güzel bir kek yapması için mutfağa yolladık. Bu sırada ben annemden istediğim hareketli konumdan her adımlarını takip ediyordum. Varmak üzereydiler ve bu, beni kalp krizine sürüklüyordu.

Nihayet kapımız çaldığında titrek bir nefes verdim. "Sizi seviyorum," dedim arkadaşlarıma. "Belki vedalaşacak vaktimiz olmaz."

"Böyle şeyler söyleme," diyen Çiçek'in sesi de ağlamaklıydı. "Hem Barış ne olacak?"

"Zavallı sevgilim..."

Annemler merdivenin ucunda göründüler. Adımları tereddütlü ve şaşkındı. Kapıda beni gördüklerinde sahte bir coşkuyla onlara el salladım. "Anneciğim, babacığım," dedim sanki bir Yeşilçam filmindeymişiz gibi. "Hoş geldiniz!"

Babam kapının önünde durdu. Tahta kapıya bakıp kaşlarını çattıktan sonra, "Bu nasıl bir bina Birce," dedi selamsız, sabahsız.

"Antika bir bina Yusuf Amcacığım," dedi Çiçek. "Hadi içeri girelim!"

Annem gözlerinde binbir azarla yanımdan geçip salona doğru yürürken kalbim ağzımda atıyordu. Özür dileyerek ayaklarına kapanmaya o kadar yakındım ki bir anda kendimi yere atabilirdim.

"Ablan evi böyle anlatmamıştı," dedi annem gözlerini pencerelerde ve duvarlarda gezdirirken.

"Dışarıdan çok eski göründüğünü biliyorum ama içi sağlam," dedi Bensu. Kendini tanıtıp annemle babama hoş geldin dedikten sonra karşılarında oturdu. Ben ve Çiçek yirmi bir yaşındaydık ve hâlâ birer çocuk gibi hissettiğimiz çok günümüz oluyordu. Jülide yirmi iki yaşındaydı, karakterinin doğası gereği bize göre kendini daha da genç gibi hissediyor ve yaşıyordu. Bensu benden üç yaş büyüktü ve hem görünüşü hem de tavırlarıyla tam bir yetişkindi. Babamın karşısında, onun muhatabı olarak dimdik oturduğunda gidip ona sarılmak ve annemlere delice Bensu Hisar'ı övmek istedim.

"Sizin gibi genç kızların daha düzgün yerlerde oturması ve yaşaması gerek," dedi babam.

"Sizi anlıyorum Yusuf Amca, gerçekten. İnsan çocukları güzel yerlerde yaşasın, belanın uğrayabileceği yerlerden uzak dursun ister. Ama bela her yerdedir. Üstüne yürürseniz, en nezih mahallede bile belaya bulaşırsınız."

"Ama burada üstüne yürümesen de bulaşırsın kızım," dedi babam. "Olmaz böyle. Birce, sen taşınırken konuştuğumuz onca şey boşuna mıydı?"

"Ablamla eniştem evi gördüler," dedim süklüm püklüm. "Hem güzel bir ev olduğunu söyledim. Bence güzel yani... Yalan değil ki. Burası sadece eski bir yer. Kötü bir yer değil baba, gerçekten."

"Hata bizde, ablana güveniyoruz," diye söylendi annem. "Size başka ev bulalım, taşıyalım buradan."

Kızlarla telaş içinde önce birbirimize, sonra Bensu'ya baktık. "Aylardır burada oturuyoruz," dedi Bensu. "Şimdiye dek mahalleden biri bizi rahatsız etmedi ya da kapımıza kimse dayanma-

dı." Şey, bir coşkulu hayran sorunu yaşamıştık ama o da mahalleden değildi sonuçta. Hem Bensu onu dövmüş ve korkutmuştu.

"Ya da bu evin eskiliği yüzünden ciddi sorunlar yaşamadık." Sıcak su sorunu neden ciddi olsun ki, değil mi ama?

"Bu şehirde iyi bir evde yaşamak çok zor. Ya okulumuzdan çok uzak bir semtte oturup çok yıpranacağız ya da burada kalmaya devam edeceğiz. Birce'nin size evden bahsetmediğini bilmiyordum. Bilseydim sizi kendim arardım, inanın." Açıkçası ben Bensu'nun buna karışacağına inanmıyordum ama annem ve babamın gözüne girmeye başlamıştı bile. "Ama başka bir eve çıkabilecek olsak zaten başta burayı tutmazdık. Biz dördümüz de sadece okullarımızla ilgileniyoruz. Kendi ayaklarımızın üstünde yaşamayı öğreniyoruz. Birbirimize göz kulak oluyor ve birbirimizin sınırlarına saygı gösteriyoruz. Başka bir evi karşılayamayız, eğer siz Birce'yi buradan taşımaya kararlı olursanız o tek başına gitmek zorunda kalır ve bu hepimizi çok üzer. Sadece duygusal olarak da değil, maddi kaygılara da yol açar çünkü bu evin kirasını birlikte ödüyoruz."

Annemle babam karşısına dizilen bu dört kızı tek tek süzerken Çiçek, "Ben biraz safımdır," diyerek araya girdi. "Annem kendi başıma yaşayamayacağımı söylerdi hep ama yurdumuz aniden kapatılınca buna mecbur kaldım. Benim annem için de kolay değildi izin vermek. O da beni güvenlikli sitelerde yaşatmak isterdi mutlaka ama imkânlarımız buna yetti. Birce de sizi üzmemek için fazla iyimser davranmış olabilir ama biz gerçekten burada sakince yaşıyoruz. Belki gece hayatımız olsa ya da çevresi çok geniş, çok farklı tiplerle takılan insanlar olsak sizin korktuğunuz şekilde sorunlar çıkardı ya da birbirimize zorluk çıkarırdık ama biz sadece okulumuzla ilgileniyoruz, yemin ederim." Bunları söylerken

yeşil gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce benim de burnum sızlamaya başladı. "Lütfen bizi ayırmayın," dedi Çiçeğim burnunu çekerek.

Çiçek ve ben gerçekten anlattığı gibi yaşıyorduk. Bensu yalnızca okulu ve işiyle ilgileniyordu. Jülide bizden farklıydı, bizim gibi geleneksel ya da mütevazı hayatların insanı değildi ancak beraber yaşamak için bazı kurallar koymuştuk ve buna uyuyordu. Ortak noktalarda buluşup güzelce yaşamayı becermiştik.

"Kızım, niye ağlıyorsun şimdi?" dedi annem duygusallaşarak. "Hay Allah! Durun, bir şey demedik daha."

"Siz neler okuyorsunuz?" diye sordu babam kızlara. Jülide'nin bölümünü terzilik olarak yorumladığına emindim ama onun kariyer planında kendi markasını kurmak gibi girişimcilik hayalleri olduğunu duyunca ağır ağır başını sallayarak bana baktı. Babam bir devlet işi yapmayacaksan kendi işini kurman gerektiğini söylerdi hep.

Çiçek'in bölümünü açıklayışını, bahçecilikle ilgili konuşmasını dinleyen annemin ona sevgiyle baktığını görebiliyordum. Herhangi bir anne babanın Çiçek'ten hoşlanmaması imkânsızdı.

Bensu bu yaz avukat olarak mesleğe başlayacağını söylediğinde babam güldü. "Belli oldu niye hâkim gibi konuştuğu," dedi anneme bakarak.

Bir süredir köşeme sinmiş oturuyordum ama şimdi ailemin yüzündeki gevşemeden yüz bularak doğrulup tatlı tatlı gülümsedim. "Ben de İngilizce öğretmeni olacağım baba."

Babam arkadaşlarıma yönelttiği sevecen bakışlarını bana çevirmedi. Kaşlarını çatarak, "Zor olursun sen bu akılla," diye söylendiğinde anneme ağlamaklı bir surat yaptım.

"Birkaç gün burada kalalım," dedi annem, babama. "Bir bakalım, nasıl bir mahalleymiş burası. Kızlarımıza güvenemeyeceğimizi de sindirelim bu sırada."

"Aşk olsun," diye mırıldandım ama kendimi savunacak cümlelerim yoktu.

"Seninle konuşacağız," dedi annem parmak sallayarak.

"Konuşalım ama yatılı erkek misafir kabul etmiyoruz biz, haberiniz olsun," deyişim babamın gözüne girme çabasından ibaretti.

"Babalar için geçerli değil o canım," dedi Çiçek hemen. "Ama abiler ve erkek kuzenler için geçerli. Tabii bir de normal erkekler. Onlar asla burada kalamaz."

Başımı coşkuyla sallayıp Çiçek'i onayladım. "Asla."

"Aferin," dedi babacığım. "Şimdi biz Birce'yle biraz konuşalım, olur mu kızlar?"

Bence olmazdı. Beni yalnız bırakmaları aramızdaki dostluk yeminine aykırıydı, ihanetti bu ama yine de yaptılar. Bir bir salondan çıkıp üstelik kapıyı da üstümüze kapadılar. Kurbanlık koyun gibi anneme bakıp durmaktan başka çarem yoktu.

"Biz sana paraya ihtiyacın olduğunda söyle demedik mi?" dedi babam. "Niye her şeyi kendin yapmaya çalışıyorsun kızım sen?"

"Yapamadım ki... Yine sen yolladın para."

"Tabii yollayacağım. Babanım ben senin. Kim için çalışıyoruz biz?"

"Kendiniz için çalışın istiyorum işte, koca kız oldum ben artık. Biraz da ben size bakayım istiyorum."

"Mesleğini eline alana kadar yapamazsın öyle şeyler," diyen annemdi. "Önce çalışacağım diye tutturuyorsun, sonra bizden yardım istememek için eski püskü evlerde yaşıyorsun. Böyle davranarak bizi üzüyorsun Birce."

"Ablamın düğün masrafları sizi çok zorladı, bir de ben zorlamak istemedim. Hem evimi de çok seviyorum ben. Şimdi niye beni ağlatıyorsunuz?" dedim ve gözyaşlarına boğuldum.

Bunu bir taktik olarak görebilirdik, kısmen doğruydu da. Onlara yalan söylediğim için pişmandım ve kısıtlı imkânlarını yüzlerine vurmuş gibi hissettirerek onları incitmiş olmaktan ötürü üzgündüm. Ağlamak hiç zor olmadı. Bir kere başlayınca işi dramatikleştirmek için sesimi yükseltmem ve bazı hıçkırıklar eklememse o kadar da masum değildi.

Ne yapalım? Evimi gerçekten seviyordum. Burada mutluydum ve onları üzecek hiçbir şey yapmıyordum. Ben böyle ağlayıp sızlanınca babam yelkenleri suya indirdi. Beni ortalarına alıp önce azarlarıyla biraz kulağımı çektiler. Sonra annem de benimle ağladı, babamsa beni güzelce kucaklayıp evlensem de benim derdimden kurtulsa diye sesli dualar etti.

Sonraki üç gün boyunca annem buzluğumuzu harika yemeklerle doldururken akşam yemeklerimizi de bir ziyafete dönüştürdü. Çiçek'le birbirlerini o kadar çok sevdiler ki ikisi mutfaktayken kıkırtıları ve kahkahaları evin her yerinden duyuluyordu.

Babamsa evdeki küçük tamir işlerinin hepsini halledip dış kapımıza iki tane zincirli kilit çaktı. Arkadaşlarımla ilişkimi takip etti ve Bensu bu evde oldukça bizim kolay kolay yanlış kararlar almayacağımıza emin oldu. Annemle beraber çalıştığım markete geldiler ama onları Barış'a yaklaştırmamayı başardım. Hatta bu üç gün boyunca ben de Barış'a hiç yaklaşmadım. Annem onunla tanışmak istediyse de bunun çok utanç verici olduğuna dair saatlerce konuşunca pes edip fotoğrafına bakmakla yetindi.

Fotoğrafımız çok güzeldi sevgili okur.

Birkaç gün önce Çiçek ve Mecnun'la beraber sinemaya gitmiştik. İkisi henüz arkadaştan fazlası değillerdi. Mecnun, Çiçek'e ara sıra iltifatlar ediyor ama bundan öteye gitmiyordu. Çiçek'in ona giderek daha fazla alıştığını ve bağlandığını görebiliyordum. Yakında Mecnun'un teklifine seve seve evet

diyeceğine de emindim. Hatta bence içten içe Mecnun'la sevgili olmayı umuyor, onun teklif etmesini bekliyordu Çiçek. Sinema sonrası sahile inmiştik. Çimlerde otururken Çiçek bize hissettirmeden birkaç fotoğrafımızı çekmişti.

Fotoğraflardan birinde benim başım Barış'ın omzuna yaslanmıştı, parmaklarımız birbirine kenetlenmişti ve ellerimiz Barış'ın kucağında dinleniyordu. Mecnun'un anlattığı bir şeye gülüyor olmalıydım, ağzım koca bir gülüşle açılmıştı, Barış ise çok daha sakin gülümsemesiyle bana bakıyordu.

Bu fotoğrafa âşık olmuştum. Annem baktığında bir şey söylememiş ama gülümsemişti. Çünkü fotoğrafa bakan herkes bizim birbirimizi çok sevdiğimizi anlayabilirdi. Ve çok özlediğimizi de.

Üç gün boyunca köşe kapmaca oynamak Barış'ı biraz delirtmişti, mesajlarından bunu anlıyordum. Ona ailemle daha sonra tanışmasının daha uygun olacağını söylemiştim ve kendimce çok haklıydım. Babam sevgilimle tanışmayı ancak *niyetim ciddi, müsait bir zamanda ailemle sizi ziyaret etmek istiyoruz* aşamasında kaldırabilirdi. Annem için bir sorun yoktu ama onların tanışmasının heyecanını benim sevdalı yüreğim henüz kaldıramazdı.

Fakat ne oldu dersiniz? Kimse beni dinlemedi. Annem evimdeki son gününde harika bir karnıyarık yapmışken aşağıdaki çocuklara da kokacağını öne sürerek bir tabak hazırlayıp kendi elleriyle götürmeye karar vermişti. Bu hafta içinde uğradığım kaçıncı ihanetti bu bilemiyordum.

Annem merdivenlerden inerken peşine düşmüştüm. Alt katın kapısını çalıp da Selim tarafından karşılanınca yüzünde güller açtı. "Merhaba oğlum," dedi sevecenlikle. "Ben Sevda. Birce'nin annesiyim."

Selim tüm tatlılığı, centilmenliği ve doktorluğuyla annemin kalbini çalacak bir gülümseme sundu. "Merhaba, hoş geldiniz."

"Kamıyarık yapmıştım. Anne yemeği özlüyorsunuzdur diye size de getirdim biraz."

"Teşekkür ederiz Serpil Hanım. Nefis görünüyor. İçeri gelin lütfen."

"Ay ne hanımı canım, teyze de bana."

Annem kıkırdayarak içeri girerken Selim'e bakıp dudak büktüm. Fısıldayarak Barış'ın evde olmadığını söylemesi için yalvardım ama annemin salona girdiği sırada sevgilimin koridorun ucundaki odasının kapısı açıldı. Salona girmeden sağa sapıp Barış'a koşturdum. "Odana gir ve burada değilmiş gibi davran," dedim sessizce.

Can havliyle onu kollarından tutup odasına sokmaya çalıştım ama Barış beni kolayca savuşturup karşımda durdu. "Dur biraz," dedi yüzümü avuçlarken. İçeride Selim'le konuşan annemin keyifli sesini duyabiliyordum ama ne söylediği anlaşılmıyordu. Barış yüzümü sıkı bir şekilde tutup, "Sana bir bakayım," dediğinde annemin sesi birden önemini yitirdi. Kıpırdanıp durmayı kestim ve ellerimi Barış'ın bileklerine koydum.

"Neye bakacaksın?"

"Sana. Seni özledim."

Hay Allah. *Az önce kalbimden vuruluverdim.* Sıcacık bir akıntı saçlarımın dibinden ayak parmaklarıma doğru öyle bir hızla yayıldı ki kozamdan çıkıp küçük bir sevgi kelebeğine dönüşmem yalnızca bir saniye sürdü.

Şu üç gündür Barış'ı yalnızca birkaç saniyeliğine görebilmiştim. Market günlerimi misafirlerim için değiştirdiğimden beraber çalışamamıştık. Merdivenlerde karşılaştığımız birkaç seferde de babam etrafta olduğu için Barış'ın yanından kaçıp gitmiştim.

"Yaa," dedim ellerine doğru kıvrılarak. "Ben de seni özledim ama azıcık daha dayanalım, olur mu? Akşam yemeğinden sonra gidiyorlar."

"Neden ailen tehlikeli insanlarmış gibi davranıyorsun?"

"Sessiz konuşsana ya, annem içeride," diye fısıldadım. "Bütün anne babalar tehlikelidir."

"Benimkiler değil."

"Kızları olsa seninkiler de tehlikeli olurdu."

"Ebeveynimin beni küçük bir kız sandığını bilmiyorsun sanırım," dedi Barış kaşlarını çatarak. "Annem seni şimdiye dek yüz kez aramadıysa bu kendimi sana siper edişim sayesinde."

"İşte, ben de aynısını yapıyorum. Bize yarın evlenecekmişiz gibi davranmasınlar diye annelerden bir süre kaçmalıyız. Tamam mı?" Ellerinin arasından kurtulup salona doğru döndüm. Daha iki adımcık atmıştım ki Barış kolumdan çekerek beni geri getirdi.

"Barış!"

"Evlenmek istemiyor musun?"

"Ne?"

"Evlenmek istemiyor musun?"

"Ne?"

Barış kaşlarını çattı, bense ağzım açık şekilde bakmayı sürdürdüm. Ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve annem içerideydi. Vicdanı varsa beni bırakırdı şu an.

"Dedim ki..." Aynı şeyi tekrar sormaya kalktığını görünce inleyerek duvara yaslandım.

"Onu mu soruyorum ya?"

"Ne soruyorsun?" dedi ciddiyetle.

"Asıl sen ne soruyorsun?"

"Evlenmek istemiyor musun diye soruyorum."

"Barış, bazen bir imtihana dönüşüyorsun aşkım," dedim

çaresizce. Ağzımdan öylece çıkan sevgi sözcüğü ikimizi de şaşırttı. Ben biraz utandım, Barış da gevrek gevrek sırıtmaya başladı. Onu hazırlıksız yakalamak kolay olmadığı için yüzünde böyle şapşal bakışları çok nadiren görebiliyordum.

"Sadece evliliğe karşı olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum," dedi bana biraz acıyarak.

"Değilim, niye olayım?"

"İyi çünkü bence ebeveynlerimizin bize yarın evlenecekmişiz gibi davranması korkunç bir şey olmazdı. Bence içeri gidip annenle tanışmalıyım."

Annem yan odadayken bu aşka gelişler çok zalimce görünüyordu. Barış'a sarılmak istiyordum. Bu sırada biraz gözyaşı da dökebilirdim çünkü onu çok seviyordum. O kadar çok ki yarın evlensek kendi adıma bu dünyanın en normal olayı olurdu. Fakat annem içerideydi ve eminim ki nerelerde olduğumu merak ediyor, Selim'e rağmen sinirlenmeye başlıyordu. Sinirini ortadan kaldırmanın en kısa yolu, içeriye Barış'la girmekti.

"Tamam," dedim sakin olmaya çalışarak. Bu hiç de kolay değildi. Çığlıklar atarak aşkımı haykırmak isterken burada sessiz sessiz konuşmak beni çok zorluyordu. "Ama içeri gitmeden önce annemden korkmayacağına ve beni sevmekten vazgeçmeyeceğine söz vermen gerekiyor."

Barış güldü. Ciddi konuşmalar sırasında çok gülmezdi, bu yüzden biraz afalladım. Omuzlarımdan tutup beni kendine çektiğinde ve başımın üstüne bir öpücük kondurduğunda aklımı tamamen kaybetmiştim. "Beni senden hiçbir şey vazgeçiremez," derken sesi sanki tüm dünyanın bildiği basit bir gerçeği açıklıyor gibiydi. Kollarımı beline sıkıca dolayıp çenemi göğsüne yasladım ve başımı geriye düşürerek ona baktım.

"Bir Raptor sürüsü bile mi?"

"Bir Raptor sürüsü bile."

"Hadi oradan. Bir Raptor sürüsü görsen beni yem edip kazandığın zamanı onları incelemek için kullanırdın. Dinozorların her şeyden önemli."

Barış öyle ciddi bir ifade takındı ki bana kızmak üzere olduğunu düşündüm. Belki de ona bu konuda takılmamalıydım. Fakat konuştuğunda sözcükleri beni hazırlıksız yakaladı. "Bu doğru değil. Her şeyden önemli olan *sensin*."

Ah.

"Barış." Kalbimden kopup gelen sevda, sesimle şekillendi sanki. "Seni çok seviyorum."

"Asıl ben seni çok seviyorum," dedi sevgilim bütün ciddiyetiyle. Sonra beni öpmek istedi. Bunu ben de çok isterdim fakat annemin çınlayan kahkahası rüyadan uyanmama sebep oldu. Öyle bir panikle geriye çekildim ki zavallı sevgilim neye uğradığını şaşırdı.

"Romantizm işini kapıyorsun," dedim yanan yanaklarımla. "Karanlık koridorlar, aşk ilanları, Raptorlar falan... Tebrik ederim seni."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi biraz da aksiyon yaşayalım," deyip elimi uzattığımda tereddütsüz tuttu ve birlikte içeriye girip annemin şüpheli bakışlarıyla karşılaştık.

Hayatımda ilk kez sevgilimi annemle tanıştırıyordum ama düşünebildiğim tek şey az önce Barış'tan duyduğum tüm o güzel şeylerdi.

Barış Kaan Erbey beni seviyordu sevgili okur. Raptorlara yem edemeyecek ve ebeveynlere göğüs gerecek kadar. Bundan daha fazla mutlu olmam imkânsızdı.

32. BÖLÜM

Kızlarla salonumuzda oturmuş, Bensu'nun odasından çıkmasını bekliyorduk. Birkaç gün sonra gerçekleşecek mezuniyeti için aldığı kıyafeti deniyordu. Alışverişe Jülide'yle çıkmışlardı, kara saçlı kıl kuyruğumuz yandan bir sırıtışla bizim sabırsızlığımızı izliyor, elbise hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Nihayet koridorda ayak sesleri duyunca bakışlarımızı kapıya çevirdik. Bensu vücudunu saran siyah bir elbise seçmişti. Kare yakalı elbisenin kolları uzundu. Yakası derin olduğundan Jülide'nin ısrarlarıyla boynuna zarif, güzel bir gümüş kolye almışlardı. Kısa eteğindeki küçük yırtmaç elbisedeki tek detaydı. Çok sade bir modeldi. Bu kadar sade bir elbiseyle böylesine güzel ve çarpıcı görüneceğimi hayal bile edemiyordum ama Bensu öyleydi. Fiziğiyle, duruşuyla, karakteriyle çarpıcı bir kadındı, onun etrafındaki erkeklere o kadar üzülüyordum ki...

"Ne kadar güzelsin," dedi Çiçek ona bakarken. Ben aşkla bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bensu ne kadar çarpıcıysa, Çiçek de bir o kadar sakin bir karaktere sahipti. Jülide hep soğukken ben her zaman neşeli ve cıvıltılıydım. Birlikte bu kadar iyi bir grup olacağımızı bu eve çıktığımız günlerde hayal bile edemezdim.

"Saçlarını düzleştirip ensesinde toplayabiliriz." Jülide evimizin stilisti olduğu için sözlerine kulak verdik. "Ya da maşayla doğal bir şekilde dalgalandırıp sırtından aşağı dökebiliriz. Ben toplamayı tavsiye ederim. Saçlarının ön kısımlarını çene hizasında kesmeme izin verir misin?"

"Hayır," dedim hemen. "Saçlarımızı rahat bırak artık." Bir süre önce benim saçlarımı da kesmişti. Çok uzadıkları için kırıklarımı almasına müsaade etmiştim ama o kırıkların bir karış uzunluğunda olduğuna asla inanmıyordum. Saçım hâlâ uzundu tabii. Yine de ne kadar kestiğini gördüğümde hissettiğim dehşeti unutabileceğimi sanmıyordum.

Bensu gülerek, "Aslında olabilir," deyince onu uyarmaya çalıştım. *Yapma,* dedim. *Yanarsın,* dedim ama fayda etmedi. "Tamam, çıkarıyorum artık. Herkes beğendi mi?"

"Mezuniyetine Selim'i de çağırmak ister misin? Bence seni beğenmekle kalmayıp bayılır da," dedim en sevimli halimle. Bensu bacaklarını upuzun gösteren güzel ayakkabılarını bana doğru sallayıp, "Seni bununla bayıltmamı ister misin?" dediğinde dudaklarımı büktüm. Selim başka bir kadınla evlendiğinde bile Bensu'yla çocuklarının ne kadar güzel olacağını düşünmekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyordum. *Gelecekteki eltimden özür dilerim.*

Bensu üstünü değiştirince çabucak bir çay sofrası kurup yeni aldığımız alçak sehpanın etrafına dizilerek yere oturduk. Menümüzde mezuniyet kutlaması için aldığımız çikolatalı pasta ve kızların artık bıktığı el yapımı balkabağı tatlımız vardı. *Barış'la girdiğim bir iddia yüzünden balkabağı tatlısını bir namus meselesine dönüştürmüştüm de.*

Biz kısa bir süre sonra ailelerimizin yanına gidecektik, Bensu ise burada kalıp stajına devam edecekti. Gelecek yıl Jülide'yi mezun edecektik, sonra da Çiçek'le bizim okullarımız

bitiyordu. Hepimizin hayalleri, hedefleri vardı ve bu yolda birbirimize her zaman destek olacağımızı biliyorduk.

Bu eve taşınırken birer yabancıydık. Birbirimize tahammül etmeye çalışıyor, kendimizi diğerine karşı koruma ihtiyacı hissediyorduk. Oysa şimdi birer kardeşten farksızdık. Böyle bir dostluğa sahip olduğum için şanslı olduğumu biliyor, hayatın bizi birbirimizden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğimize inanıyordum.

Barış'la artık rayına oturan güzel bir ilişkimiz vardı. Birbirimizi her zaman anladığımızı ve çok az tartıştığımızı söyleyemezdim. Bazen onu öldürmek istiyordum. Bazen de onun beni boğmak istediği açıkça ortadaydı. Fakat kavgaları uzatmıyorduk. Birbirimize kızıp kendi köşelerimize çekildiğimizde Barış'ı o kadar özlüyordum ki kavgalarımız anlamını yitiriyor, kızdığım ya da küstüğüm şeyler artık o kadar da önemli görünmüyordu. Barışmak için Barış'a bir selam vermem yeterliydi. Bana asla küsmüyordu. Çok kızıyordu, evet ama ağzından hiçbir zaman kötü sözler çıkmıyordu. Çoğu zaman farklı noktalarda olduğumuz için tartışıyorduk. Barış'ı kendi tarafıma çekmek kolay olmuyordu. Bazen sabit bakış açısında diretip beni üzecek şeyler söylediğinde üstesinden gelmek biraz zordu. Fakat kırıldığımı söylediğimde bunu düşüneceğine söz veriyor, benden uzaklaşmak yerine yanımda durarak sorunumuzu halletmeye çalışıyordu.

Kendi adıma o kadar da anlayışlı olmadığımı söylemeliyim. Onun mantığını kaldıramadığım anlarda yan yana durmak istemiyordum. Biraz uzaklaşmaya ve kendi kendime sevgilime öfkelenmeye ihtiyacım oluyordu. Barış'ın bundan hoşlanma-

dığına emindim ancak bana saygı duyup alan tanıyordu. İkimiz de sakinleşip birbirimizin neye kızdığını anlamaya başladığımızda ise aramızı düzeltmemiz uzun sürmüyordu. Mükemmellikle alakamız yoktu yani, yine de ilişkimizi çok seviyordum.

"Ee?" dedim Barış'ın önündeki tabağı incelemesini izlerken. "Yemeyecek misin?"

"Kavga etmek istemiyorum."

Önündeki balkabağı tatlısına şüpheli gözlerle bakıyor, muhtemelen az sonra yaşanacaklara kendini hazırlıyordu.

"Etmeyelim o zaman. Güzel olmuş diyebilirsin. Bu yalan değil, bu nezaket."

"En son bunu denediğimde bana küstün."

Şey, bu doğruydu. "Nazik olurken asıl düşünceni gizlemeye çalış sen de. Önüne korkunç bir şey bırakmışım gibi bakarken çok lezzetli demen hiç de iyi hissettirmiyor."

Okullarımız bu hafta yaz tatiline girecekti. Aylardır süren bir ilişkimiz vardı, haliyle birbirimizin hayatlarında artık daha fazla yer edinmiştik. Annemle tanıştıklarında Barış o kadar ciddi ve dürüst davranmıştı ki annem onu biraz tuhaf bulmakla beraber iyi bir çocuk olduğuna kanaat etmişti. Barış'ın Asperger'inin ailem üzerinde bir ön yargıya sebep olmasını istemiyordum, bu yüzden de onlar birbirini iyice tanımadan bundan bahsetmeyi düşünmüyordum. İkimiz de daha çok gençtik, büyük adımlar için çok vaktimiz vardı. Ailelerle tanışma, kaynaşma işlerini mümkün olduğunca ağırdan alma taraftarıydım.

Buna karşın bir süre önce yaptığı kısa ziyarette Barış'ın annesiyle tanışmıştım. O benim annemle çoktan tanıştığı için bundan kaçma imkânım olmamıştı. Zeliha Hanım başlarda beni biraz germişti çünkü görüştüğümüzde beni sevdiğine çoktan karar vermiş gibi görünüyordu. Yanlış bir şey yapıp kendimi utandırmaktan çok endişelenmiştim. Bu kadar endi-

şelenince böyle utançların yaşanması da kaçınılmaz olmuştu tabii. Yemek sırasında bardağıma meyve suyu doldurmaya çalışırken nasıl olduysa bardağı ıskalayıp kırmızı sıvıyı üstüme boca ettiğimde utançtan ölebileceğimi düşünüyordum. Ama Zeliha Hanım küçük bir kahkahayla Barış'a bakmış ve "Ona bayıldım," demişti.

Benim daha oturaklı bir versiyonuma benziyordu. Yaşını ve mesleğini düşününce hem söz geçirebilen hem de eğlenceli olduğunu yansıtabilen biri olması karşısında ona hayran olmamam imkânsızdı. Heyecanının bir kısmının Barış'a düşkünlüğünden geldiğini hemen anlamıştım. Oğlunu büyütürken çok fazla endişeyle uğraşmak zorunda kaldığını, söylediği bazı şeylerden anlayabiliyordum. Şimdi onun kendi evinde yaşayıp kendi parasını kazanması, âşık ve mutlu olması Zeliha Hanım'ın da mutlu olmasını sağlıyordu. Annesi gittikten sonra Barış'a biraz şımarmış, üstünde harika bir etkim olduğunu söyleyerek onunla biraz uğraşmıştım.

Zeliha Hanım bana isteğim üzerine Barış'ın anneannesinin balkabağı tatlısının tarifini verirken beni uyarmıştı. Bu Barış'ın çok sevdiği bir tatlıydı ama yalnızca anneannesi yaptıysa. Kayınvalide adayım kendisinin çok kez denediğini ama Barış'a yediremediğini de söylemişti. Gel gör ki ben Barış'ın üzerindeki olumlu etkilerime dair onca övgü aldıktan sonra kendime nasıl güvendiysem benim yaptığım balkabağı tatlısını yiyeceğinden emindim.

Eh, yanılmışım.

Barış tatlının istediği gibi olmadığını söyledikçe hırslanmış, işi her hafta bir deneme yapıp sevgilimi karşıma oturtma noktasına getirmiştim. Olması gereken her neyse onu bulacaktım sevgili okur. Bulana dek Barış'ı rahat bırakmayacaktım. Bu iş, bir namus meselesine dönüşmüştü artık.

Barış pes ederek tatlısından bir çatal aldı. Kanım gerginlikle kasılmış, beklenti yüzünden heyecanlanmıştım. Tatlı bence çok güzeldi. İlk seferde Çiçek bana nasıl yapılacağını öğrettiğinden, sonrakileri kendim yapmıştım. Tadı, pişme derecesi harikaydı. Barış Kaan Erbey'in, belasını aradığı için tatlımı beğenmediğine emindim ama yine de uğraşmaya devam ediyordum.

Bir gün evleneceğimize inanıyor ve sevdiğim adamın en sevdiği tatlıyı lezzetli bulacağı şekilde yapabileyim istiyordum.

Barış ağzındaki lokmayı uzun uzun çiğnedi. O kadar uzun ki kafasına bir tane patlatmak istedim. Ağlamaklı bir ses çıkarıp masaya yığılırken, "Bu ilişkinin bir geleceği yok," dedim hüsranla.

Barış çiğnemeyi kesip gözlerini üzerime dikerken yüzü memnuniyetsiz bir ifadeyle kırıştı. "Ne diyorsun?" dedi surat asarak.

"Tatlı bir işaret Barış. Eğer seveceğin türde yapabilirsem evleneceğiz, yapamazsam ayrılacağız."

"Ben yanında değilken fal mı baktırıyorsun?"

"Hayır, evrenle bazı hesaplaşmalar içerisindeyim."

"Sayısal zekânı küçümsemek istemem ama böyle hesaplaşmalardan doğru sonuçlar çıkaramayacağını bilmen gerekiyor."

"Şimdi de bana geri zekâlı diyorsun," dedim iç çekerek. Alınacak değildim. Böyle şeylere alınsam Barış'la beraber olamazdım da zaten.

"Öyle davranıyorsun. Neden evliliğimizin kaderini bir tatlı belirliyor? Bu duyduğum en saçma şey." Çatalıyla tatlıyı dürterken söyleniyordu. "Ki seninle konuşurken epey saçmalık duyuyorum."

Çatık kaşlarına, çizgi haline gelen dudaklarına ve işkence ettiği tatlıya bakarken kendimi tutamayıp güldüm. "Sahiden sinirlendin. Kızgın olması gereken ben değil miyim?"

"Hayır, sen ayrılma ihtimali üzerine bahis oynayansın."

"Bir şeyler uydurma hastalığımı kaptın işte sonunda. Bırak şu tatlıyı."

Tabağını çekmek için uzanınca Barış elimi iterek tabağı uzaklaştırdı. "Yiyorum."

"Yüzünü buruşturup duruyorsun, bırak dedim."

"Yüzümü buruşturmamın sebebi sensin."

"Hani kavga etmek istemiyordun?"

"O ayrılmaktan bahsetmeden önceydi."

"Öylesine konuşuyordum!" derken sesimi yükselttim. Ben de sinirlenmeye başlıyordum ve ikimiz de kızgın olunca konuşmalarımızın hiçbir yere varmadığını bilecek kadar sık kavga ediyorduk.

"Bu konuda öylesine konuşamazsın."

"Tatlıyı beğenmediğin için bu kadar kızıyorsun değil mi? Beğenmezsen birlikte olmamızın imkânı yok falan demedim. Sakin ol biraz."

"Doğru hesaplama nedir, biliyor musun? Beğendiğimde ayrılmaktan bahsetmelisin. Çünkü balkabağı tatlısı yapamıyorsun. Her halükârda evleneceğimize göre tatlıyı yapamadığında evleneceğimizi söylemelisin."

"Seni alçak," derken şok içindeydim. "Tatlımı geri ver!"

Tabağı tutup çektiğimde Barış da diğer ucunu yakalayıp buna engel oldu. "Vermiyorum!"

"Onu hak etmiyorsun hain adam."

"Onu bana yapmadın mı? Hak ediyor olmalıyım."

"Her halükârda evlenecekmişiz," diye bağırdım. "Hadi oradan."

Barış tabağı birden bırakınca tutuşum gevşedi ve baskı yüzünden tabak devrildi. Masanın üstüne düşen balkabağı tatlısına bakakaldığım bir andan sonra gözlerimi Barış'a çevirip

T-Rex bakışlarımı takındım. Şu an benden daha tehlikeli bir avcı dinozor bulabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

"Evlenmeyecek miyiz?" diye sordu Barış. Yüzü on yaşında, huysuz bir çocuğun ifadesiyle aynı şekle bürünmüştü. T-Rex-ligim birdenbire beni terk ederken içimde kalan tek şey yavru bir kediydi. Aniden beni gafil avladığı zamanlarda hemen manipüle oluyordum.

"Konumuz bu mu şimdi?" dedim cılız bir savunmayla.

"Evet."

Hımm, doğru...

"Bana sormadan evleneceğimizi söyleyip duruyorsun. Bu yanlış," dedim ama aslında bununla bir derdim yoktu. Barış birkaç kez daha evlilikten bahsetmişti ve buna karşı çıkmak aklıma gelmemişti bile. Birbirimizi sevmeyi başarmışken evlenmeyi mi başaramayacaktık?

"Evleneceğiz, değil mi?" diye sordu Barış. Çaresiz bir inilttiyle tavana baktım.

"Sadece sana güzel bir balkabağı tatlısı yedirmek istemiştim," dedim bezmiş bir halde. "Buraya nasıl geldik?

"Bu kötü bir tatlı değil," dedi sevgilim ters ters. "Anneannemle yarışmaya kalkmasan iyi bir aşçı olabilirsin."

Kısılan gözlerimi yüzüne çevirdim. "Bunu baştan söylesen ölür müydün?"

"Ee?" dedi geri dönen katil bakışlarımı umursamadan. "Evlenecek miyiz?"

"Beni rahat bırak," diye söylendim.

"Ah, anladım," dedi birden tavrını değiştirerek. Durumu kavradığı zamanlarda olduğu gibi aydınlanmış, öfkesinden sıyrılmış görünüyordu. "Teklif istiyorsun. Tamam, güllerle gelsem hoşuna gider mi? Bir keresinde büyük jestlerden hoşlanmadığını söylemiştin. Güller büyük mü, küçük mü?"

"Yardım edin," diye bağırdım. "Dünyanın en utanç verici evlilik teklifini almak üzereyim!"

Koridordan pat pat ayak sesleri geldi. Çiçek mutfağa dalıp, "Evlilik mi?" diye çığlık atınca Jülide de içeriye koşturdu.

"Yuh, evlilik mi?"

"Kim evleniyor?" dedi Bensu salondan seslenerek.

Barış kararlı bir hareketle kafa sallayıp, "Birce ve ben," dedi.

Çiçek sevinç, Jülide dehşet çığlığı atarken Bensu gelip mutfak kapısında durdu.

"Tebrik ederim canım arkadaşlarım!" diyordu Çiçek, dolan gözleriyle. Barış ciddiyet dolu bir teşekkür mırıldanınca ellerimi kaldırıp ona *ne diyorsun ulan sen* bakışı attım.

"Ya, biz daha çok genciz, ne diye evleniyorsunuz?" dedi Jülide. Yanındaki ağlamaklı Çiçek'e bakıp huysuz bir şekilde koluna vurdu. "Sen de bir dur be!"

"Bensu, yardım et," diye seslendim kızların arasından.

"Tamam, susun!" dedi canım dostum, biricik sultanım. "Tek tek konuşun. Barış, evlenme teklifi mi ettin?"

"Daha değil," dedi Barış. "Ama üstünde çalışmaya karar verdim."

Jülide kollarını göğsünde bağlamış, memnuniyetsiz bakışlarını Barış'a dikmişti. "Beş yıl boyunca çalışmaya devam et."

"Beş yıl bekleyemem. Benimle evlenip evlenmeyeceğini bilmem gerekiyor."

"Allah aşkına, neden?" diyen Jülide'nin sesi biraz alaycıydı. Ben sandalyeme yığılmış ölmeyi bekleyerek karşımdaki sahneyi izliyordum.

"Belirsizlikten hoşlanmam," dedi Barış bana bakarak. "Bana bir cevap ver."

"Beş yıl iyi," derken sinirlerim hepten bozulmuştu. "Beş yıl sonra evleniriz. Artık git buradan, ne olur."

"Beş çok fazla. Üç olsun."

"Bence de," dedi Çiçek. "İki bile olur. Okul biter bitmez evlenirsiniz."

"Okul biter bitmez evlenecek tek kişi sensin Çiçek."

Çiçek, Jülide'nin sözleri karşısında hafifçe kızarırken saçlarını omuzlarından geriye itip hülyalı bakışlarıyla konuştu. "Mecnun da isterse neden olmasın."

"İstemeyip ne yapacak? Çocuğu yanına o kadar az yaklaştırıyorsun ki evlenip işkencesinin bitmesi için gün sayıyordur."

Çiçek'in gözleri irice açılırken Barış'la ben göz göze geldik. Barış o an dünyanın en ciddiyet sahibi, en amaç dolu insanıydı ve beni ikna etmeye kararlı görünüyordu. "Evliliğin böyle avantajları da var," dedi beni şaşırtarak.

"Ne diyorsun şu an?" diye fısıldadım ayıplar gibi. Yanaklarım birden kızarıvermişti. Etraftaki delilik halinden soyutlanıp Barış'ın imasının verdiği heyecan ve utanç yığınını üstümden atmaya çalıştım.

"Detaylı açıklamalar sunabilirim."

Tamam, demeyi düşündüm. *Hadi evlenelim ve açıklamalarını uygulamalı olarak yap.* Fakat Barış bunu ciddiye alabilirdi. Ben de yakınlıklar konusunda böyle rahat imalar yapamazdım zaten. Yine de düşündüğüm şeyler yüzünden utanç içinde kıkırdadım.

"Hayır, sağ ol. Beş yıl sonra açıklayabilirsin."

"Üç," dedi Barış.

"Dört," diyerek uzlaşmaya çalıştım.

"Beş de beş!" diye seslendi Jülide. Bensu tüm bu kargaşadan yılıp kızları neredeyse kulaklarından çekerek götürdüğünde Barış'la baş başa kaldık.

"Tamam. Dört olsun," dedi Barış. Bu uzlaşma onu mutlu

etmişe benzemiyordu. "Ama süre üzerinde düşünmeni istiyorum. Daha erken olabilir."

Mutfak yeniden sessizleştiğinde bir süre susup tüm bu saçmalığı sindirmeye çalıştım. Kim evlilik hakkında bu şekilde karar alırdı ki? "Benimle aynı evde yaşayabileceğine emin misin? Sonuçta bu ev arkadaşlığı falan değil. Evlilik daha kişiseldir." Bunları söylemekten biraz utanıyordum ama Barış'la konuşurken utanmanın bir faydası olmadığını öğreneli çok oluyordu. En azından konuşmayı kendim yönetirsem gafil avlanmıyordum.

"Bunu biliyorum," dedi Barış. "Fakat sen benim en iyi arkadaşımsın. Dinozorlar hakkında saatlerce konuşsam da beni ilgiyle dinleyebilecek tek insansın. Seni seviyorum Birce. Yüzünü, sesini, ellerini, her şeyini çok seviyorum. Sana bağlıyım, her anlamda. Bu bağlılığı resmileştirme fikrinden hoşlanıyorum. Sayıları ve kanıtlanmış belgeleri ne kadar sevdiğimi bilirsin. Seninle evlenmeyi birlikte yaşlanacağımızın kanıtı olarak görüyorum. Tüm bu sevgililik olayı çok belirsiz. Seni bana bağlayacak bir resmiyete ihtiyacım var. Ayrıca, bana bir ömür katlanabileceğini düşündüğüm tek insansın. Benim bu kadar uzun süre katlanmak isteyeceğim tek kişi de sensin. Haftaya ailelerimizin yanına gideceğiz ve seni bir süre göremeyeceğim. Bunun beni ne kadar dehşete düşürdüğünü bilseydin bana çok üzülürdün." Durup derin bir nefes aldıktan sonra son kararını açıklar gibi konuştu. "Evlenmemiz gerekiyor çünkü sensiz hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Yüzü, sesi sanki önceden hazırlanmış bir konuşmayı okur gibiydi ama ben böyle olmadığını biliyordum. Onu dinlerken önce yüzüme bir gülücük konmuştu. Sonra kelimeleri kalbime doğru bir köprü oluşturmuş, üzerine dünyanın bütün kelebekleri doluşup şarkılar söyleyerek etrafımı sarmışlardı. Barış'ın ne söylemek istediğini anlıyordum çünkü onu çok iyi tanıyor-

dum. Bağlılığı bir resmiyete dönüştürmenin onun için bir ihtiyaç olmasını, bizim belgeler dâhilinde bir ilişki yaşamamızın onun için önemini bütünüyle anlıyordum. Belki tüm bunları başka biri söylese bu düşünceler duygusuz görünürdü ama bu Barış'tı. *Sevdiğim adam.*

"Sen çok ilginç birisin," derken elimi uzatıp yanağını okşadım.

"Gülümsediğine göre bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorsun."

"Evet, tam olarak öyle düşünüyorum. Süre konusunu düşüneceğim ama evlilikte anlaşmışa benziyoruz, ne dersin?"

"Ben sevgili olduğumuz anda evlilik konusunda anlaşmıştım."

Ah, tabii. Konu Barış olduğunda hiçbir şeye şaşırmamak gerekiyordu. "Anlaşmayı mühürlemek ister misin?"

"Olur, bir sözleşme hazırlarım," dediğinde ağzımdan küçük bir kahkaha çıktı. Sandalyemi onunkinin yanına çekip ellerimi yanaklarına koydum.

"Gayriresmi bir mühürden söz ediyorum."

"Gayriresmilikten hoşlanmam."

"Bundan hoşlanırsın." Uzanıp onu öpünce şaşırdıysa bile itiraz etmedi. Benim ani aşka gelişlerime alışkındı. "Romantik anlaşmalar böyle mühürlenir."

"Bunu sevdim," dedi Barış. Gözleri yüzümün her yanında gezdikten sonra dudaklarımda durdu. "Sanırım bir mühre daha ihtiyacım var."

Öpücüğü beni yakalamadan hemen önce ağzımdan kısa bir kıkırtı döküldü. Ona sokulup yaptığımız bu deli saçması anlaşmayı sıkıca mühürlediğinden emin oldum.

Mükemmellikle uzaktan yakından alakamız yoktu. Yine de daha iyi bir ilişki düşünemiyordum.

TEŞEKKÜR

Bazı kurgular yazım öncesi uzun bir planlama süreci gerektirirken bazıları için boş bir kâğıda tek bir cümle yazmak yetiyor. Bunun en önemli sebebinin ana karakter olduğunu düşünüyorum. Balkabağı ve Tarçın önce sadece basit bir fikirdi ancak yazmaya başladığım an kurgu zihnimde şekillenip karakterlerin önderliğinde neredeyse kendi yolunu buldu. Birce'yi yazmak benim için öyle eğlenceliydi ki zaman zaman karaktere kapıldım. Onun kontrolü ele aldığını ve verdiği tepkileri kendi isteğiyle yazdırdığını bile hissettim. Belki de bu yüzden bu kitapta çok fazla sevgi olduğunu düşünüyorum. Umarım sizler bu sevgiyi hissederek okur ve hayatta Birce'yle ev arkadaşlarının arasındaki gibi güçlü dostluklara sahip olursunuz.

Kitabı yayına hazırlama sürecinde benimle birlikte heyecanlanan, sevgisi ve desteğiyle her zaman yanımda olan okurlarıma çok teşekkür ederim.

Aileme, arkadaşlarıma, Balkabağı ve Tarçın üzerinde emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler...

